

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*A life on the
road never looked
so good...*

The

KINGS

of

KEARNY

Navessa Allen

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KEARNY'NİN
KRALLARI
Navessa Allen

Telif Hakkı © 2021 Navessa Allen tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın önceden yazılı izni fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Victory Editing tarafından düzenlenmiştir. Tüm hatalar bana .

Kapak fotoğrafı VadimGuzhva tarafından iStock aracılığıyla. Kapak tasarımı Navessa Allen tarafından yapılmıştır.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası İthaf](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm](#)

[ÜçüncüDördüncü](#)

[Beşinci](#)

[AltıncıYedinci](#)

[Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[BölümOnuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[OnüçüncüOndördü](#)

[ncü](#)

[On Altı Bölüm On Yedi](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Üç Bölüm On Sekiz On](#)

[Dokuz Yirmi Yirmi](#)

[Yirmi İki Yirmi Yirmi](#)

[Yirmi Bir Dört Beş](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

bana hiç inanmayan herkes için... siktir git. (İşte bu.

Adanmışlık budur.)

Birinci Bölüm

J Akob Larson benim ölümüm .

Bardaki loş amber ışığının altında, karanlığa bürünmüş bir metrelik bir gınahtı. Deri ceketinin kolları bileklerine kadar uzanıyordu. Bir çift kıvrımlı dövme ikiz yılanlar gibi kollarından sıyrılıyor, siyah mürekkep ellerinin arkasında kıvrılıyordu. Başını sola çevirdiğinde, yakasının üzerinde kışkırtıcı bir dövme izi daha belirdi.

Geniş sırtına X ışını görür gibi baktım ve derisinin ne kaplı olduğunu merak ettim. O kadar mürekkebi ona kim iğnelediye şanslı bir piçmiş. Saatlerce onun üzerine eğilmek, koca vücudunu altıma sermek...

Tanrım, gece bar çok sıcak, diye düşündüm, kendimi yelpazelemeye başlarsam ne kadar dikkat çekerim diye merak ediyordum.

Bakışlarımı kaldırıp Jakob'un geri kalanını inceledim. Koyu sarı saçları yanlardan ama tepesi parmaklarınızı sokabileceğiniz kadar uzundu. Sakalı yüzünün alt yarısını gizliyordu. Hiçbir zaman yüz kıllarının büyük bir hayranı olmamıştım, ama sakalını kesmiş ve temiz tutmuştu, bu da onun geri kalanının da aynı şekilde bakımlı olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Kimse ona güzel bir çocuk diyemezdi; yüz hatları bunun için fazla sadeydi. Zalim bir İskandinav tanrısının yan darbesi gibi görünüyordu. Keskin açılarla kesilmiş elmacık kemikleri, sert bir çizgiyle belirlenmiş dudakları ve kaşlarını çatarak sürekli aşağıya çekmiş kalın kaşlarıyla, benim "*siktir git suratını dinlendir*" dediğim bir suratı vardı.

Yine de bir tür cinsel çekiciliği vardı. Bir sporcunun kendine özgü zarafetiyle hareket ediyordu, sanki vücudunun sınırlarını zorlamış, neler yapabileceğini öğrenmiş ve şimdi onun için geri kalanımıza kıyasla neredeyse doğaüstü bir şekilde performans biri gibi. Ama o bir atlet değildi; o bir dövüşçüydü. Burnunun yarısına kadar geçmişteki bir kırılmadan kalma bir çentik vardı. Parmak eklemleri, yumruklarıyla bir şeylere vurmayı seven bir adamın izlerini taşıyordu. Daha iri motorcular geçerken ona geniş bir alan bırakıyordu.

Kalabalık, Musa'ya doğru akan bir dalga gibi etrafından ayrılıyordu. Hareketsiz dururken bile, zorlukla kontrol altına alınmış ve yarı vahşi bir aura yansıtıyordu.

Bir yerde okumuştum, kadınlar tanıştıktan sonra beş dakika içinde yatıp yatmayacağına karar vermek . Jakob'la, onu becerme riskinin ödülüne değip değmeyeceğine karar vermek için o beş dakikanın hepsine ihtiyacınız vardı. Onu çıplak, pazıları kalkık ve sert bir şekilde hayal etmeden ona bakamazdım bile.

Üstümde yükseldikçe geriliyor, içime girdikçe karın kaslarım kasılıyordu. Genelde alfa erkeği havasına girmezdim -bu havayı yansıtan pek çok erkek sahiplenici, sınırdan tacizci hödüklerdi- ama Jakob bu kuralımın istisnası gibi görünüyordu. İçimdeki mağara kadını suçladım. Onun oturup kalkmasına ve dikkatini çekmesine neden olan türden bir adamdı.

O büyük. Güçlü bebekler yap. Mağarayı koru.

Sadece benim bakmıyor olmam kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Yakındaki bir masada oturan benim yaşlarımdaki üç kadın sürekli ona bakıyordu. Dans pistinde birkaç kişi daha ona yaklaşan bakışlar gönderdi.

Kızgın bir ses barın müziğinin üzerine yükseldi. Zorla bakışlarını Jakob'dan araştırmaya başladı. Uzak köşede, iki adam bir bilardo masasının üzerinde karşıya geldi. Diğer müşterilerimiz gibi onlar da yerel motorcu çetesi Kearny'nin Kralları'nın üyeleri. İkisi de yaşlıydı, biri koyu tenli siyah bir adam, diğeri kızıl saçlı, beyaz bir adamdı. Hapishane dövmelelerini bırakan deriler. Burası konuşmalarını yakalayamayacak kadar gürültülüydü ama vücut dilleri bana yumruklaşmaktan bir kalp atışı kadar uzakta olduklarını söylüyordu.

Barmen ve yakın arkadaşım Nina yanıma geldi ve parmak uçlarında durarak daha iyi görebilmek için çabaladı. Boyu 1.80'di ama bu mümkün değildi. Biraz sola doğru sallanarak farklı bir açı aradı. Koyu renk saçları bu gece gevşekti ve hareketle birlikte omzunun üzerinden çağlayan şeklinde dökülüyordu. O da benim gibi tamamen siyah giymişti: Charley's Bar and Grill'in standart üniforması.

Çünkü kan lekelerini saklıyordu, şaka yaptık.

"Kim bağılıyor?" Nina sordu. Kaşlarını çatarken bile göz olması görünüşünün bir göstergesiydi. Kırbaç gibi keskin mizah anlayışı, açık kahverengi teni, uğruna cinayet işleyebileceğim elmacık kemikleri ve her an gülümsemenin eşiğindeymiş gibi görünen dolgun dudaklarıyla personelin en çok bahşiş alan kişisi olmasına şaşmamak gerekirdi.

Parmaklarımı birleştirdim ve . "İşte, sana bir destek vereceğim ve kendin görebilirsin."

Başka biri olsa çenemi kapatmamı ya da düşündüğüm kadar komik olmadığını söylerdi ama Nina sırtıttı ve blöfümü görerek ayağını ellerime doğru kaldırdı. Parmaklarımın bağına çözdüm ve bir adım geri attım. Ayakkabısının altına dokunmamın imkânı yoktu. Saat gece yarısını geçmişti ve barın arkasındaki zemin dökülen likörle yapış yapış olmuş ve küçük

Cam kırıkları, bazıları yüksek topuklu ayakkabılarının tabanlarına saplanmış olmalı.

"Korkak," dedi.

Ona bir hakaret savurmak için ağzımı açtım ama arkamdan derin bir ses yükseldi.

"Micky ve Rob."

Omzumun üzerinden baktım ve bu gece vardiyadaki üçüncü barmen olan Tiny'nin kalabalığa doğru baktığını gördüm. Tiny şu ironik lakaplardan biriydi. Dev gibi bir adamdı. Bir buçuk metreden uzun ve bir ahır kapısı kadar genişti, İhtiyacımız olduğunda iki kat fedailik yapıyordu. Tepedeki ışıklar kel kafasının tepesinde parılıyordu. Koyu renk gözleri sıkıntılıydı. Zeytin rengi teninde hafif bir kızarıklık belirmişti ama uzuvlarına bir durgunluk yerleşmişti. Kendini dövüş hazırlayan bir adam gibi görünüyordu.

"Hey, dostum. Bir bira daha alabilir miyim?" seslendi bir kadın.

"Evet," dedi, ona doğru ilerlerken gözleri hâlâ kalabalıktaydı.

Barımızın iyi yanı, sahibi Charley'nin de bir motorcu olmasıydı. Kearny'nin Kralları kendi başlarının çaresine bakardı. Burada huzuru sağlamak kendi çıkarları içindi ve ne zaman bir kavga çıksa, genellikle kavga edenlere ya da bara kalıcı bir zarar gelmeden bastırılırdı.

Bu gece de farklı değildi. Kızıl saçlı Micky, üç adam araya girmeden önce Rob'u itip kakacak zamanı ancak bulabilmişti. Jakob onlardan biriydi. Ne yazık ki Rob çoktan Micky'ye doğru hamle yapmıştı ve yumruğun önüne geçti. Yumruk indiğinde yüzümü buruşturdum. Beni yere serecekti ama sadece Jakob'un kafasını yana çevirdi.

Herkes daha fazla şiddet tehdidine gerilirken etrafımdaki kalabalık hareketsiz kaldı.

Jakob'un dinlenmekte olan *siktir* git suratı ölümcül bir hal aldı. Bir tomar kan tükürdü ve Rob'a baktı. Bar o kadar sessizleşmişti ki onun sesini duyabiliyordum. "Bunu sana bedavaya vereceğim."

Rob, Jakob'a elli kilo ve birkaç santim fark atmıştı ama Jakob hemen geri . "Kahretsin. Üzgünüm dostum," dedi, sanki Jakob ona silah doğrultmuş gibi ellerini kaldırarak.

"Burada işiniz bitti mi?" Jakob, Rob ve Micky'nin arasına bakarak sordu.

Adamlar başlarıyla onayladılar ve bardo oyunlarına geri dönme numarası yaptılar. Ancak Jakob onlardan uzaklaştığında tüm kalabalık tuttuğu nefesi toplu olarak dışarı verdi.

Nina bana dirsek attı. "Viking yine saldırıyor."

"Neden herkes ondan bu kadar korkuyor?" diye sordum.

Yakınlardaki bir adam ona selam vererek bir el ateş etmesini işaret etti.

"Bir saniye, Bill," dedi, ona ve arkadaşlarına bardak getirirken. Viskilerini doldururken bana bir bakış gönderdi. "Burada yeni olduğunu unutup duruyorum."

Kaşlarımı çattım. "Üç ay yeni mi?"

Alçak sesle, gırtlaktan bir kahkaha attı. Birkaç müşteri dönüp ona baktı. Onları suçlayamazdım. Çoğunlukla heteroseksüel biriydim ama ne zaman böyle gülse içimden bir ürperti geçerdi.

"Tatlım, üç yıl bu şehirde hâlâ yeni bir şey," dedi. İçkileri doldurmayı bitirdi ve megawatt gücünde bir gülümsemeyle Bill'e uzattı. "Sabırlı olduğun için teşekkürler, tatlım."

Kırışmış yaşlı motorcunun yanakları pembeleşti. "Sorun değil, Nina." Zahmeti için ona on dolar bahşış verdi ve bu bana belki de daha fazla gülümsemem gerektiğini düşündürdü.

"Biraz buz alabilir miyim?" diye sordu arkamdan biri.

Döndüm ve Jakob'un iri gövdesini boş bar taburelerimden birine yerleştirdiğini gördüm. Sol yanağı kızarmış ve şişmeye başlamıştı. Kaşları çatıktı

Yüzü onu her zamankinden daha az cana yakın gösteriyordu; bu kolay bir başarı değildi.

Bu benimle sadece üçüncü konuşmasıydı ve tabii ki bu sinirlenmiş olmalıydı. Bu gece ona asılma fikrim buraya kadarmış.

"Elbette," dedim. Barın altındaki bir rafta temiz havlu yığınları tutuyorduk. Bir tanesini kaptım, ortasını buzla doldurdum ve fazla bezi bağladım. Düğümü son bir kez çektişitirdikten sonra ona uzattım. "Al bakalım."

Elini uzattı ama onu benden almak yerine bileğimi yakaladı, o kadar hızlıydı ki hareketi zar zor fark ettim. Keskin bir nefes çektim. Teni sıcaktı, tutuşu sıkıydı, parmakları bileğimi tamamen saracak kadar uzundu. Evet, bu adamın bana dokunmasını istiyordum, ama bu arzu şimdi bana sormadan ellerini üzerime koymasına duyduğum kızgınlıkla savaşıyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Dedim.

Nasırlı diğer eliyle tişörtümün kolunu yukarı itti.

Parmaklar derimin üzerinde geziniyor, tüylerimi diken diken ediyor, durup

Sadece üst kolumdaki dövmeyle gösterdiğinde. Bir kafatasının önünde uçan stilize bir AC-130 savaş gemisiydi.

"Eski asker misin?" diye sordu.

"Evet." İçerideyken öğrendiğim becerilerden birini göstererek kolumu yukarı kaldırdım ve etrafımda döndürerek beni tutuşunu kırdım. "Ve eğer beni bir daha böyle yakalarsan, bir iyilik isteyeceğim ve evine bir Maverick attıracağım."

Soluk mavi gözleri benimkilere dikilmiş, tepedeki ışıktaki buz gibi parlıyordu. "Bu kocaman bir bomba."

"Ben dalga geçmem," dedim, ses tonumda biraz uyarı vardı. "Buzunu istiyor musun istemiyor musun?"

Cevap olarak kaptı. "Hava Kuvvetleri mi?"

Başımı salladım. "Hava topçusu."

canlandırmaya çalışır gibi bana baktı. Kendimi cinsiyetçi bir yoruma .

Onun yerine "Seni tuttuğum için özür dilerim," dedi.

Omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı. "Bunu bir daha yapma."

"Yapmayacağım," dedi bakışlarımı tutarak.

Garip bir şekilde ona inandım.

Benim bölümümdeki başka bir motorcu, *bir tane daha alacağım* anlamına gelen evrensel sembolle bardağını kaldırdı. Doldurması için Jakob'un yanından ayrıldım. Fıçı bira istasyonuna doğru yürürken omzum Nina'nın omzuna değdi.

"Bana o hareketi göstermen gerekecek," dedi.

"Vardiyamız biter bitmez," dedim ona.

Sert erkek ve kadınlarla çalışmak risksiz değildi ve ona bazı temel kendini savunma yöntemleri öğretiyordum. Görünüşe göre bu geceki ders, tutuşların nasıl kırılacağı üzerine olacaktı.

"" dedim ve birayı sipariş eden kadına uzattım. "Sizin hesabınıza mı?"

"Evet. Teşekkürler, Krista." Arkasını dönmeden önce barın üzerine benim için bir dolar bıraktı.

Onu aldım ve kasaya gittim. Charley bir Kral olduğu için, motorcu arkadaşlarının her ayın sonuna kadar ödemek zorunda olmadıkları hesapları tutmalarına izin veriyordu. Bu uygulamada bir hikmet göremedim. Bazı müşterilerimiz astronomik faturalar ödüyor, iki hafta daha ödemek zorunda olmadıkları için karşılayamayacakları içkiler alıyorlardı.

Çoğu, parayı o zamandan önce bulacaklarını düşünüyordu, ancak nadiren .

Bir yanım Charley'nin de bunu istediğinden endişeleniyordu. Kulübün başkanı ve adını Daniel King ile birlikte Kings'in kurucu üyelerinden biriydi. Daniel'in, motorcularının hesaplarını ödeyemediklerinde, onlara borçlarını kapatmanın bir yolunu bulacaklarını bildiğini söyleyerek hesaplarını ödediğini görmüştüm. Bu onları ona sadık tutuyordu, beni rahatsız eden bir şekilde ona borçluydular. Ona geri ödemek için her türlü yasadışı şeyi yaptıklarını hayal ettim.

"Krista?"

Adımın sesine doğru döndüm.

Jakob deri kaplı dirseğini barın üstüne dayamış, ona verdiğim buzu yanağına bastırıyordu. "Bir amber birası alabilir miyim?"

"Elbette." İçkiyi doldurdum ve bu kez çok yaklaşmamaya dikkat ederek önüne koydum.

"Neden Kings'e katılmak için başvurmadın?" diye sordu.

Kings of Kearny motosiklet kulübü sadece daha önce askeri deneyimi olan üyeleri kabul ediyordu. Motosikletlerini giyen her bir erkek ve kadın bu ülke için savaşmışlardı. Yerel polislerin onlara biraz müsamaha göstermesinin ve kasabadaki pek çok insanın onların saçmalıklarına katlanmasının bir nedeni de buydu. Jakob bana bu soruyu soran ilk kişi değildi ama cevaplamak istediğim birkaç kişiden biriydi.

"Kearny'ye kulüp için gelmedim," dedim. "Büyükannem şehirdeki bir bakımevinde."

Gözleri sabit bir şekilde benimkilerin üzerindeydi, iri vücudu hâlâ bar taburesinin üzerindeydi. Çoğu insan otururken kıpırdanır ama o kıpırdanmazdı. Bir geyiği gören kurt gibiydi. Jakob'u çekici kılan şeylerden biri de buydu. Sizinle konuştuğunda, sanki onun tüm dünyası siz oluyordunuz. Bu odaklanmanın sekse ne kadar iyi yansıyabileceğini ancak hayal edebilirdim.

"Magnolia Hills mi?" diye

sordu. Başımı salladım.

"Eğer onunla ilgili bir sorun yaşarsanız bize haber verin," dedi.

Omurgamdan aşağı bir huzursuzluk dalgası süzüldü. "Neden? Orada bir sorun mu var?"

Başını salladı ve bakışlarını sağa, benden uzağa çevirdi ve yemin ederim, sanki sıcaklık düşmüş gibi hissettim. Sanki güneş bir bulutun arkasında kaybolmuştu.

"Uh... bunu detaylandırmak ister misin?" Ona sordum.

Bakışları geri döndü ve başını salladı. "Ne zaman çıkıyorsun?"

"Kapatıyorum."

Elinde bira, oturduğu yerden kalktı.

Arkasını dönmeye başladığında göz kırptım. "Dostum, cidden, sen sadece-"

Evet, . Arkasına bile bakmadan tezgâha bir miktar para attı ve kalabalığın içinde kayboldu.

Sinirimi bastırdım ve işime geri döndüm. Büyükanнем bu dünyada sahip olduğum tek kişiydi. Annem ve babam hâlâ hayattaydı ama onlar da beş para etmez insanlardı ve onları bir daha hiç görmesem bile bunu bir lütuf olarak kabul ederdim.

Büyükanне benim babaannemdi. Annemle babam uyuşturucudan ilk kez yakalandığında beni yanına almıştı -babam uyuşturucu bulundurmaktan, annem ise alkolü araç kullanmaktan.

ve beni asla geri vermediler. Parmaklıklar ardındaki ilk dönemlerinden sonra annem ve babam şehri terk etti ve artık onlardan sadece kefalet parasına ihtiyaç duyduklarında ya da kısa süreliğine ayılmaya çalıştıklarında haber alıyorduk.

Bütün bağımlılar pislik değildir. Birçoğunun iyi olduğunu biliyordum. korkunç şeyler yapmalarına yol açabilecek bir hastalığı olan insanlar, ama benim ailem bu kategoriye girmiyordu. Hastalık olmadan bile çürümüşlerdi. uyuşturucu ya da içki. Bunu ilk elden annemin ayıklıkla imtihanlarından birinde öğrenmişim. Ağladığım için bana vurmuştu. Tokat ya da şamar değil, tam anlamıyla karnıma bir yumruk atmıştı. İşe yaradı. Ağlamayı bıraktım. Çünkü nefes alamıyordum.

O zaman dört yaşındaydım. Büyükanнем beni bir daha onunla yalnız bırakmadı.

benim için dünyalara bedel olduğunu söylemek çok hafif kalır. Ve Jakob az önce bana, onu götürmek için aylarımı harcadığımı bilişsel bakım tesisinin şaibeli olabileceğini söyledi.

İkinci Bölüm

Tvardiyamın geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Biraları servis ettim, karışık içkileri doldurdum, bana asılan insanları vurdum ve ayakta kalmak için mücadele ettim.

Odaklandım, düşüncelerim bir kanalizasyondan akan su gibi dönüp duruyordu. Jakob'un işten ne zaman çıktığımla ilgili şifreli sorusu neydi? Bu onun

Kalabalık bir barda bana cevap vermek istemediğini söylemenin ince bir yolu muydu? Onu beklemem mi gerekiyordu?

Saatimi kontrol ettim. Gece ikide kapanmıştık ama ayrılmayı düşünmeden önce gece kontrol listemi tamamlamam gerekiyordu. Saat neredeyse üç olmuştu. Ev işlerim bitmişti ve Nina'ya birinin bileğinizi tuttuğunda onu kırmanın dört farklı yolunu göstermeyi yeni bitirmiştım.

Ön pencereden dışarı baktım. Park yerinde Jakob'un bisikletinden iz yoktu. İş arkadaşlarım birer birer arka kapıdan çıkıyorlardı ve ben de burada kalıp onu tek başıma bekleyecek değildim. Bu bar şehrin en iyi yerinde değildi ve yıllarca göğüs göğüse dövüş eğitimi almış olsam bile, muhtemelen üzerinde bıçak ya da silah olan sarhoş bir motorcuya karşı yeteneklerimi kullanma fikrinden hoşlanmadım.

"Geliyor musun, Krista?" Tiny sordu.

"Evet," dedim.

Birkaç dakika sonra klimalı bardan çıkıp gecenin boğucu sıcağına adım attım. Mayıs ayının başları olabilirdi ama Güney Teksas'ta yaz Nisan'da başlar ve Kasım'a kadar sürerdi. Birkaç hafta önce küçük Kearny kasabasına derin bir sıcaklık çökmüş ve bizi sıcak kucağında boğmuştu. Yakınlardaki böceklerin uğultusu

ağaçlar sağır ediciydi. Havada ağır bir nem vardı ve hareketler yavaş ve uyuşuk hissediyordum. Yorgunluğum da buna yardımcı olmuyordu. Orduda geçirdiğim zamandan yara almadan kurtulamamıştım ve yara bere içindeki bedenim uzun süre ayakta kaldığım için hırpalanmış ve morarmış hissediyordu.

İş arkadaşlarıma veda ettim ve arabama doğru duraklayarak, romatizma öncesi kibarlığımla ilerledim. Büyükannemle bu kasabaya yerleşmeyi seçmemizin nedenlerinden biri, sözde mükemmel huzurevinin yanı sıra, yakındaki askeri hastaneydi. Fizyoterapistimle bir randevum vardı. birkaç gün içinde orada olacak ve bu yeterince erken olamazdı.

Arabama girdim, kapıları kilitledim ve eve doğru yola çıktım. Huzurevinde ziyaret saatleri 10'dan 5'e kadardı. Jakob'un söylediklerinden sonra

Kapılar açıldığında orada olmak istiyordum, bu da beş saat uyuyabilirsem şanslı olacağım anlamına geliyordu. En azından uykuya dalmakta hiç sorun yaşamadım.

Savaş gazileri her yerde bayılma yetenekleriyle tanınırlar ve ben de bir istisna değildim.

Bardan iki blok ötedeki kırmızı ışıktaki yavaşça durdum. Yakınlarda bir motor gürleyerek canlandı ve avına sahip çıkan bir aslan gibi kükreyerek geceye karıştı. Birkaç saniye sonra yanıma bir motosiklet yanaştı. Bir Harley olacak kadar gürültülüydü ama ona baktığımda benzin deposunun yan tarafında Victory yazdığını gördüm. Sürücüsü takkeli bir kask ve gözlük takmıştı ama sadece sakalından bile Jakob olduğunu anlamıştım. Bana doğru döndü ve sonra başını sola doğru sallayarak Onu takip et.

Tamam o zaman.

Işık yeşil yandı. Yolda başka kimse yoktu, ben de flaşörlerimi yakıp döndüm ve Jakob yan sokağa girerken motosikleti takip ettim.

Aptal değildim. Evet, Jakob'un vücudunu ve manyetik cinsel enerjisini arzuluyordum ama gerçek şu ki adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O bir tam bir psikopat.

Bir elimi direksiyona koydum ve diğer elimle orta konsolu açtım. İçinde hala askerdeyken satın aldığım 9 mm'lik bir tabanca vardı. Bir hava nişancısı olarak, daha gösterişli tabancaların zil ve düdüklerini tercih etmedim; sağlam bir tasarım ve sağlam bir üne sahip olmayı tercih ettim. Bu marka çok popüler değildi ama hakkındaki yorumlar . *Guns & Ammo*'daki insanlar silahlardan birini bir gün boyunca çamura gömmüş, bir diğerini katı bir buz bloğunda dondurmuş, ardından kızgın güneşin altında çözdürmüş ve bir diğerini on katlı bir binadan aşağı atmışlardı. Üç silah da daha sonra hiç bozulmadan binden fazla mermi ateşledi. Hayır, güzel değildi ama işimi gördü. Jakob'un arkasındaki küçük bir konut otoparkına girerken çantama koydum.

Motoru durdurdu, gözlüklerini ve kaskını çıkardı. Uzun bir bacağına motosikletin arkasına attı ve sonra hızlı, emin adımlarla bana doğru ilerlemeye başladı.

Arabamı çalışır durumda bıraktım ve camımı indirirken kapıları kilitli tuttum. "Bu garip falan değil."

Jakob öne doğru eğildi ve dirseklerini pencerenin çerçevesine dayadı. Burnuma onun kokusu çarptı: deri, motor yağı ve biraz da koyu kolonya.

Bu kadar yakından, gözleri şaşırtıcı derecede maviydi, sanki bakışlarında kutup gökyüzünü yakalamıştı.

"Barda kimsenin duymasını istemedim," dedi. "Motoru durdurup beni takip etmek ister misin? Bizi izleyen biri sırlarımızı paylaşmak yerine seviştiğimizi düşünürse daha iyi olur."

Ve düşüncelerim doğruca çukura gitti.

Bir anlık nefessiz kalışımı tereddüt olarak algıladı. "Ben senin için bir tehdit değilim," dedi. "Bu bir aile üyesini incitmek gibi olur."

Zihnimdeki şehvet sisini temizlemek için başımı salladım. Az önce akraba olmamızla ilgili bir şey mi söylemişti? "Ne dedi?"

Sağ ceketinin kolunu, ön kolundaki ipi ortaya kadar yukarı çekti. Daha önce fark ettiğim mürekkep kıvrımları Stilize bir hayaletin pelerinin kenarları. Acımasız yaratığın üzerinde, koyu siyah yazı tipiyle Ölüm Karanlıkta Bekler yazısı yer alıyordu.

Gözlerimi onunkilere diktim. "Sen bir Gece Avcısı

mıydın?" Bakışlarımı tuttu ve başını salladı.

Lanetleneyeceğim. Jakob da benim gibi havadaydı.

Gece alçaktan ve hızlı bir şekilde düşman bölgesine uçan operasyon Ordusu helikopter alayı. Suriye'de Gece Avcıları'nın bir biriminde görevliydim. Onlar özel harekattaki en çılgın orospu çocuklarından bazılarıydı. *Bu* da bir şey ifade ediyordu.

Bu ona hemen güvenmemi sağlamadı ama artık onu vurmak zorunda kalacağımdan da endişe . Amerikalıların sadece yüzde biri ülkelerine hizmet ediyor. Bu sizi bir bakıma aile yapıyor, nüfusun küçük bir yüzdesinin bir parçası, toplumun her kesiminden diğerleriyle bir araya gelmiş, savaşımaya hazır ve

herkesi özgür tutmak için ölmek. İkimizin de hava kuvvetlerinde savaşıyor olmamız, daha da küçük bir gruba ait olduğumuz anlamına geliyordu. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluktuk ve içinde her şey konuşulurdu. Eğer bana zarar verirse, en iyi ihtimalle kanserli bir ur gibi oradan çıkarılırdı. En kötü ihtimalle, birisi gerçekten bir uçuş yapabilir ve kafasına bir göbek dolusu demir atabilirdi.

Yüzümdeki bir ifade düşüncelerimi ele vermiş olmalı ki doğruldu ve bir adım geri çekildi, ellerini iki yanına açmış bekliyordu. Camı , arabamı kapattım, çantamı aldım ve dışarı çıktım. Elleri tavanda iki yanımda duruyordu, beni içine hapsetmişti ve kapımı kapattıktan sonra dönüp ona bakacak kadar bile yerim yoktu.

Ona birkaç santim uzaktan baktım. Yakındaki bir sokak lambası anemik ışığını üzerimize yansıtıyordu ve loş aydınlatma onu daha az gösterecek hiçbir şey yapmadı.

Tehlikeli. Kaşları gözlerini gölgeleyerek onları ikiz cerulean havuzlarına dönüştürdü. Birdenbire Viking lakabı çok anlamlı gelmişti. Kafasının yanlarını kafa derisine kadar tıraş etse, birkaç kan lekesi eklese ve derisine stilize rünler sürse, altıncı yüzyıldan kalma bir İngiliz köyünde terör estirmeye hazır olurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Yalanı satmamız gerekiyor," dedi daha da yaklaşarak. Doğru. Seviştığımız yalanını.

Aman Tanrım.

"Elbette," dedim ve kapıma yaslandım.

Onay gözlerini aydınlattı, sanki onunla yerine bu tuhaflığı kabul etmemden etkilenmiş gibiydi. Onun iri bedenini benimkine yaklaştıracak her şeye hazır olduğumu bilmiyordu.

Yine de merak etmeden duramıyordum, tüm bu aldatmaca neden? Ve neden en başta izlendiğini düşünüyordu? Kulübe sızmış bir tür gizli ajan mıydı? Acele etmeden onu . Narkotikten birine benzemiyordu. Aslında, onun hakkında bildiğim her şeye göre, Kings'in infazcısı olarak rolünden fazlasıyla memnundu. Başka bir şey mi vardı? Rakip bir çete mi yoksa kulüp içinde bir çatlak mı?

Aramızdaki mesafeyi kapattığında sorularım kesildi. Boyum beş ondu ama yine de ona bakmak zorundaydım. Eğildiğinde sakalları gıdıkladı. Dudakları kulağımın kabuğuna değdiğinde ürperdim. Bütün gece ona yakın olmak istemiştim. Dürüst olmak gerekirse, onu ilk gördüğüm andan beri bunun hayalini kuruyordum ve bir şansımın daha ne zaman olacağını kim bilebilirdi ki?

Siktir .

Başımı çevirdim ve boynuna sokuldum. Kolonyasının kokusu burada daha güçlüydü; koyu, baş döndürücü, baharatlı, miskli ve hafif narenciye kokuluydu. Deri ile iyi uyum sağlamıştı.

"Neden topallayarak yürüyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi kııptım, beş dakikadan kısa bir süre içinde ikinci kez kirli düşüncelerimden sıyrıldım. "Sen hiç havadan sudan konuşma diye bir şey duydun mu Jakob?"

Cevap verdiğinde nefesi boynumu ısıttı. "Havadan sudan konuşmanın anlamı var hiç anlamadım. Bu sadece insanların beklerken etrafa saçtıkları gereksiz kelimeler.

anamlı bir şey söylemesi için."

Kahretsin, böyle söyleyince.

"Sağ bacağım temelde biyonik," dedim. "Kalça protezi, dizimi bir arada tutan iğneler, kaval kemiğime ve uyluk kemiğime aşılannmış çelik, ne demek istediğimi anladınız. Bu yüzden tıbbi olarak taburcu edildim."

"Savaş yarası mı?" diye sordu.

Başımı salladım, yakınlığımızdan dolayı cevabımı hissedeceğini biliyordum. Bu, geri çekilip bana acıyarak bakacağı kısımdı. Bunu başka askerlere de ve beni gerçekten görmediklerini biliyordum. Artık birlikte görev yaptıkları insanları düşünmekten, pek çok kişi bu cehennem çukurundan sağ salim çıkamazken sağ kalanların suçluluk hissetmekten başka bir şey yapamıyorlardı.

Jakob geri çekilmedi ve bana acıyarak bakmadı. Elini nazikçe yaralı kalçama koydu ve bana eğildi. "Ne oldu?"

Nedense zoraki yakınlığımız bu konuda konuşmayı normalden daha kolay hale getirmişti. Belki de burnu saçlarıma gömülü olduğu için Konuşurken ona bakmak zorunda olduğum için ya da beklediğim gibi tepki vermediği için ya da belki de bir Gece Avcısı olarak benden daha kötü şeyler gördüğünü ve söylemek üzere olduğum şeyi anlayabileceğini bildiğim içindi.

"Kolomya kuşatması sırasında ağır ateş altında kaldık," dedim ona.

"Ukrayna mı?" diye sordu, sesi biraz hırıltılı olacak kadar alçaktı.

Tekrar başımı salladım ve Kırım Yarımadası'nı ele geçirdikten sonra Ukrayna'nın geri kalanını yeni SSCB'ye katmaya çalışan ABD'nin Rusya ile giriştiği kısa ama kanlı gölge savaşı hatırladım.

"İniş takımları savaş sırasında hasar gördü," dedim. "Pilotumuz şehrin dışındaki toprak bir yolda kontrollü bir kaza yapmak zorunda kaldı. Dört numaralı motor yere çarptı. Gövdesi çatladı ve yağ hatları kırılarak her yere jet yakıtı püskürttü. Bir şey kıvılcım çıkarmış olmalı çünkü sağ kanat alev aldı."

"Bu bacağını açıklamıyor," diye mırıldandı kulağıma.

Derin bir nefes aldım. "Kaza sırasında ekipmanlarımız gevşedi. Atlayıp çalışırken bacağım sıkıştı. Beni kurtarmak için dört mürettebat arkadaşım gerekti. Bu süreçte neredeyse yanarak ölüyorlardı."

"Pilot mu?" diye sordu.

"Düz bir yol değildi," dedim. "Biz çarptıktan sonra burun çöktü. Ezilmişti."

Bunlar gerçeklerdi. Açık, saçma olmayan, klinik. Bu anlattığım standart bir hikayeydi. Eğer düşünmeme izin vermezsem, bazen bu

hepsi buydu. Bazen açık bölme kapılarından bize doğru koşan toprağı görmüyordum. En genç mürettebat arkadaşımızın can havliyle elimi sıktığını hissetmedim. O ilk sarsıcı çarpışma sırasında o ve ben parçalandığımızda ne kadar korktuğumu unutmuşum. Metalin toprak üzerinde çığlık attığını duymadım.

kayalar ya da muazzam bir yükün altında bükülen çeliğin iniltisi Asla kaldıramayacağı bir baskı. Vücudumun imkansız bir ağırlığın altında ezildiğini hissetmedim. Bilincim gidip gelirken mürettebat arkadaşlarımın çığlıklarını duymadım. Yakındaki alevlerin dayanılmaz sıcaklığını ya da geride bırakılıp canlı canlı yanma korkumu hissetmedim.

"O kazayı hatırlıyorum," dedi Jakob. "Belki elli mil uzaktaydım."

Bir şaşkınlık dalgası, tehdit eden gözyaşlarına hızlı bir son verdi. Orada mıydı? Ve doğru zamanda baksaydı uçağımızı görebilecek kadar yakın mıydı?

Hayatımın en kötü gününde benimle aynı yerde olduğunu düşünmek tuhaftı ve yine de bir şekilde ona daha da yakın hissetmemi sağladı, yakınlığımız zoraki sınırını kaybedip çok daha tehlikeli bir şeye dönüştü.

Ona tam olarak nerede olduğunu ya da Kolomya'nın dış mahallelerinde ne yaptığını sormadım. Cevaplar gizli olabilirdi, bu da bana söylerse ikimizin de hapse gireceği anlamına geliyordu ve geri kalan günlerimi Leavenworth'da geçirme fikrinden hoşlanmadım.

Kalçamı tekrar, çok nazıkçe sıktı ve geri çekildi. "Başına gelenler için üzgünüm."

Kafam karıştı. Belki de o da alfa bir pislik değildi. Belki de onu çok erken yargıladığım için götün tekiydim.

"Teşekkürler,"

dedim. "Yukarı

çıkmaya hazır

mısın?"

Başımı salladım, hâlâ kendimi toparlamaya çalışıyordum.

Beni küçük bir kahverengi taşın arka kapısına götürdü. Şehir merkezinin eski bir bölümündeydik, binalar sıra sıra dizilmişti. evler ve soylulaştırma henüz taşınmamıştı.

"Kaç kat merdiven var?" diye sordum.

Kapıyı benim için açık tuttu ve önce benim gitmeme izin verdi. "İki."

İlk sete baktım ve iç çektim. Merdivenlerden gayet iyi inebiliyordum ama çıkmak bazen zor olabiliyordu, tıpkı şu anda olduğu gibi zaten yorgundum ve tüm bacağım keskin ağrılarla zonkluyordu.

Jakob arkamda kaldı, benim önden gitmeme ve hızımızı belirlememe izin verdi. Sol ayağımı en alt basamağa koydum, derin bir nefes aldım ve tırmanmaya başladım. Kalça eklemim itiraz ediyordu. Alt bacağım dev bir incik ateli gibi ağrıyordu. Dizimdeki kemikler sanki metale sürtünüp toz olacaktı gibi hissediyordum. onları yerinde tutuyordu. Çenemi sıktım ve devam ettim, elimi itmeme yardım etmesi için parmaklığa koydum.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından son inişe ulaştık. Jakob'un kapısının önünde durdum ve nefesimi tuttum. Bunun diğer tarafında çok rahat bir kanepe olsa iyi olurdu.

"Lütfen bana aspirinin olduğunu söyle," dedim.

Jakob yanımdan geçip anahtarını kilide soktu. Ya da denedi. Elinin hafifçe bastırmasıyla kapı *bir vınlamayla* açıldı. Aşağı baktım ve zorla girildiğinin bariz işaretlerini gördüm.

Jakob da öyle. Kapıdan uzaklaştı ve silahını çekerek ceketinin içinde. Aynı ben de çekip çıkardım ve el çantamı yanımda yere bıraktım. Askeri eğitimimiz sayesinde silahlarımızı aynı şekilde tutuyorduk: namlu yere dönük, sağ el kabza kundağının etrafında, sol el altta, işaret parmağı namlu boyunca.

Gözlerimiz uçuşumun ötesinde buluştu. Sol elini bıraktı ve bana garip hareketler yaptı.

"Ordu dilini bilmiyorum," diye fısıldadım.

Bana okunamayan bir bakış gönderdi ve çömelip nişan almaya hazırlandı. Silah tutan çoğu insan varsayılan olarak göğüs hizasına nişan alır. Jakob daha alçaktan nişan alırsa, içerideki kişiyi hazırlıksız yakalama şansı artardı. Sorun şu ki, içeride hiç ışık yoktu. Karanlık, ısırma için bekleyen bir canavar gibi dairenin ağzından dışarı yayılıyordu.

Jakob'a bir saniye beklemesini işaret ettim ve çantamdan çıkardım. Parmaklarım titreyerek el feneri düğmesine bastım, dişlerimi çömelmenin acısını hissetti ve telefonu yere fırlattı. Telefon parkenin üzerinde dönerek odayı bir disko topu gibi aydınlattı. Jakob yarım saniye bekledi ve silahını doğrultarak köşeye doğru eğildi. Hemen ateş etmediğinde ya da koridora geri atlamadığında, içeride kimsenin olmadığını varsaydım.

Çömeldiği yerden kalktı. "Temiz."

Titrek bir nefes verdim ve silahımı indirdim.

"Merhaba Daniel," dedi Jakob.

Bekle. Ne?

Kapı çerçevesinin etrafından baktım. Gözlerim telefonumun zayıf ışığına uyum sağladı ve Daniel King belirdi. Kearny'nin en acımasız orospu dairenin ortasında, kısa süre önce kanepede oturuyordu. Görünürde başka kimse yoktu, bu yüzden kapıyı kırıp açan o olmalıydı.

Burada ne haltlar dönüyordu?

Üçüncü Bölüm

J Akob dairesine girerken ışıkları yaktı. Çantamı yerden aldım ve birkaç adım gerisinden takip ettim.

Kearny'nin Kralları kabadayı bir gruptu, estetikten çok belalı ilgilenen kadın ve erkeklerden oluşuyordu. Jakob'un evinin seyrek olacağını düşünmüştüm: bir kanepe, köşede bir şilte, yerlere saçılmış kirli giysiler, belki de üzerinde pizza kutuları ve boş bira kutuları olan bir sehpa.

Evi seyrek değildi; sade bir yerd.

Ordu hepimizi garip şekillerde etkiler. Jakob askere gitmeden önce temizlik manyağı değilse bile, askerlik onu öyle biri haline getirmişti. Onun dairesi benimkinden daha büyüktü, açık mutfak ve oturma odası vardı. Sağ taraftaki bir kapıdan pırıl pırıl bir banyo görüyordum. Aynı duvarda daha aşağıda başka bir kapı daha vardı. Büyük ihtimalle bir yatak odası. Birkaç parça

Sahip olduğu mobilyalar yeni ya da son moda değildi ama iyi yapılmış ve gözle görülür şekilde lekesizlerdi. Siyah bir ışığın neleri ortaya çıkaracağını sadece Tanrı bilirdi. Jakob'un şiddetten daha fazlasıyla ilgili bir ünü vardı ve dairesinin tabandan tavana kadar geçmişte yaşadığı cinsel ilişkilerle boyanmış olduğunu hissediyordum.

Uymayan tek şey Daniel King'di. Daniel King'in ortasında . kollarını kanepenin yaymış, mümkün olduğunca fazla yer kaplıyor. Eğer onun bir fotoğrafını Twitter'a yükleyip "Şundaki erkek yayılımına bakın" diye yorum yapsaydım, on bin bir saat içinde bıkkın kadınlardan gelen tepkiler. Yolun tozu binici derisine yapışmıştı. Kirli botlarını sanki buranın sahibiymiş gibi sehpanın üzerine koymuştu. Araya girmesi ve vücut diliyle verdiği mesaj açıktı: *Sana da bokuna da saygım yok.*

Adam kırklı yaşlarının sonlarındaydı ve yaşına göre iyi görünmüyorsa lanet olsun. Kuzguni siyah saçlarını biraz kıvrık olduğunu gösterecek kadar uzun tutmuştu. Yüzü aranıyor posterlerini süslemek için yapılmıştı. Üç günlük

Kirli sakalları güçlü çenesini örtüyordu. O karanlık, delici gözler üzerime dikildi ve neredeyse ürperiyordum. Dudaklarında alaycı bir ifade vardı. Sanki biri ona benim hakkımda müstehcen bir fıkra anlatmıştı ve şimdi beni çıplak hayal ediyordu.

Jakob'un biralarından birine el atmıştı ve biz içeri girdiğimizde birayı dudaklarına götürüp uzun bir yudum aldı, üstünden bizi izliyordu.

Yüz ifadesindeki bir şey bana YouTube'da gördüğünüz, pislik yapmaktan başka görünürde bir nedeni olmadan masadan bir bardağı deviren ve şimdi sahibine "Bu konuda ne yapacaksın?" der gibi bakan kedilerden birini hatırlattı.

Jakob'a yaklaştım ve silahımı çantama geri koydum. "Ben askerce bilmiyorum," dedi Daniel sırtarak. "Bu komikti." Ona gülümsemek için kendimi zorladım. "Teşekkürler."

Çete liderinizin evinize girmesi sanki her gün olan bir şeymiş gibi, Jakob anahtarlarını kapının yanına astı ve ceketini silkti. Altına giydiği koyu renk tişört kaslarına öyle bir yapışmıştı ki, izleyicilerimiz olmasa ağzımın suyu akacaktı. Kolları dövmelemlerle kaplıydı. Bakışlarım bir an için onlara takıldı. Bazı ağır dövmelemlerli kişilerde, dövmelemlerini önceden planlamadıklarını, parça parça bir araya getirdiklerini anlayabilirsiniz. Sonuç olarak ortaya çıkan şey ise sarsıcı bir karışım olabiliyor.

stilleri ve desenleri. Jakob kendi dövmesini tasarlarırken çok titiz davranmış olmalı. Baştan sona askeri bir tema içeriyordu ve her dövme bir sonrakine o kadar kusursuz bir şekilde akıyordu ki mürekkebin uyumlu bir şaheseri gibi görünüyordu. Tamamlaması yıllarını almış olmalı ve kalitesine bakılırsa neredeyse bisikleti kadar pahalıya mal olmuş.

Buzdolabının yanında durdu ve Daniel'a döndü. "Bir bira daha ister misin?" "Evet," dedi Daniel.

Jakob'un bakışları bana kaydı. Sesi yumuşadı ve yarım oktav düşerek alçak ve boğuk bir hal aldı. "Bira ister misin, bebeğim?"

Kıpırdamadan durdum, ona bakıyordum. *Bebeğim mi?*

Gözleri söylenmemiş bir uyarıyla parladı ve gecenin diğer tüm çılgınlıklarına olduğu gibi bu olay örgüsüne de uymaya karar verdim.

"Elbette," dedim.

Burada görülecek bir şey yok, millet. Sadece üç akıllı başında yetişkin, söz konusu yetişkinlerden birinin başka bir yetişkinin dairesine açıklama yapmadan girmesinin ardından normal bir konuşma yapıyor.

Birayı Jakob'dan kaptım ve ellerimle bir şeyler yapabileceğim için mutlu bir şekilde kapağını kapattım. Tekrar silahıma isteğim azalmıştı. Bütün bu durum garipti. Daniel neden Jakob'un kapısını tekmelemişti? Ve Jakob neden ona bunu söylememişti? İki adam arasında o kadar çok alt akıntı vardı ki, sanki akıntıya kapılıp onlarla birlikte denize sürüklenenecekmişim gibi hissediyordum.

Jakob'un otoparktaki paranoyası birdenbire çok daha anlaşılır göründü.

"Vardiyan nasıldı Krista?" Daniel sordu.

Adımı söylediğinde içimi bir korku ürpertisi kapladı. "İyiymiş, Bay King."

"Sorun yok

mu?" "Sorun

yok."

Kendi krallığında her şey olması gerektiği gibiymiş gibi başını salladı.

Biramdan derin bir nefes çektim. Benim adımı kullanmaya özen göstermişti. Dişlerimi sıktım çünkü adamla daha önce hiç konuşmamıştım ve benim varlığımdan bile haberi olduğunu sanmıyordum. Ne zaman Charley's'e gelse, arka tarafta onun için sürekli olarak ayırdığımız özel bir kabine otururdu. O

içkilerini almak için bara gelemeyecek kadar önemliydi. Onun yerine, dalkavuklarına getirtirdi.

Saf değildim; bu sadece gecemle ilgili sıradan bir soruşturma değildi. Kim olduğumu bildiğini bilmemi istiyordu. Nedense bu bana bir tehdit gibi geldi. Neden? Jakob'la burada olduğum için mi? Krallar arasında bir çatlak mı vardı ve buna neden olan bu iki adam mıydı? Eğer öyleyse, istemeden de olsa kendimi Jakob'un tarafına yerleştirmiştim.

Kafamdaki çarklar dönmeye başladı. Eğer Jakob'un paranoyası haklıysa ve biri bizi otoparkta , muhtemelen Daniel'a sadıktı, bu da ne kadar yakın olduğumuzun ona ulaşacağı anlamına geliyordu. Jakob'un bana bu yüzden bebeğim dediğine bahse girmeye hazırdım. Uyarı bakışı bununla ; aşağıda başladığımız oyuna devam etmemi istiyordu.

Bu beni rahatsız bir duruma soktu. Maaş çeklerimde Charley'nin adı yazıyor olabilirdi ama gerçekte kimin için çalıştığımı biliyordum. Daniel'ı kızdıracak ya da bana güvenmemesine neden olacak bir şey yaparsam hem işimden hem de kızımdan olurum.

Ama ya durumu yanlış anladıysam? Ya başka bir şeyler dönüyorsa? Jakob'un bu oyunu sürdürmek istemesinin başka bir nedeni?

Mutfak tezgahına yaslandım ve biramdan uzun bir yudum daha aldım, zihnim aşırı hızda çalışıyordu. Jakob buzdolabından iki bira daha aldı ve çete liderine doğru yöneldi. Bir tanesini uzattı ve iki adam kadeh tokuşturdu. Sonra geri geldi ve yanımdaki tezgâha yaslandı, kalçalarımız birbirine değecek kadar yakındı. Birasından bir yudum aldı ve sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi ağır kolunu omzuma attı,

Sanki *bana sahipmiş* gibi, bir yanımlı kucaklamadan kurtulmak de olduğum yerde kaldım.

Jakob'u çok iyi tanımıyor olabilirdim ama bana zarar vermeyeceğini söylediğinde ona inanmıştım. Öte yandan Daniel'i hiç tanımıyordum ve aynı sözleri bana söyleseydi asla inanmazdım.

Sanırım bu beni Jakob Takımı yaptı.

Aptal bir ifade takındım ve olma aşamasındaki bir kadın gibi ona gülümsedim. Yere baktı ve gözlerimle buluştu ve dinlenmekte *olan siktir git* suratı daha çok "*Ben Gidiyorum*" gibi bir şeye dönüştü.

Siktir git ve adımı haykırarak geleceksin. Bu kadar yakinken, tepki olarak nasıl titrediğimi fark etmemesi mümkün değildi.

Gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişti, birasını kaldırdı ve bir yudum aldı. Gördüğüm manzara karşısında bu kadar tahrik olmamalıydım - bir bar dolusu Motorcular her gece aynı hareketi tekrarlayıp dururlar ama Jakob birayı çekip başparmağıyla alt dudağını silerken bakışlarım aşağı kaydđ ve bu harekete takıldı. O dudaklar sadece bir kez kıpırdadı ve gözlerinde eğlence olabilecek bir parıltı yakaladım. Gözlerini kırpmadan önce, birdenbire bir buz kütlesi kadar yüz ifadesi olan bir adama bakıyordum.

Sanki az önce kanımı ateşe vermemiş gibi bakışlarımızı ayırdı ve kanepedeki adama döndü. "Ne var ne yok?"

Lanet olsun, bir an için Daniel'ı tamamen unutmuştım.

Kafamı sallayarak temizledim ve biramdan bir yudum daha aldım. Kendi kişisel susuzluk tuzağına bu kadar yakın durduğum için başıma gelen .

Daniel, "Mike'la olan şey sonuç vermedi," dedi.

"Mike kim?" Jakob sordu.

"Mike Kaschak," dedi Daniel, dairenin etrafına göz gezdirerek. "Burada olabileceğini düşünmüştüm."

Jakob'un yüzü nötr kaldı ama kolu bana doğru sertleşti ve ben kelimelerin ona söylediğinden daha sert geldiğini biliyordu. Örumcek hislerim karıncalandı. Daniel bu yüzden mi biraz B & E yapmıştı?

Jakob, "Onu görmedim," dedi.

Daniel ilk birasını boşalttı ve ikincisine başladı. "Yaparsan bana haber verir misin?"

"Tabii ki."

Daniel'ın dudakları orantısız bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Beyaz dişleri yüzünün güneşten kararmış teninde parlıyordu. Gerçekten de yakışıklı biriydi.

Piç kurusu, ama onunla yatıp yatmayacağıma karar vermek için beş dakikaya ihtiyacım yoktu. Jakob'la, içimdeki mağara kadını tek gecelik bir ilişkinin güvenliğini tartmış ve riske degeceğine karar vermişti. Daniel ise onu çığlık atarak mağarasına geri gönderdi.

Jakob ve bana baktı. "Yani, siz ." "İkimiz," dedi Jakob.

Motorcular, geveze insanlar.

"Yeni olmalı," dedi Daniel. "Senin hakkında hiçbir şey duymamıştım." Jakob omuz silkti. "Krista özel bir insandır."

Bu da bunun yeni bir şey olmadığını ve sır olarak saklamak istediğimizi ima ediyordu. Ve Jakob bunu kasabadaki en güçlü adama söyledi. İktidardaki insanlar hakkında bildiğim bir şey varsa, o da geri kalanımıza üstünlük taslamaktan zevk aldıklarıydı. Bu da onları berbat sır saklayıcılar haline getiriyordu çünkü kendilerini diğerlerinden üstün tutma ihtiyaçları yüzünden sık sık

Onlara göre basamak taşı olarak daha aşağıdaydık. Daniel'in diğer infazcılarına sırf kralın bizden haberdar olduğu ama onların hiçbir fikri olmadığı gerçeğini göstermek için bunu anlattığını görmek çok kolaydı. Yarın bu saatlerde Kearny'deki herkesin Jakob ve benim hakkımda dedikodu yapacağına dair içimde kötü bir his vardı.

Daniel'in sırtışı, sudaki kanın kokusunu alan bir köpekbalığı gibi keskin bir hal aldı. Koyu renk gözleri benimkilere kaydı. "Bir ara akşam yemeği için uğramalısın. Eva mutfakta bir çift el daha olmasını çok ister."

Eva onun karısıydı; uzun boylu, çarpıcı, Ermeni ve Meksika kökenli bir kadındı ve ben onu sadece kalabalıkta görmüştüm. Ocağın etrafında çok becerikli olmama rağmen ona yemek pişirmediğimi söylemek istedim. Hazırlıksız

Onunki gibi yorumlar beni her zaman çıldırtmıştır, onun gibi erkeklerin yapmaya eğilimli olduğu bir "kadınlık görevleri" varsayımı. Subliminal mesaj suydı: Evime gel ve ben kıçımın üstünde oturup hiçbir şey yapmazken bana yemek pişir. Çünkü penis.

Aptal olma, dedim kendime. İşime devam etmek istiyorsam bu adamın girmem gerekiyordu ve bunu yapmak içimde küçük bir parçayı öldürse de ona gülümsedim. "Bu hoşuma giderdi."

Ancak Jakob'un kolu etrafımda gevşediğinde tekrar sertleştiğini fark ettim. Daniel'in bakışları infazcısına kaydı. "Yüzüne ne oldu senin?"

Yukarı baktım. Jakob, Rob'un yumruğunu sol yanağına yemişti ve buzlanmış olmasına rağmen, dışarıda olduğundan daha şiş görünüyordu ve

hastalıklı görünen mor bir renk almaya başlamıştı.

"Micky ve Rob yine birbirine girdi," dedi Jakob.

Daniel küfretti. "Ortalığı dağıtmışlar mı?"

Jakob başını salladı. "Hiçbir şey başlamadan dağıldı." Yüzü aksini kanıtlıyordu.

"Güzel," dedi Daniel tahtından kalkarak. Birasının geri boşalttı ve masanın üzerine koydu. "Siz iki aşk kuşunu yalnız bırakayım."

Giderken bana öyle bir göz kırptı ki kusasım geldi.

Kapı Daniel'in arkasından kapandığında Jakob'dan uzaklaşmaya çalıştım ama kolu beni sıkıca sararak yerimde tuttu. Daniel'in botlarının merdiven boşluğunda yankılanmasını dinleyerek birkaç dakika orada kaldık. Ancak binanın kapısı arkasından kapandığında Jakob kolunu omzumdan indirdi ve tezgahı itti.

Kapıya doğru ilerlerken onu izledim, onun bir adamın olabileceğinden daha sessizdi. Çerçeve Daniel kaba kuvvetle içeri girmiş gibi çatlamıştı ama daha yukarıda sadece içeriden kilitlenebilen bir dizi kilit vardı ve bunlar hâlâ sağlamdı. Jakob onları yerine oturttu. İyi bir önlem olarak, bir sandalyeyi kapı koluna sıkıştırdı.

"Rahatına bak," dedi bana dönerek. "Bu gece burada kalıyorsun."

Dördüncü Bölüm

"E?" Biramı yere bırakarak söyledim. "Bu gece burada kalmamın imkanı yok. Eve gidip köpeğimi beslemem gerek."

Yalan. Köpeğim yoktu ama o bunu bilmiyordu. Bu sadece bir kaçmak için umutsuz bir teklif. Burada onunla kalamazdım. Benden uzakta güvende değildi. Belli ki hayatında son derece rahatsız edici şeyler oluyordu. Onun konumundaki biri muhtemelen seksi düşünmüyordu; daha çok hayatta kalmakla ilgileniyorlardı. Her zaman biraz fazla açık sözlü olmakla ilgili bir sorunum olmuştu ve eğer kanepede yatarsam ona teklifte bulunmayacağıma dair kendime güvenmiyordum.

Jakob kaşlarını çattı. "Senin köpeğin yok ki."

Donup kaldım. *Tehlike. Tehlike, Will Robinson.* "Evet, biliyorum."

Bana doğru sinsice yaklaştı ve ayakkabılarımızın parmakları birbirine değecek kadar yakınımnda durdu. Eğer beni korkutmaya çalışıyorsa, fevkalade başarısız olmuştu. Geniş omuzları görüş alanımı doldurdu ve sırf görüldüğü kadar sert olup olmadığını görmek için göğsüne dokunmak için uzanmaktan kendimi fiziksel olarak alıkoymak zorunda kaldım.

"Hayır, ," dedi alçak sesle ve ısrarla. "Evcil hayvanlara izin verilmeyen bir binada, küçük bir stüdyo dairede yaşıyorsun."

Ondan uzaklaşmak için kendimi zorladım. *Potansiyel bir sapığın peşinden koşmak zihinsel olarak sağlıklı değil Krista.* "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Barmenlik için başvurduğunda Charley seni kontrol etmemi istedi."

İç çamaşırı çekmecemi karıştırırkenki görüntüsü zihnimde canlandı. Bunu olması gerekenden çok daha az rahatsız edici buldum. "Ve bana beni takip ettiğin gerçeğini ne zaman söyleyecektin?"

Bana düz bir bakış gönderdi. "Seni takip etmedim. Kearny'ye her yeni geleni kontrol ederiz, özellikle de kulübe erişimi olacak kişileri. Kasabaya sızmaya çalışan gizli federaller olmadı mı sanıyorsun? Barımıza girmenize izin vermeden önce kanun adamı olmadığınızı bilmemiz gerekiyordu."

Tamam, iyi, bu mantıklı geldi.

"Yine de burada kalmayacağım," dedim.

Birasını eline aldı ama bir yudum daha almak yerine dönüp mutfak giderine boşalttı. Boş şişeyi lavaboya bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturarak bana döndü. Bakışlarım kollarının olduğu yere düştü.

Pazuları gömleğinin kollarını zorluyordu. İyi bir esneme ile yırtılabilirlerdi.

Flex, lanet olsun sana.

"Daniel seviştiğimizi sanıyor," dedi, benim zihinsel dalışımdan habersiz. "O gittikten beş saniye sonra buradan sıvışıp gitsen nasıl görünürdü? Bir şeyler döndüğünü anlar."

"O zaman onu ikna edecek kadar uzun kalacağım." Jakob'a şöyle bir baktım. Sade dairesi ve saçma sapan kişiliği arasında, onunla seks yapmak muhtemelen hem akıllara durgunluk verecek *hem* de zaman kazandıracaktı. "Ne diyelim, yarım saat mi?"

Bakışlarını indirdi ve karşılığında bana baktı, gözlerindeki buzlar eriyordu. "En azından iki tane."

Ağzım kurudu. *Odaklan Krista, burada sadece varsayımlardan bahsediyoruz.* "Bu kadar aldatmacaya ne gerek var?"

Çenesindeki bir kas keskin bir şekilde dışarı fırladı. "Bilmene gerek yok."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, onu konuşturmak için söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. İkimiz de SERE okulundan geçmiştik -hayatta kalma, kaçma, direnme ve kaçma. Ordu bizi sorguya dayanmamız ve çenemizi kapalı tutmamız için eğitmişti. Daniel'ın neden kaçtığına dair ondan hiçbir şey öğrenemeyecektim.

ya da Mike'ın kim dair herhangi bir ifşaat. En azından koli bandı, bir pense seti ve ses geçirmez bir oda olmadan.

Bu MC işiydi. Onların derilerini giymediğim için bilmem mümkün değildi. Ve gerçekten de bilmemem en iyisiydi. Cevap Kralların yasadışı faaliyetlerine atıfta bulunabilirdi ve ben de onların suçlarına ortak olmak istemezdim.

Biradan bir yudum daha aldım. "Gecemin böyle geçeceğini tahmin etmemiştim." "Gecenin nasıl geçeceğini düşünüyordun?" diye sordu, sesi Pürüzlü kenar.

Gözlerimi kırdım, hazırlıksız yakalanmışım. Daniel artık burada değildi. Gösteri kimse yoktu ama Jakob'un sert kişiliği gözlerimin önünden kayıp gidiyor, yerini çok daha cazip bir şeye bırakıyordu. Solgun bakışları beni yavaşça, durgun bir şekilde içine çekti, odağı göğüslerimde ve kalçalarımın kaldı.

Lanet olsun, belki de seksi düşünüyordu.

Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde açık bir meydan okuma gördüm, sanki ona dürüstçe cevap vermeme beklemiyor gibiydi. Daha önce hiç geri adım atmamıştım.

Hayatımda hiç kavga etmedim, şimdi de edersem lanetlenirim. Gecemin nasıl geçeceğini bilmek mi istedi? İyi o zaman. Ona anlatırdım.

"En kötü yatağa yalnız ve azgın girdim," dedim. Gözleri benimkilere dikilmişti. "En iyi senaryo neydi?"

Birami yere bıraktım ve ona sinsi bir gülümseme gönderdim. "En iyi ihtimalle yatağımın iskeletini kırmış oluruz."

Göz açıp kapayıncaya kadar kığım mutfak adasının üstüne düştü. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni üzerine kaldırmıştı. Çok seksiydi ama vurduğumda yüzüm buruştu, savaş yaralarım bana acısız tek bir an bile geçiremeyeceğimi hatırlattı.

Elleri durdu ve belime düştü. İrkildiğimi görmüş olmalıydı. "Bu benim lanet olası bacağım," dedim. "Görmezden gel. Deniyorum."

Beni öpeceğini umduğum gibi öpmek yerine arkasını döndü.

Elimi uzattım ve gömleğinin arkasından tuttum. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Omzunun üzerinden bana bu kadar yıkıcı olmaya hakkı olmayan bir bakış gönderdi. "İstediğin aspirini getiriyorum."

Onu serbest bıraktım. "Buna izin vereceğim."

Uzaktan gelen gök gürültüsü gibi alçak bir sesle kıkırdadı ve mutfak çekmecelerinden birini açtı.

Bir dakika sonra aspirini ondan aldım ve ağzıma iki tane attım, bir yudum birayla birlikte yuttum. "Biliyor musun, sanırım seni kaç kez gülerken gördüğümü bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim."

Bacaklarımın arasına girdi ve ellerini kalçalarımın iki yanına koyarak yaklaştı. Bana bakarken kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi ve *siktiğimin* suratını yakından ve kişisel olarak görebildim. Gözdağı verme taktiği, gözlerinin bana bakma şekliyle sadece biraz bozulmuştu. gizlice eğlenmiş gibi parlıyordu.

"Beni takip ettiğin gerçeğini ne zaman ?" diye sordu, kendi sözlerimi yüzüme vurarak.

"Ha ha," dedim ama gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. "değil. Ben sadece... sen bardayken senin farkındayım."

"Barda pek gülmem," dedi. "Hayır, gülmezsın."

Bunun bir nedeni vardı, bunu *hissedebiliyordum* ama iki dakika önce bana bir şey öğrettiyse, o da bana vermek istemediği cevapları ondan alamayacağımdı. İyi o zaman. Onlara ihtiyacım yoktu. Bu benim

Tüm hayat hikayesini istedim ya da evlilik yeminlerimizi kafamda planladım. Onun kız arkadaşı olmak bile istemiyordum. Sadece onu çırılçıplak soymak ve bir hafta sonu maratonu boyunca onunla korkunç, ahlaksız şeyler yapmak istiyordum ki bu ikimizin de bir sonraki hafta boyunca komik bir şekilde yürümesine neden olacaktı.

Uzandım ve gömleğini tekrar kavradım, bu sefer onu daha yakına çekmek için kullandım. Ellerini tezgâha dayadı, pazuları gerildi ve ağzı benimkinden bir santim ötede durdu. Hayal kırıklığı içinde homurdandım ve mesafeyi kapatmaya çalıştım ama o doğrudu.

"İzin almadan sana dokunmak istemem," dedi.

Ona düz bir bakış attım. "Az önce beni aldın ve tezgahının üzerine koydun."

"Sana bakarken boynum tutuluyordu," dedi. "Bu farklı bir şey."

Takındığı küçük sırtıştan en azından kısmen şaka yaptığını anlayabiliyordum, ama barda ona söylediklerimi hatırladığı ve bana kurnazca artık aramızdaki her türlü temastan benim sorumlu olduğumu söylediği gerçeği cehennem gibi ateşliydi. Ona durmasını söylersem, geri çekileceğinden ve benimle bir daha hiçbir şey denemeyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Mesele şu ki, benimle *her şeyi* denemesini istiyordum.

Odak noktam dudaklarına düştü. "Bu izni, gecenin geri kalanında bana istediğin kadar dokunman için verilmiş say."

Sanki bir basmış gibiydim. O üzerime gelmeden önce kelimeler ağzımdan zar zor çıktı. Dudakları dudaklarıma çarptı. Göğüslerimiz birbirine çarptı, göğüslerim onun göğüs kaslarının sert düzlemlerine karşı düzleşti. Bir şeylere tutunmak için çaresizce uzandım ve kollarımı boynuna doladım. Bana daha sert yaslandı ve popom mermer tezgahın üzerinden biraz kayarak ondan uzaklaştı. Alçak sesle hırlamasından bundan hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

Büyük bir eli kıcıma indi ve beni kendisine doğru sürükledi.

"*Buraya geri dön*" diye duyulmayan bir emir verdi.

Yarı donmuş bir Viking akıncısına benziyor olabilirdi ama yanıyormuş gibi öpüyordu. Dudakları benimkiler üzerinde sıcak ve talepkârdı. Ona ayak uydurmaya çalışırken başım dönüyordu. Bu ön sevişme değildi; doğrudan beni ağzıyla becermeye başlamıştı.

Ayrıldığında neredeyse inliyordum.

Orada kaldı, dudakları kışkırtıcı bir şekilde yakındı, nefesinin sıcaklığı tenimde geziniyordu. "Seni kaldırısam acır mı?"

Nasıl konuşacağımı hatırlamam bir saniye sürdü. "Evet, ama yürümek daha çok acıtacak."

Kollarımı boynuna doladım ve ayaklarımı arkasına bağladım, ellerini kışıma indirdi ve beni tezgahıtan kaldırdı. Odasına doğru döndüğünde daire etrafımda bulanıklaştı. Tüm gücümle Bulunduğum pozisyonun avantajını kullanarak burnumu boynuna dayadım ve parfümünü içime çektim. İçgüdüsel olarak dudaklarımı ayırdım ve onu hafifçe ısırdım. Erkeksi bir onay sesi çıkardı ve beni kendine çekti, aleti aramızda gerildi.

Beni yatağa yatırdığında dünya tersine döndü. Yatağa gömüldüm, onun ağırlığı beni daha da derine itti. Tanrım, bunu özlemiştim. Ellerimin altındaki sıcak ten hissini. Üzerimde yükselen bir adamın görüntüsünü. Şehre taşındığımdan beri seks yapmamıştım ve dört aylık yoksunluk beni dokunmaya karşı aşırı duyarlı hale getirmişti.

Elleri kollarımdan yukarı kayarken ürperdim, nasırları tenime karşı lezzetli bir şekilde pürüzlüydü. Çalışırken yüzümden uzak tutmak için uzun saçlarımı ve o saçlarımı bileğinin etrafına doladı ve sonra parmaklarını boynumun dibine yakın bir kısma sıkıştırdı, başımı yana doğru çekmek için tutuşunu kullandı. Dudakları boynuma değdiğinde sakalları gıdıklandı.

Tekrar ürperdim, bu sefer daha sertti, kalçalarımın arasında tanıdık bir ağrı oluşuyordu. Bu yeterli değildi. Aramızda çok fazla katman vardı ve onunla ten tene olmak istiyordum. Aşağı uzandım ve tişörtünün eteklerini çekiştirdim. Beni bıraktı ve yatağı iterek bacaklarımın arasına diz çöktü, tişörtünü başının üzerine çekti.

Kendimi ona doğru fırlatmak istemekle, olduğum yerde kalıp bir süre ona bakmak arasında gidip geliyordum. Adam kesinlikle taş gibiydi ama testosteronla beslenenlerden birine benzemiyordu.

Bazen ağırlık odalarında gördüğünüz canavarlara benziyordu. Daha zayıf, daha cılızdı. *Yoğun*. Üzerinde bir gram bile yağ yoktu. Sürekli efor sarf etmekten gelen bir fiziği vardı. Kulaktan kulağa yerel bir karma dövüş sanatları salonuna üye olduğunu biliyordum. Böyle görünmek için haftanın altı günü dojoya gidiyor olmalıydı.

Dövmeler kollarında durmuyordu. Omuzlarından yukarı ve göğsünden aşağı doğru ilerleyerek göğüs kaslarını kaplıyorlardı. Koyu mürekkep ile soluk teni arasındaki kontrast yatak odasının loş ışığında dikkat çekiciydi ve çok açık tenli olduğu için yara izlerini fark etmemek imkânsızdı. Sağ alt tarafında, bir kurşun yarasının izi göze çarpıyordu. Dövmeler onu örtüyordu, ama ben

sağ elmacık kemiğinde benzer bir çentik gördü, bu da başka bir çentik olabilirdi.

Sol kaburgasında, bir bıçağın açabileceği türden kesik bir yaradan kaynaklanan koyu bir çizgi vardı. Hala pembe ve kızgın görünüyordu, sanki dikişler çok uzun zaman önce atılmamış gibiydi. Gövdesinde, yaşları nedeniyle renkleri değişen birkaç yara izi daha vardı.

Kearny'nin Kralları pek de barışçıl bir grup sayılmazdı ve yakınlarındaki diğer çeteler ve motosiklet kulüpleri nedeniyle şiddet her zaman ihtimal dâhilindeydi. Jakob'un yara izlerinin çoğunu ordudayken mi yoksa terhis olduktan sonra mı kazandığını söylemek imkânsızdı. Sormayacaktım da. Nihayetinde bu sorunun cevabı şu anda önemli değildi ve havayı bozacaktı.

Onu sorgulamak yerine gömleğimi çıkardım. Tanrıya şükür, bu geceye onun altında bitirmeyi umarak girmiştim. Evden çıkmadan önce tıraş olmuşum.

ve güzel sutyen ve külot takımlarımdan birini giyme öngörüsüne sahipti. Nina ve ben izin günlerimizi apartmanımın havuzunda aylaklık ederek geçiriyorduk ve kırmızı danteller bronz tenimde göze çarpıyordu.

Jakob'un bakışları sütyenimden karnıma kaydı ve kot pantolonumun bel bandına geldi. Uzandı ve parmaklarının ustaca bir hareketiyle düğmelerini açtı. "Bana uyumlu bir takım olduğunu söyle."

Altında bir kedi gibi gerindim. "Eşleşen bir set."

Düşük bir homurtu çıkardı ve fermuarımı aşağı kaydırды. Genellikle gecenin bu bölümünde potansiyel partnerimi durdurur ve bacağımla konusunda uyarırdım. Aldığım yaralar ve ardından geçirdiğim ameliyatlar bende korkunç izler bırakmıştı. Ve Jakob'un sahip olduğu en kötü şey gibi cildimde sadece ince kırmızı çizgiler yoktu. Parçalarım vardı. Metalin kası yarıp geçtiği yerlerde eksiklikler, ihtiyacım olan deri nakillerinden kalan kalıcı ağ desenleri ve vücudumun zimbalarla bir arada tutulduğu Frankenstein izleri.

Jakob'u uyarmam gerektiğini düşünmedim. Onun da geçmişte yaşadığı yaralanmalar vardı ve bir Kral ve veteriner arkadaşı olarak, hem taze hem de iyileşmiş, hayati tehlike arz eden yaralardan payına düşeni görmüş olmalıydı. Yine de, geçmişteki tek gecelik ilişkilerimden birinin yaptığı gibi, bacağımla ilk kez içine alırken yüzünün tiksintiyle buruşmasını izlemeyi midem kaldırmıyordu.

"Bacağımla oldukça kötü," dedim.

Kotumun üst kısmını kavradı ve çekiştirerek üzerinden aşağı indirdi. Gözleri yavaşça benimkilere geldi, sanki külotumdan bir yere bakmak istemiyordu. "Eee?"

Keskin bir nefes verdim.

Evet.

Adamın sesi hiç sikinde değilmış gibi çıkıyordu. "Mideniz bulanır diye sizi uyarayım dedim," dedim.

Buna bir şey demedi, sadece kotumu aşağıya doğru çekti, ayakkabılarımı hala giydiğimi fark edince durakladı. Küfür ettim ve onları tekmeleyerek çıkarmaya başladım. Birkaç kalp atışı sonra ikimiz de . İkimizin de birbirimizi soyacak ve yeni ortaya çıkan tenin her santimetresinin tadını yavaşça çıkaracak sabrı yoktu. Bu öyle bir şey değildi. Bunun yerine, hızlı, sarsıntılı hareketlerle kendi kıyafetlerimizi yırttık.

Pantolonunun cebinden bir prezervatif çıkardı ve yere . Ne bu varsayımdan rahatsız oldum ne de bu kadar hazırda bir tane olmasına şaşırdım. Jakob Larson'a benziyor olsaydım, dördünü de saklardım. Ceplerim her zaman bunlarla dolu ve yedek bir silah gibi bileğime bağlı yedek bir paket var.

Onu daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerinde yükseldim. Prezervatifi yırtarak açtı, ben de bakışlarımı indirip lastiği takışını izledim. Aleti de diğer her şeyi gibi büyüktü ve zaten sırlıslıklam olmasaydım işleri ağırdan almak zorunda kalacağımdan endişelenmeme yetecek kadar kalındı.

Jakob ambalajı bir kenara attı ve sonra durakladı, bakışları sağ bacağımın üzerinde gezindi. Bir omzu tembel bir omuz silkmeye kalktı. "Daha kötülerini de gördüm."

Gözlerimi sol kalçasına indirdim, orada etinde göze çarpan bir çukur ve kalın, ip gibi bir yara izi bana küçük bir kas parçasının eksik olduğunu gösterdi.

Görüş alanımı fark ederek durakladı. "Hâlâ beni becermek istiyor musun?" Titrek bir nefes verdim. "Tanrım, evet."
"Güzel."

Sol dizime bir tokat attı ve sonra başını sallayarak kendisinden uzaklaşmam için sessiz bir komut verdi. Ne yaptığının farkında olmasaydım sinirlenebilirdim. Beni arkamdan sağ dizimin üzerine yatırmak istiyordu. Çünkü bu pozisyon ağrıyan bacağımın en az hareket etmesini gerektirecekti.

Harika. Tam da bunun tek seferlik bir şey olacağına kendimi ikna etmişken, Jakob'un gidip sinsice iyi davranması gerekti.

Yan tarafıma kaydım. Yatak arkama doğru eğildi. Omzumun üzerinden baktım ve neredeyse nefesim kesiliyordu. Jakob'un yatağın üzerinden bana doğru yaklaştığını görünce bunu asla ama asla unutamayacağımı anladım.

Devasa, kaslı vücudunun zarif, neredeyse tembelce hareket ediş i neredeyse insanlık dış ıydı, tüm yuvarlanan sinirler ve durgun güç. Her nasılsa onunla birlikte olma gerçeğ i, birlikte kurduğ um yüzlerce fanteziden daha iyiydi ve öpüş mekten fazlasını yapmamış tık bile.

Arkamdaki yerine kayarken iç kaslarım beklentiyle sıkış tı. Omzumu kavradı ve beni biraz döndürdü, sadece ağ zını bir marka gibi benimkinin üzerinde yakabilecek kadar.

"*Sen benimsin,*" dedi öpücüğ ü.

Kendimi tüm kalbimle ona teslim ettim. Sadece bir geceliğ ine *olabilirdi*, ama burada olduğ um sürece, ben onundum. İsted iğ i parç ama sahip olabilirdi ve ben de memnuniyetle ona sahip çıkardım.

Örg ümü tekrar bileğ ine doladı ve saç larımı kavradı, aletini kalç aılarımın arasına kaydırırken beni yerimde tuttu. Yolunu kolaylaşt ırmak için sol bacağ ımı biraz kaldırdım ve ıslaklığ ımda kayganlaşt ığ ını hissettim. Aramızda prezervatif bile teninden yayılan sıcaklığ ı hissedebiliyordum.

Bu açıdan içime girmesini hissetmek için kendimi hazırladım, ama ucu klitorisimi okş ayana kadar daha uzağ a iterek beni ş aşırttı. Ağ zımdan bir inilti dök üldü ve dili klitorisimi okş amaya devam ederken o da bu iniltiyi iç ti. Serbest eli yan tarafımı okş adı ve göğ süme indi.

Avuç ladı, parmaklarını meme ucumun üzerinde gezdirecek kadar tutuş unu hafifletmeden önce C kupam avucunu doldurdu. Ben de karş ılık olarak kıc ımı geriye ittim ve sikinin baş ı tekrar klitorisimin üzerinden geç ti.

Meme ucumu yuvarladı, dilimi soktu ve bir kez daha, bu sefer daha sert bir şekilde itti. Aramızda biriken ıslaklıktan bana ne yapt ığ ını anlayabildiğ ini biliyordum ve inlemelerim yalvaran bir hal aldık ç a daha fazlasını istediğ imi fark etmiş olmalıydı.

Öpüşmeyi kesti ve kıkırdadı. Ses despotikti. Lanet olsun. Beni bilerek reddediyordu.

Daha da kötüsü, beni tahrik etti.

Yatak odasında kontrolü bir baş kasına bırakmak, o kişı Jakob olduğ unda arkasında durabileceğ im bir şeydi. Baş ka bir ortak ya da baş ka bir ruh hal i, kararları veren kişı ben olabilirdim.

Onun üzerinde yükseld iğ imi, ben ona binerken ellerinin karyolaya bağ lı olduğ unu gösteren bir görüntü aklımdan geç ti ve bunu tekrar yapmak istediğ imi biliyordum. Ve tekrar.

Ve tekrar.

"Bana bunu söyletme," diye bağ ırdım.

Tekrar itti, o kadar yavaş ki prezervatifin kaburgaları aşırı uyarılmış tenimin üzerinde dans ederken sırtım kamburlaştı. Dudakları kulağımın kabuğunda gezindi, kulak mememi ısırmadan önce sahip olduğum tüm uyarı, onu ısırdığımdan daha sertti.

"Söyle," diye hırladı.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Lütfen Jakob," diye mırıldandım.

Eli göğsümden karnıma doğru kaydı. Uyluklarımın arasına daldı ve parmaklarını kullanarak girişime doğru ilerledi. Kalçalarımı ona doğru kaydurdum ve sağ kalçama küçük bir acı saplandı.

Tanrıya şükür yüzümü buruşturduğumu göremedi. O kadar çok çelik beni tutuyordu ki

Kemiklerim yerinde dururken, seks hiçbir zaman acısız bir deneyim olmadı.

Bazı günler ağırdan buna yakın oluyordu ama bu geceki gibi bir gecede, saatlerce ayakta kaldıktan sonra, aldığım zevkle birlikte bir miktar rahatsızlıktan kaçmak mümkün değildi. En azından beynimi seks sırasında biraz acıdan zevk alması için nasıl kandıracağımı öğrenmiştim. Bu sıcak ipucu için B&D'ye meraklı hoş bir ordu terapistine teşekkür etmeliydim.

Bir başka sıcak uç içimi dürttü ve acım bir zevk dalgasının altında boğuldu.

Evet, evet. Tanrım, evet. Buna ihtiyacım vardı.

Açı beni normalden daha sıkı hale getirdi ve uyarılmamın kayganlığına rağmen, Jakob prezervatif daha derine itebileceği kadar kaplanmadan önce birkaç kez içime girip çıkmak zorunda kaldı. O zaman bile, içeri itmek için lanet olasıca zamanını aldı.

Kızgınlıkla bir of çektim. "Eğer bana yumuşak davranırsan, Tanrı yardımcım olsun, tanıdığım her kadına Jakob Larson'ın benimle yavaş ve tutkulu bir şekilde seviştiğini söyleyeceğim."

Kıkırdarken göğsü sırtımda titredi, sesi karanlık bir eğlenceyle doluydu. "Sabırsız olacağını biliyordum."

Başımı çevirip yüzünü görmeye çalıştım. Olacağımı *biliyordu*.

Sabırsız mı? Yani o da mı bunu düşünmüştü? Yatak odasının loş ışığında, bana doğru hamle yapmadan önce dişlerinin beyaz parıltısını yakalayabilecek kadar zamanım vardı.

Neredeyse çığlık atacaktım. Ve acıdan değil. "Tanrım, Jakob."

Eli hâlâ arasındaydı ve bir sonraki hamlesinde parmağının ucu klitorisimin üzerine geldi. O anda kelimeler anlamını yitirdi ve ben kendimi damarlarımda dolaşan arzuya ve onun

kalın, sert horoz beni dolduruyor. Bir şekilde çok fazlaydı ve aynı zamanda yeterli değildi.

Jakob da aynı şekilde hissetmiş olmalı. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ve sonra saç örgümü sıkıca kavradı. "Yuvarlan," dedi, beni harekete geçirmek için saçımı çekiştirerek.

Biraz öne doğru yuvarlandım ve bir daha tam istediği yerde olduğumu gösterdi. Bir bacağını benimkinin arasına kaydırды, dirseğinin üzerinde yükseldi ve *beni yanlamasına sıklmaya* başladı. Vücudum onun etrafında gerildi, sanki onu daha derine çekmeye çalışıyormuşum gibi itişleriyle zaman içinde titreşti. Daha fazlasını rahatça kaldırabilir miydim bilmiyordum ama bu kadar iyi , risk almaya hazırdım. Yaralı kalçamın bilincinde olarak leğen kemiğimi dikkatlice geriye yatırdım. Bu açış değişti ve tamamen eve çarptı.

İkimiz de inledik.

Parmaklarını ve aletini köleleştirerek tekrar itti. Uzanıp kıcını tuttum ve onu teşvik ettim. Bu hızla , başlangıçta tahmin ettiğim yarım saate ihtiyacımız kalmayacaktı. Daha yeni başlamıştık ve ben çoktan kırılma noktasını geçmiştim.

"Jakob," dedim, tırnaklarım derisini ısıırıyordu.

Bana istediğimi vermek yerine hareketlerini yavaşlattı ve üzerime eğilerek dudaklarını tekrar kulağıma yaklaştırdı. "Eğer bacağın seni rahatsız etmeseydi, sen bana yalvarana kadar bu işi uzatırdım. serbest bırakın."

Nasıl hâlâ tam cümlelerle konuşabiliyordu? Cevap vermeye çalıştım ama aleti rahim ağzıma çarptığında parmakları klitorisimin üzerinde gezindi ve tek yapabildiğim "Maabae yuva zamanı" diye mırıldanmak oldu.

Tanrım, umarım bir dahaki sefere olur.

Yaklaştığımı bildiği için hızını değiştirmede. Pek çok erkek bunun sizi bitirmenin zamanı geldiğini düşünürdü, yaptıkları şeyin tam da ihtiyacınız olan şey olduğunu fark etmezlerdi. Jakob biliyordu. Yavaş ama amansız bir ritim tutturmuş, vücudumu bir telli çalgı gibi çalıyordu. Bedenim onun altında şarkı söylüyor, o beni gittikçe uç noktaya yaklaştıırken her sinir ucu canlanıyordu. Kalçam bu pozisyonda bile ağrıyordu ama kaçınılmaz olanı geciktirmeye yetmiyordu.

Boştaki elimin parmaklarını çarşafına geçirdim ve onun içime girme hissine kendimi kaptırdım. Bir kalp atışı sonra adını haykırarak boşaldım, iç kaslarım onun etrafında kenetlendi. Örgümü bıraktı ve elleriyle kendini destekledi, açımızı değiştirdi, orgazmımı daha da uzattı

İtişleri yavaşladıkça ve aleti serbest bırakılmasının gücüyle içimde

"Sikeyim. Krista."

Ağzını omzuma götürdü ve beni ısırdı.

hareketler yavaşladı. Onun altında ağır bir memnuniyet iç çekişi yaptım, tamamen tükenmiştim.

Daha sonra, sırt üstü yattık, kemiksizdik, klima ünitesi vızıldarken terimiz tenimizde serinliyordu.

"Duş almam lazım," dedim. "Bira ve seks gibi kokuyorum."

Jakob bana doğru eğildi ve omzumu tekrar ısırdı. "Tadın bira ve seks gibi."

Yorgunluktan bitap düşmüş olmama rağmen, sesinin alçak gürültüsü bacaklarımı onun için açmama ve her yerimin tadının böyle olup olmadığını kontrol etmek isteyip istemediğini sormama neden oldu, ancak kelimeleri oluşturamadan yuvarlandı ve ayağa kalktı. Manzarayı görmek için başımı çevirdim. Kahretsin, adamın güzel bir poposu vardı. Bir erkeğin kabarık poposunda beni her zaman çılgına çeviren bir şey vardı. Ondaki tek leke tırnaklarımın derisinde bıraktığı dört küçük yarım aydı.

Odadan çıktı ve dakika sonra duşun canlanma sesini duydum. Tam vücudumu kalkmak için harcayacağım çabaya degeceğine ikna ediyordum ki odaya geri döndü ve beni yataktan kaldırdı.

"Yürüyebiliyorum, biliyorsun," dedim.

Yüz hatları, onu bacağım konusunda uyardığımda bana verdiği ifadeye dönüştü. "Ne olmuş yani?"

Beşinci Bölüm

"W Huzurevinde neler oluyor?" Jakob'a sordum. Duş aldık ve onun yatağına geri döndük. Uyumam için bana bir gömlek ödünç vermişti. Temiz bir ıhlamur kokusu vardı ve küçük bedenimi tamamen sarmıştı. Dışarıda, gece gökyüzünden karanlık akıyor, doğuda kırmızı altın bir korona yükseliyordu. Saat sabahın beşiydi. Göz kapaklarım o kadar ağırdı ki onları açık tutmak için kibrit çöpüne ihtiyacım vardı ama Gran'in tehlikede olup olmadığını bilmek zorundaydım.

Jakob bakışlarına karşılık verdi. "Kearny'ye uyuşturucu geliyor." "Burada satış yapmadığınızı sanıyordum," dedim kaşlarımı çatarak.

"Bizim . Onlar bizim değil. Çoğunlukla yüksek kaliteli reçeteli ürünler ve Magnolia'da çalışan birinin yaşlıların ilaçlarını değiştirdiğini düşünüyoruz. plasebo ile ilaç ve yan tarafta gerçek anlaşma satmak."

Sırt üstü yuvarlandım ve ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım. "Lanet olsun. Magnolia Hills'i seçmeden önce ne kadar araştırma yaptığımı biliyor musun? Alzheimer tedavisi konusunda eyaletteki en iyi üne sahiplerdi."

Jakob, "Bu yeni bir gelişme," dedi. "Ve henüz bunu kanıtlayamadık. Bu sadece bir şüphe."

Ellerimi çektim ve ona baktım. "Neden bunu kanıtlayamadınız? Yönetimleriyle konuşmadın mı?"

Başını iki yana salladı. "Denesek bile dinlemezler. Krallar Magnolia Hills'te hoş karşılanmaz."

"Buradaki tüm yerel işletmelerin size taptığını sanıyordum."

Kings'in zor durumdaki küçük dükkanlara yardım etmek gibi bir alışkanlığı vardı; işler durgun olduğunda onları sık sık ziyaret eder ya da bankalar mali yardımda bulunmayı reddettiğinde kulübün fonlarından onlara düşük faizli kredi verirdi. Eski askerlik meselesi bir yana, bu kadar çok insanın onların diğer tüm saçmalıklarına katlanmasının bir nedeni de buydu. Tüm hatalarına rağmen Kings bunu önemsiyordu. Kasaba sakinlerini güvende ve mutlu tutmak için seçilmiş yetkililerimizden daha fazlasını yaptılar.

Bu, silah kaçakçılarıyla dolu bir çeteyi iyi adamlar yapar mı? Hayır. Ama orduda geçirdiğim zaman bana her şeyin bazı insanların inandırmak istediği gibi siyah ve beyaz olmadığını öğretmişti.

Jakob, "Birkaç kulüp üyesinin ebeveynleri ya da büyükanne ve büyükbabaları orada," dedi. "Jokerler'den bazı adamlar da öyle. Ziyaret sırasında yolları kesişti

bir kez."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Jokerler, Kearny'nin batısında toprakları olan bir motosiklet kulübüydü ve Kings'in en büyük rakipleriydi. Bir arbede çıktığına şüphe yoktu. Umarım kavga sırasında hiçbir mahalle sakini yaralanmamıştır.

"Ne ki?" diye sordum. Gran'i tekrar hareket ettiremedim. Daha yeni yerleşmişti ve Magnolia Hills'i gerçekten seviyor gibiydi.

"Onun üzerinde vekaletiniz var mı?" Jakob sordu. "Evet."

"Tıbbi şeyler için de mi?" Başımı salladım.

"Uyuşturucu testi yapılmasını isteyin" dedi.

"Bunu yaparsam doktoru kızmaz mı?" Magnolia Hills' birkaç doktor vardı. Büyükanneimin doktoru Dr. Perez adında orta yaşlı bir Latin kadındı ve şimdiye kadar çok iyiydi. Büyükanneimle sorguladığımı düşünmesini istemedim.

"Doktoruna bunu neden istediğini söyle," dedi. "Orada şaibeli birini duymuş olabilirsiniz. Yönetim Kralları dinlemek istemeyebilir, ancak hastalarının aile üyeleri şikayet etmeye başladığında, bu farklı."

"Bunu yapabilirim," dedim. "Başka? Personelin sinsi çekmemi ister misiniz?"

Bana eğlenen bir bakış gönderdi. "Bir dahaki gidişinde beni de yanında götürürsen daha iyi olur. Erkek arkadaşın olduğumu ve beni büyükannele tanıştırmak istediğini söylersin. O zaman beni içeri almak zorunda kalırlar ve ben de etrafa bakma fırsatı bulurum."

Gözlerimi ona diktim. "Sadece beni yasaklatacak bir şey yapmayacağına söz verirsən."

bir şekilde omuz silkmeyi başardı. "Söz veriyorum." "Bugün onu görmeye gitmek istedim."

Bakışları beni geçip çalar saate kaydı. "O zaman çenemizi kapatıp uyumamız gerekiyor."

Tek gecelik ilişkilerle ilgili şey, sadece *bir* sürmeleri . Eğer kendinizi kaptırıp geceyi orada geçirirseniz, ertesi sabah çok garip olabilir. Tekrar seks yaptınız mı? Tek gecelik yapmak

gece/sabah stand? Orgazm için garip bir teşekkür olarak kahvaltı hazırlamayı mı teklif ettiniz? Yoksa uyanmadan önce oradan sıvışmaya çalışıp sizi tam bir pislik gibi mi gösterdi?

Bu çatışmalardan tamamen kaçınmayı tercih ettim. Geçmişte kafayı bulmuş ve yüzümde bir gülümsemeyle eve dönmüştüm. Biri size onlarla kalmanızı emredip sonra da apartman kapısını kapattığında bu mümkün değildi.

Uykuya daldığımızda Jakob ve ben yatağın karşı taraflarındaydık, aramızda geniş bir boşluk vardı ama birkaç saat sonra uyandığımda ağır bir kol belimi yatağa sabitlemişti. Sol bacağım Jakob'unkilerden biri. Sabahın erken saatlerinde başını boynumun kıvrımına sokmuştu ve şimdi orada yatıyorduk, bir yastığı paylaşıyorduk, güneş perdelerinin kenarlarından sızıp odayı gün ortası ışıyla aydınlatırken nefesi omzumu ısıtıyordu. Saati 11:06'yı gösteriyordu. Huzurevine tam açılış saatinde gitmek buraya kadarmış.

Omzumla onu dürttüm. "Jakob."

Sarsılarak uyandı, saldırmaya hazır bir yılan gibi üzerimde şaha kalktı. Ellerimi aramıza attım. "Whoa!"

"Krista?" diye sordu, sesi uykudan pürüzlüydü.

"Evet. Hâlâ burada."

"Özür dilerim," dedi elini yüzüne sürerek.

"Sorun değil."

Kendime not: Bir daha asla Jakob Larson'ı ölü uykusundan uyandırmaya çalışma. Bir savaş gasisine bunu yapmamam gerektiğini bilmeliydim ama ben de sadece altı saat uyuduğum için beynim hâlâ halsizdi.

Artık şiddet tehdidi geçtiğine göre, ellerimi ondan çektim ve dik durmaya çalıştım. Bacağım sertleşmişti ama dün gece buna değmişti.

"Büyükannemi görmeye önce evime dönüp üstümü değiştirmem gerekiyor," dedim. "On iki buçuk gibi Magnolia Hills'te buluşmak ister misin?"

Başını salladı ve yatak başlığına yaslandı. "Elbette."

Saçları ıslak uyumaktan dağılmıştı. Yorgun ve doygun görünüyordu, daha önce hiç görmediğim bir şekilde rahattı. Battaniyeler belinin etrafında toplanmış, yontulmuş üst bedeninin tüm ihtişamını ortaya çıkarmıştı.

Gözlerimi ondan ayırdım ve yataktan yuvarlandım. Sağ dizim büküldü ve destek için tirabzana tutunmak zorunda kaldım.

Jakob'un elleri kalçalarımın indi ve beni destekledi. "Anladın mı?" diye sordu.

"Anladım, sadece biraz acıyor."

Eller kayboldu. "Kadınlar üzerinde böyle bir etkim var."

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. Kendini beğenmiş sırıtışı, yağcı ve kışkırtıcı ses tonuna uyuyordu. Gözlerimi ona diktim ve sırıtışı daha da genişledi. Vay canına. Jakob Larson'ın espri anlayışı varmış.

"Bacağımı kastetmiştim. Vajinamı değil," dedim, dev egosundan biraz hava almaya çalışarak.

Gömleği üzerime bir patates çuvalı gibi oturmuştu, ama bana bakışına bakılırsa, orada çırılçıplak duruyor da olabilirdim. "I daha fazla uzatmam gerektiğini biliyordum," diye .

"Tanrım, sen kendini beğenmişin tekisin," dedim kıyafetlerimi . Çok fena işemem gerekiyordu. Kolunun ağırlığı mesanemi eziyordu.

Arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında birleştirdi, pazıları bakışlarımı cezbedecek şekilde esnedi ve bana saf erkeksi kendini beğenmişlikten oluşan karanlık bir sırıtış gönderdi. "Bir sonraki sefer için bana neredeyse yalvaran kadın söyledi."

Ağzımı kapattım ve onun banyosuna saklanmak için sürünerek oradan çıktım. Bunu gerçekten söylemişim, değil mi? Tanrı yardımcım olsun, ciddiymdim. Şu anda bile, yatak başlığına yaslanmış iri vücudunun görüntüsü zihnimi kirli düşüncelerle dolduruyor ve yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silecek her türlü şeyi ona yaptığımı hayal ediyordum.

için vaktimiz yoktu. Önce büyükannem geldi. Buradan , üstümü değiştirmem ve onun Tic'le beslenmediğinden emin gerekiyordu. Hafıza kaybına yardımcı beklenen kolinesteraz inhibitörleri yerine Tacs.

İşlerimi hallettim ve dün geceki kıyafetlerimi giydim. Jakob'un banyo lavabosunun üzerindeki aynadan kaçmak mümkün değildi ve ben de kendimi düzeltmek için elimden geleni yaptım. Koyu kahverengi gözlerim biraz kanlanmıştı ve zaten dolgun olan dudaklarım dün gece ne kadar iyi kullanıldıklarının kanıtı olarak daha da dolgun görünüyordu. Onlar ve ben uyurken tamamen isyan olan saçlarım arasında, iyi ve gerçekten becerilmiş gibi görünüyordum.

Yeniden ortaya çıktığımda Jakob mutfaktaydı ve üzerinde kalçalarına oturan solmuş bir kot pantolon vardı. Üstsüzdü ve nefesim kısık bir "Oof" sesiyle kesildi. Tüm o kasları gün ışığında görmek farklıydı. Dün geceki yumuşak parıltıda, gölgeler teninin üzerinde oynaşmış, sert hatlarını yumuşatmış, onu daha az iri, daha esnek göstermişti.

Ve bu sabah yatakta otururken ona bakmak bakış açımı fena halde çarpıtmış, onun büyüklüğünü bir anlığına unutmama neden olmuştu. Şimdi kırılmaz görünüyordu. Artık bir insanın silahlandırılmış versiyonu gibi görüldüğü gerçeğini görmezden gelmek mümkün değildi. Pazuları kadar büyüktü. Trapezius kaslarını sallayabilirdim. Karın kasları yoktu ama gövdesinin üzerine tuğlalar yığılmıştı.

Tezgâhta duraklayıp bana doğru döndü ve taze demlenmiş kahvenin kokusu burnuma çarptı. "Nasıl alırsın?"

Bana nasıl vermek istersen, diye neredeyse ağzımdan kaçıracaktım.

Çoğu insan kendilerini korkutan şeylerden tiksiniirdi. Oysa ben her zaman onlara çekilirdim. Kendimi kanıtlamak için hastalıklı bir ihtiyaç olmalıydı. Kendimi aynı derecede kötü, aynı derecede acımasız, aynı derecede tehlikeli olabileceğime ikna etmek için. Ya da büyük Krista Evans'ı hiçbir şeyin korkutamayacağına. Sebep ne olursa olsun, Jakob beni bir mıknatıs gibi kendine çekti. Yarı vahşiydi, şiddet konusunda korkunç bir ünü vardı ve yine de şu anda düşünebildiğim tek şey, bu büyük kötü adamı onu en yakın mobilya parçasına bağlamama izin vermesi için nasıl ikna edeceğimdi. Bu kadar tehlikeli birinin bana boyun eğmeyi seçmesini hayal ediyor olmam tamamen başka bir konuydu ve bu konuyu çözmek için terapistime ihtiyacım olacaktı.

"Krista?"

Gözlerim

i kırptım.

Jakob elinde kahve sürahiyle durmuş bana bakıyordu. Yüz hatlarına eğlence ve kibir yayılmıştı. "Bir an için okşadığınızı sandım. Üstüne bir şey giymemi ister misin, yoksa şimdi iyi misin?"

Yüzüm utancımın gücüyle yanıyordu. Ben kolayca kızaran biriydi, ama lanet olsun ki az önce beni ona bakarken yakalamadıysa.

, *Krista*. Egosunu söndürmek yerine, onu bir helyum tankına bağladım. Yüzündeki bok yiyen sırtışa bakılırsa, bunu asla unutamayacaktım.

"Ben iyiyim," diye ısırıldım.

"Kahvenizi nasıl alırsınız?" diye tekrarladı.

Mümkün olduğunca normal davranmaya çalışarak, "Varsa sadece krem," dedim.

Ordu bana bu tür sataşmalara karşılık vermenin onu daha da kötüleştirdiğini öğretmişti.

Dolaptan bir kupa çıkardı, benim için doldurdu ve ben ayakkabılarımı giyerken kapıda beni karşıladı. "Al bakalım."

Doğrulurken fincanı ondan aldım, duygulanmıştım ama biraz da kafam karışmıştı. Jakob o kadar da kötü benzemiyordu. Belki biraz kibirliydi, ama kabul edelim, bu özgüveni hak etmişti. Ve belki de açık sözlü, hayatının detayları hakkında ketum ve zaman zaman sınırda otoriterdi, ama sonra bacağımdan en ufak bir şekilde rahatsız olmamak, beni duşa taşımak, o karanlık mizah ipuçları gibi küçük şeyler vardı ve şimdi Kahveyle bu şey, siyah ününü pek de hak etmediğini düşünmeme neden oldu.

"Teşekkürler," dedim.

"Bir değil." Sandalyeyi kapı kolundan uzaklaştırdı, kilitleri açtı ve arkasına dönüp bir daha bakmadan mutfağa doğru yürüdü. "Birazdan görüşürüz."

Hayal kırıklığımı bastırdım ve dairesinden ayrıldım. Bir veda öpücüğü beklemiyordum. Hem de hiç.

Otoparktan çıktığımda, yıllardır içtiğim en iyi ev yapımı kahveyi yudumlarken bunun doğru olduğuna neredeyse kendimi ikna etmiştim.

Altıncı Bölüm

Magnolia Hills Huzurevi, Teksas'ın inişli çıkışlı tepelerinde, bakımlı on dönümlük bir arazide yer alıyordu. Çoğu park alanına dönüştürülmüştü.

Biçilmiş çimenlerin geniş uzantıları, çok ihtiyaç duyulan bir parça gölge sağlayan yüksek canlı meşelerle orada burada noktalanmıştır. İlginç, ayrık çitler bir alanı diğerinden ayırıyordu. Patikalar tembel tembel ve personel, kara bayrak uyarılarının olmadığı günlerde sakinlerini düzenli olarak dışarı çıkmaya ve egzersiz yapmaya teşvik ediyordu.

Büyükannem ve ben ziyarete gittiğimde arka kapıdan çıkmayı ve saatlerce yürümeyi severdik. Ya da en sevdiğimiz banka giderdik. Bu bank, arazideki en yüksek tepenin zirvesinde, kendi adını taşıyan bir manolyanın altında dururdu. Beyaz, kabarık bulutlar tepemizden geçerken birlikte oturur ve dedikodu yapardık. Burası Big Sky Country'ydi ve tepeden görünen manzara ufuktan ufka her yöne uzanıyordu.

Huzurevinin otoparkına girdim ve arabayı durdurdum. Binanın kendisi çevresine göre daha az ilham vericiydi. Sadece üç kat yüksekliğindeydi ve etkilemek için inşa edilmek yerine, her bahar buradan geçen kasırgalara dayanmak için yapılmıştı.

Saat tam on iki buçukta, devirli bir motosikletin gürültüsü kulaklarıma ulaştı. Jakob yanımdaki park yerine girdiğinde ona baktım. Dakik olacağını bilmeliydim. Motorunu durdurdu ve kaskını çıkararak motosikletten indi. King deri kıyafetleri içinde, dün gece barda olduğu gibi yaklaşılmaz ve tehlikeli görünüyordu.

Belki de bu bir hataydı.

Kimsenin onu çalacak kadar aptal olmayacağını bildiği için kaskını bisikletin koltuğuna bıraktı ve kapıma doğru ilerledi. Güneş gözlükleri gözlerini benden saklıyordu ve bakışları hâlâ sabahki kadar sıcak mıydı yoksa yine donmuş muydu hiçbir fikrim yoktu.

"Bütün gün orada oturacak mısın, yoksa bunu yapacak mıyız?" diye sordu, sesi camdan boğuk geliyordu.

Bu kesinlikle bir hataydı.

İçimi çektim ve arabadan indim. Ön kapıya doğru ilerlerken Jakob motosiklet eldivenlerini çıkardı. Onları ceketinin cebine soktu ve uzanıp parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek erkek arkadaşım rolünü oynadı.

İçeri adım attığımız anda saçmalıklar başladı.

Güvenlik üniforması giymiş iri yarı bir adam girişteki sandalyeden kalktı ve yolumuzu kesti, ayaklarını sanki bir saldırıyla karşı karşıyaymış gibi geniş tutuyordu. Açık siyah tenli, traşlı bir kafaya sahipti ve öyle bir yapısı vardı ki, bizi tam anlamıyla oradan dışarı atabileceğini düşündüm. Adı Hank'ti. Onunla birkaç kez sohbet etmiştim, genellikle bir kuyruk olduğunda giriş yapmak için bekleyen ziyaretçiler. Burada güvenlik görevlisi olarak çalışan eski bir polisti. Magnolia Hills çoğunlukla onu ve diğer birkaç kişiyi asi hastalara yardım etmek için etrafta memurlar vardı. Bu alışılmadık bir durum değildi.

Demans hastaları şiddete başvurabiliyordu ve bazen çalışan iri yarı erkek hastabakıcıların bile yardıma ihtiyacı oluyordu.

Hank bana karşı hep nazik davranmıştı ama şimdi Jakob'a bakarken yüzündeki tiksinti ifadesini gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Jakob'un elini sıktım ve bu işi benim halletmeme izin vermesi için dua ettim. "Merhaba, Hank."

"Buraya giremezsin," dedi, hâlâ Jakob'a bakarak. Motorcu yanımda gerildi, tutuşu sıkılaştı.

Kahretsin.

Parmaklarımı zedelemekten önce elimi çektim ve durumu yatıştırmak umuduyla önüne geçtim. "Hank, bu benim erkek arkadaşım. Sorun çıkarmak için burada değil. Sadece büyükannemle tanışmasını istedim."

Hank'in bakışları sonunda bana kaydı ve gözlerinde tanıdık bir ifade gördüm. "Bir Kral'la mı çıkıyorsun, Krista?"

Başımı salladım. "Charley's'de çalışıyorum, hatırladın mı?"

Kaşlarını çattı. "Sen onlardan biri, değil mi?"

"Hayır. Bak, söz veriyorum sorun çıkarmayacak. Sadece büyükannem hâlâ hayattayken tanışmasını istiyorum" -derin bir nefes aldım ve sesimi biraz titrettim- "bilirsin işte, büyükannem."

Yüz ifadesi yumuşadı. Büyükannemin Alzheimer hastası olduğunu ve kısa süreli hafızasının çoktan zayıfladığını biliyordu. kartı oynadığım ve onu kasıtlı olarak manipüle ettiğim için kendimi bir pislik gibi hissedebilirdim, ama eğer büyükannemi ve yeni arkadaşlarını bir uyuşturucu satıcısı özentisinden koruyacaksa, bunu ve daha kötüsünü yapar ve daha sonra affedilmek için dua ederdim.

Hank'in bakışları tekrar Jakob'a kaydı. Yüz ifadesi sertleşti. "Haddini seni vururum," dedi ve avucunu silahının kabzasına dayadı.

Beline bağlı silahı.

Jakob bir şey söylemedi ama çenesinin sertçe sallanması bir onaylama olabilirdi.

Hank ona bakarken gergin bir an bekledim, sonra nihayet kenara çekilip bizi içeri aldığında titrek bir nefes verdim. Yüzündeki ifadeden, Gran'i görmeyi beklerken dostça şakalaştığımız günlerin sona erdiğini anlayabiliyordum. Eski bir polis olarak Krallar'dan nefret etmesi mantıklıydı - duyduğum bazı çirkin söylentiler doğruysa bu kasabada cinayetten paçayı sıyrıyorlardı- ama giriş kapısını arkamızda bırakırken içimdeki küçük pişmanlık duygusunun ruh halimi karartmasına engel olamadım.

Neyse ki resepsiyon alanı nispeten temizdi. Önümüzde içeri girmek için bekleyen sadece iki ziyaretçi grubu daha vardı: üç yaşlı Latin erkek ve iki çocuklu Doğu Asya kökenli gibi görünen genç bir çift. Koşuşturan yaramaz çocuklar. Kadın, Jakob'un botlarının mermer üzerinde takırdadığını duyunca döndü ve onu görünce yüzündeki dostça gülümseme kayboldu. Biz yaklaşırken eğildi ve kocasına bir şeyler fısıldadı. Arkasına baktı ve sonra çocuklarını kucaklayıp yakınında tuttu.

Jakob'un duyguları incindiye de belli etmedi. Etrafımızdaki odaya sanki burada olmak istemiyormuş gibi bıkkın bir ifadeyle bakıyordu. Uzaktan izleyen hiç kimse gözlerindeki odaklanmayı, her ayrıntıyı nasıl yakaladıklarını fark edemezdi. Sağımızda bir kapı açıldı ve içinden çıkan adamı izlemek için döndü. Jakob'un ona bu kadar odaklanmış olması benim de başımı çevirmeme neden oldu.

Adam beyazdı ve yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında görünüyordu. Giydiği lacivert takım elbise üzerine bir eldiven gibi oturmuş, geniş omuzlarını ve dar belini ortaya çıkarmıştı. Bana eski tip bir Abercrombie posterini hatırlatan bir yakışıklılığı vardı. Kahverengi saçları toplu bir kesimle şekillendirilmişti. Teninin koyu altın rengi, dışarıda sürdürülen bir hayattan bahsediyordu. Genç, başarılı ve kendinden son derece emin görünüyordu.

Yürürken karanlık bakışları odayı taradı, Jakob'un üzerinde kısa bir süre durakladıktan sonra bana kaydı. Ben çekici bir kadındım. Kontrol edilmeye alışkındım. Tanrım, Charley's'de çalıştığım ilk hafta, sayamayacağım kadar çok kez asıldım. Bu adam bana ilgiyle baktı, ama bu boş bir takdirden farklıydı. Bakışları neredeyse klinik bir şekilde üzerimde geziniyordu, sanki özelliklerimi bir tür iç veri tabanıyla karşılaştırıyormuş gibi. Bir doktor olmalıydı.

Bir kalp atışı sonra bakışlarını benden çekti ve başka bir kapının içinde kayboldu. Tekrar ortaya çıkmadı ama Jakob dikkatini bir av köpeği gibi o yöne sabitledi. Bu adamı tanımış mıydı? Biri duymadan ona sormanın hiçbir yolu yoktu. Kavernöz alan ve Ayaklarımızın altındaki mermer, çoğu tiyatronun uğruna cinayet işleyeceği türden bir akustiğe sahipti. Her ses güçlendirilmişti, hatta önümüzdeki çiftin sessiz fısıltıları bile.

Birkaç garip dakika sonra doğru adım attık. Arkasındaki beyaz kadın benden bile uzun ve sağlam yapıydı. Kırklı yaşlarının başındaydı ve kumral saçları aynı şekilde toplanmıştı. Her zaman saçma sapan bir topuz . Kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki ela gözleri Jakob'la benim aramda keskin bir bakışa .

Ellerimi tezgâhın üzerine koydum ve tehditkâr görünmemeye çalışarak gülümsedim. "Hey, Annie."

Başını Jakob'a doğru salladı. "Buraya giremez."

Hank'e anlattığım acıklı hikâyenin aynısını tekrarladım ama yazık ki benim güzel yüzüme ve timsah gözyaşlarıma karşı bağışıklık kazanmıştı.

"En son onlardan birinin içeri girmesine izin verdiğimizde yirmi bin dolarlık hasarla karşılaştık," dedi çenesi inatçı bir çizgiye oturmuş halde.

Peki, neden Google aramamda çıkmamıştı? Daniel King bunu düzeltmek ya da örtbas etmek için bir şey mi yapmıştı?

Jakob yanıma geldi ve tezgâhın üzerinden Annie'ye doğru iki tane yüz dolarlık banknot uzattı. "Sorun olmaz."

Bir an için adamın eline baktı ve sonra odanın etrafına bir göz gezdirdi. Tanrı'ya şükür sırada başka kimse yoktu, yoksa rüşvet almaya . Sonunda, sanki hiç istemiyormuş gibi, uzanıp banknotları aldı.

"Olmasan iyi edersin," dedi.

Bizi içeri soktum ve Jakob'u uzaklaştırdım, kimsenin bizi durdurmaya çalışmaması için dua ettim. *Siktiğimin* suratı tüm gücüyle geri dönmüştü ve çenesini sıkma şeklinden, ona tuhaf bakan bir sonraki kişiye vurabileceğinden endişeleniyordum.

İşte bu yüzden onunla tek gecelik bir ilişkiden fazlasını aramıyordum. Bu yüzden onun kız arkadaşı olmak istemiyordum. Onun ruh hali hakkında endişelenmek istemiyordum. Ona yol göstermek istemiyordum ve insanlar ona kuduzmuş gibi davrandığında sinirlenmek istemiyordum. Ondan korkmakta sonuna kadar haklıydılar. Bir çetenin üyesiydi, Tanrı aşkına. İstediyim gibi giydirmeye çalış, ama ne olursa olsun

Gerçek şu ki, her Kral bir gaziydi ve her Kral aynı zamanda bir suç örgütünün parçasıydı.

Büyükannemin odasına doğru yürüdüm, yüzümde *siktir* git ifadesi vardı ve onun gelmesine izin verme kararından pişmanlık duyuyordum. İşte bu yüzden seksten hemen sonra hiçbir şeyi kabul etmemeliydim; hormonlar beynimi çüke batırmış ve iyi seçimler yapamaz hale getirmişti.

Etrafımızdaki koridor boştu, ayakkabılarımızın sesi yüksek sesle karo zemin. Birden koluma bir geldi ve kendimi duvara yaslanmış buldum, Jakob önümde belirmişti. Burada, güpegündüz ve ona zaten kızgınken, dün gece olduğu kadar sıcak değildi. Ellerimi göğsüne koydum ve ittim. Bacağım bana cehennemi yaşatabilirdi ama yine de haftada dört kez spor salonuna gidiyordum ve aklıma koyduğumda Jakob kadar iri birini bile hareket ettirebilecek kadar kasım ve bilgim vardı. Hazırlıksız yakalandığı için birkaç adım geriye tökezledi. İfadesini sabitlemeden önce şaşkınlık gözlerini aydınlattı.

"Sorun nedir?" diye hırladı.

"Artık senin evinde değiliz," dedim, sesim duyulmasın diye alçak sesle.

"Beni istediğin zaman yakalama iznine sahip değilsin."

Bana attığı bakış saf King bakışıydı. "Tamam. Ama bu lanet şey de ne? *gerçek* bir sorun mu?"

"Bunu kabul etmemeliydim," dedim. "Bundan sonra buradaki herkes bana farklı davranacak çünkü çıktığımızı düşünecekler."

Sözcükler ağzımdan çıktığında, beni ne kadar aşağılık biri gibi gösterdiklerini fark ettim. Sanki ondan utanıyormuşum gibi. Ama değildi. Kimsenin ne düşündüğü umurumda değildi; sadece herkesin yargısını dinlemek istemiyordum.

Açık sözlülüğüm, bir noktada onlara bunu söyleyeceğim ve durumu daha da kötüleştireceğim anlamına geliyordu.

"Jakob, ben-"

"Tabii ki," dedi ve özür dilememe fırsat vermeden sözümü kesti.

"Kimsenin Amerika'nın sevgilisinin bir kralla takıldığını düşünmesini istemem."

Gözlerimi ona diktim. "*Bu* da ne demek şimdi?"

Bana bir el salladı. "Kiliseye gitmeye hazır gibi görünüyorsun."

Kendime baktım. Yüksek belli, ayak bileğime kadar uzanan dökümlü bir etek giymiştim ve içine göğüslerimi harika gösteren bir atlet sıkıştırmıştım. Oldukça iyi göründüğümü ve bu kıyafeti seçmemin bir nedeni de Jakob'un buna nasıl tepki verebileceğini düşünmemdi. Tepki bu değildi

. Sözlere beni soğutmuştu ve şimdi onu etkilemek istediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Kıyafet seçimleri hakkında konuşacak tek kişi sensin," dedim, öfkem .
"Seksen derece havada tepeden tırnağa siyah deri giyiyorsun."

"Motosikleti kaza yaparsam beni güvende tutmak için," dedi.

Kollarımı açtım. "İçerideyiz. Burada düşme tehlikesi yok. Yine de o ceketini yedi gün yirmi dört saat üzerinde tutuyorsun çünkü Tanrı insanların seni bir kral olarak tanıyacağı."

Yaklaştı, sesi öfkeden kısılmıştı. "Ceketini giysem de giymesem de ben lanet olası bir kralım."

Ona çıkışmak için ağzımı açtım ama buna değmeyeceğini anladım. Onun yerine "Gitmelisin," dedim.

Gözleri kutup altı bir matkap gibi benimkilere dikilmişti. "Hayır."

"Gran'ı test ettirmek için burada olmana ihtiyacım yok ve bundan sonra onun önünde erkek arkadaşımımsın gibi davranma düşüncesi midemi bulandırıyor."

Sesini daha da . "Bana ihtiyacın var ve bunu biliyorsun. Burnunu bir boka sokuyorsun. Bana olan kızgınlığını bir kenara bırak ve bunu bir düşün Krista. Doktoruna, seni bir King olmadan çalışanlardan bir uyuşturucu satıcısı hakkında bir şey söylersen, kendini büyük bir hedef haline getirirsin. Krallarla uğraşacak kadar aptal olan herkes, meraklı bir kadını susturmakta hiç zorlanmayacaktır."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedim.

Homurdandı. "Ne sikim yaparsan yap. Her dövüşçü o sakat bacağı bir mil öteden fark edebilir. İlk vuracağım şey o olurdu ve benim cüsemde bir adam iyi bir tekme atarsa, boku yersin."

Parmaklarımı yumruk yaptım, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. Lanet olsun ona. "Sen tam bir pisliksin."

Cevap sırtışı da gözleri kadar soğuktu. "Hiçbir zaman başka bir şey olduğumu iddia etmedim."

Hayır, yapmamıştı. Birkaç dakikalık temel insani nezaketi Jakob Larson'da görüldüğünden daha fazlası olduğunun kanıtı olarak yanlış yorumlayan aptal bendim.

Bu hatayı bir daha yapmazdım.

Yedinci Bölüm

I Büyükannemin kapısının önünde durdum ve birkaç derin nefes aldım. Jakob hemen arkamda duruyordu. Onun gelmesine izin vermiştim. Alt kattaki koridorda, çünkü onsuz kendimi hedef haline getireceğim konusunda haklıydı. Bu konuda daha az endişeliydim. Kendi başımın çaresine bakamayacağım konusunda ısrar ediyor ve bunun sonucunda Gran'i de hedef haline getireceğim gerçeğiyle daha çok ilgileniyordum. Eğer burada çalışan biri rüşvetçiye, benden intikam almak için ona saldırması çok kolay olurdu ve böyle bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

Tek şartım Gran'e yalan söylemememizdi. Onun önünde Jakob'un kız arkadaşı rolünü oynayamazdım. Şimdi olmaz. kapatma şekline bakılırsa, o da sahte bir aşk yaşamaya hazır değildi.

Son bir sakinleştirici nefes aldım ve ona doğru döndüm. Giydiği deri de motosikleti gibi mat siyahtı ve ışık etrafına eğilmiş gibiydi. Sanki ona alerjisi varmış gibi. Mavi gözlerinde herhangi bir sıcaklık belirtisi yoktu. Orada gecenin bir şeridi gibi duruyor, stygian bir şiddet aurası yansıtıyordu. Ceketindeki Kevlar dolgu sayesinde olduğundan daha da iri görünüyordu. Onu tanımıyor , yanından bile geçmezdim. Ama yine de bir adım geri çekilmek istedim.

Onunla yüzleştüğimde bakışları her zaman olduğu gibi yoğun ve inatçı bir şekilde üzerimde sabitlendi.

"Onunla saçmalamak yok, değil mi?" Ben söyledim. "Ona gerçekte olup bittiğini anlatacağız ki bize kendi şartlarıyla yardım etmeyi kabul etsin."

"Saçmalık yok," dedi.

"Alzheimer hastası olduğu için burada," dedim ona. Dairesinde bunu ima etmişim ama açıkça söylememiştim ve onu bu ziyarete hazırlamam gerekiyordu.

Cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Alt kattaki Hank'in aksine, başımı sallayarak bir onay bile vermedim.

İçimdeki kızgınlık kıvılcımına karşı dişlerimi sıktım ve ses tonumu nötr olmaya zorladım. "Bugün iyi bir gün mü yoksa kötü bir gün mü bilmiyorum, bu yüzden birkaç kez kendinizi tekrar etmeye hazır olun. Aynı soruyu birden fazla kez sorabilir. Eğer sorarsa, sadece devam edin. Soruyu zaten sormuş olduğu gerçeğine dikkat çekmeyin. Bu sadece kafasını karıştırır ve her şeyi daha kötü."

Yine bana baktı.

Sağ elim seğirdi, onu tokatlamak için kaşınıyordu. Bunun yerine döndüm ve öfkemi kapıdan çıkarıp parmak eklemlerimi acıtacak kadar sert vurdum.

"İçeri gel!" Büyükanne seslendi.

Kapıyı itip açtım ve içeri girdim. Büyükanne'nin evi herhangi bir orta sınıf apartman dairesine benziyordu. Sağımda aydınlık, çiftlik evi tarzı bir mutfak vardı. Tam karşımda ise zarif bir şekilde döşenmiş oturma alanı vardı.

Son evinden kalan mobilyalar. Ön kapının karşısında, ortasında bir sürgü bulunan geniş bir pencere sırası vardı. Odaları güneybatıya, araziye bakıyordu ve sabahın öğleden sonraya karıştığı şu günlerde içeriye ışık doluyordu. Sürgü, güverte mobilyaları ve büyükanne'nin küçük bitki bahçesini barındıran pişmiş toprak saksılarla dolu geniş bir balkona açılıyordu.

Oturma odasından geçip kollarını iki yana açarak yanıma geldi. "İşte benim kızım."

Ona zamankinden daha uzun süre sarıldım, şu anda onun sıcaklığına ve rahatlığına ihtiyacım vardı.

"Her şey yolunda mı, tatlım?" diye sordu.

"Evet," dedim, uzaklaşarak. "Büyükanne, bu Jakob Larson. Jakob, bu da büyükanne Isabelle Evans."

Büyükanneye bakarken Jakob'un kaşlarının arasında küçük bir çentik belirdi. Şaşırmış olabilir mi? Büyükanne Alzheimer hastası klişesine uymuyordu. Benim gibi uzun boyluydu, altmışlı yaşlarının ortalarında olmasına rağmen omurgası bükülmemişti. Sarı saçları bugün gevşekti ve dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Bu bahar çok fazla dışarı çıkmıştı ve teni altın sarısı bir bronzluğun başlangıcıyla kızarmıştı. Yüzü gençti, yeşil gözleri Jakob'u keskin bakışlarla süzüyordu.

"oldum Jakob," dedi büyükanne elini uzatarak. Nefesimi tuttum, en azından medeni davranması için dua ettim.

Öne doğru bir adım attı ve elini onun elinin içine kaydırды. "Siz de Bayan Evans." Birbirlerini bıraktıklarında Büyükanne, "Bana Izzy de," dedi. Geri adım attı

ve dirseğiyle beni dürttü. "sana," dedi takdîrî bir ses tonuyla.

Neredeyse boğuluyordum. "Büyükanne, seni duyabiliyor."

"Biliyorum," dedi, hâlâ ona uzun bir su içiyormuş ve susuzluktan ölüyormuş gibi bakıyordu. "Ama doğru koşullar altında kötü bir orospu çocuğu olabilir gibi görünüyor ve ben onun iyi tarafına geçmek istiyorum."

"Büyükanne, sana yalvarıyorum. Üstüne bir kapak koy."

Jakob'un bakışları bana kaydı. "O ağzını nereden aldığını anladım."

Büyükanne bir kahkaha attı. "Sanırım sen ve ben çok iyi anlaşacağız Jakob." Korkusuzca ona yaklaştı ve kolunu onunkinin arasından geçirdi. "Şimdi içeri gel ve bana bebeğimle nasıl tanıştığını anlat."

Onu yanımdan geçirip oturma odasına götürdü. O da buna izin verdi. Olduğum yerde kalakalmıştım, her geçen an bütün bu gün için daha fazla pişmanlık duyuyordum.

"Barda," dedi Jakob.

"Gerçekten mi? Biliyorsun, rahmetli kocamla bir barda tanışmıştım."

Onun sözleri beni getirdi. "Büyükanne, öyle değil," diyerek onlara katıldım.

Jakob ve benim aramda bir ileri bir geri baktı ve sonra homurdandı.

"Saçmalık. Siz ikiniz kızgın bir çift kirpi kadar dikenli görünüyorsunuz. Eğer az önce sevgili kavgası yapmadıysanız, ayakkabımı yerim." Jakob'u yanındaki kanepeye sürükledi ve ona ciddi bir bakış attı. "Ne oldu?"

Jakob'un bakışları benimkilere kaydı.

Ona baktım. *Hıyarlık yapma.*

"Ona duymak istemediği acı bir gerçeği söyledim," dedi bakışlarımla buluşarak.

Dick!

Büyükanne ön kolundaki deriyi okşadı. "Güzel. Bazen bir katır kadar inatçı olabiliyor. Onunla konuşacak kadar cesur bir erkeğe ihtiyacı var."

Yüzüm yandı ama utançtan değil. Öfkeyle. Acı bir gerçek mi?

Bana duymak istemediğim acı bir gerçeği mi söylemişti? Sanki bacağımın zayıf noktam olduğu yepyeni bir bilgiymiş gibi mi?

Sert sevgi ile pislik olmak arasında büyük bir fark vardı ve bana koridorda kendi başımın çaresine bakamayacağımı söyleme şekli tam bir pislikti. Bunu beni güvende tutmak ya da zor bir gerçekle yüzleşmemi sağlamak için yapmamıştı. Bunu öfkeyle ve beni hem küçümsemek hem de incitmek için boktan bir ses tonuyla söylemişti. Başarmıştı da. Büyükannem burada olmasaydı, onu fena benzetirdim. Jakob'un kendisinin de duyması gereken birkaç acı gerçek vardı.

Karşılarındaki koltuğa oturdum. "Büyükanne, öyle değil," dedim tekrar. Çünkü öyle değildi. Dün gece tek seferlik bir şeydi. Bundan artık yüzde yüz emindim.

Yüzünde küçük, alaycı bir gülümsemeyle bana döndü, ama sonra benim yüz gördü. Gülümsemesi kayboldu. " oluyor?"

"Jakob Krallar'ın bir üyesi," dedim.

"Krallar kim?" diye sordu.

Ona bunlardan daha önce bahsetmiştim ama unutmuş olması şaşırtıcı değildi. Alzheimer tipik olarak önce kısa süreli hafızayı etkiler. Beşinci sınıftaki resitalde giydiğim elbiseyi tüm ayrıntılarıyla anlatabilirdi ama dün kahvaltıda ne yediğini sorsaydım bana cevap veremeyebilirdi.

"Kasabada bir motosiklet kulübü var," dedim. "Burada çalışan birinin sakınlerin ilaçlarını çalıp yerine plasebo koyduğunu ve böylece ilaçları kasabada satabileceklerini düşünüyorlar."

Büyükanne kaşlarını çatı. Sertçe. "Lanet olsun Krista. Burayı araştırdık. En iyisi olması gerekiyordu."

Sırıttım. Evet, ağzımı ondan almıştım. Ayrıca, benimle birlikte burayı araştırdığını da hatırlıyordu. Bugün onun en iyi günlerinden biri olmalıydı.

"Bu yeni bir sorun," dedim.

"Neye ihtiyacınız var?" Benden Jakob'a baktı. "Personel hakkında casusluk yapmamı mı istiyorsun? İçeriden bir kaynak olmamı mı?"

Jakob başını salladı. "Hayır. Size ilaç testi yaptırmak ve ilaçlarınızla oynanmadığından emin olmak istiyoruz."

"Bunu yapabilirim," dedi. "Bir saat içinde Dr. Perez ile randevum var. Ona o zaman sorabiliriz."

Jakob bana döndü. "Beklerken bir tur atmak istiyorum."

Şuna bak, sanki ona şey borçluymuşum gibi taleplerde bulunuyordu.

"Neden?" Ben sordum. "İçeri girerken yeterince gerginlik yaşamadık mı? Hazır başlamışken birkaç ihtiyarın gözünü korkutmak mı istiyorsun? Belki Hank'le şansını denersin ve seni gerçekten vurup vurmayacağını görürsün?"

"Krista," dedi büyükanne azarlayan bir ses tonuyla.

Çenemi sıktım ve gözlerine bakmadım. Ondan özür dilemeyecektim.

"Burada çalışan birini tanımadığımı görmek istiyorum," dedi Jakob.

"Çalışanlar arasında şüpheli bir orospu çocuğu görürsem, bu bizi bir sürü zaman."

Lanet olsun. Sırf bir sürtük gibi davranmak için onu susturmak ne kadar cazip gelse de, mantığın her zaman bana karşı galip gelme yolu vardı.

Söyledikleri mantıklıydı. Ve

Burayı kontrol etmesi için bir daha asla fırsatı olmayabilirdi. Ona etrafı göstermek zorunda kalacaktım. Bundan hoşlanmayabilirdim ama bunu yapacaktım ve bu da canımı sıkıyordu. Kafasını kuma gömen ve kararlarını körü körüne belirlemesine izin veren türden bir insan olmak çok daha kolay olmalı. Bazen o insanlara imrenirdim.

"Peki," dedim. "Ama terbiyeli olsan iyi edersin." "Bak kim konuşuyor," diye karşılık verdi.

"Oof, ikinizin arasındaki gerginlik," dedi büyükanne, oturduğu yerden kalkarak.

İçini çekti, yüz ifadesinde bir parça özlem vardı. "Büyükbabanla kavga etmenin en sevdiğim kısmı, başladığımız andı."

Ewww. "Büyükanne, bunu bilmeme hiç gerek yoktu." Sırıttı. "Bir keresinde bir masa kırmıştık."

Kendimi daha fazla travmadan korumak için öğürdüm ve kulaklarımı tıkadım.

Güldü ve oturduğu yerden kalktı. Onu tanıyordum; tehlike henüz geçmemişti. Büyükanne için en iyi eğlence şekli etrafındakileri utandırmak ya da şok etmektir, bu yüzden beni

Jakob'un önünde bir aptal gibi parmaklarımı kulaklarıma götürdüm ve onu odasından çıkarken takip ederken sesini bastırmak için mırıldandım.

On dakika sonra, Jakob ve benim akşama kadar kasabanın diline düşmeyeceğimize dair umudumu yitirdim. Büyükannem onu herkese "Torunumun yakışıklı sevgilisi" diye tanıtmaya devam ediyordu ve ona ne zaman kesmesini söylesem beni susturuyordu.

"Ben sadece numara yapmaya devam ediyorum," dedi. "Ayrıca tehlikeli bir suçluya tesislerde eşlik etmek popülerliğim için harika olacak. Alınma Jakob."

Büyükannem, balo kraliçesi.

Kafeteryaya girdiğimizde Jakob'un yüzü karardı. Buz gibi bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Alınmadı."

Hayal mi görüyordum, yoksa onun iyiliği için ifadesine biraz daha tehditkar bir hava mı katmıştı?

DR. PEREZ, GRAN'IN ODASINA ADIMINI ATTIĞI ANDAN İTİBAREN
Perez, Büyükanne'nin odasına adımını attığı andan itibaren, onun Jakob'un hayranı olmadığı açıktı. Kadın onu gördü ve durdu. Kırklı yaşlarının

ortasında, ince yapılı, kısa boylu, bronz tenli bir kadındı.

Cildi. Koyu renk saçları kesilmişti. Bugün bir çift siyah pantolon giymiş ve içine beyaz, kepçe yakalı ipek bir üstlük sıkıştırmıştı. Siyah ceketinin düğmeleri açık bırakılmış, kolları pembe ipek astarın bir şeridini ortaya çıkaracak şekilde katlanmıştı. Şık ve profesyonel görünüyordu, ne kadar taklit etmeye çalışsam da beni her zaman yanıltan bir şekilde bir araya gelmişti.

Bakışları benimkilerle buluştu ve ifadesi hayal kırıklığına dönüştü. "Onu buraya nasıl getirdin?" Cevabımı engellemek için elini kaldırdı. "Daha da önemlisi, onu buraya neden getirdiniz?"

Magnolia'da neler olduğunu düşündüğümüzü ona anlattım.

Dinlerken kaşlarını çattı ve kanepede büyükanneyle benim yere çöktü. Sözlerimi bitirdiğimde, sürgünün yanında duran Jakob'a baktı. "Burada tanıdığın biri var mı?"

Jakob başını sallamadan önce yarım saniye tereddüt etti. İçeri ilk girdiğimizde gördüğümüz adamı düşünerek kaşlarını çattım. Jakob ona ama onu tanımıyor olmalıydı. Ya öyle ya da yalan söylüyordu.

"Ne zamandır bir şeylerden şüpheleniyorsunuz?" Dr. Perez sordu. "Bir aydır," dedi.

Kaşları havaya kalktı. "Ve buradan birine söylemeyi mi?"

Bir omzunu omuz silkerek kaldırdı ve şekilde reddetmiş gibi görünmeyi başardı. "Dinlemezlerdi."

"Dinlerdim," dedi. "İlk başta sana inanmak istemeyebilirdim ama araştırdım." Büyükanne döndü. "Hastalarımın sağlığını çok ciddiye alırım."

Büyükanne gülümsedi ve daha önce Jakob'a yaptığı gibi onun kolunu okşadı. Büyükanne bazen açık sözlü ve biraz da uygunsuz olabiliyordu ama özünde bir teselliciydi. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Bu harika," dedi Jakob, sesi . "Ama burada telefonlara cevap vermiyorsunuz, Doktor."

"Yardımcı olmuyor," dedim ve Dr. Perez'e döndüm. "Bir şey fark ettiniz mi? Personelden birinin şüpheli bir davranışı? Bölge sakinleri ilaçlara gerektiği gibi yanıt vermiyor mu?"

Bana anlamlı bir bakış gönderdi. "Bilseydim bile son sorunuza cevap veremezdim. Bu müvekkil ayrıcalığıdır."

Tamam. Onun istediği gibi oynarım. "Büyükanne ilaçlarına beklediğiniz gibi cevap vermedi mi?"

Gözlerindeki parıltı doğru soruyu sorduğumu gösteriyordu.
"Beklediğimden daha iyi yanıt verdi. Artrit reçetesi hariç her şeye."

Kaşlarımı çattım. "Sence olabilir mi?"

"Bu bir olasılık," dedi. "Rejime başladığımızdan beri alevlenmelerinde çok az iyileşme oldu ya da hiç olmadı ve şimdiye kadar durum beni şaşırttı. Hatta Houston'da osteoartrit konusunda uzmanlaşmış bir arkadaşımı arayıp benzer bir tepkiyle karşılaşp karşılaşmadığını sordum."

"Peki ya o?" diye

sordum. Başını salladı.

"Ama bu sadece genel bir nonsteroid anti-inflamatuar reçete değil mi?"
Ben sordum. "Neden biri bunu çalmak istesin ki?" Büyükanneimin vekili olarak ona reçete edilen her ilacı biliyordum.

Dr. Perez saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Lityum ile eşleştirildiğinde, bazen bir opioidin etkilerinin bir simülasyonu elde edilebilir. Potansiyel olarak yıkıcı yan etkiler açısından büyük bir risk taşıyor ama..." Omuz silkti.

İçimi çektim. "Ama kafayı bulmak isteyen insanlar bu riski göze alabilir."
Büyükanneimin yüz ifadesi sertleşti. "Uyuşturucu testi yaptırmak istiyorum."

Dr. Perez onay için bana baktı. "Lütfen büyükanneime uyuşturucu testi yapın," dedim.

Dr. Perez oturduğu yerden kalktı. "Birkaç dakika içinde döneceğim."

O gidince büyükanneime döndüm. "Sisteminde esrar bulmasa iyi olur."

Büyükannenin yüz ifadesi masumlaştı. "Hiç uyuşturucu içtiğimi hatırlamıyorum."

Ona baktım. Büyükanneim Jakob'a bazen bir katır kadar inatçı olabildiğini söylemişti ama öyleysem bile bunu ondan öğrendiğim içindi. "Alzheimer'ını kalkan olarak kullanmak senin için bile alçakça."

Gözlerinde çelik gibi bir parıltı belirdi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Nasıl istersen olsun," dedim. "Ama sonuçlar geldiğinde yalan söyleyip söylemediğini ."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kanepeye yaslandı. "Sanırım yapacaksın."

adım , bu da kesinlikle ot içtiği anlamına geliyordu. Nereden bulmuş olabilir ki?

Sürgünün yanında, Jakob onu sıkılmışız gibi pencereden dışarı bakıyordu. Ben de onun bakışlarını takip ederek büyükannemin derme çatma bitki bahçesinde marihuana bitkilerinin belirgin yaprak desenlerini aradım. Hiç görmedim, ama emin olmak için bugün ayrılmadan önce oraya gidip daha iyi bakacaktım.

Dr. Perez birkaç dakika sonra geri geldi ve büyükannemle birlikte numuneleri mahremiyet içinde almak üzere büyükannemin yatak odasına gittiler.

Jakob ve ben oturma odasında yalnız kaldık. Onu özenle görmezden geldim çünkü ona her baktığımda kızgınlığım yeniden alevleniyordu.

Ne yazık ki, büyükannemin odaları krem ve kırık beyaz renklerle kaplıydı ve başımı başka yöne çevirdiğimde bile çevreme sızan kendi kendine yeten bir karanlık noktada duruyordu.

Bu yüzden seksten sonra kaçmak en iyisiydi. İşler karışmadan ya da partneriniz dünyanın en büyük ahmağı olduğunu açıkladığında beyin eriten bir orgazmın anısı lekelenmeden önce. Bir sonraki

İçimdeki mağara kadını başını kaldırdığında, onu kendi ellerimle

sopalayacaktım. Yeniden ortaya çıktıklarında Dr. Perez, "Her şey tamam," dedi. "Ben de

Eğer acele edersem laboratuvar sonuçları yarın sabaha kadar geri gelir."

"Teşekkürler," dedim kalkarak. "Sonuçları aldığında beni arayacak mısınız?"

Yapacağına söz verdi. Ondan sonra aceleyle oradan çıktı. Randevu saatini geçirmiştik ve bakması gereken başka hastalar vardı.

Ayrılmadan önce, büyükannemin sonuçları gelene kadar şüphelerimizi kendine saklayacağına ve eğer tahrifat belirtileri varsa, bundan sonra nasıl ilerleyeceğimize vereceğimize söz verdi.

Jakob'a gidebileceğini söyledim ama ben gidene kadar kalmakta ısrar etti.

Büyükannemle bir yirmi dakika daha geçirdim, önceki günkü son beri kaçırdığım her şeyi yakaladım. Büyükannem beni yemekhanede yaşanan bir dramla eğlendirdi -görünüşe göre ikinci katta korkunç bir ilişki yaşanıyordu ve tavuk parmağı kursu sırasında patlamıştı- ardından dün gece koridorun sonundaki rakibine karşı kazandığı euchre oyununu anlattı.

Bazı haftalar böyleydi. Hafızası, yaşı ilerleyen herkes arasında yaygın olan birkaç küçük hata dışında gayet iyi görünürdü,

Okuma gözlüğü tam kafasının üstündeyken onu bulamamak gibi. Diğer haftalarda, onunla aynı konuşmayı bir gün içinde üç kez tekrarladım.

Alzheimer çok acımasızdı. Sevdığınız kişinin iyileştiğini düşündüğünüz anda alevlenip size şunu hatırlatacak kadar öngörülemezdi. Bu hastalığın üstesinden gelmek mümkün değildi. Sonunda ben de dahil olmak üzere ondan her şeyi alacaktı.

Jakob çoğu zaman sessiz bir seyirci olarak kaldı, ama en azından Gran'ın kendisine yönelttiği birkaç soruya kibarca cevap verdi. Eğer ona kaba , bütün bahisler kapanırdı.

Ayrılmadan önce güvertedeki bitkileri kontrol ettim. Orada saksı yok. Büyükanнем komşusundan almış olmalı. Huzurevlerinin bu kadar ahlaksızlık ve günah yuvası olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?

"Yarın görüşür müyüz?" Büyükanнем bizi sordu. "İzinlisin, değil mi?"

Hatırladığı için hem mutlu hem de üzgün bir şekilde başımı salladım. "Öğlen gelirim."

"Kulağa hoş geliyor," dedi.

Kapılar açılır açılmaz burada olmak istiyordum ama bu gece yine geç vardiyada çalışıyordum ve sonrasında biraz uyumam gerekiyordu, yoksa kimseye faydam olmazdı.

Büyükanнемe sarılıp vedalaştım ve Jakob'u huzurevinden dışarı çıkardım. Birkaç yan bakışla karşılaştık ama kimse bir şey söylemedi ve öğleden sonrasının ılık sıcağına adım attığımızda rahat bir nefes aldım.

Otoparka doğru ilerlerken Jakob tutkal gibi yanıma yapıştı. Arabama binmeye gittim -evet, vedalaşmadan gidecek kadar önemsizdim- ama tam kapıyı açmaya çalışırken eli kapımın üstüne geldi.

"Bana telefonunu ver," dedi.

Dönüp ona baktım. "Neden?"

Gözlüğünü tekrar takmış, gözlerini gizliyordu. "Perez'den haber aldığında beni arayabilmen için numaramı yazacağım."

"Dr. Perez," diye mırıldandım, çantamı karıştırırken. Ona telefonumu vermek istemiyordum ama oradan çıkmayı daha çok istiyordum, bu yüzden telefonumu uzattım.

Ayrıca aptal mantıksal yanım bana bir şeyler dönüyorsa Kings'in bilmesi gerektiğini hatırlattı. Ben de Kearny'de uyuşturucu istemiyordum, özellikle de onlara gerçekten ihtiyacı olan insanlardan çalınmışsa.

Telefonumu aldı ve numarasını kişi listeme girdi. "İyi doktorun, personelden birinin şüpheli davranmasıyla ilgili sorunuza nasıl cevap vermediğini fark ettiniz mi?"

Kaşlarımı çattım. Hayır, ama geriye dönüp baktığımda, bunu ustalıkla geçmiş ve dikkatimi büyükannemin ilaçlarına çekmişti. "Sence o zaten Huzurevinde bir şeylerin ters gittiğinden ve bir şey söylemeye korkuyor muydunuz?"

Telefonumu geri verdi. "Ya öyle ya da o da içinde."

Bu rahatsız edici yorumla birlikte bisikletinden kaskını aldı ve bir bacağını selenin üzerine salladı. "Akşam görüşürüz."

Bir kalp atışı sonra motor çalıştı ve kükreyerek oradan uzaklaştı.

Sekizinci Bölüm

Işe on dakika geç kaldım. Büyükanne mi ziyaretten eve döndükten sonra koltuğuma oturdum ve hemen uykuya daldım. Uyumayı planlamamıştım. uykuya daldım, ama başım kanepenin arkasına çarptığı anda Dün geceki uykusuzluk ve bu sabahki stres bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Şimdi de ben ödüyordum.

Geç kalmaktan nefret ederdim. Temel eğitimde bir eğitim çavuşum vardı "On beş dakika erken gelmediysen, geç kalmışsın demektir." Ne yazık ki bu söz aklımdan çıkmıyordu ve zamanında yetiştirme umudum olmadan geride kaldığımı bilmek beni kötü bir ruh haline sokmuştu.

Gece vardiya müdürümüz Jimmy O'Keefe adında İrlandalı bir piçti. Kraldı ve Charley'nin arkadaşlarından biriydi. İlk Irak savaşında birlikte görev yapmışlardı. Personeldeki herkes ondan nefret ederdi. Vardiyası boyunca bedava bira içmek ve müşterilerle saçmalamaktan başka bir şey yapmazdı. Arada sırada bar taburesinden içimizden birine emir verir, sanki yetki ondaymış gibi davranır, biz de yerine getirmesek ayağa fırlar ve sanki hâlâ muvazzaf bir çavuşmuş ve biz de onun mankafa askerleriymişiz gibi suratımıza bağırırdı. Son çağrı geldiğinde, kapıdan ilk çıkan o olur ve bizden birini onun yerine kapatması için bırakırdı. Genellikle işe o kadar geç kalırdı ki beni geçmesi küçük bir mucizeydi.

hızla geçerken "Geç kaldın," diye bağırırdı.

"Erkencisin!" Ben de ona bağırırdım.

Yüzündeki aptal ifadeye bakılırsa anlamamıştı. Onu biraz daha düşünmesi için bıraktım ve bara doğru yöneldim. Nina çoktan barın arkasına geçmiş, bira bardaklarını yerleştiriyordu ve kaşlarını kaldırıp musluğun üzerinden bana baktı. Cumartesi günü için bile tıklım tıklımdı. Judy adında, altmışına merdiven dayamış ve saçlarını hâlâ köşedeki bakkaldan aldığı peroksitle ağartan bir kadının yerine geçmem gerekiyordu.

"Geç kaldın amina koyayım," dedi Judy.

Eşyalarımı barın altına koydum ve kasaya giriş yapmaya başladım.

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Öğleden beri buradayım," dedi dirseğime doğru yaklaşarak. "Ayaklarım beni öldürüyor."

Öfkem patladı ve ona doğru döndüm. "Üzgün olduğumu zaten. Benden başka ne istiyorsun Judy? Bir daha özür dilemeyeceğim."

Beş-on yaşında, kaslı bir kadın olmanın özelliği, kafama koyduğumda göz korkutucu bir sürtük olabilmemdi. Judy Neredeyse Nina kadar kısaydı ve ona doğru yaklaştığımda, romatizmalı mavi gözlerinde bir korku kıvılcımının parladığını gördüm.

Geriye doğru ölçülü bir adım attı, çenesini sert bir çizgide tuttu ve sağına baktı. Bar omuz omuzaydı ve kalabalık bir grup vardı.

Bu tartışmanın tanıkları. O da benim gibi bu pisliklere hizmet etmek zorundaydı ve eğer şimdi itibarını kaybederse, bir sonraki vardiyasında onun üzerine çullanacaklardı.

Derin bir nefes aldım ve öfkemi bastırdım. "Bak, boktan bir gün geçirdim ve söyleyebileceğim hiçbir şey geç kaldığım gerçeğini değiştirmeyecek. Kendimi tutamadığım için özür dilerim."

"Sadece bir daha yapma," dedi tepinerek gitmeden önce.

Nina diğer tarafıma yanaştı ve onun gidişini izledi. "İyi kurtardın."

"Teşekkürler."

Öfkemi kontrol altına almaya çalışırken dijital kasamızdaki birkaç düğmeye gereğinden fazla bastım. Hoparlörler çaldı ve sunucu kimliğim ekranda yanıp sönerik giriş yaptığımı söyledi.

Nina yaklaştı ve sesini alçalttı. "Geçirdiğin geceden sonra daha iyi bir ruh halinde olacağını düşünmüştüm."

Omurgam sertleşti. Aşağı baktım ve güzel yüzünde şehvet bir sırıtış gördüm. "Kim söyledi sana?"

Parmaklarını saymaya başladı. "Önce kız kardeşim mesaj attı. Sonra onun vardiyasını devraldığım da Sally'den duydum" -arkamdaki bara doğru başıyla işaret etti- "ve sonra Rob, Steve ve Derek Jakob'la seviştiğinizi bilip bilmediğimi sordular."

"Onlara ne söyledin?"

"En iyi arkadaşın olduğumu, yani tabii ki biliyordum." Yüzüme baktı ve yüzündeki mizah kayboldu. "Yani siz ikiniz gerçekten...?"

Başımı salladım.

Koluma vurdu ve bana eğildi. "Neden beni aramadın?" "Uzun hikâyeye," dedim. "Kapattıktan sonra anlatayım mı?"

Koyu renk gözleri parladı. "İyi edersin."

Gözümün ucuyla bir hareket gördüm. Birisi yeniden doldurmam için beni işaret ediyordu. Onlara doğru bir adım attım ama Nina kolumu tuttu. Ona geri döndüm.

"Bana sadece hayal ettiğimiz kadar iyi olup olmadığını söyleyin," dedi.

O ve ben havuz kenarında oturup Kings'in hangi üyesinin yatakta en iyi olacağını konuşarak utanç verici bir zaman geçirmiştik. Jakob genellikle ilk beşe girerdi. Ne tatlı yaz çocuklarıydık.

Sesimi alçalttım ve . "Düşündüğümüzden daha iyiydi."

Gözlerini kırıştırdı. "Yok artık."

Jakob'un beni yanlamasına sikerken saçlarımı yumruklayışını hatırladım, o günkü ilk anım değildi. Bana yaşattığı orgazmın bir yankısı içimde yuvarlandı ve tüm vücudumun titremesine neden oldu.

Nina fark etti ve kolumu bıraktı. " anasını. Bu iyi mi?"

Başımı salladım, yüzüm asıktı. "Bu kadar iyi."

Bu yüzden daha önce öfkemi dizginlemeye çalışmak yerine onu serbest bırakmıştım. Jakob'un gerçekte kim olduğunu bir an bile unutursam, kendimi Magnolia'daki bir hademenin dolabında, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde beni ikinci kez beyinsiz bir şekilde becerirken raflardan oluşan bir duvara sabitlenmiş olarak bulacağımdan endişeleniyordum.

"Onu tekrar göreceğiz misin?" Nina sordu.

" olsa yapmazdım," dedim. "Bir kerelik bir şeydi. Bunun hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?"

Başını salladı.

İçkiyi doldurmaya gittim.

Ne yazık ki *herkes* bu konuda konuşmak istiyordu. Jakob bana Kralların bazı üyelerinin Magnolia'da akrabaları olduğunu söylemişti. Bu yaşlı işgüzarların, Jakob'la birlikte yanlarından geçtiğim anda akrabalarını arayıp "kimlerin gezdiğine inanamayacaksınız" demekten başka yapacak işleri olmadığı ortaya çıktı.

Birden fazla müşteri bana *erkek arkadaş* kelimesini söyledi. Her bomba gibi patladı. Kulüpte insanlar ya düzüşürdü, yani herhangi bir gecede istediğiniz kişiyle rastgele, sınırsız seks yapardınız ya da bir "yaşlı kadın" veya "yaşlı adam" ınız olurdu, yani çiftleşmiş bir çift kurt adam gibi ömür boyu bağlanırdınız. Anlayabildiğim kadarıyla orta yol yoktu.

Jakob'un daha önce hiç "yaşlı bir kadın" talep etmediği ortaya çıktı -bana böyle demeye çalışan ilk kişiyi şiddetle öldürmeyi aklıma not ettim- ve benim için bir istisna yapmış olması büyük bir olay olarak kabul edildi.

Müşterilerim bana yeni keşfettikleri bir saygıyla davranıyorlardı ve bu da bende bir şeylere vurma isteği uyandırıyordu.

Kulübün genç üyelerinden biri, ona evdeki en ucuz viskiden iki dolarlık bir shot ikram ettikten sonra bana beş dolarlık bir banknot uzattı ve ardından "Üstü kalsın hanımefendi" dedi.

"Yaşamak için çalışıyorum," diye tersledim.

Orduda, efendim ve hanımefendi omuzlarında parmaklık olan insanlar için ayrılmıştı. Ben tuzu kuru bir askerdim ve bununla gurur duyuyordum. Kings'te sadece infaz memurları ve daha üst rütbeliler efendim ve hanımefendi deme hakkına sahipti ve ben kulüpte bile olmadığım için insanlar bana öyleymişim gibi davranmaya başlarsa lanetlenirdim.

O kadar geriydi ki, sırf onların infazcılarından biriyle çıktığımı düşündükleri için değerim birden yükseldi. Sanki 1600 yılıydı ve ben Bir lordla evlenen bir hizmetçi kız. 1600'de değildik. Jakob'la yattığım için onun rütbesini miras almadım ve bunu ima edecek bir sonraki kişi de kulağını çekecekti.

Aynı şeyin Kings konseyinde yer alan kadınlardan biri yerel bir tamirciyle ciddi bir ilişki kurduğunda da yaşandığını görmemiş olsaydım feminist bir öfkeye kapılırdım. Bu cinsiyetçilik değildi; bu sınıfçılıktı.

Saat on civarında, güzel bir esmer bar taburelerimden birine kaydı. Barın en ucunda çalışıyordum ve o da duvarın hemen yanındaki koltuğu seçmiş, gözden uzak çalışır gibi alçakta oturuyordu. Onu tanıdım. Beth'le. Onu Jakob'la birlikte ateşli ve ağır bir şekilde görmüştüm.

Charley'de çalışmaya başlamıştı, ama kısa bir süre sonra ayrılmışlardı ve şimdi herkesin Slim dediği bir adamla birlikteydi. İkisi birlikte oldukça mutlu görünüyorlardı, ama onun yüzünü gördüğümde yine de içimi küçük bir endişe kapladı. Söyleyecek bir şeyleri olan bir kadına benziyordu.

"Size ne getirebilirim?" Ben sordum.

"Votka tonik?" Güzel bir sesi vardı, bir kadın için derin, melodik, şarkı söyleyebilir gibiydi. Buna biraz da törpü eklersek, muhtemelen yatak odası konuşmalarıyla erkekleri çılgına çevirirdi.

İçkisini doldurdum ve önüne koydum.

Dudağını ısırdı ve etrafına bakındı. "Başka bir şey var mı?" diye sordum.

Barın üzerine biraz eğildi ve üst kısmı öne doğru eğilerek geniş göğüs dekoltesini ortaya çıkardı. Jakob bir göğüs adamı olmalı. Benim de epeyce vardı.

Üstte de.

"Sen ve Jakob?" diye sordu.

"Peki ya biz?" Ben söyledim. Bu gece herkese belirsiz cevaplar vermiştim. Küçük bir kasabada uyuşturucu bağımlısı ebeveynlerle büyümek bana bir şey öğrettiyse, o *da* ister doğrulayın ister yalanlayın, söylentilere kulak vermenin sadece söylentiye ve ardından gelen ilgiyi uzatacağıydı.

"Dikkatli ol," dedi.

Omurgamda bir tedirginlik dalgası belirdi. "Neden?"

"Bazen tam bir pislik olabiliyor."

"Sana vurdu mu?" Ben sordum.

Başını salladı ve çikolata bukleleri uçtu. "Tanrım, hayır. Jakob biri değil. Bana karşı hiç kaba bile olmadı. O sadece"-bir nefes çekti ve doğru kelimeleri arıyormuş gibi etrafına bakındı-"Bilmiyorum, sanki bir filtresi yokmuş gibi."

İçimi çektim. "Evet, bunu fark etmiştim."

"Ve gerçekten kıskanç olabiliyor," dedi.

O bir bilgi pınarı değil miydi? Adamla bir ilişkim olmayabilirdi ama onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye hayır demezdim. Daha sonra işime yarayabilir... bir şekilde.

"Ne kadar kıskanç?" Ben sordum.

"Ricky bir gece kıcıımı elledikten sonra Ricky Sloan'ı hastanelik etti."

Kaşlarımı çattım. "Yani sana cinsel saldırıda bulunan bir adamı mı dövdü?"

"Ne?" Gergin bir kıkırdama çıkardı. "Hayır. Yani, evet, onu hastanelik etti ama Ricky sadece kıcıımı tuttu, hepsi bu. Denemedi" -etrafa baktı ve sesini alçalttı- "bilirsin işte."

Tecavüz mü? Neredeyse soracaktım ama . Kearny kasabası insanları sırf çekici bulduğunuz için ellemenin doğru olmadığını henüz öğrenmemişti, bu yüzden küçük bir ellemenin çoğu için saldırı olarak kayda geçtiğinden bile şüpheliydim. Görünüşe göre Beth de dahil.

Ricky'ye birkaç kez hizmet etmiştim ve adam beni ürkütüyordu.

İçgüdülerim onun gibi erkekler hakkında nadiren yanılırdı ve bir parçam onun çizgiyi aşan bir şey söylemesini ya da bana el kaldırmaya çalışmasını bekliyordu çünkü ona sınırlar ve rıza hakkında hayat boyu sürececek bir ders vermeyi çok isterdim. Jakob'un Beth'i yakaladığı için onu hastanelik ettiğini öğrendiğimde hissettiğim tek pişmanlık, Jakob'un benden önce davranmış olmasıydı.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Ona sordum. "Hayır," diye hırıltılı bir cevap geldi.

Jakob diğer iki motorcunun arasından çıkınca Beth ve ben sıçradık. Onun geldiğini görmemiştim, çünkü daha önce Büyükanne'nin evindekinin aksine, etrafımıza yayılmış olan kot ve deri denizinin içine karışmıştı.

Beth tezgâha birkaç banknot bıraktı ve içkisini alıp .

Akıllı kadın.

Jakob iri gövdesini terk edilmiş taburenin üzerine indirdi ve dirseklerini barın tepesine dayadı. "Küçük dedikodu seansınız hoşunuza gitti mi?"

Sırıtmak için fazla kesik bir bakışla ona dişlerini gösterdim. "Son derece." Cevap vermek için ağzını açtı ama omzuna bir el indi. "Hey siz ikiniz," diye gürledi Daniel King.

Harika. Tam da bu durumun ihtiyacı olan şey. Bir pislik daha.

Jakob, Daniel'a oturmasını teklif etmek için ayağa kalkarak,

"Selam patron," dedi.

Daniel ona el salladı. "Bakıyorum da sonunda senin hakkında bir şeyler duyulmuş."

Biraz daha yüksek sesle konuşsaydı, bağıracaktı. Bu bilgiyi herkesin üzerinde tutmak istemesi konusunda haklıydım. Bunu yapmak için bu anı seçmiş olması, sipariş ettiği bir sonraki içkiye tükürmek istememe neden oldu.

Jakob cevap olarak başını salladı.

Kaşlarımı çatmamak için elimden geleni yaptım.

"Krista, şu fiçıyı taşımama yardım eder misin?" Nina aradı. Tanrı onu korusun.

Mazeretlerimi sıraladım ve yardım etmek için yanına gittim. , ellerini çelik davulun kenarlarına dayamıştı. Bazen demirbaşlar Fıçıları değiştirmeye çalıştığınızda titiz davranırdınız ve ikimizin de yüzü birkaç kez bira köpüğüyle dolmuştu. Hatları yeniden takmak için iki kişi birlikte çalıştığında riskin hafiflediğini gördük.

çömeldim, bacağıma itiraz ediyordu. "Nesi var bunun?" "Hiçbir şey," diye tısladı. "Patlamak üzereymişsin gibi görünüyordun.

Ben de sana o ikisinden uzaklaşman için bir bahane vermeye çalışıyordum."

Gözlerimi ona diktim. "Beni görmeselerdi sana sarılırdım."

Sırıttı. "Zihinsel kucaklama alındı. Şimdi birkaç dakikalığına bununla uğraşıyormuş gibi yaparken kaşlarımızı çatalım."

Ellerimi kaldırdım ve kaşlarımı çatarak çizgileri oynattım. O da kaşlarını çattı ama güzelce. "Gece nasıl gidiyor?"

"Bok gibi," dedim. "Ama davranışlarım berbat olsa da insanlar bana gerçekten iyi bahşış veriyor."

"Bir kralı becermenin avantajları."

"Vida. Tekil. Bir daha olmayacak," dedim ona.

Gözlerini bana dikti, kaşları çatıldı ve yerini gülümsemeye bıraktı. "Mm-hmm."

"Bana mm-hmm deme. Ben ciddiylim."

Omzumun üzerinden şöyle bir baktı, koyu renk gözleri tekrar benimkilerin üzerine düşmeden önce hızlıca bir fiske vurdu. "Bunu bütün gece sana psikopata söyle."

Sertleştim. Bacağım itiraz etti ve neredeyse düşüyordum. "Daha yeni geldi sanıyordum."

Dudakları tam bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır. Birkaç diğer infazcıyla birlikte köşedeki bir kulübedeydi."

"Oh."

Omzunu benimkine vurdu. "Rob daha önce seni güldürdüğünde, sanki bunun için onu öldürecekmiş gibi koltuğundan kalktı."

Belki de Beth kıskançlık konusunda haklıydı.

"Nedenini bilmiyorum," dedim. "Aramızdaki ilişkiyi pek de iyi bir şekilde bitiremedik."

Kaşlarını çattı. "Hayır mı?"

Başımı salladım. "Yemin ederim sana sonra anlatırım. Şimdi kalkmama yardım et. Bacağıma kramp girmeye başladı."

Tahmin edildiği gibi, JIMMY son çağrı için zili çaldığımız anda yan sıvıştı.

"Bok herif," dedi Nina.

Geceki üçüncü barmenimiz, yirmili yaşlarının başında, kısa boylu, siyah bir adam olan Kyle, kapı kapanırken kollarını göğsünde kavuşturup ters ters baktı. İçki içecek yaşta olmaması ve bebek gibi bir surata sahip olması

tehditkârdan çok sevimli bir ifadeyle bakıyordu ama bunu Kyle'a söyleyecek

cesareti kendimde bulamadım. "Günün birinde nakit çıkışımı berbat edeceğim," dedi. "Mesela

Öyle ki Charley olaya dahil olmak zorunda kalsın ve Jimmy de erken kaçtığını itiraf etmek zorunda ."

Nina ve ben aynı anda "Yapma," dedik.

Kyle bize kaşlarını çatı.

"Onlar savaşı arkadaşları," dedim ona. "Charley, Jimmy'nin bir olduğunu bilse bile, onun sözüne karşı seninki söz konusu olduğunda yine onun tarafını tutacaktır."

Kyle küfretti ve uzaklaştı.

Nina onun gidişini izledi. "Çocuğun dünya hakkında hâlâ öğrenmesi gereken çok şey var." Başımı salladım. "Biz yaşlı kocakarıların aksine."

Bana bir bar havlusu fırlattı. "Kendi adına konuş."

Bir saat sonra, o ve ben otoparkta onun arabasında oturuyorduk. Bu gece çok yoğun geçmişti ve yarısını sinirli geçirmiş olsam da mekandaki enerjinin bulaşıcı olduğunu inkar edemezdik. Gerçek bir dışadönük gibi hala bunun etkisindeydim ve bir çöküşün yaklaştığını bilsem de henüz eve gitmeye hazır değildim.

"Jakob'la aranızda ne oldu?" Nina sordu.

"Dün vardiyamız sırasında Magnolia hakkında beni tamamen şifreli bir yorum yaptım," dedim. "Daha sonra bir ışıktaki yanıma yanaştı ve onu eve kadar takip etmemi istedi. Kings, Magnolia'nın Orada çalışanlardan biri kasabada uyuşturucu satıyor."

Kaşları havaya kalktı. "Sadece bir aptal ya da deli Kearny'de uyuşturucu satar."

"Katılıyorum," dedim. "Jakob'un evine gittiğimizde Daniel King kanepesinde oturuyordu ve kapı kırılmıştı, sanki zorla girmiş gibiydi."

Koltuğunda geriye yaslandı. "Ne oluyor be?"

Ona aralarındaki garip etkileşimi anlattım ve ardından Jakob'un geceyi burada geçirmemi emrettiğini söyledim.

İşim bittiğinde kaşlarını çatı. "Sence ikisi arasında bir husumet mi var?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Başta ben de öyle düşünmüştüm ama sonra bu gece barda kanka kanka olduklarını gördüm."

"Belki de bu özel bir çekışmedir ve bunu kulübün geri saklıyorlardır."

Bir kahkaha attım. "O zaman iyi iş çıkarıyorlar. Bu motorcular şehirdeki en kötü dedikoducular. Aralarındaki sürtüşmeyi uzun süre gizli tutabileceklerinden şüpheliyim."

"Peki sence oluyor?" diye sordu. "Daniel'a sadık biri değilse Jakob'un yerine kim göz kulak oluyordu?"

"Hiçbir yok. Sadece orada bir şeylerin ters gittiğini biliyorum ve ne olduğunu bulana kadar bu beni rahatsız edecek."

Bir elini ön koluma koydu. "Dikkatli ol. Kralların işlerini kurcalayan insanlar genellikle pişman olurlar."

"Merak etme," dedim ona. "Etrafı kurcalayacak kadar aptal değilim. Bu noktada, kendimi sonsuza dek bu konuda rahatsız edilmeye bıraktım."

Elini kolumdan kaldırdı. "Yani, Daniel dün gece gitti ve sonra ne oldu?"

"Sonra Jakob bana hayatımın en yoğun orgazmını yaşattı." Titrek bir nefes verdi. "Detaylar ya da hiç olmadı."

Ona detayları anlattım.

İnsanlar her zaman erkekler ve onların soyunma odası konuşmaları hakkında büyük bir anlaşıma yaparlar, ancak deneyimlerime göre, kadınlar da bu tür şakalara katılmaya eğilimlidir. Ayrıntıları süslüyoruz, penis boyu hakkında övünüyoruz ve hatta

Kendimizi yatak odasında bir tür tanrıça gibi göstermek için denediğimiz pozisyon sayısı gibi aptalca şeyler hakkında abartmak, tabii ki partnerlerimizle birlikte sadık yalvarıcılarımız.

Jakob'la konuşurken süslemeye gerek yoktu ve konuştukça sanki dün gecenin her görkemli, iğrenç anını yeniden yaşadım. İşim bittiğinde, çok susamıştım ve adama hâlâ kızgın olmama rağmen ikinci raunda hazırdım.

Nina alçak sesle ıslık çaldı. "Lanet olsun."

"Evet. Ama bugün büyükannemin bakımevinde tam bir kabustu, yani bir daha asla olmayacak." Ona ziyaretimizin özetini, neden orada olduğumuzu ve Dr. Perez'i bize yardım etmesi için nasıl ikna ettiğimizi anlattım.

Nina'nın ifadesi yumuşadı. "Bacağın hakkında öyle söylediği için üzgünüm." "Önemli olan bunu söylemiş olması değil, söyleme şekli."

Başını salladı. "Biliyorum ama yine de üzgünüm." İçimi çektim. "Teşekkürler."

Bir an dudağını çiğnedi ve temkinli bir ifadeyle beni izledi. "Çıkar ağzındaki baklayı," dedim.

"Bunu yanlış anlamayın ya da onun tarafında olduğumu falan düşünmeyin, değilim. Ben sonuna kadar Krista'nın tarafındayım."

"Biliyorum. Şimdi ne oldu?"

"Sence insanların sana farklı davranması hakkındaki yorumunu kendisinden utandığı şeklinde algılamış olabilir mi? Ve bu yüzden daha sonra sana böyle pislik gibi davrandı?"

"Bu düşünce aklımdan geçti ama bu onun davranışını mazur göstermez." Ellerin havaya kaldırdı. "Davranışını mazur görmüyorum, sadece söylüyorum,

Jakob gibi adamların bile duyguları vardır ve incindiklerinde saldırganlaşan ilk kişi o olmaz." Bana anlamlı bir bakış gönderdi.

Koltuğumda kıvranmak istedim. Geriye dönüp baktığımda, durumu kendim daha iyi idare edebileceğimi itiraf etmek zorunda kaldım. Onun hakkındaki o yorum İnsanlara her zaman bir Kral olduğunu hatırlatmak zorunda , en iyi yerden ya da en nazik tonda söylenmemiştir.

"Her zaman her konuda haklı çıkmaktan bıktığın oluyor mu?" Nina'ya sordum.

Bana geniş bir sırıtış fırlattı. "Asla."

Daha sonra eve dönüyordum ki yakınlarda bir motor gürleyerek canlandı. Motosiklet bir ara sokaktan çıkıp arkamdaki şeride yerleşirken bir far arkamda parladı. Eve kadar beni takip etti.

Arabamdan indiğimde elim çantamdaydı, parmaklarım silahımı kavırıyordu.

Motosiklet yanımda durdu ve Jakob'u hemen tanıdım. Motosikleti durdurdu ve yanıma geldi. Gece, kayıp bir evlada hoş geldin dercesine onun iri bedenine sarılmıştı. Yakındaki ağaçlarda cırcır böcekleri cıvıldıyordu. Güneş saatler önce batmış olmasına rağmen sıcaklık etrafımızı sarmıştı. Bir begonvil sarmaşığı apartmanımın ferforje demir merdivenlerini sarıyor ve çiçeklerinin baş döndürücü buketi havayı kokulandırıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Eve sağ salım döndüğünden emin olmak için" dedi.

Silahımı bıraktım ve el çantamı omzuma attım. "Korumam olmana ihtiyacım yok. Bir kavgada kendimi savunamayacağımı düşünüyordun olabilirsin ama senin yardımın olmadan da silahımı ateşleyebilirim."

Uzun bir süre bana baktı. "Kendini savunamazsın demedim. Dizinin seni savunmasız bıraktığını söyledim."

Sıcaklık boynuma kadar yükseldi. "Şu anda ciddi misin? Kelimesi kelimesine, 'Başımın çaresine bakabilirim,' dedim ve sen de 'Bakabilirsin,' dedin.

benim çaresiz bir kurbandan başka bir şey olmadığımı düşündüğünü açıkça ortaya koydu."

Bana düz bir bakış attı. Ses tonu da bir o kadar cansızdı. "Ben öyle düşünmüyorum." "Tüm kanıtlar aksini gösteriyor," dedim. "Ve seni takdir etmiyorum

beni büyükanneme karşı aşırı duyarlı gösteriyorsun." Elimdeki onu taklit eden bir sesle. "Ona duymak istemediği acı bir gerçeği söyledim."

Öfkem beni ele ve ağzını açıp bir şeyler söylemeye çalıştığında, hemen üzerine atıldım. "Açık sözlü olmakla pislik olmak arasında bir fark var ve bana öfkeyle yapamayacağımı söylemek kendime bakmamın saçma bir hareket olduğunu biliyorsun. Ve bu arada bu acı bir gerçek değildi. İnan bana, bacağımın zayıflığım olduğu günde yirmi kez hatırlatılıyor ama bu beni çaresiz yapmıyor. Beni hiç kavgada görmedin Jakob. Ben acımasızımdır. Bacağıma saldırırsan, yeterince yaklaşırsan dişlerimle şahdamarını koparırım."

"Özür dilerim," dedi.

"Ve ben de- Bekle. Ne?" Ona baktım, öfkem sönmüştü. Az önce benden özür mü diledi?

Gözlerimi kırpmadan bana odaklandı. "Saçma bir hareketti. Özür dilerim. Benden utandığın için sinirlendim ve kendimi kaybettim."

Beni bir tüyle bile devirebilirdin. Jakob Larson'ın duygularını incitmiştim. Şimdi de verdiği tepki için özür diliyordu. Nina'ya bundan asla bahsedemezdin. Kafası o kadar büyüdü ki artık kapı aralıklarından sığamazdı.

"Senden utanmıyorum," dedim.

Kaşlarını çattı. "Sana farklı davranacaklarını söylemiştin ve beni oraya getirmemeliydin."

"Ne söylediğimi biliyorum. Yanlış anlaşıldı ve ben daha özür dilemeden kıyafetimle ilgili bana çıkıştın." Derin bir nefes aldım ve aptal, inatçı gururumu bir kenara ittim. "Sana böyle hissettirdiğim için özür dilerim. Senden gerçekten utanmıyorum. Sadece oradaki insanların kiminle çıktığımı düşündükleri konusunda bana boktan davranacaklarını biliyorum, sanki bu onları ilgilendirirmiş gibi ve koca çenem patlayıp durumu daha da kötüleştireceğim anlamına geliyor."

"İyi görünüyordun," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Ha?"

"Kıyafetin içinde," diye açıkladı, yaklaşarak. Devasa gövdesi bir an için yakındaki sokak lambasını kapattı ve bizi derin bir gölgeye düşürdü. "Bir kilise faresine benziyor olabilirsin ama son derece becerilebilir fareydin."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Jakob beni öpecekmiş gibi eğildi ama sanki bir nedenle kendini durdurmuş gibi dudaklarıma bir santim kala titreyerek durdu.

Siktir et.

Ceketini tuttum ve çektim.

Ağızlarımız çarpıştı.

Sırtım arabanın kapısına çarptı.

Jakob'un iri bedeni benimkini itti.

Ceketini bıraktım ve kollarımı boynuna dolayarak onu kendime doğru çekecek kadar sıktım. Biraz daha sıkarsam onu boğacaktım. Ellerinden biri saçlarıma dolandı ve beni yerimde tuttu. Ağız benimkini zedeledi. Dudağı ısırdım ve dilimde bakır tadı aldım. Sevişecek miydik yoksa kavga mı edecektik bilmiyordum.

Jakob aniden arabayı iterek uzaklaştı ve ben yüzüstü kaldırıma düşmeden önce onu bırakmak zorunda kaldım. Olduğum yerde sallandım, başım oksijensizlikten dönüyordu. , beni öperken nefes almayı unutmuştum.

Nefes unutmuş gibi göğsü kabardı. "Yarın Perez'den haber aldıktan sonra beni arar mısın?"

Cevap vermek için sesime güvenmiyordum, onu davet etmemek için kendime güvenmiyordum, bu yüzden sadece başımı salladım.

Bir dakika daha orada durdu, bakışları üzerimde gezindi, omuzları sanki bir tür iç savaş veriyormuş gibi kaskatı kesilmişti. Tekrar üzerime gelirse onu yakalayacağımdan ve herkesin bizi görebileceği iyi aydınlatılmış bir otoparkta arabamda sevişeceğimizden yarı korkuyordum.

Ağzımı açtım.

"Yarın," dedi ve döndü. Sesi böyle alçalınca, kulağa bir tür günahkâr tehdit gibi geldi.

Dokuzuncu Bölüm

I telefonumun çalma sesiyle uyandım. Büyük bir havuzun etrafında kulaç attığım garip bir rüya görüyordum.

Bay Rogers bize Stephen King romanı okurken en iyi çocukluk arkadaşım la Marnier içiyordum. Başucumdaki saate baktığımda rüya çözüldü. Saat sabahın dokuzuydu. En azından birkaç saat iyi bir uyku çekmiştim.

Telefonumdaki numarayı tanımıyordum ama yerel bir numaraydı ve Dr. Perez'in bugün arayabileceğini düşünerek cevap verdim. "Alo?"

"Krista? Bu Dr. Perez."

Telefonu kulağıma götürdüm ve yatakta doğruldum. "Merhaba. Evet, benim."

"Büyükanne n in aldım. Haklıymışsın. Birisi ilaçlarıyla oynamış."
Kahretsin.

Bir yanı m bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğuna dair umut besliyordu ama bu sözlerle son umudum da alev aldı. Magnolia bir iç soruşturma başlatsa da Kings bu kişiyi yakalasa da bu iş çirkinleşecekti. Umarım Magnolia onların kokusunu almıştır, Çünkü en azından yasal olarak halledeceklerdi. Eğer motorcular oraya önce varırsa, Tanrı zavallı ruha yardım etsin. İçimde unutulmaz bir anı bırakmak isteyeceklerine dair bir his vardı. emirlerine itaat etmeyen herkesten bir örnek.

"Krista?" Dr. Perez sordu.

"Hâlâ buradayım. Üzgünüm. Sadece ."

"Anlıyorum," dedi. "Seninle başka bir şey hakkında konuşmak istiyordum."

İçimi çektim. "Kanında esrar , değil mi?" "Evet."

"Bu konuyu büyükanne m le konuşacağım," dedim ona. Büyükanne m in kullandığı ilaçlardan dolayı,

THC'yi karışımın içine öylece atamazdı. Bu bir uyuşturucuydu ve tüm uyuşturucular gibi bunun da yan etkileri ve meşruiyetiyle etkileşime girme potansiyeli vardı.

reçeteler kötü bir şekilde.

"Teşekkür ," dedi Dr. Perez. "Bugün onu görmeye gelecek misiniz?"

"Gelmeyi planlıyorum, evet."

"Jakob'u yine yanında getirebilir misin? Yönetimle bu konuyu konuşmak istiyorum ve siz ikiniz de orada olursanız iyi olur.

şüpheleriniz nereden geliyor?"

"Onu arayıp müsait olup olmadığına bakacağım."

"Teşekkür ederim. İkinizin orada olmasından gerçekten memnun olurum."

Sesi gergin geliyordu. Düşüncelerim Jakob'un onun bu işe karışmış olabileceğine dair söylediklerine geri döndü. Onun bu işin içinde olduğunu sanmıyordum.

Sesindeki hafif titremeden korkmuş olabileceği anlaşılıyordu.

Magnolia'da bir şeyler döndüğüne dair şüpheleri olduğu konusunda haklı olduğumu düşündürdü.

"İyi misiniz, Dr. Perez?" Ben sordum.

Hattan sert bir nefes verme sesi geldi. "Ben iyiyim, teşekkür ederim. Sadece biraz sarsıldım."

"Bir şeylerin ters gittiğini , değil mi?" diye sordum.

"Şu anda bunu konuşamam," dedi, duyulmaktan endişe ediyormuş gibi alçak bir sesle. "Jakob'la konuştuktan sonra lütfen beni bu numaradan tekrar arayın, buluşmak için bir zaman ayarlayabiliriz."

"Yapacağım."

Vedalaştık ve telefonu kapattık. Hemen Jakob'u aradım.

Üçüncü zilden sonra telefonu açtı, sesi yeni gibi . "Alo?"

"Ben Krista," dedim. "Dr. Perez aradı. Haklıymışsınız. Biri ilaçları çalışıyormuş."

Üç saat sonra Magnolia Hills'in otoparkında rölantide çalışan arabamın içinde oturuyordum. Planladığımız gibi öğlen Gran'i ziyaret edecektim, sonra Jakob ve benim saat 1'de Dr. Perez'le toplantımız vardı.

Bir motosikletin tanıdık böğürtüsü kulaklarıma ulaştı, ilk başta uzaktı, Ufukta kopan bir fırtına gibi, ama sonra kükreyerek yaklaştı, o kadar gürültülüydü ki kulaklarımı tıkamak istedim. Jakob'u bekliyordum, mat siyah tek motosikletin otoparka girmesini bekliyordum. Bunun yerine, girişten birbiri ardına on motosiklet hızla geçti. Bunun sadece bir tesadüf olduğunu ve bakımevinin önünden geçtiklerini umarak koltuğuma gömüldüm.

Ama sonra Jakob'u gördüm, sürünün ortasında duruyordu ve bunun onun işi olduğunu anladım.

Motosikletler arabamın etrafında dönüp etrafıma park ederek bir çevre oluşturdular. Dişlerim kafatasımın içinde takırdadı. Bu kadar çok rölantide çalışan motorun sesi yakındaki binanın camlarını sarsıyor . Hiç şüphe yok ki apartman sakinleri tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmek için yerlerinden kalkıyorlardı ve hepsi de azılı suçluları görmek üzereydi

arabamın etrafını sardılar. Kralların neden burada olduğunu merak edebilirlerdi ama motorcuların bu küçük gösteriyle verdiği mesaj için değildi. Aralarındaki uyuşturucu satıcıları içindi, o pencerelerden bakıp artık Kral'ın malı sayıldığını anlayacaklardı ve benimle uğraşırlarsa Krallarla uğraşmış olacaklardı.

Bu konuda ne hissettiğimden emin olamadan arabamı kapattım ve dışarı çıktım.

Jakob bisikletinin ayağını tekmeledi ve bisikletinden inerek beni karşılamaya geldi. Birkaç adım ötede durdu, başı hafifçe döndü, bakışları yanımdan geçti. Omuzları bir parça sertleşti, sadece eğitilmiş gözlerimin görebileceği kadarıyla hareketi not aldı ve bir nefes aldı. Arabamın kapısına bakıyordu ve biliyordum, dün geceki öpüşmemizi düşündüğünü *biliyordum*. Çünkü ben de onu düşünüyordum.

Kafamı sallayarak temizledim ve arkasındaki motosikletlere doğru başımı salladım. "Zekice."

Güneş gözlüklerini takmıştı ama kaşlarının birbirine yaklaşmasından kaşlarını çatmış olduğunu anladım. "Ne?"

Kükreme üzerine sesimi yükselttim. "Zekice!"

Biraz döndü ve bir kesme hareketi yaptı ve etrafındaki motorlar ardına kesildik. Onlar ölürken, o benimle yüzleşti. "Kurnaz olmaya çalışmıyorum."

Hadi canım, Sherlock. Diğer motorculara baktım. "İçeri giremezler."

"Biliyorum," dedi. "Ama biz yönetimle konuşurken onlar burada mutlu kışlarıyla oturacak ve kötü görünecekler."

"Peki," dedim. "Hazır mısın?" "Bir saniye."

Kolsuz deri yelek giyen iri yarı siyah bir adamın yanına doğru yürüdü. Adam kaskının vizörünü kaldırdı ve Rob'u tanıdım, geçen gece Jakob'a hâlâ iyileşmekte olan morluğunu veren adamdı. İkisi birkaç dakika karşılıklı konuştular. Konuşurlarken aralarında süregelen bir kırgınlık varmış gibi görünmüyordu. Rob son bir kez başını salladı ve Jakob uzun bacaklarıyla kaldırımı yalayarak bana doğru geldi.

"Hadi şu bitirelim," dedi.

İçeri girerken ona "Kimseye hakaret etmemeye çalış," dedim. Düşük bir homurtu çıkardı. "Konuşmayı seven birisin."

Ugh. Dün gece gerçekten kendimi ona atmaya hazır mıydım?

Dün olduğu gibi, içeri adım attığımız anda saçmalıklar başladı. Bugün yolumuzu kesen Hank değil, daha önce hiç görmediğim daha genç, daha kaslı beyaz bir adamdı. Eğer bir filmde figüran olarak oynatılsaydı, jenerikte geçen karakter ismi "Sarışın

et kafa." Beyninden çok kasları olan bir adama benziyordu.

Çenesini Jakob'a doğru sallayarak, "Buraya giremez," dedi.

"Sanırım bir iletişimsizlik oldu." Ona doğru bir adım attım ama eli silahına gidince donakaldım. Ne oluyor be? "Dr. Perez onu vaktinden önce temizletmek için aşağı çağırdı."

Kemerinden iki yönlü bir telsiz çıkararak, "Orada kal," diye emretti. Telsiz çatırdayarak canlandı ve telsizden konuştu. "Burada Kral'la birlikte genç bir kadın var. Aklandığını söylüyor."

Hattın üzerinde statik bir kıvılcım oluştu, ancak yanıt kristal , anında bir "Olumsuz" olarak geldi.

Kontrol etmeye nasıl vakit bulmuşlar ki?

Güvenlik görevlisi telsizi yerine koydu ve bana baktı. "Buraya giremez."

"Dr. Perez'i arayayım," dedim.

Tetikte görünüyordu, ben de çantamı işaret ettim. Başını salladı ve ben de yavaşça uzanıp telefonumu çıkardım.

Telesekretere düşmeden önce hat birkaç dakika çaldı. Bir mesaj bıraktım. "Merhaba. Ben Krista Evans. Alt kattaki güvenlik Jakob'u içeri almıyor ve görünüşe bakılırsa o hiç içeri alınmamış." Telefonu kapattım ve tekrar gardiyana döndüm. "İçeri girmesini ve büyükannem hakkında benimle yönetimle konuşmasını istedi."

Gardiyan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. En azından eli artık silahında değildi. "Burayı arayıp bunu bana kendisi söyleyene kadar içeri girmeyecek."

Jakob kolumdan tutup beni dışarı çekti. "Bu adamı tanıyor musun?"

Başımı salladım. "Onu daha önce hiç görmedim."

Omzumun üzerinden ön kapıya baktı. Hiç şüphesiz gardiyan da diğer taraftaydı ve ona ters ters bakıyordu. "Bundan hoşlanmadım."

"Ben de öyle," dedim.

"İyi doktor hangi cehennemde?"

"Bilmiyorum. Onu tekrar arayayım."

İlk seferinde olduğu gibi düştü. Başka bir mesaj bırakmaya zahmet etmedim.

Telefonumu çantama geri koydum ve söylemek üzere olduğum şeyden hoşlanmayacağını bildiğim için Jakob'a döndüm. "Burada kal ve bir şeyler bulabilecek miyim bir bakayım."

"Oraya yalnız gitmiyorsun," dedi.

Öfkelendim. "Hatırlatma: benim patronum değilsin."

Çenesi gerildi ve burun delikleri sinirlenmiş gibi açıldı, ama bana zorbalık yapamayacağını anlamış gibiydi ve sesindeki emir tonunu düşürdü. "Şu anda oraya tek başına gitmenin akıllıca olduğunu sanmıyorum. Bu iş çok tehlikeli."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım ama büyükannem içeride ve eğer şüpheli bir durum varsa herkesten daha savunmasız durumda. Tek bildiğimiz, çünkü konuşmamızı tamamen unuttuğu ve dikkatli olması gerektiğini bile bilmediği."

"Tamam," diye . "Ama bir şeylerin ters gittiğini hissettiğin anda beni ara."

Öfkeli bir nefes verdim. "Ne yapacaksın, kapılara mı saldıracaksın?"

Gözleri uğursuzca karardı. "Evet."

"Birileri yaralanabilir, Jakob."

Bir adım daha yaklaştı. "O zaman içeride başına bir şey gelmemesi için dua etsen iyi olur."

Sağlığım için bu kadar endişelenmesine kızmalı mıydım yoksa duygulanmalı mıydım bilemiyordum. Hal böyleyken, Gran için karar veremeyecek kadar endişeliydim.

Başka bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve içeri girdim.

Yeni muhafız kendini duvardan ayırdı ve sanki sakinler için bir tehlike oluşturduğumu düşünüyormuş gibi peşimden geldi. Bir Kralla çıktığımı söyledikten sonra insanların bana farklı davranacağını ama bu aşırı tepkiyi beklemiyordum ve bu beni rahatsız etti.

Sonunda ön masanın arkasında tanıdık bir yüz buldum. Annie yine çalışıyordu. Bakışları önce güvenlik görevlisine sonra da bana kaydı. gözler neredeyse beni kısa kesiyordu. Bir sebepten dolayı bu adamdan hoşlanmıyordu ya da ona güvenmiyordu. Ben yaklaşırken onu titizlikle görmezden gelmesinden belliydi, gözleri sanki beni uyarmaya çalışıyormuş gibi benimkilere dikilmişti.

Bugün burada ne haltlar dönüyordu?

Masaya doğru adım attım. "Büyükanne mi görmeye geldim."

Annie başıyla onayladı ve alışılmadık bir sessizlikle bana bir imza kâğıdı uzattı. "Dr. Perez'i gördünüz mü?" Bir kalem alarak sordum.

"Birkaç saate kadar olmaz. Ofisini aramamı ister misin?"

"Lütfen," dedim. İmzalamayı bitirdim ve o tuşlarken bekledim.

"Merhaba," dedi bir süre sonra. "Ben Annie, alt kattayım. Dr. Perez içeride mi?" Hattın diğer ucundaki kişinin söylediklerine karşılık olarak kaşlarını çatı. "Ne zaman gitti?" Bakışları bana kaydı. "Uh-huh. Uh-huh. Tamam, teşekkürler."

Telefonu kapattı. "Burada değil mi?" Dedim.

Annie başını salladı. "Öğle tatiline erken ve dönmedi."

Yakındaki bir duvar saatine baktım. Gecikmeli girdiğim için saat 12:15'i gösteriyordu. "Ne zaman ayrıldı?"

"On," dedi.

Midem huzursuzlukla düğümlendi. "Genelde uzun öğle yemekleri yer mi?"

"En fazla kırk beş dakika," dedi Annie.

Gardiyan geldi. "Bu kadar soru yeter. Sırayı bekletiyorsun."

Arkamıza baktığımda yaşlı bir çiftin beklediğini gördüm. Annie'ye doğru dönerken, güvenlik görevlisinin göğsüne, isim etiketinin gereken yere baktım. İsimlik takmamıştı. Midemdeki huzursuzluk korkuya dönüştü.

Annie'ye teşekkür ettikten sonra geniş kıyıya doğru yürümeye başladım. Asansörler uzak duvarın içine yerleştirilmişti. Güvenlik görevlisi benimle birlikte bir tanesine bindi ve kötü bir şeyler olacağına dair bir şüphe belirdi.

Dört yıl boyunca savaş bölgelerinde neredeyse sürekli görev yaptıktan sonra içgüdülerime güvenmeyi öğrenmiştim ve şu anda içgüdülerim bu adamın benim için bir tehdit oluşturduğunu haykırıyordu. Telsizden anında cevap vermesi, yaka kartının olmaması ve Dr. Perez hakkında sorular sormaya başladığımda beni resepsiyondan uzaklaştırması arasında, Magnolia'da tek bir karanlık çalışandan daha fazlası olduğundan kesinlikle emindim.

"Neden beni takip ediyorsunuz?" Sesimin düzgün çıkmasından gurur duyarak gardiyana sordum. Nabzım kulaklarımda atıyor ve adrenalin damarlarımda dolaşarak beni vücudumun gelmekte olduğunu düşündüğü kavgaya hazırlıyordu.

"Sorun çıkarmayacağından emin oluyorum," dedi. "Dün oyuncağının neden olduğu kargaşayı duydum ve ben Hank kadar yumuşak değilim. Sırf güzel bir yüzün var diye, bu senin oyunlarına kanacağım anlamına gelmez. saçmalık."

"Sen yokken ön kapıyı kim koruyacak?" Ben sordum. Ben yaptım. onu burada benimle istemediğimi söyledim. "Erkek oyuncağım şimdi içeri girebilir."

Başını sağa doğru salladı. Hâlâ açık olan asansör kapılarına baktım ve koruma üniformalı iki adamın onun yerini almak üzere binanın önüne doğru ilerlediğini gördüm. Ben de onları tanıyamadım. Uyarı İçimde sirenler çalıyordu. Doğam gereği arkadaş canlısıydım ve çok soru sorardım. Magnolia'da güvenlik görevlisi olarak çalışan herkesi tanıyabileceğim gibi, içlerinden kimin evli olduğunu ve hangilerinin kayınvalidelerini sevmediğini de söyleyebilirdim. Yeni bir güvenlik görevlisi alabilirdim. Ama üç tane? Burada yasadışı bir şeyler döndüğünü öğrendikten hemen sonra mı? Ve Dr. Perez aniden ortadan kaybolunca mı? Hayır. Bu rahatlık için çok fazla tesadüftü.

Bu boktan sandviçteki son sinek, gardiyanların üniformalarının üzerlerine tam oturmamasıydı. Geçmişte konuştuğum diğer tüm gardiyanların üniformaları biçilmiş kaftandı. Lobiye doğru ilerleyen iki adamdan daha küçük olanı kıpırdandı, çok dar deve rengi gömleğinin kolu, kolundaki koyu renkli bir yarığı ortaya çıkaracak kadar yükseldi. Kaşlarımı çatarak ona odaklandım. Bir dövmenin alt kenarıydı. Çok fazla göremiyordum, sadece kare olduğunu fark edecek kadar görebiliyordum. Neredeyse bir oyun kartı gibi.

Aman Tanrım.

Kolunu tekrar yukarı doğru kaydırdı ve ben de nefesimi içime çektim.

Biraz J

sağ alt köşeden dışarı baktı.

Lanet olsun. Bu hayal edebileceğimden çok daha kötüydü.

Kings'in en büyük rakipleri olan Jokerler, kulüplerinde iskambil kâğıtlarına yoğun bir şekilde yer verirlerdi. Çetenin amblemi bir taneydi ortasında temel kabartma olarak duran mükemmel bir joker vardı. Gardiyanın Joker dövmesi vardı. istedim. Olduğu şeyden başka bir şey olmasını istedim ama bu dövmelerden birini daha önce görmüştüm ve hafızama kazınmıştı.

Asansör kapıları kapanmaya başladı. Jakob, Jokerlerden bazılarının Magnolia'da kalan aile üyeleri olduğunu söylemişti. O motorcular onları ziyaret ederken bir açık mı görmüşlerdi? Uyuşturucuyu huzurevinden Kearnyye sokmanın ve Kings'i zayıf göstermenin bir yolunu mu?

Büyük bir parçam asansörden çıkmak için yanıp tutuşsa da olduğum yerde kaldım. Büyükanneme ulaşmalıydım. Burada cidden yanlış giden bir şeyler vardı ve o da bu işe bulaşırsa lanetlenirdim. Bu güvenlik görevlisi benimle kalmaya kararlıydı ve dışarı çıkarsam benimle birlikte başka bir asansöre binecek ya da merdivenlerden yukarı beni takip edecekti ve herhangi bir gecikme başka birine benden önce Gran'a ulaşması için zaman kazandırabilirdi.

Kapılar kapandığında köşeye doğru kaydım ve "muhafız" ile mesafe koydum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Sadece Jakob'un erkek arkadaşım olduğunu düşünmekle kalmayıp aynı zamanda rakip bir çetenin üyesi de olabilecek bir adamla küçücük bir kapalı alanda sıkışıp kalmıştım. Bir sürü şey duymuştum.

Kralların arkadaşlarına ve aile üyelerine intikam ya da uyarı olarak uygulanan şiddetle ilgili korkunç hikayeler anlatıyordu ve bana doğru döndüğünde sıranın bana geleceğinden endişeleniyordum.

"Jakob Larson, ha?" dedi.

Jakob'un tam adını onun önünde söylememiştim ama o bunu biliyordu. Kahretsin, bu konuda gerçekten haklı çıkmak istemiyordum.

"Peki ya o?" Ben sordum.

"Sadece adamda ne bulduğunu merak ediyorum."

Omuz silktilim. Belki de aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranırsam, incitecek ya da taciz edecek kadar önemli biri olarak görünmezdim. "Kim demiş benim

Adamda bir şey görüyor musun?"

Gardiyan sırtarak bana baktı. "Ona erkek arkadaşım dedin."

Bakışlarını tuttum. "Bu sadece onu buraya getirmek içindi."

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve yerini ensemdeki tüyleri diken diken eden soğuk, düz bir ifadeye bıraktı. "Yani yalan söylüyordun?"

Bütün numaraları bıraktım ve kendi çılgınlığımın ortaya çıkmasına izin verdim. Bir Rus karadan havaya füzesiyle karşı karşıya gelmiş ve bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşamıştım. Hayatımın dört yılını en iyilerle uçarak, lanet olası gökyüzünden ölüm ve yıkım yağdırarak geçirmiştım. Asansördeki bir pislik benim için hiçbir şeydi.

"Yalan söylüyordum," dedim.

Aynı anda hareket ettik. O ileri sola kaydım ve yumruğunu suratıma indirmek yerine ondan uzaklaştım. Bunu beklemiyordu ve kendini durduramadan parmak eklemlerini doğrudan asansörün acımasız çelik duvarına çarptı.

Yıllar her gün göğüs göğüse dövüş eğitimi almanın en iyi yanı, insanları okumakta ustalaşmaktır. Bu adam büyük olabilir,

ama benim kadar iyi eğitimli . Bunu bana saldırmadan hemen önce, sağ omzunu düşürüp yumruğunu yansıttığında anladım.

Daha önce Jakob'a yalan söylememiştim. Acımasız bir dövüşçüydim.

Çoğu

Her zaman öfkemi dizginlerdim, ama biri beni incitmeye çalıştığında, öfkemi serbest bıraktım ve aylarca bastırdığım öfke genellikle kükreyerek ortaya çıkardı.

Adam yumruğunu duvara vurduğunda uludu, acısının sesi kapalı alanda etrafımızda yankılandı. Adamın yanından arkasında açılan deliğe girdim. O toparlanmadan önce karar vermek için bir saniyem vardı. Varsayılan olarak, onun gibi iri yarı bir piç kurusu yumruğa herkesten daha iyi dayanabilirdi.

Eğer yumruğun geldiğini görür ve vurmadan hemen önce esnerse, ona gerçek bir zarar verme umudu çok azdı. Tüm o kaslar amortisör görevi görecek. Onu en az dolguya sahip olduğu yerden vurmalıydım. Eklemlerine. Yüzüne. Derinin kemik üzerinde kayganlaştığı ve arada çok az kas ya da kıkırdak bulunan yerler. Buradan sağ salim çıkmak istiyorsam en iyi şansım bunlardı.

Sağ bacağımla kendimi destekledim, tuttuğunda Tanrı'ya şükrettim ve sol bacağımla ona tekme attım. Sertçe. Ayağım onu dizinin arkasından yakaladı. Bacağı öne doğru kıvrıldı ve beklenmedik kayma sayesinde yere yığıldı. duvara doğru yan yattı. Tırabzana tutunup kendini yukarı çekmeye çalıştı ama ben kaburgalarına bir tekme indirdim. İçgüdüsel olarak onları başka bir darbeden korumaya çalışarak bana doğru sallandı. Bu amatörce bir hareketti, bu tür bir kavgaya alışık olmadığının kanıtıydı. Bir adım attım ve yüzüne diz çöktüm, bacağımın kafatasına girdiğini hayal ederek toplayabildiğim kadar büyük bir güçle vurdum. Çarpmanın etkisiyle kemiklerin çatırdadığını hissettim ve geriye doğru devrildiğinde, parçalanmış burnundan kan fışkırdı.

Yerden sıçradı, sersemlemişti ve ayağa kalkmadı. Bana ilk savuruşunun üzerinden ancak beş saniye geçmişti. Hâlâ hızlıydım.

Onu piona koy ve iç, Jakob.

Tepede bir zil çaldı ve kapılar açıldı. Alt katta metal dedektörleri vardı, bu yüzden silahımı yanımda getirmemişim. Hayır.

Kendine geldiğinde beni sırtımdan diye bu adama silahını bırakacak değildim. Üzerine basmadan önce silahı kılıfından çıkardım. Silah çantama girdi, telefonum çantamdan çıktı ve koşarak büyükannemin odasına doğru yola çıktım. Kötü durumdaki bacağımın kalçamdan ayak bileğime kadar bir ağrı hissettim ama aldırmadım.

Koridor yanımdan geçip giderken Jakob'a seslendim.

"Ne oldu?" diye bağırdı.

"O koruma az önce asansörde bana saldırdı."

"Sen iyi misin?"

"Seninle konuşuyorum, değil mi?"

"O zaman neden sesin ölüyormuşsun gibi geliyor?"

Ahh. Sanırım düşündüğümünden daha formsuzmuşum. "Büyükanneimin odasına koşuyorum. Dr. Perez burada değil. Öğle yemeğine erken gitti ve kendisinden haber alınamıyor."

İleride bir kapı açıldı. yaşlı bir çift çıkınca yavaşlayarak yürüdüm. başka bir kapının açıldığını duydum. Bir saniye sonra bir kadın çılgılık attı. Muhafızı bulmuşlardı.

"Neler oluyor?" Jakob talep etti.

Görkemli bir yürüyüşe devam ettim ve yanlarından geçerken çifte gülümsedim, çılgılığı duymamış gibi davrandım. Onlar gider gitmez tekrar hızlandım. "Üzgünüm, az önce birini geçtim. Jakob, sanırım başka bir gardiyanın kolunda Joker dövmesi gördüm."

Yemin etti. "Hazırlan. Seni almaya geliyoruz."

"Dikkatli olun. Silahları var."

"Biz de öyle," dedi. Hat kesildi.

Büyükanneimin odasına ulaştım ve kapıyı çaldım.

"Kapı açık!" diye seslendi.

Neredeyse anevrizma geçiriyordum. Kapısı kilitli değildi. Herhangi biri buraya gelip-

Kes şunu, diye kendime telkinde bulundum. Şimdi "ya olursa" diye korkmanın sırası değildi.

Aceleyle içeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Jakob'un geçen geceki hareketini hatırlayarak büyükanneimin mutfak sandalyelerinden birini kaptım ve kapı kolunun altına sıkıştırmaya çalıştım. Görüldüğü kadar kolay değildi ve bu şeyi sıkıca tutturana kadar üç deneme yapmam gerekti.

Büyükanne, "Bu ne güzel bir karşılama," dedi.

Ona doğru yürüdüm ve sıkıca sarıldım. Tanrıya şükür iyiydi.

Ayrıldığımızda bakışları bacağıma kaydı. "Tatlım, pantolonunda kan var."

"O benim değil."

İç çekti. "Asla öyle olmaz. Bu sefer kiminle kavga ettin? Yine mi Amy?"

Kaşlarımı çattım. Amy mi? Amy Smith'ten bahsediyordu, bir gün otobüste peşimden gelen kızdan. Ortaokuldaydı.

Büyükanneme baktım, gözlerinde bugünün kötü bir gün olduğunu gösteren o uzak bakışı arıyordum. , sanki sadece kendisinin duyabileceği bir melodiye dinliyormuş gibi bana bakıyordu.

Lanet olsun.

"Hey, büyükanne. Bir ya da iki gün benimle kalmaya ne dersin?"

Gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor. Rahatsızlık vermediği sürece sorun yok."

"Değil."

Onu yatak odasına götürdüm ve birlikte hızlıca bir gece çantası hazırladık. İlaçlarını mutfakta buldum ve çantama attım. Unuttuğum her şeyi kasabadaki dükkândan alabilirdik. Onu bir gün daha burada bırakmamın imkanı yoktu. O gardiyana yaptıklarımın bedelini cehennemde ödeyecektim -eğer gerçekten gardiyansa- ama eğer bir çete üyesiyse, ki öyle olduğuna bahse girmeye hazırdım, sırtıma nükleer bir hedef çizmiş olacaktım.

Dr. Perez neredeydi? Yanlış kişiye yanlış bir şey söyledi ve onu susturdular mı? Yoksa her şeye rağmen işin içinde miydi ve Jakob'a benimle gelmesini söyleyen o telefon sadece bir tuzak mıydı?

"Neden kapımı yaratıcı bir şekilde güçlendirme ihtiyacı hissettiğini bana söyleyecek misin?" Büyükanne sordu.

"Binada bazı kötü adamların olabileceğini düşünüyoruz," dedim ona.

Yalan söylemenin bir anlamı yok.

Kaşlarını çattı. "Biz kimiz?"

"Ben ve Jakob Larson adında bir adam. Birkaç dakika içinde sizi onunla tanıştıracam."

Umuyordum.

Kapıya doğru geri döndüm, kulaklarım silah sesini duymak için zorlanıyordu. Krallar sayıca üstündü. Jakob süvarilerle geldiğinde sinirlenmişim ama şimdi bunun için minnettardım. Umarım adamlar Alt kattakiler şansın kendilerine karşı olduğunu görür ve mücadele etmemeye karar verirdi.

"Dün Jakob'la tanıştım," dedi Gran.

Arkamı döndüm. "Jakob'u hatırlıyor musun?"

"Elbette Jakob'u hatırlıyorum. O yakışıklı piçi unutmak zor."

Kaşlarımı çattım. Eğer kötü bir gün geçirmiyorsa, o zaman gözlerindeki bu camı bakış da neyin nesiydi?

Olamaz.

Ona doğru bir adım attım ve burnumdan derin bir nefes aldım.

Ellerini kaldırdı ve geri çekildi. "Ne yapıyorsun?"

Esrarın topraksı, bitkisel kokusu burnuma çarptı. "Büyükanne! Esrar içmemen gerekiyor!"

"Glokomum için," dedi. "Senin glokomun yok."

Ellerini indirdi ve bana düz bir bakış attı. "O zaman zorba torunumun bana verdiği baş ağrıları için."

Söndüm. "Özür dilerim. Senin için çok endişeleniyorum."

Kolumu okşadı. "Biliyorum tatlım, ama arada bir benim de biraz eğlenmeme izin vermelisin."

Uyuşturucu testinin bana son zamanlarda ne kadar eğlendiğini gösterdiğine dikkat çekmenin zamanı olmadığına karar verdim.

Çantamdaki telefonum çaldı ve çıkarıp cevap verdim. Arayan Jakob'du.

"Şimdi koridora çıkıyoruz," dedi. "Kapıyı açmak için hazır ol."

Sandalyeyi kapı kolundan çektim. "Ben hiç silah sesi duymadım." "Bize şöyle bir baktılar ve kaçtılar."

"Onları tanıdın mı?" Ben sordum.

"Hayır, ama yanımdaki adamlardan biri yaptı. Haklıymışsın. Onlar Joker."

Siktir. "Sence Dr. Perez'i götürdüler mi?"

"Bunu araştıracağız," dedi. "O gardiyana ne yaptın öyle?" "Kim?"

Savunmasız yaşlı ben mi?" Bir fincan balın tamamını düşürerek sordum. sesime.

"Kes şu saçmalığı," dedi. "Ben zaten özür diledim."

Ugh. O haklıydı. Sinirliydim ve sinirimi ondan çıkarıyordum. "

Özür dilerim. Ona birkaç kez çok sert tekme attım ve sonra yüzüne diz çöktüm." "İlk vuruşu o yapmadı mı?"

"Hayır."

"Güzel," dedi.

Tanrı yardımcım olsun, sesi gururlu geliyordu.

Bir saniye sonra kapı çalındı. Kapıya bir göz attım.

Gözetleme deliğini açmadan önce Jakob olup olmadığını iki kez kontrol etti.

Orada durduk, garip bir an boyunca birbirimize baktık. Ona sarılmayacaktım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Tekrar merhaba Jakob," dedi arkamdan yaklaşarak. "Oh, arkadaşlarını da getirmişsin."

Kapıyı ardına kadar açtım ve arkasındaki deri giysili küçük orduyu ortaya çıkardım. Erkekler ve kadınlar koridorda bir araya toplanmıştı. Birkaçı açıkta askeri sınıf silahlar taşıyordu. Jokerlerin kaçmasına şaşmamalı.

"Gitmeye hazır mısınız?" Jakob sordu.

Başımı salladım. "Büyükanne gelip benimle kalacak." "Evine geri dönemezsin," dedi.

İç çektim. Bunun tahmin etmeliydim. Eğer Jokerler'in elinde Dr. Perez varsa ya da onlarla çalışıyorsa, bunun sebebinin ben olduğumu şimdiye kadar öğrenmişlerdir.

Kings küçük operasyonlarını bozuyordu. Duyduğuma göre Kralların gibi durumlar için kullandıkları güvenli evleri olduğuna dair dedikodular dolaşıyordu ve Jakob'un yüzündeki inatçı ifadeye bakılırsa, bir tanesinin içinde biraz zaman geçirmek üzereydim.

"Peki," dedim.

Büyükannenin çantasını almaya gittim ama Rob araya girip çantayı kaldırdı. "Anladım," dedi göz kırparak. O derin, mırıltılı seslerinden biri vardı.

Konuştığında içinizden geçen baritonlar.

Büyükanne sesi duyunca canlandı. "Ooh, bu bir ses değil mi?"

Başını ona doğru eğdi. "Hanımefendi."

"Bu centilmenlik için teşekkür ederim," dedi elini uzatarak. "Ben Izzy."

Büyükanne, çapkın balo kraliçesi.

"Artık gidebilir miyiz lütfen?" El sıkıştıktan sonra sordum. "Polislerin yolda olması gerekiyor."

Mucizevi bir şekilde, yanıp sönen ışıklar gelmeden oradan çıkmayı başardık.

Onuncu Bölüm

TYolda giderken krallar arabamın etrafını sardı; beşi önde, beşi arkada, her iki grup da falanks şeklinde dizilmişti. Jakob önden gitti. Düşündüm ki Kasabaya yakın, King bölgesinin merkezine yakın bir yerde ama Kearny'den çıkıp Hill Country'de irtifa kazanmaya başladığımızda Jakob'un bizi nereye götürdüğünü merak etmeye başladım.

"İlginç arkadaşların var," dedi büyükanne, koltuğunda bana doğru dönerek.

"Onlar benim arkadaşlarım değil," dedim ona.

"Suç ortakları? Yoldaşlar mı? Suç ortakları mı?" diye sordu.

"Ben Krallar'da değilim."

"Güzel. Bir aile için bir çift kanun kaçağı yeter." Ön camdan Jakob'un geniş sırtına baktı. "Yine de bir kişiyi daha içeri alma konusunda bir istisna yapmaya istekli olabilirim."

İçimi çektim. "Sana öyle olmadığını söylemiştim." "Ve ben hala saçmalık diyorum."

"Çıkmaya çalışsak ilk hafta içinde birbirimizi öldürürüz," dedim.

Dün gece bunu kanıtladı. Jakob'la aramızda geçenler bir öpücükten çok fiziksel bir kavgaya benziyordu. Beth onun kadınlara vuracak türden bir adam olmadığını söyledi ve ben de ona inandım. Ben de şiddet yanlısı bir tip değildim ama yine de çaresizliğimden onu boğarak öldürmüştüm.

Aramızdaki mesafe.

Yumuşak bir kıkırdama arabayı doldurdu ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "İşleri renklendirmek için biraz dostça şiddet gibisi yoktur."

Boğuldum ve neredeyse yoldan çıkıyordum. "Büyükanne!"

"Direksiyona dikkat et tatlım," dedi sırtımı sıvazlayarak. "Neden beni sürekli terapiye geri göndermeye çalışıyorsun?"

"Neden diğer büyükanneler gibi evlenmem ve çocuk sahibi olmam için başımın etini yemiyorsun?"

Bana sinsi bir bakış gönderdi ve dudakları travmatik bir geri dönüş olacağı kesin olan bir şekilde ayrıldı.

Aynı anda hem ağzını kapatmaya hem de arabayı sürmeye çalıştım. "Eğer sen ve büyükbabam hakkında başka bir şey söylersen, bu arabayı geri döndürür ve seni uyuşturucu satıcılarına bırakırım."

Akıllıca, rotasını değiştirdi. "Siz ikiniz dünkü sevgili tartışmanızı onardınız mı?"

"Bu bir sevgili kavgası değildi," dedim. "Ve evet, yaptık." "Bunu sana nasıl telafi etti?" diye sordu.

Beni eve kadar takip edip anlamsızca öperek. "Pislik gibi davrandığı için özür diledi."

"Peki pislik olduğun için özür diledin mi?"

"Pislik olduğumu kim söyledi?"

O kadar sessizdi ki ona bir kez daha bakma riskini göze aldım. Sağ kaşını kaldırdı ve bana gençliğimde sayısız kez gördüğüm o bakışı attı: "Senin içini görebiliyorum küçük hanım."

"Özür diledim," diye mırıldandım.

"Güzel. Hatalı olduğunuzu ne zaman kabul edeceğinizi bilmek savaşın yarısıdır.

Siz ikiniz iyi olacaksınız."

Onu tekrar düzeltme dürtüsüne direnmeyi başardım. Büyükanne bir şeyi kafasına bir kez soktu mu, onu fikrini değiştirmeye ikna etmek mümkün olmuyordu. Dr. Perez'e bunun Alzheimer'ın bir belirtisi olup olmadığını sordum ama hayır, değil; inatçılığın bir belirtisi olduğunu söyledi.

Yolculuğa bir saat kala ilk Kral çifti yoldan çıktı ve bizi sekiz muhafızla baş başa bıraktı. Beş dakika sonra, bir sonraki set geride kaldı ve sonra bir sonraki hiçbir yerin ortasında bir U dönüşü yaptı. Sonunda sadece Jakob kaldı.

Eski bir nehir havzasından çıkarken arabamın motoru vınıyordu. Yol, tepenin kırmızı kayalarını oyarak tepeye varana kadar görüşümüzü engelliyordu.

Zirveye ulaştığımızda büyükanne "Çok güzel," dedi.

Ona hak vermek zorundaydım. Önümüzde çiftlikler ve ekin tarlalarıyla dolu bir plato uzanıyordu. Jakob bizi buranın tam kalbine götürdü. sonra sağa, göze batmayan toprak bir yola döndük. Yarım mil ilerledikten sonra üzerinde Frihet Çiftliği yazan bir kemerin altından geçtik ve bunun bir yol değil, araba yolu olduğunu fark ettim.

şerit sola döndü ve virajı takip ettiğimde bir ev karşıma çıktı. uzaktan görünüyordu. Tepenin biraz aşağısında, bir kenarına yakın bir yere tünemişti. Altından geniş, yavaş akan bir nehir tembel tembel geçiyordu. Pastoral bir ortamdı, özellikle de yakındaki bir otlakta otlayan küçük uzun boynuzlu at sürüsüyle birlikte.

"Sevgilin bizi nereye getirdi?" Büyükanne sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. Bu, Krallara ait olamayacak kadar güzel görünüyordu.

Hill Country vahşı ve fırtınalı fırtınalarıyla biliniyordu ve ev de buna uygun olarak tasarlanmıştı. Büyüktü ama uzun olmak yerine uçurumun kenarına yayılmıştı, dış cephesini kaplayan sıva ve soluk taşlarla modern bir tarzda inşa edilmişti. Çatı çizgileri asimetrikti, keskin açılarla yerleştirilmişti, böylece yağmur hemen gidecekti. Büyük pencereler çevredeki manzaraya bakıyordu.

Jakob garaja yanaştı ve motosikletini iki Harley'in yanına kaydırıldı. Aramızda bir araba boyu mesafe bırakarak park ettim ve büyükannemle ben indik. Yakındaki samanlıktan böcek cıvıltıları geliyordu. Kuşlar tepemden ötüyordu. Birisi kökleri temele zarar vermesin diye evden yeterince uzağa, alçak bir noktaya bir söğüt ağacı dikmişti ama bu mesafeden bile Eğik dalları arasından esen meltem.

Çevremde kızıl bir ışık parladı. Tam zamanında döndüğümde golden retriever cinsi bir köpeğin ön kapıdan bize doğru geldiğini gördüm. Jakob'u gördü ve çılgınca havlamaya başladı, rotasını değiştirerek doğrudan ona yöneldi. Jakob köpeği selamlamak için eğildi ve köpek tam hızıyla ona çarptığında neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. Ellerini, yüzünü yalamaya, koca vücuduna olabildiğince yaklaşmaya çalışarak her yerinde zıpladı ve mızımızlandı - o şeyi suçlayabileceğimden değil. Bu sahne bana şu filmlerden birini hatırlattı

Sadık bir köpeğin insanından ayrıldıktan sonra onunla yeniden bir araya geldiği YouTube videolarını izlerken içimde bir kuşku belirdi.

Köpek Jakob'un düştü ve büyükannemle bana doğru döndü. Kendimizi çarpışmaya hazırladık.

Keskin bir ısıklık havayı yararak geçti. "Molly, hemen buraya geri dön!" diye seslendi bir adam.

Köpek bir an tereddüt etti, geri dönecekmiş gibi bize mızımızlandı ve sonra Jakob kadar iri yarı sarışın bir adama doğru koşmaya . Ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başında görünüyordu ve yıpranmış bir kot pantolon ve beyaz V yakalı bir tişörtle yürüyüş yolunda ilerliyordu. Kollarında solmuş dövmeleler vardı ve ayakları çıplaktı. Hemen arkasında, tozluk üzerine bol, kolsuz bir elbise giymiş kızıl saçlı minyon bir kadın vardı. Bir çift zengin, yaşlanan hippie benziyorlardı.

Adamın bakışları benimkilerle buluştu ve içimden bir tanıma şoku geçti. O gözleri tanıyordum. Yüzlerce kez buzlanmalarını izlemiştim.

Büyükanne de benzerliği fark etti. "Görüyorum ki görünüş aileden geliyor," dedi.

Tanrım, bunlar Jakob'un ailesiydi. Beni güvenli bir eve getirmemişti; eve getirmişti.

Jakob'un babası olduğunu tahmin ettiğim adam ona doğru yaklaştı ve oğlunun miras almadığı açık bir şekilde sırttı. "Merhaba yabancı." Sesi derindi ve gençliğini sigara içerek geçirmiş gibi biraz pürüzlüydü.

İki adam sarılmak yerine el sıkıştılar. Jakob'un annesi olduğundan emin olduğum minyon kadın daha az resmiydi. Erkekler el sıkışır sıkışmaz Jakob'u omuzlarından tutup şaşırtıcı bir güç gösterisiyle aşağı çekti ve bir dakika boyunca ona sarıldı. Kadınsı bir sesin yumuşak ipuçlarını duydum, ama ona her ne söylediyse kulaklarıma ulaşmadan önce esinti tarafından taşındı.

Bir insanın ailesiyle tanışmanın beni her zaman bir yanı vardı. Genelde başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü konusunda fazla endişelenmezdim, ancak söz konusu sevdiklerim olduğunda tüm bahisler kapanırdı.

insanlar. Nina'nın annesiyle ilk tanıştığımda neredeyse tişörtümden ter akıyordu.

Son birkaç gündür kendime tekrar tekrar Jakob'un benim için hiçbir şey ifade etmediğini söylüyordum. O sadece yattığım bir adamdı. Karnımdaki kelebekler bunun bir yalan olduğunu ortaya çıkardı. Eğer onu en azından küçük bir şekilde önemsemiyor olsaydım, ailesiyle tanışmanın yakın tehdidi beni kusacakmışım gibi hissettirmezdi.

Jakob ve annesi birbirlerinden ayrıldılar.

Bana döndü ve korkularımı doğruladı. "Bunlar benim ailem, Liam ve Jennifer. Baba, anne, bu Krista ve büyükannesi Izzy."

Dördümüz birbirimize merhaba dedik.

Liam eve doğru işaret etti. "Neden içeri gelip bize kız arkadaşının kot pantolonunda neden kan olduğunu anlatmıyorsun?"

"Ben onun kız arkadaşı değilim," dedim, tam da Jakob'un "O benim kız arkadaşım değil," anda.

Liam homurdandı, aramıza baktı ve eve doğru döndü. "Tabii ki değil," dedi, sesi alaycıydı.

Büyükanne sanki yıllardır en çok eğlendiği şey buymuş gibi kıkırdadı, sonra Liam'ı takip ederken kolunu Jennifer'inkinin arasından geçirdi. Jakob ve ben olduğumuz yerde kaldık ve utanç verici büyükleri olan çocuklara özgü o acıyan bakışlarla arkalarından baktık.

Molly üzerime atlamak için o anı seçti. Neredeyse geriye doğru düşüyordum.

"Evet, merhaba. Ben de memnun oldum." Saptırıcı bir el kaldırdım.
"Hayır, açık ağzımı yalayamazsın."

"Aşağı, Molly," dedi Jakob.

Tekrar dört ayak üzerine düştü ve dolaştı, kuyruğu o kadar hızlı titriyordu ki tüm vücudu kıpırdadı.

"Beni eve sen getirdin," dedim.

Jakob ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Düşünebildiğim en güvenli yer burası."

Oof. Hayır. Şu anda bu ifadeyi analiz etmeyeceğim. "Ailenizi riske atmış olmaz mıyım?"

O kendine özgü *siktir* git yüz ifadesiyle bana döndü. Kızgın görünüyordu ama kızgın olmadığından ve yüz hatlarının herhangi bir güçlü duyguyu bu şekilde yansıttığından oldukça emindim. Kızgın mı? Kaşlarını çatı. Kafası mı karışmıştı? Kaşlarını çat. Döndü

Nasıl? Kaşlarını çat ama seksi görünsün.

"Bisikletleri görmedin mi?" diye sordu.

"Onlara bakma fırsatım olmadı," dedim. Ailesinin yanında kalmamı istemesi beni biraz meşgul etmişti.

Başını Harley'lere doğru salladı ve ben de usulca onlara doğru döndüm. Her bir benzin deposunun tam ortasında, genişçe açılmış bir çift stilize, yırtık kanatlı bir amblem vardı. Ortalarında motosiklet kaskı takmış, sırttan bir kafatası oturuyordu. MC camiasında büyümedim ama yeni olduğum halde tasarımı tanıdım. Bu, dünyanın en büyük ve en kötü şöhretli kanun kaçağı motosiklet kulüplerinden biri olan Specters'ın armasıydı.

ülke çapında. FBI'ın izleme listesinde Büyük Dörtlü ile birlikte yer alıyorlardı.

Jakob'a döndüm. "Ailen 'de mi?" Başını salladı. "Babam kurucu üyelerden biri."

Bir sonraki nefes verişim daha çok hırıltı gibi geldi. Az önce yumruk atmış gibi hissettim. Birden Jakob'un bizi buraya getirmesinden daha az etkilenmiş ve daha çok korkmuştum. İşte bu yüzden herkes ondan korkuyordu. Kendi başına korkutucu olmasının yanı sıra Jakob'u kızdırırsanız babanızı da kızdırmış olurdunuz. Eğer Liam kurucu üyelerden biriye, tartışmasız en önemli üyelerden biriydi.

Ülkede olmasa bile eyalette tehlikeli bir adam. Kimse o adamı düşman edinmek istemez. Tabii intihara meyilli değillerse.

Jakob'un arkasından baktım. Anne ve babası Gran'i ön kapıdan geçiriyorlardı. Bu heyecanı kaçırmak istemeyen Molly de peşlerinden yürüyüş yoluna çıktı. Büyükanne Liam'a bir şey söyledi ve o da

Jakob ve ben, yüzünde kurnaz bir ifadeyle. Başını salladı ve büyükanneme döndü. Büyükanne başka bir şey söyleyip onu kaburgalarından dürttü ve o da başını geriye atıp güldü. Bütün yüzü aydınlandı. Bu manzara damarlarımda dolaşan korkuyu engellemek için hiçbir şey yapmadı.

Jakob'a geri döndüm. Ailesinin büyükannem için tehlike oluşturduğunu ima ederek ona hakaret edecek değildim ama onun güvende olduğunu bilmem gerekiyordu. "Büyükanne buraya iyi olacağına dair bana söz ver."

Bakışlarımı kararlı ve sarsılmaz bir odaklanmayla karşıladı. "Burada iyi olacak."

Şimdilik bu kadar yeter. Eğer yalan söylüyorsa, eğer ailesi büyükannemi incitecek bir şey yaptıysa, hala hizmette olan arkadaşlarımdan bir iki iyilik isteyecek ve tüm Larson klanından intikamımı alacaktım, sonuçları ne olursa olsun.

İçten içe, işin bu noktaya geleceğini düşünmemiştim. Ve Jakob'a büyükanne'nin güvenliği konusunda güvenmiş olmam beni bugün her şeyden daha çok korkutuyordu.

LIAM LARSON kollarını göğsünde kavuşturdu ve oğluna baktı. "Krista içeri girdikten sonra ne yaptın?"

Üçümüz Larson'ların İtalyan tarzı güzel mutfağında duruyorduk. Hemen dışarıda, nehre bakan devasa sürgülü cam duvarın arkasından görülebilen arka verandada büyükannem ve Jennifer oturmuş, sohbet ederken limonatalarını yudumluyorlardı. Güneş ufka doğru alçalmaya başlamıştı ve gün bir tür puslu altın ışıltısına bürünmüştü.

Jakob mermer yaslandı. "Bekledik."

Liam başını yana eğdi ve bana sırtıttı. Kıvrınmamaya çalıştım. "Oğlum dışarıda kaldığına göre sana gerçekten güveniyor olmalı," dedi.

"Dr. Perez'e neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyordu," dedim ona.

"Resepsiyonistten bu bilgiyi almak için iyi bir şansım vardı."

"Yanındaki muhafızdan ne zaman şüphelenmeye başladın?" diye sordu.

Oğluyla aynı yoğunluğa sahipti. Ona cevap verirken gözlerine bakmakta zorlandım. "Resepsiyon görevlisinin ona karşı temkinli olduğu ortaya çıktığında. Annie oldukça serttir. Dün Jakob'la ilgili acıklı hikâyeme bile inanmadı, bu yüzden onun sarsıldığını fark ettiğimde bir şeylerin ters gittiğini anladım. Sonra isim etiketi takmadığını fark ettim."

"İyi içgüdülerin var," dedi Liam ve gülümsemesiyle açık övgüsü arasında yanaklarım biraz ısınmaya başladı. "Ne oldu da

Asansör mü?"

Ona dövüşü anlattım. Bitirdiğimde, "Eğer Jokerse, yenidir," dedim.

"Sana bunu düşündüren ne?" Liam sordu.

"Diğer gardiyanların aksine, üzerinde görünür bir dövme görmedim ve çok fazla kapalı alan dövüşüne girmemiş. İlk yumruğunda kendini korumadı ve acısının onu yavaşlatmasına izin verdi. Bu yüzden onu bu kadar çabuk alt edebildim."

Liam'ın gözlerinin kenarları kırıştı. "Neden mütevazı davrandığını ?"

Başımı salladım. "Ben . Sanırım topallamamı fark ettin?"

Başını salladı.

"Gardiyan ya bunu görmedi ya da önemini fark etmedi. İlk hamlesi bacağıma tekme atmak yerine bana yumruk atmak oldu."

"Ah," dedi ama hâlâ ondan bir şey sakladığımı düşünüyormuş gibi bana .

Gerçekten . Evet, gardiyanlardan daha hızlıydım ve daha iyi eğitimliydim ama o koca orospu çocuğu beni yere indirseydi, bu çok daha çirkin bir dövüş olurdu.

"Jakob'u ne zaman aradın?" Liam sordu.

"Asansörden çıkar çıkmaz," dedim.

Oğluna döndü. "Peki sen nasıl cevap verdin?"

Jakob, "Herkesi sahip oldukları en büyük silahları çıkarmalarını söyledim ve onları taşıyarak ön kapıya doğru yürüdük," dedi.

Liam sırttı. "Sanırım senin ayı için hazır olduğunu gördüler ve hemen oradan kaçtılar?"

Jakob başını salladı.

Liam elini onun omzuna vurdu. "İyi iş çıkardınız. Bu güç gösterisi olmasaydı, gururlarına yenik düşebilir ve huzurevini Alamo'larına dönüştürmeye çalışabilirlerdi." Liam'ın bu sözlerini kaçırmak zordu.

Oğlunun gitmesine izin verirken ses tonunda gurur vardı. "Polisler gelmeden önce oradan çıktın mı?"

"Evet," dedi Jakob.

Liam bana döndü. "Bir telefon bekle. Muhtemelen olanlarla ilgili seni sorgulamak ."

Midem bulandı. "Çok güzel."

"Merak etmeyin. Seninle birlikte bir kulüp avukatı göndereceğiz ve o onları saçmalıklara gömecek."

"Biz mi?" İki adamın arasına bakarak sordum. "Bekle, Krallar Hayaletler'in bir alt bölümü mü?"

Jakob başını salladı.

Aman Tanrım. "Lütfen bana Jokerler'in başka bir kulübün alt bölümü olmadığını söyle."

Liam'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Onlar Haydutlar için bir denizaltı."

Harika. Tek kelimeyle harika. Ülkedeki en büyük kanun kaçağı motosiklet kulüplerinden ikisinin komşu alt şubeleri açık bir savaşın eşiğindeydi. Bu Kearny için iyi bir şey değildi.

Jakob'a doğru döndüm. "Eğer burada kalacaksam eve gidip bir şeyler almam gerekiyor."

Tezgâhtan kalktı. "Ben de seninle geleceğim."

Babası garaja doğru başıyla işaret etti. "Mustang'i almalısın. Kimse onu tanımayacaktır."

"Anahtarlar hâlâ aynı yerde mi?" Jakob sordu.

"Evet," diye yanıtladı Liam.

Jakob onları almaya gitti, ben de Jennifer'ı bir dakikalığına büyükannemden çalmaya gittim. Jakob'un annesinin hemşirelik eğitimi aldığı ortaya çıktı ve bizi buraya getirmesinin nedenlerinden birinin de bu olduğunu, biz saklanırken büyükannemin özel bir bakıma ihtiyacı olacağını bildiğini düşündüm.

Cam sürgü bir ton ağırlığındaymış gibi görünüyordu ama elimin en ufak bir dokunuşuyla açıldı. Paraya sahip olmak güzel olmalı.

"Jennifer, seninle konuşabilir miyim?"

Ben . Büyükanneme baktı.

Büyükanne el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Devam et Jen. Bu manzara eşliğinde burada iyi olacağım."

Jennifer gülümsedi ve ayağa kalkarken büyükannemin elini sıktı. Hemşirelik mesleğine uygun bir odaklanma ve sakin bir tavrı vardı ve öğleden sonra Gran ile etkileşimini gördükten sonra, Kearny'ye geri dönerken Gran'ı bir iki saatliğine Larson'ların bakımına bırakma konusunda biraz az gergin hissettim.

Jennifer içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Jakob'un babasından yaklaşık on yaş daha gençti, kırklı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başındaydı. Vahşi kıvılcak saçlarında tek bir tel bile ak görünmüyordu. Yüzü, ya genetik ya da sağlıklı bir takdir sayesinde büyükannesininki gibi hala gençti.

Güneş kremi. Bakışlarımla buluştuğunda parlak yeşil gözlerinde zekâ parlıyordu.

"Ne var yok?" diye sordu, sesindeki tını İrlandalı anavatanını ima ediyordu.

"Jakob size ne kadarını anlattı bilmiyorum ama büyükannem Alzheimer hastası." "Evet, söyledi."

"Pek çok Alzheimer hastasında bu tür karışıklıklar onları biraz sarsabilir. Şimdiye kadar iyi bir hafta geçirdi ama bugünkü kaostan sonra durumu kötüye giderse şaşırmam. Kendinizi çok fazla tekrar etmeniz gerekebilir. Ya da kim olduğunuzu ve neden burada olduğunuzu anlayamayabilir veya üzülebilir. burada."

Jennifer beni geçip Liam'ın mutfakta durduğu yere baktı. "Tamam," dedi yavaşça.

"Sadece seni uyarmak istedim çünkü şu anda onun tek tanıdık yüzü benim ve ben gittikten sonra hemen kaymaya başlayabilir," dedim.

Jennifer kaşlarını çatı. "Jakob sana hemşirelik diplomamı neden aldığımı söylemedi mi?"

Başımı salladım. "hemşire olduğunuzu, bizi buraya getirdiğini bile bilmiyordum."

Kaşları daha da çatıldı ve kocasına baktı. "Gidip oğlunuzla konuşmanız gerekiyor."

Uh-oh, *oğlunu* ona karşı kullandı. Jakob'u bir şekilde ailesiyle başını sokmuştum.

Arkamdan Liam içini çekti ve evin içinde dolaşmaya başladı.

Jennifer bana döndü. "Annem Alzheimer hastasıydı. İki yıl önce vefat etti."

Ona göz kırptım.

Jennifer, "Onu buraya getirebilmek ve tam zamanlı bakıcısı olabilmek için diplomamı aldım," dedi. "Jakob büyürken burada bizimle yaşıyordu."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Hiçbir şey söylemedi. Dün ona Alzheimer semptomları hakkında bilgi verdiğimde taş gibi durdu."

Ellerini omuzlarıma koydu. "Özür dilerim. O çocuğu hayattan daha çok seviyorum ama bazen dişleri kafasında takırdayana kadar onu sarsmak istiyorum."

Beni göstererek biraz salladı ve kendime rağmen sııttım.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedim.

Omuzlarımı sıktı. "Yapma. Jakob kartlarını göğsüne yakın oynar, bize karşı bile. Bir kanun kaçağı kulübünde ebeveynlerle büyümek, bir çocuğa belli bir düzeyde sağlıklı paranoya aşılayabilir. Ve hapishanede geçirdiği zamandan sonra

hizmet..." Beni bıraktı ve omuz silkti. "Ne

kadar süredir içerideydi?"

"Sekiz yıl."

"hemen sonra mı girdi?" Başını salladı.

"Seninle herhangi bir görevi hakkında konuştu mu?" Ben sordum.

Başını salladı ve kırmızı bukeleri uçuştı. "Yasal nedenlerden dolayı yapamayacağını söyledi. Hepsi gizliymiş."

Jakob bulmacasının bir parçası daha yerine oturdu. Tecrübelerime göre, çok gizli görevlerde çalışan insanlar paranoyak, ketum ve Bir grup. Kendi birliklerine kapandılar, diğer askerlerle sosyalleşmediler ve askere gitmeden önce arkadaş oldukları herkesle irtibatlarını kaybettiler. Çünkü yabancılara ne söyleyebilirsin ki? Hiçbirine cevap veremezsin. Nerede olduğunuz ya da ne yaptığınız hakkında soru soramazsınız. Ne için eğitim aldığınız hakkında konuşamazsınız. Sessiz kalmak yalan söylemekten çok daha kolaydı ve Jakob askere yazılmadan önce paranoyaksa, sekiz yıllık gizli görevlerin adama ne yaptığını ancak Tanrı bilirdi.

"Ona zaman verin," dedi Jennifer. "O sert kabuğunun altında iyi bir adam var."

"Deneyeceğim," dedim, çünkü ona başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. *Üzgünüm, onu sadece vücudu için kullanıyorum* demek benim için bile biraz fazla açık sözlüydü ve artık bunun doğru bile olmayabileceğini fark etmeye başlamıştım.

Yirmi dakika sonra Jakob ve ben tekrar yoldaydık. Bindiğimiz avcı yeşili Mustang büyük, gırtlaktan motorlu bir klasikti ve Hem güçlü hem de güzel olmasına rağmen, keşke onun yerine benim dandik arabamı alsaydık diye düşündüm. tanınıyor olabilirdik, ama klima vardı ve bu adil bir değiş tokuş gibi görünmeye başlamıştı. Teksas'ın bu bölgesinde

Sıcaklık genellikle çevredeki alçak kasabalardan on derece daha yüksekti. Bugün peygamber çiçeği mavisı gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Güneş arabanın kavururken bile kaldırım bize ısı yayıyordu.

Saçlarımı dağınık bir topuz yaparak başımın üstüne yığdım ve camımı indirdim. Jakob da onunkini indirdi.

Ona bakmak için döndüm. "Dün büyükannenizin Alzheimer olduğunu söyleseydiniz ölür müydünüz?"

Bakışlarını yoldan ayırmadı. "Ne anlamı var anlamadım."

Ah, erkekler. "Tanrım, bilmiyorum, en azından bana nefes aldırmayabilirdin."

Gözlerini gözlüklerinin arkasına saklayarak bana baktı. "Büyükanmem hayatının son iki yılında bizim kim olduğumuzu bilmiyordu. Büyükannele işlerin ne kadar kötüye gideceğini hatırlatmak istemezsin diye düşündüm."

Neredeyse göğsümü tutacaktım. Sanki kalbim titreyerek duracakmış gibi hissettim. Evet, Büyükanne'yle işler o kadar kötüye gidecekti ve bunu durdurmak için benim ya da bir başkasının yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu gerçeği her hatırladığımda içim içimi yiyordu.

Yola doğru dönen Jakob'un profilini izledim. "Haklısın. Ona merhaba demeden üç saniye önce bunu duymak zor olurdu ama o noktaya bundan bahsetmenin başka bir yolunu bulabilirdin."

Kocaman bir omzunu silkti. "Belki, yoksa bir soru diğerine yol açabilirdi ve sonunda oraya varırdık. Ayrıca zaten bana kızgındın."

"Olmak için iyi bir nedenim vardı," diye hatırlattım ona.

"söylemedim. Sadece suçlar listeme kalp kırıklığını eklemek istemediğimi söyledim."

Arkamı dönüp penceremden dışarı baktım ve sözlerini düşündüm. Olayı ele alış şeklini beğenmiş miydim? Hayır. Jakob'un geçmişine sahip birinin nasıl böyle davranabileceğini anlıyor muydum? Anlıyordum. Büyükanneme vardığımızda zaten birbirimize kızgındık. Kalbimi yerinden sökmek yerine, susmayı tercih etti. Kendince beni korumaya çalışıyordu.

Bir sonraki sorumu sorarken başımı başka yöne çevirdim. "Gelecekte, benzer durumlarda bir şeyler söylemenin bir yolunu bulmaya çalışabilir misin? Olaydan sonra utanmaktansa o anda üzülmeyi tercih ederim."

"Deneyeceğim," dedi.

Az önce aramızda bir gelecek olduğunu ima etmiştim ve o da bunu kabul etmişti. Tanrım, kendimi neye bulaştırıyordum?

Meradan mısır tarlasına geçerken sessizleştik. Bu bahar, Teksas her zamankinden daha fazla yağmur görmüştü ve sallanan sapsız çoktan

Üzerlerini göremeyeceğim kadar uzundu. Jakob'un daha önceki sesinin bir yankısı zihnimde hayalet gibi dolaştı. "Seni almaya geliyoruz." Sesine bakılırsa, onu durdurmak için bir ordu gerekirdi.

Büyükannem ve benim için gelmiş, Jokerlerle ve dolayısıyla Haydutlarla açık bir çatışmaya girme riskini göze almıştı. Dün gece, hakkımızdaki söylentileri ortadan kaldırmak için hiçbir şey yapmamıştı. Daha sonra, güvende olduğumdan emin olmak için beni eve kadar takip etti, bir pislik gibi davrandığı için özür diledi ve sonra beni istediği gibi öptü beni tüketti. Rakip bir çete beni hedef alıyor gibi görüldüğünde, beni bir bok çukurundaki güvenli bir eve atmadı, beni eve, ailesinin yanına getirdi.

Bazı şeyleri yanlış yorumluyor olabilirdim ama aramızda olup bitenler Jakob için de sıradan bir şey değilmiş gibi görünmeye başlamıştı.

Alnımda boncuk boncuk ter vardı. Kolumu camdan dışarı sarkıttım ve parmaklarımı açarak acele eden havanın bir kısmını bizimle birlikte taksiye sokmaya çalıştım. Sıcak ve tedirgindim. Muhafızla olan kavgam kanımı yükseltmişti ve ölümle burun buruna gelmek kadar insanı pervasızca bir şeyler yapmaya iten başka bir şey yoktu.

Tekrar Jakob'a döndüm. Yola çıkmadan önce deri kıyafetlerini değiştirmişti ve şimdi üzerinde koyu renk bir kot pantolon ve ona ikinci bir deri gibi yapışan siyah bir tişört vardı. Kings ceketini arka koltuktaydı. Arabadan iner inmez onu giyeceğinden hiç şüphem yoktu. Her zaman bunu giymesi gerektiği konusunda onunla alay rağmen, ceketini getirdiği için mutluydum. Beni izlemekle görevli herhangi biri, arkasına dikilmiş Kings amblemini görürse, bu onları duraksatabilirdi.

Belli belirsiz bir hareket yaptı, ben de ona baktım. Sol eli direksiyonun üst kısmını kavramış, pazuları dövmelelerinin mürekkebi altında kordonlaşmıştı. Eğer bir gün onunla işlerin gittiğini görmeye karar verirsem, dövmelelerinin her birinin neyi temsil ettiğini soracaktım. Vücuduna herhangi bir sembololoji yapıştırarak bir adama benzemiyordu.

Bakışlarımı indirdim. Sağ eli aramızdaki vites kolunun üzerindeydi, bir sonraki tepeye yaklaştığımızda vites küçültmeye hazırdı. Dikkatimi tekrar yüzüne önce bir iki dakika boyunca o uzun, becerikli parmakları hayal ettim. Taktığı güneş gözlükleri klasik bir şekle sahipti ve saçları bu şekilde arkaya doğru kaymışken, James Dean'in daha sarışın, sakallı bir kardeşi olabilirmiş gibi görünüyordu.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" diye sordu. Onu izlediğimi hissetmişti.

"Evet," dedim utanmadan.

Bana doğru baktı. Bir saniye gözlüğüne baktım ve sonra tekrar ona baktım, o kadar yavaş baktım ki ilgimi kaçırmamasına imkân yoktu.

Yola geri döndü. "sonra bunu söylemen gerekecek."

Ah, evet, koridorda onu itmiştim ve sonra bana istediği zaman dokunma iznini iptal etmiştim. Dün gece beni öpmeden önce kendini durdurmasının nedeni bu olmalıydı. Öfkeme lanet olsun.

"Beni boşaltmanı istiyorum, Jakob."

Öğrendiğime göre erkekler, isimlerinin seksle ilgili olabilecek herhangi bir şekilde söylenmesine bayılıyorlardı. Jakob da farklı değildi. Çenesi sıkıştı. Direksiyonu tutuşunu değiştirdi. Vites kolunun üzerinde duran eli kasıklarına ve orada oluşan şişkinliği düzeltti. Onun üzerinde böylesine ani bir etki yarattığımı görmek beni heyecanlandırdı.

"Pantolonunun düğmelerini aç," dedi.

Yarım saniye tereddüt ettim. Ona teklifte bulunacağımı, onun da تنها bir yerde kenara çekeceğini ve böylece arka koltukta çılgınca sevişebileceğimizi düşündüm. Araba kullanırken beni boşaltmak mı istiyordu? Etrafıma bakındım. Otoyolda bizden başka kimse yoktu. Kalçalarımı koltukta öne doğru kaydardım, kot pantolonumun düğmelerini açtım ve sonra fermuarını indirdim.

Uzandı ve parmaklarını iç çamaşırımın üst bandına daldırdı. Kot pantolon dardı ve ihtiyacım olan noktaya ulaşmak için elini aşağı itmesi gerekti. Bir yırtılma sesi duydum ve bir dikişin açılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyordum ama umurumda bile değildi. Eğer arabayı mahvetme tehlikesi olmasaydı, onun üzerine tırmanabilirdim.

Aynı kararlı yoğunlukla klitorisimi aradı.

Ama orada durmak yerine hemen yanımdan geçti, elini alttan kıvırdı ve uzun, kalın bir parmağını doğruca içime soktu. Çoktan ıslanmıştım, onu büyükannemin kapısının önünde gördüğümünden beri ıslanmıştım, şiddet tehdidi neredeyse görünür bir tehdit miazması gibi ona yapışmıştı. İçime doğru kayarken avuç içi klitorisime sürtündü ve içimde bir elektrik çarpması oldu. Ben daha nefesimi tutamadan, elini ileri geri hareket ettiriyor, parmağını sokup çıkarıyordu.

Yüksek sesle inledim ve başımı koltuğa yasladım. Bugün ölebilirdim. Gran yaralanabilirdi. Eğer Jokerler Magnolia'yı Alamo'ları yapmaya karar vermiş olsalardı, kim bilir kaç kişi

Çapraz ateşte mi kalmıştım? Jakob'un hızlı düşünmesi sayesinde hepimiz kaçmıştık ve o binadan çıktığımdan beri, hâlâ hayatta olduğumu, hâlâ özgür olduğumu, hâlâ neşe, şehvet ve ihtiyaç hissedebildiğimi hatırlatan bu hatırlatmaya hasret kalmıştım.

"Sür beni," diye homurdandı Jakob.

Bileğini kavradım ve dediğini yaparken onu yerinde tuttum, kötü bacağım için en az acı veren açığı bulana kadar kalçalarım huzursuzca hareket etti. Evet, orası. *Tam orası.*

Kotumun darlığı avucunun klitorisime yapışmasını sağladı. Aşağı yukarı hareket ettim, göğüslerim hareketle birlikte sallanıyordu. Gözlerini yoldan ayırdı ve güneş gözlüklerinin arkasından bile vücudumu damgaladığını hissedebiliyordum.

bakışları. Oh evet, o bir meme adamıydı.

Bir elimi kaldırdım ve tişörtümün üzerinden göğsümü avuçladım. "Keşke ağzını koyabilsen," dedim, yapamamasının onu çıldırtacağını biliyordum.

Odağını tekrar yola çevirdi ve parmağının açısını değiştirerek içimde bir noktaya vurdu, bir sonraki hamlede nefesim kesildi. Çok yaklaşmıştım.

"Seni çılgılık attırana kadar meme uçlarınla oynardım," dedi. "Dairene girer girmez seni yerde becereceğim."

Onu tekrar ittim, bu sefer daha sert. "Nesi ... Aman *Tanrım*, Jakob... benim yatağım mı?"

Başını salladı, çenesi o kadar sıkıydı ki sonraki sözleri dişlerinin arasından çıktı. "O kadar uzağa yürümek için sabrım yok."

Sözleri beni çözdü. Zevk içimin derinliklerinde, çekirdeğimin etrafında yoğunlaştı ve sonra dışarı doğru patladı. Ritmi kaybettim, ama kalçalarım hareketsizleştikçe, eliyle hızını artırdı, orgazmı neredeyse acıtacak kadar zevkten aşırı duyarlı olana kadar sürükledi.

"Yeter," dedim nefes nefese.

Eli içimde hareketsiz kaldı. Serbest bırakılmamın verdiği güçle kaslarım onun etrafında kenetlendi.

Vay anasını.

Başım döndü. Yıldızlar görüşümde dans etti. Bu yeterli değildi. Bu adamla ilgili bir şey insanlığımın tüm katmanlarını sıyırdı ve beni olduğum gibi şehvet düşkünü, açgözlü bir yaratık olarak ortada bıraktı.

Tekrar. Daha fazla. Daha sert, diye talep etti.

Elini kot pantolonumdan çıkardı ve parmağını ağzına sokarak tadımı içti.
"Bu araba ne kadar hızlı gidiyor?" Ona sordum.
Cevap olarak gaz pedalını yere indirdi.

On Birinci Bölüm

A Kapımdan içeri girdiğimiz anda seks düşünceleri aklımdan uçup gitti. Jakob'un beni yerde sikmesine imkan yoktu. Çünkü her yer camla kaplıydı. Başımı kaldırdım ve dehşet içinde dairemin enkazına baktım. Sadece birkaç saatliğine gitmiştim. Birinin bu kadar hasar vermesi için yeterli bir süre gibi görünmüyordu.

askım girişteki duvardan o kadar çok sökülmüştü ki Onu sabitlemek için kullandığım dübeller alçıpandan bir parça koparmıştı. Bir zamanlar karşısında asılı olan büyükannemle benim resmimiz ayaklarımızın altında paramparça olmuştu. Birisi kanepeme bıçakla vurmuş ve içindeki eşyaların yarısını çekip çıkarmıştı. Daire bir yemek masası için çok küçüktü ama mutfak tezgahının çıkıntısının altına sıkıştırılmış bir çift bar taburesi vardı.

Şimdi onlardan geriye kalan tek şey, çıra olarak daha iyi hizmet verebilecek iki çubuk yığımıydı.

Katliamın geri kalanını görmek için döndüm. Yatağım karyola çerçevesinden sürüklenmiş ve kanepayla aynı bıçak ve yırtık muamelesine tabi tutulmuştu.

Kağıtlar yere saçılmıştı. Kitapların sayfaları . Birisi güzel perdelerimi çubuklarıyla birlikte pencerelerden çekmiş ve alçıpanda daha fazla delik açmıştı. Mutfak çoğunun kapakları yoktu, ancak birkaç tanesi tek bir dirsekle asılı duruyor, esen rüzgârda sallanıyordu.

kırık camlardan içeri giriyordu. Öne doğru eğildim ve başımı sağa doğru çevirdim. Yemek takımlarımın kalıntıları mutfak zemininde kırıklar halinde duruyordu.

"Sanırım depozitosunu geri alamayacağım," dedim çünkü şaka yapmazsam bağırmaya başlayacaktım.

Jakob kapıyı arkamdan kapattı. "Burada kal."

Dairem bir stüdyoydu. Birinin saklanabileceği tek yer banyo ya da dolaplardı. Jakob'un botları camın üzerinde çıtırdıyordu.

geçip gitti. Önce dolapları kontrol etmesini izledim. Orada kimse yoktu. Banyo kapısını iterek açtı ve burnunu kapatarak geri çekildi.

"Yüce Tanrım," dedi bacağını uzatarak.

Tuvaletin sifon sesini duyana kadar ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. İçindeki her neyse o kadar kötüydü ki botunun burnuyla tutamağa dokunmuştu. Evet, burada kalmak *istiyorum*, teşekkürler. Jakob Larson gibi bir adamın kuru kusmasına neden olabilecek hiçbir şey görmek istemiyordum.

Kapıyı arkasından kapattı ve geldi. Gerçekten korkmuş görünüyor olmalıydım çünkü ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerimin içine bakmak için . "Burada kimse yok. Sen iyisin. Sadece eşyalar."

Tekrar tekrar başımı salladım. Evet, iyiydim. Evet, sadece eşyalarımı. Ama *benim eşyalarımı*. Ve şimdi hepsi gitmişti. Büyükanneyle Home Goods'dan seçtiğim güzel perdeler. Yerel bir çömlek atölyesinden aldığım el yapımı taş tabaklar ve kupalar. İzin günlerimizde havuzda çok sarhoş olursak Nina'nın burada yatabilmesi için katlanabilir şilteli, para biriktirdiğim o lanet Ikea kanepe. Hepsi gitti. Hepsi gitti. Aynen böyle. Biri evime girmiş, güvenli alanımı ihlal etmiş ve sahip olduğum her şeyi mahvetmişti.

Beni bağısız hissettirdi.

Güvensiz.

Burnumu çektim, boğazımda bir yumru oluştu.

Jakob kollarını bana doladı ve beni sıkıca kendine çekti. "Özür dilerim Krista," dedi alçak sesle. "Seni bu işe bulaştırmak benim hatam."

Başımı salladım ve tekrar burnumu çektim. "Bu senin hatan değil. Yardım etmeyi kabul ettim."

Üç yıl önce, gözyaşı tehdidine boyun eğmezdim. Onları iterdim, acımı derinlere gömerdim ve beni içten içe yemesine izin verirdim. İçten dışa. Sert kızlar ağlamaz. Askerler ağlamaz. Ama bana seks sırasında az miktarda acıdan zevk almam için beynimi kandırmayı öğreten o nazik ordu psikiyatristi, bana duyguları şişeleme sonuçlarını da göstermişti, bu yüzden Jakob'un kollarında orada durdum ve birkaç dakikalığına yıkılmama izin verdim.

Son iki gün, bu adamın bana verdiği kısa mutluluk anları dışında berbattı. Daha kötüsü de olabilirdi. Çok daha kötüsü. Birisi Gran'i yakalayabilirdi. Asansördeki o kavga sırasında dizim sakatlanabilirdi. Jakob'un sözlerindeki mantığı dinlemek yerine inatçı olsaydım, biri içeri girdiğinde Gran ve ben bu dairede olabilirdik. Bu düşünceler, her şeyden çok, gözyaşlarıma neden oldu. O gün

Beni her zaman en çok korkutan "ya olursa "lardı. Uçak kazasından beri bu böyleydi. Ya ekip arkadaşlarım bana zamanında ulaşmasaydı? Ya orada sıkışıp kalsaydım ve yanarak ölseydim?

O psikolog bana bu düşünceleri bastırmayı değil, onları tavşan deliğinden aşağıya, acı ve çirkin sona kadar takip etmeyi öğretmişti.

Çünkü bunu yapmak beni bu düşüncelerin eziyetinden kurtardı ve kalan kaygıyı azalttı.

Ben olabilecek en kötü senaryoları düşünürken Jakob sırtımı okşadı. Bir kez bile beni sakinleştirmeye çalışmadı ya da üzülmemem gerektiğini söylemedi. Gözyaşlarımın gömleğini ıslattığı gerçeğiyle ilgili garipleşmedi ya da şaka yapmadı ve bu, her şeyden çok, etrafta kalmamı ve aramızda gerçekten seksten daha fazlası olup olamayacağını öğrenmemi sağladı.

Gözyaşlarım kurumaya başladığında kendimi daha iyi hissediyordum. Her şey hâlâ berbattı, evim hâlâ darmadağındı ama büyükannem ve ben hayattaydık ve güvendedik.

Üzüntü ve korku azaldıkça, boşluğu doldurmak için öfke yükseldi.

Jakob'un tutuşuyla yer değiştirdim. Arkasına yaslandı ve bana baktı. Yüzüm muhtemelen şiş ve kızarıktı; hiçbir zaman güzel ağlayan biri olmamıştım. Jakob aldırıyor gibiydi. Elini uzatıp gözümün kenarındaki son ıslaklığı da sildi.

"Bunun intikamı her neyse ben de katılmak istiyorum," dedim. Yüz ifadesi donuklaştı. "Ne geri ödemesi?"

"Bana palavra sıkma Jakob," dedim. "Jokerler ya da onlar için çalışan biri Kearny'nin kalbine geldi ve Liam Larson'ın oğluyla çıktığını düşündükleri bir kadının evini dağıttı. Kings'in buna izin vermeyeceğini biliyorum. dur."

"Sen bir Kral değilsin," dedi. "Derileri giymediğin sürece intikamda yer alamazsın."

"Senden başka kimse orada olduğumu bile bilmeyecek." Kaşlarını çatı.

"Birliğimin tarihindeki en iyi sicillerden birine sahip bir hava topçusuydum," dedim. "Beni tüfekte yüksek bir yere koyun, işler ters giderse Kralların oradan canlı çıkmasını sağlarım."

Bana düz bir bakış attı. "Yani ne yapacaksın? Bir binada pozisyon alıp üzerimize gelirlerse beyinlerine kurşun mu sıkacaksınız?"

Vay be. Neden her şey onun için bu kadar uç noktadaydı?

"Ben daha çok ölümcül olmayan noktalarda onları çatışmanın dışına çıkaracak vuruşlar düşünüyordum," dedim. "Keskin nişancı okulunda sınıf birincisiydim. Bunu yapabilirim."

Kaşları daha da çatıldı. "Ya ıskalarsan? Ya hareket ve yaraları yüzünden ölürlerse? Artık orduda değilsin. Bunlar yabancı düşman savaşçılar değil; Amerikalı siviller. Burada

öldürme yetkisi veren hükümet gözetimi. Onlardan birini öldürürseniz katil olursunuz."

İşte, Krallar'daki hiç kimseyi yaptıkları için yargılamamamın nedeni buydu. Çoğu savaş gazisiydi. Benim gibi onlar da savaş sırasında insanlıklarını kaybetmişlerdi. İnsan doğasının karanlık çekirdeğine bakmışlar ve gerçekte ne kadar acımasız, çirkin yaratıklar olduğumuzu öğrenmişlerdi. "Öldürmeyeceksin" sözü, "Aslında sana söylediğimiz kişiyi öldürmende bir sakınca yok" sözüne dönüşmüştü.

İzinli katliam. Ne kadar çılgınca bir kavram.

Savaş sona erdiğinde, nasıl yeniden uyum sağlayacağımız konusunda gülünç derecede yetersiz bir eğitimle sivil hayata geri atıldık. Kings üyelerinin yeniden alışmak yerine uğruna savaşacak başka bir dava bulmaları şaşırtıcı mıydı? Katılacak başka bir birlik? Tıpkı onlar gibi bu dünyayı gözleri açık gören insanlarla dolu bir dünya mı? Anarşinin hüküm sürdüğü Savaş alanını terk etseniz bile o sizi asla terk etmezdi. Medeniyet bundan sonra pek bir anlam ifade etmedi. Onun ne kadar ince bir kaplama olduğunu gördük. Onu söküp atmak için ne kadar az şey gerektiğini biliyorduk ve bu yüzden saçmalıklara inanmayı bıraktık ve hayatlarımızı kendi berbat ahlaki pusulalarımıza göre yaşamaya başladık.

"Yirmi yaşımdan beri katilim," dedim Jakob'a. "Hükümet izni cinayetlerimi hiçbir zaman kolaylaştırmadı ve kabuslarımı da durdurmadı. Ülkelerinin yeni SSCB'ye sürüklenmesini önlemek için Ukraynalıların yanında Ruslarla savaştım ve Kearny'yi koruyacağım anlamına geliyorsa birkaç Joker'i seve seve öldüreceğime inansanız iyi edersiniz."

Uzun bir süre bakışlarımı tuttu ve sonunda başını salladı. "Sen de katılabilirsin."

Derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim."

bir kapı sesi geldi ve ardından kapı gıcırtyla açıldı. "Krista?"

Jakob ve ben etrafımızda döndük. Geç yaşlarda çekici bir Latin adam Yirmili yaşlarında kapımın önünde duruyordu. Koyu renk saçları kısa kesilmişti ve burnunda siyah çerçeveli bir gözlük vardı. Koridorun karşısındaki komşum Raúl'dü. Evden çalışan bir grafik tasarımcısıydı. Daireme bakarken yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, biri dairemi dağıttığında o da evdeydi.

Jakob yanıma geldi. Eğitimsiz bir göz için rahatlamış görünebilirdi. Duruşu gevşekti, elleri iki yanında serbestçe sallanıyordu. Göz ucuyla

Gözümün önünde, ayaklarının üzerinde yükseldiğini ve sıçramaya hazır olduğunu gördüm. Elimi ön koluna koydum.

"Hey, Raúl," dedim. "Bu Jakob. Jakob, *komşum* Raúl." Jakob ayaklarının ucuna basarak geri çekildi.

Az önce içine düştüğü tehlikenin farkında olmayan Raúl, Jakob'a başıyla selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, dostum."

Jakob da başıyla . "Sen de."

"Sanırım bir şey gördün?" Raúl'e sordum.

Başını iki yana salladı. "Bir şey duydum. Sanki bir duvarı yıktırıyormuşsun gibi geldi, ben de Brad'e seslendim."

Jakob'a "Brad bizim süperimiz," dedim. Raúl'e dönüp baktım. "Ne dedi?"

Raúl'ün ifadesi karardı. "Yönetimin sonunda mutfağınızı yeniden düzenlemenize izin verdiğini söyledi."

Siktiğimin Brad'i.

"O da mı işin içindeydi?" Jakob kapıya doğru bir adım atarak sordu.

Kolunu daha sıkı kavradım. Süperimi öldürmek için aşağıya koşmak bu duruma yardımcı olmazdı.

"Şüpheli," dedim. "Brad sıradan bir , ama King bölgesinde Jokerler için çalışacak kadar aptal . Muhtemelen ona para vermişlerdir."

Raúl'ün gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bunu Jokerler mi yaptı?" Jakob'a baktı, deri ceketinin önündeki yamaya baktı ve ellerini kaldırdı. "Bölge savaşıyla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Merak etme. Seni bu işe bulaştırmayacağız," dedim. "Tamam mı?" Jakob'un kolunu sıktım ve o da onaylar gibi homurdandı.

Raúl dairemden çıktı ve koridorun sonuna kadar gitmeye devam etti. Erkek arkadaşının kapı aralığından kafasını uzattığını gördüm, gözleri fal taşı gibiydi. Harika. Tüm bu konuşmayı duymuştu.

"Uyardığınız için teşekkür ederim," dedim.

Raúl başını salladı ve dairesine girerek gözden kayboldu. Sessiz fısıltılar duydum ve sanki on tane kilit yerine çarpıyormuş gibi bir ses duydum.

"Sanırım neden kimsenin polisi aramadığını biliyoruz," dedim ve hayatımın enkazına doğru geri döndüm.

Jakob soruyla kaşlarını çatı.

"Bizim apartman , apartman sakinlerini her şikayeti apartman yöneticisi aracılığıyla incelemeye teşvik ediyor," dedim ona. "Bu sayede polis

"Ne zaman birinin köpeği çok yüksek sesle havlasa buraya geliyor."

Gürültüden endişelenerek aşağıya telefon eden herhangi birinin Brad tarafından rahatlatılmış olacağını, yani bunu yapanlara kimsenin bakmamış olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu fark ettiğinde yüz hatlarını anlayış ve hayal kırıklığı kapladı.

daha düşündüm de, belki Brad'i çabucak öldürebiliriz.

Çantamın içinden telefonum çaldı. Çıkardım ve bilinmeyen bir numara gördüm. Tıpkı Dr. Perez'de olduğu gibi, yerel bir numaraydı. Cevap vermek için sağa kaydardım. "Alo?"

"Krista Evans'la mı görüşüyorum?" diye sordu
derin bir erkek sesi. Hoparlör düğmesine bastım.

"Benim."

"Ben Kearny Polisi'nden Memur Sanders. Vaktiniz varsa karakola gelip bazı soruları yanıtlamanızı istiyoruz."

Jakob sesini alçaltma zahmetine katlanmadan, "Avukat," dedi.

"O da neydi?" Memur Sanders sordu.

"Aşağı gelebilirim," dedim ona. "Sadece avukatımla bir zaman ayarlamam gerekiyor. Sizi aramalarını söylerim."

"Avukatınız kim?" diye sordu. "Telefon geldiğinde bana ulaştığından emin olmak istiyorum."

"Katherine Jenkins," diye yanıtladı Jakob.

Memur Sanders iç çekti. Sesi yorgun geliyordu. "Sen bir Kralsın. Bunu bilmeliydim."

"Ben bir kral değilim," dedim. "Sadece onların bir
arkadaşıyım." "Peki. Ama Bayan Evans?"

"Öyle mi?"

"Karakola ne kadar erken giderseniz o kadar iyi olur. Magnolia Hills'ten güvenlik görevlilerinden birine saldırdığınızı söyleyen bir temsilcimiz var."

Tehdit eden f-bombasını ısırarak geri çektim. "Teşekkür ederim memur bey. Elimizden geldiğince çabuk orada olacağız."

Vedalaştık ve telefonu kapattık.

Jakob'a döndüm, öfkeliydim. "Bu pislik *ona* saldırdığımı mı söylüyor? Beni asansöre kadar takip eden ve bana saldırmaya çalışan oydu."

Jakob düşünceli bir ifade takındı. "Ne
oldu?" Ben sordum.

"Sanders bunu size söylememeliydi," dedi. "Bu PD politikasına aykırı. İnsanları buraya getirip sonra da onlara neyle suçlandıklarını söylemeyi seviyorlar."

Böylece tepkiden bir şeyler elde edebilirler." Deneyimlerine dayanarak konuşuyor gibiydi.

"Peki neden yaptı?" Ben sordum.

"Kötü bir adam değil," dedi Jakob. "Bir polis için. Kralları sevmez ama bize karşı bile adildir. Muhtemelen saçmalık kokusu aldığı için size söylemiştir.

Minnettar ol. Bu, Katherine'e önceden bir savunma hazırlama şansı verecektir."

Jakob babasını arayıp evden ayrıldığımızdan beri neler olduğunu anlatırken ben de bunu düşündüm. Telefonu kapattıktan sonra Daniel King'i aradı, hikayeyi tekrarladı ve ardından yeni avukatım Katherine Jenkins'i aradı. Kırk dakika boyunca ona günün olaylarını anlattık. Bitirdiğimizde, bize uzun bir talimat listesi verdi ve onunla dışarıda buluşmamızı söyledi. Bir saat içinde polis karakoluna.

On İkinci Bölüm

T Jakob park yerimden çıkarken Mustang'in motoru gümbür gümbür çalışıyordu.

Oturduğum yerden ona doğru döndüm. "Daniel King ile aranızda bir şeyler mi var?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, sanki bu sorunun geleceğini bir mil öteden görmemiş gibi.

"İkinizin arasında bir çatlak mı var?"

Başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Neden?"

Ona baktım. Cidden mi? "Oh, bilmiyorum. Sanırım merak ettim çünkü geçen gece senin evine girdi, Mike adında bir adam hakkında şifreli yorumlar yaptı ve sana tam bir pislik gibi davrandı. telefon."

Adam bugün olanları Jakob'a anlattığında Jakob'un ağzını burnunu kırmıştı. Jakob'un hoparlörü açık değildi ama yine de öfkeli sözlerini duydum, bu da bağırdığı anlamına geliyordu.

Jakob omuz silkti. "Benim dairemde olanlardan bir şey çıkarma. Daniel King'in yaptığı hiçbir şey Daniel King'den başkası için bir anlam ifade etmiyor. Onu sorgulamak durumu daha da kötüleştiriyor. Emir komuta zincirini bozduğum ve bugün olanlar hakkında ondan önce babamla konuştuğum için kızmakta haklı."

Daha fazlası olduğunu biliyordum, ama Nina'nın geçen geceki uyarısı aklıma fısıldadı ve konuşmayı bırakmaya karar verdim. Nina haklıydı. Merakıma rağmen, Kings işinde zaten olduğumdan daha derine inmeye ihtiyacım yoktu. Biraz konuştuktan sonra

Dairemin intikamını almak için, her şeyi unutmak için elimden

geleni yapardım. "Bütün olurken dönüp dolaşıp aklıma gelen bir şey var," dedim. Jakob kırmızı ışıktaki arabayı yavaşlattı. "Neymiş o?"

"Satıcının kim olduğunu neden kasabada onlardan uyuşturucu alan birine sorarak öğrenemediniz?"

Başını iki yana salladı. "Sorduk. Kimse Kearny'de uyuşturucu satın aldığını kabul etmek istemiyor, kimden aldığını söylemek bir yana."

"Konuyu zorlamadın mı?" diye sordum. "Bu biraz önemli."

"Hayır," dedi, ışık yeşile dönerken motoru çalıştırdı. "İnsanlardan cevap almak için onlara işkence etmeye başlarsak, kasaba bize sırtını döner."

Ne? Oturduğum yerde ondan uzaklaştım. "Ben daha çok sorularınıza cevap vermesi için birine rüşvet vermekten ."

Bu seçeneği es geçip doğrudan işkenceye yönelmesi biraz endişe vericiydi. Benim ahlaki pusulam kuzeyi göstermiyor ama Jakob'unünün artık işlevsel bile olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Yüz ifademi görünce bana baktı ve sırtı, sadece gülümseme olamayacak kadar vahşi bir diş parlaması. "Şaka yapıyordum, Krista."

"Oh." Biraz rahatladım.

Yola doğru geri döndü. "İnsanlara işkence etmenin bir anlamı yok. Bu düzeyde bir baskı altında kimsenin söylediği hiçbir şeye güvenemezsiniz. Eninde sonunda sırf acıyı dindirmek için duymak istediğin her şeyi sana söyleyeceklerdir." Bu bilgiyi ilk elden öğrenmiş olabileceğini düşündüren bir otoriteyle konuşuyordu.

Profiline kaşlarımı çattım. "Biliyor musun, psikopat skalasında nereye düştüğün konusunda endişelenmeye başlıyorum."

Cevap olarak gözlüklerini indirdi ve bana o güne kadar gördüğüm en dengesiz ifadeyi takındı. "Seni tahrik ediyor, değil mi?"

Kendime rağmen güldüm.

Öldüğümde doğruca cehenneme gidecektim. Çünkü aslında öyle oldu.

KATHERINE JENKINS beklediğim gibi biri değildi. Biri bana kanun kaçağı bir motorcu çetesini savunan kadının neye benzediğini sorsaydı, muhtemelen mükemmel bir buz kraliçesini tarif ederdim: uzun boylu, otoriter, sarışın ve sizi izinizde dondurabilecek bir bakışa sahip.

Katherine bu varsayımın canına okudu. Polis merkezindeki park yerine yanaştığımızda lüks cipinin kapısı açıldı ve ellili yaşlarında kısa boylu beyaz bir kadın ortaya çıktı. Üstüne oturmuş gri bir etek ve pahalı görünümlü bir bluzu sokmuştu. Esmer bukleleri geriye doğru topuz yapılmıştı ve azıcık makyajı da ustalıkla yapılmıştı. Şık kıyafetine rağmen bir anne gibi görünüyordu. Nedenini tam olarak kestiremiyordum -belki de çocukken kendi annem bir pislik çıktığında hayal ettiğim hayali bir anne figürüne benziyordu- ama gözlerim ona takıldığı anda beynim *anneme* gitti.

Mustang'den indiğimizde gülümsemesi beni karşıladı. Bakışlarımız buluştu ve kahverengi gözlerinde ciddi bir şey gördüm, bir tür söylenmemiş *"Her şey yoluna girecek. Seninle ilgilenmek için buradayım canım."*

"Merhaba, sen Krista olmalısın," dedi elini uzatarak. Sesi anne havasını daha da güçlendirdi. Sıcak ve melodikti, sanki bana ikinci bir porsiyon rosto isteyip istemediğimi sormasına iki saniye kalmış gibiydi.

"Öyleyim," dedim. El sıkıştık. "Bu kadar kısa sürede bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette. Kralların her dostu benim de dostumdur." Benden Jakob'a bakarken gülümsemesi genişledi. "Umarım beladan uzak duruyorsundur, genç adam."

Kadının sözleri karşısında küçümsendiğini hissettiyse de belli etmedi. Kaşlarını kaldırıp ona baktı, dudaklarının bir köşesi eğlenerek kalktı. "Benim başım hiç belaya girmez."

Katherine alçak sesle homurdandı. "Benim sayemde demek istiyorsun."

Jakob sırttı. Onu gülümserken gördüğüm insanların sayısı bir elin parmaklarını . Ondan gerçekten hoşlanıyor olmalıydı. Adamı suçlayabileceğimden değil. Onunla geçirdiğim üç dakikadan sonra beni aile yemeğine davet etmesini istemeye başlamıştım bile.

Katherine'in gözleri benimkilerle buluştu. "Unutma, sana sordukları tek bir soruya bile cevap vermeyeceksin."

"Hatırlıyorum," dedim.

Bakışlarımı tuttu. "Bütün konuşmayı benim yapmama izin vermen şart. Polis sizi karşılık vermeye kışkırtmak için bir şeyler söylemeye çalışabilir.

Yapma." "Peki efendim," dedim, topuklarımı birbirine vurarak ve ona bir Selam.

Göge doğru baktı. "Harika. Bir ukala daha." Elimi bıraktım, Jakob'dan bile daha geniş sırttım.

Katherine başını bana doğru salladı ve ona doğru döndü. "Burada kalmalısın. Kearny Polisi onun Kings'le ilişkisi olduğunu bilecek. Çünkü ben onu temsil ediyorum ama yüzlerine vurulan görsel bir hatırlatmaya ya da onları kışkırtan bir kulüp üyesine ihtiyaçları yok."

Jakob masum bir ifade takındı. "Ne beri polisleri kışkırtıyorum?"

Katherine ona öyle bir baktı ki, sandığımdan daha katı bir anne olduğunu düşündüm. "Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun, genç adam?"

Jakob başını salladı. İyi karar. Şansını zorlayıp cezalı duruma düşmek istemezdi.

Katherine bana döndü. "Sen ve güvenlik görevlisi asansörde yalnızdınız. İçeride kamera olmadığı sürece, ikinizin de hikayeyi kendi açınızdan kanıtlamanıza imkan yok. Tanık olmadan söyleyeceğiniz her şey kulaktan dolma olacaktır. Kötü haber ki, kameralar olmadan sizi saldırıyla suçlayabilir ve size karşı hukuk ya da ceza davası açabilir. Eğer hukuki bir durumsa, zararınızı ödemenizi isteyecektir. Cezai olursa, hapse girebilirsiniz. zaman."

Başımı salladım, eğlencem buharlaşıyordu. Lütfen asansörde kamera olsun. Kendimi gardiyan kılığına girmiş bir çete üyesine karşı savunduğum için hapse girmek zorunda kalırsam, adalet sistemine olan azıcık inancımı da kaybederdim.

Katherine elini koluma koydu ve bana sempatik bir bakış gönderdi. "Merak etme. Muhtemelen cezai bir suçlamadan kaçınabiliriz. Polisin bölge savcısına iletebileceği çok fazla kanıt yok ve ona durup dururken saldırdığına dair sağlam bir kanıt olmadan savcı bu işin peşine düşmek istemeyecektir."

Rahat bir nefes aldım. "Tamam."

Bana şöyle bir baktı. "İyi kıyafet seçimi. İçeri girdiğimizde topallamanı abart. Mümkün olduğunca çaresiz görünmeni istiyoruz."

Dairemden ayrılmadan önce üstümü değiştirmemi tavsiye etmişti. Kanlı kot pantolonumu çıkardım ve kanıtları nasıl yok edeceğime dair verdiği talimatlara uyarak Jakob'la birlikte çamaşır suyuna batırıp apartmanımın birkaç kilometre uzağındaki rastgele bir çöp konteynerine attık.

Katherine olabildiğince sağlıklı ve savunmasız görünmeye çok önem veriyordu. Parlak sarı bir güneş elbisesi ve beyaz bir hırka giymiştim. Bu benim saldırı suçlamalarıyla ilk rodeom değildi -hâlâ ordudayken son derece üzücü birkaç sarhoş bar kavgasına katılmışım- ve çaresiz görünmenin insanların suçlandığım şeyi yapıp yapamayacağımı sorgulamaları için iyi bir yol olduğunu biliyordum.

Elbisenin etekleri dizlerimin hemen üstüne denk geliyor ve yaralarımın en kötüsünü görünür kılıyordu. Genellikle kot pantolon, uzun elbiseler ya da etekler giyerdim. Vücudumdan utandığımdan ya da utandığımdan değil; sadece yara izlerim her ortaya çıktığında aldığım milyonlarca soruyla uğraşmak istemiyordum. Geçmişte bana bunları soran insanların çoğu iyi niyetliydi ve meraklarını anlıyordum ama artık eskidi. Şimdi zamanı değildi

yaralarımı saklamak için. Bu karakola girer, topallığımı abartır ve Tanrı'dan onları gören herkesin bana acımasını dilerdim.

Alçak mıydı? Manipülatif mi? Kesinlikle. Beni saldırı suçundan için hiç pişmanlık duymadım.

Katherine saatini kontrol etti. "Eğer zaten suç duyurusunda bulundularsa, karşı dava açacağız ve ardından dairenizle ilgili bir soruşturma açmaları için dilekçe vereceğiz. Fotoğraf çektiniz mi?"

Başımı salladım ve ona hasarı göstermek için telefonumu çıkardım.

Resimler arasında gezinirken kısık bir ıslık çaldı. "Jakob'un ailesiyle kalıyorsun, değil mi?"

"Öyleyim," dedim.

Telefonumdan başını kaldırıp Jakob ve benim aramıza baktı. "Ben olsam İkinize de önümüzdeki günlerde birbirinizden ayrılmamanızı tavsiye ederim. Eğer birisi Krista'nın eşyalarına bu kadar şiddet uyguladıysa, onu ele geçirdiklerinde neler yapabileceklerini düşünmek bile istemiyorum."

Günün bunaltıcı sıcağına rağmen soğuk bir ürperti kapladı.

Jakob bunu gördü ve kolunu omzuma doladı. "Gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim."

"Yapmasan iyi edersin," dedi Katherine, telefonumu uzatırken. "Raúl'ün iletişim bilgilerine ihtiyacım olacak. Bu olaya tanıklık edecek birinin olması iyi oldu. Asansörde saldırıya uğradıktan sonra eve döndüğünde daireni darmadağın mı ediyorsun? Bu kör bir polise bile kötü görünür. Brad'in olayı örtbas etmesi bizim lehimize. Bu, suç işlemek için komplo kurulduğunu gösterir."

Konuştukça Liam Larson'ın onu neden maaş bordrosunda tuttuğunu daha iyi anlıyordum. Zeki, yetkin ve görünüşe göre sarsılmaz biriydi. Jakob'a veda edip binaya girmeden önce birkaç dakika daha konuştuk.

Ön kapı bizi küçük, dikdörtgen bir odaya fırlattı. Orada Sağımızda ve solumuzda daha fazla kapı vardı. İkinin de kolu yoktu. İleride, üniformalı bir kadın polis, bir binanın diğer tarafındaki resepsiyona bakıyordu. Kurşun geçirmez olacak kadar kalın pleksiglas bir bariyer. Katherine bizi tanıştırdı. Daha sonra kadın polis bazı evrakları doldurmamızı istedi ve bizi içeri aldı. Yan kapılardan biri tıklayarak açıldı. Başka bir polis bizi kapıda karşıladı ve bizi muşamba kaplı bir koridordan geçirerek binanın derinliklerine götürdü. Yürürken etrafıma bakındım. Bir polis karakoluna girmeyeli uzun zaman olmuştu. En son lisedeyken

ailemin nerede olabileceğine dair bazı sorulara cevap vermek için aradı.

Bu karakol evdekinden daha büyüktü. Bir kayıt bölümünü, bir bekleme odasını, birkaç sorgu odasını, bir salonu ve büyük bir brifing odasını geçtikten sonra arka taraftaki bir kapıdan içeri girdik. Bu kapı masalarla dolu geniş bir ofis alanına açılıyordu. Yarıları boştu. Diğerleri üniformalı polis memurları tarafından yönetiliyordu.

sivil giyimli dedektifler. Bazı masalara bakan rahatsız görünümlü sandalyelerde siviller oturuyordu. Bir ya da ikisi kelepçe takarken, diğerleri şikâyetle bulunuyor ya da soruları yanıtlıyor gibi görünüyordu.

Bakışlarım odanın uzak köşesinde dolaşırken kalabalığın arasından yarı tanıdık bir yüz yakaladım. Kaşlarımı çattım, adamı tanımaya çalıştım ve aniden fark ettim. Jakob'un Magnolia Hills'te gözlerini dikip baktığı adamdı bu, biz giriş yapmak için beklerken giriş holünden geçen adam.

Baktığımı hissetmiş olmalı ki sandalyesinde biraz döndü ve koyu renk gözleri odanın öbür ucunda benimkilerle buluştu. Neredeyse bir adım atacaktım. Orada bir yoğunluk vardı ve ifadesinin neredeyse okunamaz olmasına rağmen, gözleri bana bilmem gerekenden daha fazlasını anlatıyordu. Hayatımda işaretleri görecektik kadar kötü adam ve kadınla tanışmıştım. Ben de bir katildim ama ne kadar berbat durumda olsam da gözlerimde hâlâ hayat vardı. Onunki öyleydi.

Ölü bir adamın gözleri, ruhu uzun zaman önce parçalanmış yürüyen bir kabuk. Sürünen beynim onu hemen tanıdı. Onunla göz göze geldiğim anda, daha fazla mesafe koymam için tıslamaya başladı ve aramızda otuz metre olan polislerle dolu bir odada olmamız bile onu susturmaya yetmedi.

Her zaman etkileyici bir yüzüm olmuştur ve yüzümdeki düşüncelerden şeyler okumuş olmalı ki gülümsedi. Bakışlarımı kaçırdım ve bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandım. Bu, birini öldürmeden hemen önce yapacağınız türden bir gülümsemeydi.

Sanırım bana karşı şikâyetleri kimin yaptığını biliyordum.

Bu tesadüf hoşuma gitmedi. Jakob sanki onu tanıyormuş gibi bu adama odaklanmıştı ve şimdi burada Jakob'un "yaşlı kadını" sahte bir gardiyana saldırmakla suçlatmaya çalışıyordu. İlk başta doktor olabileceğini düşünmüştüm ama Memur Sanders şikâyeti yapanın yönetim olduğunu söyledi. Eğer yönetimden biriye, gardiyanın sahte olduğunu bilmemesine imkân yoktu. Az önce tüm operasyonun arkasındaki beyni mi görmüştüm?

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok ikna oldum. Her şey uyuyordu. Yönetimden başka kim Magnolia'ya sahte muhafızlar yerleştirebilirdi? Orada olanları örtbas edecek güce başka kim sahipti? Küçük uyuşturucu operasyonlarını ortaya çıkardığım için başka kim bana bu kadar kızabilir ve beni öldürmek ister gibi görünebilirdi?

Katherine dikkatimin dağıldığını fark etti. Yürürken bana doğru eğildi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedim.

Etrafımızda çok fazla kulak vardı ve şüphelerim hakkında bir şey söylerken kendimi güvende hissetmiyordum. Tekrar sessizleştik ve polisi arka duvara yaslanmış bir masaya kadar takip ettik.

Memur Sanders arkasındaki sandalyeden kalktı. Kumral saçları ve parlak mavi gözleriyle uzun boylu, kırklı yaşlarının ortasında beyaz bir adamdı. Mesleğine çok uygun bir yapısı vardı: zayıf ama kaslı. Tutuklama sırasında biri ona saldırmaya kalksa, onu yere serebileceğinden hiç şüphem yoktu.

Beni şöyle bir süzdü, bakışları bacağıma takılınca irkildi ama en azından sesinde acıma duygusu olmadan beni selamlamayı başardı. "Memur Sanders," dedi elini uzatarak.

Topallayarak ilerledim ve benimkini onunkine yerleştirdim. Sıkı ve profesyonel bir tokalaşma oldu.

Beni bırakıp Katherine'e döndü ve yüzü bir tür teslim olmuş, bezgin bir ifadeye büründü. "Hadi şu işi bitirelim," dedi ve bizi odadan çıkardı.

Ayrılırken Magnolia'dan gelen adama baktım. Hâlâ bana . Kolay kolay ürkmezdim ama bu adam içimi kıpır kıpır etti.

O andan itibaren gözümü dikmiş, Memur Bey'i takip ediyordum. Sanders ve Katherine karakolun tavşan kovuğuna geri döndüler. Üçümüz bir sorgu odasında küçük bir masanın etrafında toplandık ve o andan itibaren Katherine sorguyu domine etti. Asansörlerde kamera olmadığı ortaya çıktı. Sonuçta tüm dava kulaktan dolma . Bu açıklama beni birkaç dakikalığına dehşete düşürdü - suçlu bulunursam Gran'a ne olacaktı? Bana yöneltilen her suçlama için Katherine'in bir çürütmesi vardı. Sanders'ın yüksek sesle okuduğu her alıntıyı Katherine kararlı bir şekilde çürüttü. En fanatik polisi bile yıpratacak bir inatçılık. Sesini hiç yükseltmezdi. Asla kaba değildi. Sadece orada oturdu ve

sakin, mantıklı bir tonla bana karşı açılan tüm davayı kesinlikle gülünç gösteriyordu. Sonlara doğru Sanders için neredeyse kötü hissediyordum. Aptal gibi görünmeyi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı; sadece işini yapmaya çalışıyordu. Benim davamın onun masasına düşmesi sadece kötü şanstı.

Her şey boyunca orada oturdum ve mutlu çenemi kapalı tuttum. Liam Larson Katherine'e her ne ödüyorsa, yeterli değildi.

Aleyhimdeki suç dosyasını yok etmeyi bitirdiğinde - gardiyanın suç duyurusunda bulunmak istediği ortaya çıktı - telefonumu masanın üzerine kaydırды ve Sanders'a dairemin enkazını gösterdi. Fotoğraflara göz atarken neşelendi.

"Bunların kopyalarını alabilir miyiz?"

diye sordu. Katherine, "Size e-posta ile gönderirim," dedi.

Bakışları benimkine doğru yükseldi. "Ne kadar zamandır ?" Katherine benim yerime, "Beş saat," diye cevap verdi.

Tüm röportaj bu şekilde geçti. Sanders, sağ olsun, tüm sorularını bana yöneltmeye devam etti, ya protokol böyle için ya da rütbemi kırıp gerçekten ağzımı açabileceğimi umduğu için. Aptal değildim. Katherine çenemi kapalı tutmamı söyledi, ben de kapalı tuttum.

"İlginç değil mi," dedi, "müvekkilim Magnolia Hills'e gittiği gün, oradaki doktorlardan birinin reçete sahtekârlığını ortaya çıkarmak amacıyla gitmiş, doktor öğle dönmemiş, müvekkilim asansörde daha önce hiç bir güvenlik görevlisi tarafından saldırıya uğramış ve daha sonra eve geldiğinde dairesini bulmuş.

tahrip edildi?"

Sanders, "İlginç kelimesi benim kullanacağım bir kelime değil," dedi. "Bunu araştıracağız." Telefonumu bana geri verdi. "Şu anda nerede kalıyorsun?"

"Yakın bir arkadaşımın ailesiyle," diye yanıtladı Katherine.

Bakışlarımı tuttu. "Bölgeden ayrılmamanızı tavsiye ederim."

Katherine dirseklerini masaya dayadı ve öne doğru eğildi. "Peki neden? Bu emri gerektirecek hiçbir şey yapmadı."

Sanders'ın soğukkanlılığı yüzünü ona döndüğünde biraz azaldı, kaşları hayal kırıklığıyla çatıldı. "Bu bir emir değil. Bir tavsiye. Dairesiyle ilgili bir soruşturma başlattıktan sonra muhtemelen tekrar gelip daha fazla soruyu yanıtlamasına ihtiyacımız olacak."

"Müvekkilimin şimdiden fazlasıyla yardımcı olduğunu düşünüyorum," dedi Katherine, sesi tüm görüşme boyunca olduğu gibi sakın ve yatıştırıcıydı. "Buraya kendi isteğiyle gelip

kendisine yöneltilen bu açıkça yanlış suçlamalara cevap verecektir. Başka sorularınız varsa bana yöneltebilirsiniz. Zaten yeterince şey yaşadı."

Memur Sanders içini çekti, yüzünde uzun süredir acı çeken bir ifade vardı. "Peki." "Hepsi bu kadar mı?" Katherine oturduğu yerden kalkarak sordu.

Sanders sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını salladı. "Hepsi bu kadar."

Daha önce bana gösterdiği aynı sıcaklıkla ona gülümsedi. "Kendimizi dışarıda bulacağız. Her zamanki gibi benim için bir zevkti Memur Sanders."

Adam homurdandı ve elini sallayarak başından savdı. "Elbette öyle."

Sandalyemden kalktım ve onu koridora kadar takip ettim. "Şu anda sana beşlik çakmak istiyorum," diye fısıldadım.

Yüzüne küçük, muzaffer bir gülümseme yayıldı. "Dışarı çıkana kadar bekle."

On Üçüncü Bölüm

I Katherine'i karakoldan çıkana kadar takip etti ve titreme dürtüsüne karşı koydu. buz kutusu gibiydi. Sanki polislerle yüzleşmek kötü değilmiş gibi. Baştan ayağa tüylerinizin diken diken olmasının verdiği ek rahatsızlık olmadan da yeterli.

Kapının hemen dışında durdum ve Teksas sıcağının beni sarmasına izin verdim.

bir battaniye gibi. Güneş ufukta alçakta duruyordu ama batarken bile, içimde kalan üşümeyi yok eden bir yoğunlukla yanıyordu. Gözlerimi kapattım ve parmaklıklar ardında olmadığım için sevinerek onun sıcaklığına doğru döndüm.

Yakındaki bir trafik lambasında motorlar çalıştı. Hafif bir esinti geçerken yeni kesilmiş çimlerin kokusunu taşıyordu.

Özgürlük için derin bir nefes aldım ve kurtarıcıma döndüm. "Çak bir beşlik?"

Katherine elini kaldırdı. "Çak bir beşlik."

Avuçlarımızı birbirine vurduk ve sonra ön merdivenlerden aşağı indik. Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Döndüğümde Jakob'un yakındaki bir ağaçlığın altındaki park bankından yukarı doğru itildiğini gördüm. Kings ceketini yerine, sağ göğsünde MC logosu bulunan siyah tişörtünün üzerine bol, kolsuz bir deri yelek giymişti. Onu görmediğim için kendimi aptal gibi hissettim.

Krallar ve Hayaletler yamaları arasındaki benzerlikler daha erken. Specters yamasındaki kafatası takkeli bir miğfer takarken, Kings yamasındaki kafatasının başında kırık bir taç vardı. Bunun dışında birbirlerine tamamen benziyorlardı.

Jakob ağaçların gölgesinden, ölmekte olan günün parlak altın rengine doğru çıktı. Yemin ederim karanlık ona bir kalp atışı kadar uzun süre yapıştı, sanki gitmesine izin vermek istemiyordu. Sadece Jakob'a özgü bir yürüyüşle bize doğru ilerledi, uzun bacakları kaldırımı yalayıp geçiyordu.

Katherine ve bana odaklandı.

"Nasıl gitti?" diye sordu bize ulaştığında.

"Beklenebileceği kadar iyi," dedi Katherine.

"Mütevazı davranıyor," dedim ona. "Memur Sanders'ı mahvetti." "Zavallı adam," dedi Jakob, ama dudaklarını hafifçe kaldırmasından anladım ki gülümsemek istedi.

Katherine saatini kontrol etti. "Tamam, gitmem gerek." Bana döndü. "Kearny Polisi'nden biri seninle irtibata geçerse, bana yönlendir."

"Yapabilirim," dedim. "Tekrar çok teşekkür ederim."

Gülümsedi ve kolumu sıktı. "Bir değil. Yakında konuşuruz."

Vedalaştık ve onun aracına binişini izledik. Bir kaç Dakikalar sonra çıkarken el salladı. Jakob'la yapmam gereken konuşmaya onu da dahil etmekle etmemek arasında bocaladım. Sonunda onu dahil etmemeye karar verdim. Krallar elimdeki bilgilerle bir şey yaparsa, makul bir inkâra ihtiyacı olabilirdi. Ben de öyle düşünmüştüm.

Jakob'a döndüm. "Magnolia'ya giriş yaparken gözlerini adamı hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

Parmağımla ön kapıyı gösterdim. "O içerideydi. Bana karşı suçlamalarda bulunan kişinin o olduğuna eminim ve düşündükçe bu işin içinde onun olduğuna da emin oluyorum."

"Nedenmiş o?" diye sordu.

"Öncelikle, korumanın sahte olduğunu biliyor olmalı. Bir müdürden başka kim çete üyelerini getirip her şeyi içeriden örtbas etme gücüne sahip olabilir ki? Ve her ne kadar kabul etmek istemesem de bana karşı suçlamada bulunmak dahice bir hamle. Onlara karşı yapılan herhangi bir tanıklığı ya da suçlamayı tartışmaya açabilir." Ellerimi havada salladım ve gözlerime küçük bir delilik kaçmasına izin verdim. "O deli piliç saldırı suçlamasından kurtulmak için bir şeyler uyduruyor. Ne büyük komplo, memur bey?"

Jakob polis karakoluna doğru döndü. Eğer süper güçleri olsaydı, bakışlarının yoğunluğu onu ateşe verebilirdi. "Adını öğrenebildiniz mi?"

Ellerimi indirdim. "Hayır. Onu tanıdığım gerçeğine dikkat çekmek istemedim Onu tanıyor musun?"

Jakob bana baktı, kaşlarının arasında küçük bir çatıklık vardı. "Olabilir. Yüzü tanıdık geliyor ama koyamıyorum."

"Dışarı çıkana kadar arabada beklemek ister misin, böylece ona bir kez daha bakabilirsin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. ". Daniel'lara yemek yemeye gitmeliyiz."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Sen içerideyken aradı ve bizi davet etti. Ona bir ara yemeğe gitmek istediğini söylediğini hatırlattı."

Geçmişteki benliğime lanet olsun. "Gran'i yabancı bir yerde uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

Jakob yaklaştı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Anlıyorum ama gitmemiz gerek."

Ona baktım. Kahretsin. Yüzünde yine o inatçı ifade vardı. Bazı nedenlerden dolayı *gerçekten* gitmemiz gerektiğini düşünüyordu. Çete liderini kızdırmak istemediği için mi yoksa ikisi arasında bir şeyler olduğu için mi, hiçbir fikrim yoktu ve bu hoşuma gitmiyordu.

Onu bu konuda sorgulama ihtiyacı çok güçlüydü ama bunu ve kendime bunun beni ilgilendirmediğini hatırlatmak için elimden geleni yaptım. Kralların sorunlarına karışarak zaten başımı yeterince derde sokmuştum.

"Tamam, ama önce büyükannemi aramalıyım," dedim. Başını salladı ve gitmeme izin verdi.

Otoparktan çıkarken büyükanneme seslendim. Jennifer'ı onunla birlikte en sevdiği diziyi izlemesi için kandırmıştı ve ikisi son üç saati birlikte sohbet ederek geçirmişlerdi. Akli durumunu kontrol etmek için yönlendirici soru sormaya çalıştım ama beni hemen telefondan attı. Son bölüm bir uçurumla sona ermişti ve o da Jennifer da bir sonraki bölüme başlamak için sabırsızlanıyordu.

Büyükanne, "Al, Liam'la konuş," dedi.

Telefonu kapatıyormuş gibi boğuk sesler duydum. "Ben de seni seviyorum!" diye bağırdım.

Şu kadın.

"Merhaba," diye gürledi Liam. "Nasıl gitti?"

Onu hoparlöre aldım ve Jakob'la birlikte karakola yaptığım ziyareti anlattık. Katherine'e açıkça kahramanlık tasladığımdan emin oldum. Liam kıkırdadı. "Bu bir şey değil. Onu bir de mahkeme salonunda görmelisin."

"Alınma," dedim, "ama bundan kaçınmayı tercih ederim."

"Yeterince makul," dedi. "Jakob, Magnolia'ya göz kulak olacak birine ihtiyacımız var.

Tanınmayacak, güvendiğiniz yeni bir adam seçin." Jakob

ona, "Zaten üzerinde çalışıyorum," dedi.

Telefonda yüksek bir ses yankılandı ve ardından hızlı hızlı İspanyolca konuşuldu. "Gitmem gerek," dedi Liam, sesi aceleyle çıkmıştı. "Bir sonraki
bensiz bölüm."

Hat kesildi. Telefondan Jakob'a baktım. Babası hiç de hayal ettiğim gibi değildi. Oğluyla gurur duyuyor, karısı ve büyükannemle dizi izlemeye istekli ve tüm bunları yaparken aynı zamanda ülkenin en tehlikeli motosiklet çetelerinden birini yönetiyor. Kendimi sürekli rezil etmek istemiyorsam, insanlar hakkında varsayımlarda bulunmayı gerçekten bırakmam gerekiyordu.

DANIEL VE EVA KING şehrin dışında, ormanın içinde iki katlı büyük bir evde yaşıyorlardı. En yakın komşuları yarım milden daha uzakta olduğu için iyi bir araziye sahip olmalılar. Bu iyi bir şeydi, yoksa muhtemelen birisi gürültü şikayetinde bulunurdu.

Arabayı yanaştırdığımızda arka bahçeden öyle bir müzik sesi geliyordu ki, arabanın motorunun gürültüsünden bile duyuluyordu. Yol boyunca alacakaranlık yerini bırakmıştı ve dış projektörler yanıyor, motosikletler, kaslı arabalar ve kamyonlarla dolu bir araba aydınlatıyordu. Kralların yarısından fazlası dışarı çıkmış gibi görünüyordu.

Jakob evden birkaç yüz metre uzağa park etti ve arabanın ışıklarını söndürdü. Camları açtık, gümbürdeyen bas sesini boğduk.

"Buna hazır mısın?" diye sordu.

Ona doğru döndüm. "İlk Kings partim için mi? Elbette. Barda gürültülü bir vardiyadan daha kötü olamaz, mi?"

Bana gönderdiği bakış, bunu yapabileceğini söylüyordu. "Saf olduğun zaman çok tatlı ." Gözlerimi ona diktim. "Har har."

Uzanıp kulağımın arkasına bir tutam saç sıkıştırdı, sonra elini boynuma doğru kaydırды. Başparmağını ileri geri ovuştururken başparmağının ucu tenime sertçe değiyordu. Bakışları dudaklarıma kaydı. "Tutuklanmadığına sevindim."

"Öyle mi?" Dedim.

Eli bükülerek beni öne doğru çekti. "Evet, seni oradan çıkarmak Magnolia'dan çıkarmaktan daha zor olurdu."

Şakaya gülümsedim. O gülmedi. Kahretsin, ciddiye. Kendime not: Asla tutuklanma.

Öne doğru eğildi ve dudakları benimkinden bir santim ötede durdu. "Neden değiştin?"

Aşağıya baktım. O arabayı sürerken kot pantolonumu çekiştirmiş, sonra da elbisemi başımın üstünden, işkence edercesine yavaşça çıkarmıştım. Neredeyse arabayı mahvediyordu. Şimdi göğüslerimi tamamen ortaya çıkaran dekolte bir atlet giyiyordum.

"Yeni kıyafetini beğenmedin mi?" diye sordum.

Bakışları doğrudan göğüs dekolteme kaydı. "Kıyafetini beğendim." Gözlerini yavaşça tekrar benimkilere dikti, sanki göğüslerimden başka bir yere bakmak istemiyormuş gibiydi. "Neden sorudan kaçyorsun?"

Bir nefes verdim. "Tanrım, gerçekten de havadan sudan konuşmak istemiyorsun, değil mi?"

Başını salladı, başparmağı hâlâ boynumda geziniyordu, dudakları kışkırtıcı bir şekilde yakındı.

"Değiştim çünkü bok suratlı motorcuların yaralarım ile ilgili on bin sorusuyla uğraşmak istemedim."

"Burada benimlesin," dedi. "Seni rahatsız etmezler."

Bu ifadenin saf egosu. Aman Tanrım. Sorun şu ki, muhtemelen haklıydı.

Omuz silktim. "Riske atmamayı tercih ederim."

Anlamış gibi başını salladı. Belki de anlamıştır.

"Bacağına ne oldu?" Ona sordum. Merak etmiştim.

Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden bu yana, bu anın samimiyeti ve şu anda bana karşı biraz tatlı davranıyor olması sayesinde, bir kez olsun gerçekten bir soruya cevap verebileceğini düşündüm.

"Şarapnel parçası," dedi. "Helikopterden indiğim çatıya bir RPG mermisi isabet etti ve büyük bir çelik parçası yedim. Kaslarımı oydu."

"Bacağın seni rahatsız ediyor mu?" Ben sordum.

"Her zaman değil ama evet," dedi. "Başka bir görevde sert bir iniş yaparak dizimi aşırı bükmem ve içinden geçen her tendonu yırtmam da yardımcı olmadı. Ameliyat işe yaradı ama bacak hâlâ berbat durumda."

Tıpkı benimki gibi. Ne güzel bir çift olduk. "Umarım kimseyi geride bırakmak kalmayız."

Biraz geri çekildi, bakışları beni delip geçti. "Kaçacak bir adama benziyor muyum?"

Gözlerimi devirdim. "Ah, benim hatam. Bir an kiminle konuştuğumu unuttum. Eminim düşmanlarımıza esneme hareketleri yaparsın ve onlar da o dalgalanan kasları görünce bayılırlar."

Kaslarını kaldırdı ve bana kibirli bir sırıtış fırlattı. "Sende işe yaradı."

"Geçici delilik," dedim. "Şimdi beni öpecek misin, misin? Jakob?"

Cevap olarak alçak bir hırıltı çıkardı ve beni koltuğumdan sürükledi. Beni döndürürken bacağımı savurdum ve sonunda ona bindim. Kalçamı acıtıyordu ama siktir et, bu biraz acıya değirdi. Eğildi ve yeterince uzun sürmeyen sıcak, yakıcı bir öpücükle ağızımı yakaladı. Alt dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırıp çekerken nefesim kesildi. Beni bırakmadan önce canımı acıtacak kadar sert bir şekilde ısırdı.

"Bir gün o ağzını ne yapacağımı bulacağım," dedi solgun gözleri loş ışıkta parlayarak.

"Yalan söyleme. Ağzımı seviyorsun." Ellerimi göğsünün sert gezdirdim ve parmaklarımı boynunun arkasında birleştirdim. "Tüm ahbapların gibi eğilip bükölmek yerine saçmalıklarını yüzüne vurmam hoşuna gidiyor."

Gözleri meydan benimkilerle buluştu ama söylediklerimi inkâr etmedi.

Öne doğru eğildim ve dudaklarımı kulağına değdirdim. "Beni susturmak için yapabileceğın bir şey olabilir. Senin o kalın aletinın etrafında konuşmak benim için oldukça zor olurdu."

Kalçalarımı kavradı ve tamamen uyarıldığında aletinın ne kadar büyük olduğunu göstererek içime girdi. "Bu sik mi?"

Ağrıyan kalçamı umursamadan pelvisimi onun itişine doğru yuvarladım. Zaten sert ve hazır olmasını seviyordum. Başka bir insanı şehvetten yarı deli hale getirmenin çok ilkel bir yanı vardı. Jakob da benim üzerimde aynı etkiyi yaratıyordu ve eğer bunu öğrenirse egosunun ne hale geleceğini bilmek bile istemiyordum.

Tekrar itti, kot pantolonlarımızın sürtünmesi içimde acı veren bir zevk sarsıntısı yarattı. Boynunu bıraktım ve kot pantolonunun düğmelerini açabilmek için gömleğini birkaç santim yukarı ittim. O kalın siki ağzımda istiyordum. Beni daha önce boşalttığından beri bunu düşünüyordum ve bunun karşılıkla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Bu adamın her santimini keşfetmek ve tadını çıkarmak. Cildi ne kadar yumuşak ? Ne kadar süre dayanabilirdi-

Bir dizi far üzerimizde parladı ve ben donakaldım. Lanet olsun, yere düşüp arabanın içinde ona sakso çekmeme iki saniye kalmıştı. Oradan geçen herhangi biri bizi görebilirdi. Jakob Daniel'a benim özel bir insan olduğumu söylemişti ve şans eseri haklıydı. Ona sakso çekerken yakalanma düşüncesi buz banyosuna atılmak gibi bir şeydi.

Jakob beni kendine çekti ve bir kamyon garaj yolunda ilerlerken biraz döndü, beni vücuduyla korudu.

"Nerede tamamen unutmuşum," diye fısıldadım boynunun kenarına.

Kamyon geçti ve karanlık tekrar üzerimize çöktü. Jakob koltuğına geri yaslandı ve kollarını bana dolayarak gevşedi. Farlar gece görüşümü mahvetmişti ve sırtırken dişlerinin beyazlığını zar zor görebiliyordum.

"Kadınlar üzerinde böyle bir etkim var," dedi, ses tonundan kendini beğenmişlik akıyordu.

Bu, geçen sabah bana söylediğı cümleinin aynısıydı ve kendime rağmen güldüm. "Sen de nerede olduğumuzu unutmamış gibi davranma."

"Oh, hatırladım," diye karşılık verdi. "Sadece umurumda değildi."

Birbirimize bir ayak mesafeden baktık, gözlerimiz karanlığa alışmaya çalışıyordu. Onu tekrar öpmek istiyordum ve kalçalarımı kavrayışından onun da beni öpmek istediğini anlayabiliyordum, ama şu anda bir şeylere başlamak için zamanımız yoktu ve eğer yaparsak, hala sahip olduğum küçük kendime hakimiyetimi kaybedebilir ve beni arka koltuğa sürüklemesine izin verebilirdim, tanıkların canı cehenneme.

Jakob, düşünceleri aynı tavşan deliğine gibi hayal kırıklığıyla kısık bir ses çıkardı. "Ne kadar çabuk içeri girip etrafı kolaçan edersek o kadar çabuk gidebiliriz. Hazır mısınız?"

"Oh, ben fazlasıyla hazırım," dedim, kelimeler imalarla doluydu. Zihnimde onu altıma yayılmış, çıplak ve gerinirken gördüm. O kadar tahrik olmuşum ki neredeyse rahatsız oluyordum.

Jakob parmaklarını kotumun içine soktu. "Böyle edersen sonunda herkesin içinde sevişeceğiz."

Başımı omzuna yasladım. "Haklısın. Özür dilerim."

"Bana öyle baktığın için asla özür dileme," dedi, elleri kıçıma doğru kayarken.

Kapıyı açıp arabadan indi ve bir koluyla beni tuttu. Bacaklarımı belinden çözmeden önce, ellerimin altındaki ağır kaslarının hissinin tadını çıkararak bir dakika boyunca ona sarıldım. Üzerinden kayarken beni sabitledi. Ayaklarım kaldırıma çarptığında ölçülü bir geri adım attım ve aramıza şu anda umutsuzca ihtiyaç duyduğum boşluğu koydum.

Daniel King'in evinin önündesin, sarhoş suçlularla dolu bir eve girmek üzeresin, diye hatırlattım kendime. *Topla kendini.*

Giysilerimi düzelttim ve Jakob'a bakmamaya çalıştım. Gerçekten de koca bir orospu çocuğuydu ve kıvrım kıvrım dövmelemleri ile yapış yapış karanlığı arasında bir kraldan çok gerçek bir hayalet benziyordu. Elini kot pantolonuna götürdü ve kendini yeniden ayarlarken bakışlarım tekrar ona döndü. Sadist bir çizgim olmalı çünkü

Bugün en az iki kez boşalmadan benim için sertleştiğini bilmek, ona biraz eziyet etmek istememe neden olan bir şeydi. Arkasını döndü ve arka koltuktan ceketini almak için uzandı ve sırtı bana dönükken saçlarımı dağınık topuzundan çıkarıp

Parmaklarını içinden geçir.

Ceketini silkti ve arabayı kilitledi. Birlikte eve doğru yöneldik. Yürürken elimi uzattım ve saçlarımı örmeye başladım.

Projektörlerin altın ışıklarına doğru ilerlerken bana baktı, bakışları parmaklarımın örgüyü bitirdiği yere kaydı. "Ne yapıyorsun?"

Örgüyü bağladım ve omzumun üzerinden çektim. "Bize daha sonra dört gözle bekleyeceğimiz bir şey veriyor." Ne demek istediğimi anlatmak için bileğime doladım ve çekiştirdim.

Jakob hissederek küfretti ve beni evin içine sürükledi.

Bölüm On Dört

I Daniel ve Eva King'in bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onlarıki kadar güzel bir evde yaşasaydım, bırakın elliyi, beş sarhoş motorcunun içeri girmesine bile izin vermezdim. onu. Gürültü sağır ediciydi. İnsanlar müziğin sesini duyurmak için bağıırıyordu. Onların bağıırışları, rastgele patlayan kahkahalar ve dışarıda motosiklet motoru çalıştıran bir salak arasında kulaklarımı tıkamama yarım saniye kalmıştı.

Jakob, görevdeki bir adam gibi beni birinci kata doğru götürdü. İçeri adımımızı atar atmaz parmaklarımızı birbirine geçirmişti ve şimdi de beni arkasından sürüklüyor, kendisine yöneltilen selamları kabul etmek için çenesini zar zor kaldırıyordu. Belki de onunla alay etmek kötü bir fikirdi. Son zamanlarda neredeyse yirmi dört saat birlikte olmaya zorlanmış olmamıza rağmen

Birkaç gün geçmesine rağmen hâlâ onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Elbette, bir ya da iki kez gardını düşürmüş ve sınırdaki şakacı davranmıştı, ama şimdi horozun ona sataşmasının bir tür çizgiyi aşmış olduğunu anlayamıyordum. Bana göre bu bir ön sevişmeydi ama çenesindeki kaslar ortaya çıkınca Jakob tahrik olmaktan çok sinirlenmiş görünüyordu.

Evin ortasından bir koridoru takip ettik ve bir oturma odasına çıktık. Sol tarafımda, elinde bira olan iri yarı bir adam konuşurken el kol hareketleri yapıyordu. Elindeki kutudan köpükler sıçradı ve parke zemine yağdı. Ya fark etmedi ya da umursamadı. Konuştuğu kadın adamın yaptığı pisliğe baktı ama adamın sarhoş kışını temizlemek için acelesi varmış gibi görünmüyordu.

Onları geçip mutfığa girdik. Ayakkabılarımın tabanlarını fayans zeminden çıkarmak için birkaç adımda bir ayaklarımı yukarı çekmek zorunda kaldım, daha fazla dökülen içeceğin ve Tanrı bilir başka nelerin kanıtı. Köşede büyük bir çöp tenekesi taşmıştı. Sigara ve esrar dumanı havada birbirine karışıyor, tepemde bir sis bulutu yaratıyordu. Sanki liseye geri dönmüştüm ve birileri aileleri şehir dışındayken bir parti düzenlemişti. Bu, yetişkinlerden çok, başkalarının eşyalarına hiç saygı duymayan gençlerin partisi gibiydi.

Jakob'un arkasına baktım. Oldukça düzenli bir insandım ve mevcut her yüzeyi kaplayan bira kutularını görmek beni tedirgin ediyordu. Onun gibi bir temizlik manyağına ne yapıyordu?

Elini çektim.

Durakladı ve bana döndü, kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

Taşan lavaboya doğru başımı salladım. "Sana bir çift eldiven ve bir fırça bulmamı ister misin?"

Bana attığı düz bakıştan şakayı anladığı ve komik olduğumu düşünmediği anlaşılıyordu.

Ona sıırttım.

Başını salladı ve beni ileriye doğru çekerek yürümeye devam etti. Tam karşımızda, geniş bir verandaya açılan bir dizi fransız kapı vardı. Dışarı çıktığımızda temiz havayı derin derin içime çektim. Tiki meşaleleri parmaklıklara dizilmişti, sitronella kokulu yağları en kötü böcekleri uzak tutuyordu. İnsanlar güverteye doluşmuş, bir şeyler yiyip içiyorlardı. Solumuzda, önlüklü iri bir adam açık bir ızgarada hamburger çeviriyordu. Genç bir motorcu yanından hızla geçip korkulukların üzerine kustu, arkadaşları ona gülüyordu.

Biraz midem bulanarak çevirdim ve etrafımıza yayılan manzarayı seyrettim. Arka bahçe, yüz bin dolar değerinde gibi görünen peyzajıyla çok büyüktü. Uzak tarafta, yüksek bir istinat duvarı küçük bir tepeyi uzakta tutuyordu. Olimpik büyüklükte bir yüzme havuzu Dalış tahtaları, su kaydırakları ve küçük bir şezlong ordusu ile tamamlanan bahçenin ortasında. Havuzun etrafına yayılmış oturma alanları, pergolalar, piknik masaları, insan yapımı bir nehre benzeyen bir şelale, iki ateş çukuru ve daha fazla sarhoş motorcu vardı.

Kalabalığa bakarken aklıma *Lupercalia* kelimesi geldi. Seks ve katliam etrafında dönen eski bir Roma festivaliydi. Bu Krallar bunu tekrar hayata geçirmek için ellerinden geleni yapıyormuş gibi görünüyorlardı. Yüzme havuzu soyunmanın çeşitli aşamalarındaki insanlarla doluydu. Orta boylu ve yapılı, tamamen çıplak beyaz bir adam havuzun kenarında durmuş, ellerini havaya kaldırarak bağırıyordu. Tamamen kalkmış aleti çok büyüktü. Porno yıldızı kadar büyüktü. Birisi havuzdan ona bir bira kutusu fırlattı ve o da öne doğru sıçrayarak kafasına gülle atmaya çalıştı.

Bitişikteki bir

jakuzide, bir adam ve bir kadın, paylaştıkları insanlara ya da yakınlarda durup onları dikkatle izleyenlere aldırmadan tavşanlar gibi sevişiyorlardı. İki kadın küvetin bir köşesinden ayağa kalktığı anda gözümü çiftten ayırdım.

piknik masasının arkasına geçip birbirlerini dövmeye başladılar. Diğer birkaç motorcu öne doğru akın etti, ayırmayı düşündüm ama onun yerine onlar da katıldı ve bahçenin kendi köşelerinde küçük bir arbede patlak verdi.

Bu saçmalık için fazla ayıktım.

Jakob bana döndü. "Barda gürültülü bir gece gibi, ha?"

Mutfakta bana attığı aynı düz bakışı ona da attım ve elimi onunkinden çekmeye çalıştım. Yakınlarda bira dolu bir soğutucu vardı. üzerinde isim var.

Parmaklarını parmaklarımın üzerinde sıktı ve beni kendine çekti. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Bu Charley's'deki bir vardiya gibi değil. Kurallar burada geçerli değil."

geçerken baktım. Jakuzideki kadın boşalırken çığlık başladı. "Bunu görebiliyorum."

Jakob çenemi kavradı ve beni kendisine döndürdü. "Bunu her zaman yaparız

Birkaç ay stres atmak için. İnsanlar kadar içiyor. İstedikleri kişiyle yatarlar, istedikleri kişiyle kavga ederler ve sonrasında da hiçbir kırgınlık olmaz. Burada herhangi bir sonuç yok, anlıyor musun?"

Beni bıraktı ve ben de kalabalığın ruh halinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak ona başımı salladım. Dışa dönük biri olmak zordu. Bu, barda beslendiğim türden bir enerjiydi, sadece çok daha büyük bir dereceye kadar. Baş döndürücü bir adrenalın dalgası damarlarımda dolaşarak beni uyandırdı. Az önce arabada olanlar ve sonra jakuzideki çifti izlemek arasında, olmuştum. Şiddetin kalabalığın geri kalanına da sıçramasını beklerken yakınlardaki bir kavganın sesleri beni gerdi. Bu garip bir duygu ve beni pervasız ve vahşi hissettirdi.

Jakob'dan uzaklaşıp bahçeye doğru baktım. Tanrı yardımcım olsun, bunu neden yaptıklarını anlamıştım. Ruhumun küçük bir kısmı buradan gitmem için çığlık atsa da, çok daha büyük bir parçam bir süre daha kalmak istiyordu. Bir geceliğine de olsa umurumda olmasa ne yapardım?

Sonuçları hakkında endişelenmeden istediğim her şeyi yapsaydım?

Kıyafetlerim aniden çok dar gelmeye başladı. Gece havası tenimi elektriklendiriyordu. Başımı arkaya atıp ulumak, çırılçıplak soyunmak ve Jakuzide çift olmak, Jakob'u uçurumun kenarına itmek ve kendini gerçekten bırakırsa ne yapacağını görmek. Bunun ya hayatımın en güzel gecesine yol açacağını ya da beni sonsuza dek yaralayacağını hissediyordum. Belki ikisi de.

Eğlenceye doğru bakarken bakışlarının yoğunluğunu hissettim ve gözlerimi yavaşça çevirdim. Avını gören bir avcı gibi yüzüme bakarken göz bebekleri genişledi.

"Jakob," diye nefes aldım.

Bakışlarını benimkilerden ayırdı. "Siktir," diye tükürdü. Birisi ona Kalabalıktan bir isim. Onları görmezden geldi ve bana döndü. "Biz

parti için buradayım. Henüz buna hazır değilsin."

"Bana neye hazır olduğumu söyleme," dedim.

Kaşlarını çattı. "Peki. Ben buna hazır değilim." "Beni korkutup kaçıramayacaksın."

Cevap kahkahası neşesizdi. "Bana ne yapmayacağımı söyleme." Tamam, bunu hak etmiştim.

"Jakob!" diye kükredi biri.

İkimiz de döndük. Kahretsin, Daniel King'di. Ateş çukurlarından birinin yanındaki sandalyesinden kalkmış ve bize işaret ediyordu.

Jakob cevap olarak bir elini kaldırdı ve sonra bana yaklaştı, mavi gözleri fener ışığında parlıyordu. "Bu işi bitirelim ve buradan gidelim."

Derin bir nefes aldım ve umursamazlığımı geri kazanarak başımı salladım.

Verandadan inerek arbedeye karıştık ve krallarının etrafında toplanan küçük kalabalığa doğru ilerledik. Daniel oturan adamı tokatladı.

başının arkasına vurdu ve ayağa kalkmasını işaret etti. Adam kafasını ovuşturdu ve uzaklaşırken nefesinin altında homurdandı.

"Yakınımda dur," dedi Jakob. Benden uzaklaştı ve boşalan koltuğa oturdu.

uzaklaştım ve ateşin diğer tarafındaki kadınlarla dolu bir banka doğru yöneldim. "Oturabilir miyim?" diye sordum.

Bana en yakın olan kadın yirmili yaşlarının başında bir motorcuydu. Ona barda bir ya da iki kez hizmet etmişim ama yüzüne bir isim koyamamışım. Zeytin rengi teni, kumral bukleleri ve aldatıcı derecede masum yüzüyle güzeldi. Üzerinde Kings amblemi olan deri yeleği olmasa, onun bir çete üyesi yerine sevilen bir anaokulu öğretmeni olduğunu düşünebilirdiniz.

"Elbette," dedi, biraz yana kayarak.

Ben otururken yanındaki kadın bana doğru döndü. Ben de ona baktım. değildi; ateş ışığında parlayan kaymaktaşı gibi solgun teniyle göz alıcıydı. Kalın sarı saçları esintiyle biraz dalgalanıyordu. Mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti, kenarları hafifçe kan çanağına ve otururken bile sallanıyordu. Eğer barda olsaydık, şu an onun önünü kesmeyi düşündüğüm zaman olurdu.

"Jakob'u mu beceriyorsun?" diye

mırıldandı. Vay be. Bu eğlenceli

olmalı. "Kim söyledi bunu?" Ben

sordum.

Etrafımıza bir göz attı ve sonra aptalmışım gibi bana baktı. "Herkes."

"Tamam," dedim. Son üç ayda sarhoş biriyle karşılaştığımda mümkün olduğunca tarafsız kalmanın en iyisi olduğunu öğrenmiştim.

Gözleri kısıldı. "Demek ?" Omuz

silkim. "Elbette."

kadının önüne doğru eğildi. "Eskiden onu becerirdim." Kadın onu geri itmeye çalıştı. "Sürtüklük yapma, Amanda."

Amanda ona ters ters baktı. "Bana ne yapacağımı söyleme,

Emily." Emily bana döndü. "Onu görmezden gel. Kötü bir gün geçirdi."

İkisi arasında bir bakış attım. "Olur böyle şeyler."

Amanda tekrar öne doğru eğildi ve ateşin karşısında Jakob ve Daniel'ın derin bir sohbeta daldığı yere baktı. "Birlikteyken ellerini benden uzak tutamazdı. Hâlâ onunla birlikte olsaydım, beni başka bir yere oturtmak yerine kucağına sürüklerdi."

"Tamam," dedim tekrar, çünkü başka ne diyebilirdim ki?

Bu mu? Belli ki biriyle tartışmak istiyordu ve Charley's'de çalışırken öğrendiğim bir başka ders de kazanmanın mümkün olmadığıydı. sarhoş insanlarla tartışmalar.

Sırıttı. Dostça bir bakış değildi bu. "Senden pek hoşlanmıyor olmalı."

İçimi çektim. "Neden saçmalıkları bir kenara bırakıp bana bu konuşmadan ne elde etmeyi umduğunu söylemiyorsun?"

Uzandı ve omzumu itti.

"Oh, dövüşmek mi istiyorsun?" diye sordum. "Seni daha önce barda görmüştüm. Senden on beş santim daha uzunum ve senden yaklaşık otuz kilo daha ağıyım. Ayrıca ben taş gibi ayıgım, sen değilsin. Bunun sonu senin için iyi olmayacak. sen."

Beni tekrar itmeye çalıştı ama Emily onu yakaladı. "Kes şunu Amanda. Sarhoşsun sen." Bana döndü. "Gerçekten özür dilerim. Genelde böyle değildir."

"değil," dedim ona. Amanda'ya baktım. "Jakob seni mı?" Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Onunla birlikteyken Jakob seni boşalttı mı?" Kadın

arkasına yaslandı. "Bu seni nasıl ilgilendirir?" Omuz

silkim. "İlgilendirmez, ama beni rahat bırak."

"Evet, beni ." Gülümsemesi keskindi. "Seviştiğimizde bazen iki ya da üç kez."

Bunun üzerine neşelendim. "Bu bana dört gözle bir şey verdi."

Kaşlarını çattı. Belli ki beklediği tepki bu değildi.

"Bak," dedim. "Bir tartışmaya girmek
İkimizin de küçük ve kıskanç görünmesine izin vererek, klitoris neredede olduğunu bilen bir adamla yatmayı seçtiğimiz için kendimizi tebrik mi edeceğiz?"

Gözlerini bana dikti ama ters ters bakıyor gibi görünmüyordu; sözlerimi anlamaya çalışıyor gibiydi. Onu kıskanmadım.

Sarhoşken düşünmek kolay değildi. Ben de sarhoşken bazı aptalca şeyler yapmış ve karakterime aykırı davranmıştım ve bu yüzden onu rahat bırakmaya hazırdım.

"ama," dedi Emily ona. "Krista sana iyi başka bir şey yapmadı. Ve sen artık Jakob'u sevmiyorsun bile."

Amanda başını kaldırıp arkadaşına baktı. Emily onun sırtını sıvazladı. "yok."

Amanda ağlamaya hazır görünüyordu. "Lanet olsun. Haklısın." Bana geri döndü. "Özür dilerim."

"değil," dedim. "Neden kötü bir gün geçirdin?"

Solunda piknik masasının etrafında toplanmış bir grup erkeğe baktı. "Erkek arkadaşım klitoris neredede olduğunu bilmiyor."

Amanda ile aramızdaki gerginlik bir kez ortadan kalktığında, iki kadınla da gayet iyi anlaştım. Bir saat boyunca oturup konuştuk. Emily bir King'di, bu da onun bir gazi olduğu anlamına geliyordu. O da Jakob gibi ordu mensubuydu ve gecenin karanlığı çöküp parti etrafımızda kaynarken, ateşin yanında küçük bir baloncuğun içinde oturup savaş hikayelerimizi anlattık.

Amanda küçük tartışmamızdan sonra suya geçti ve ayılmaya başlamıştı. Bana Kearny'de doğup büyüdüğünü söyledi. Ailesi kasabadaki fırının sahibiydi, her Pazar kiliseye giderdi ve Kearny'nin çeşitli kurulları ve kulüpleriyle derinden ilgiliydi, bu da en iyi dedikodulara olduğu anlamına geliyordu. Erkek arkadaşı aslında klitoris neredede olduğunu biliyordu, ancak son zamanlarda ona karşı bir pislik gibi davrandığı için daha önce çok üzgündü, ondan ayrılmayı planladığı noktaya kadar.

"Peki ya sen?" Emily'ye sordum. "Burada kimseyle görüşüyor musun?"

Cevap olarak sol elini kaldırdı ve bir alyans gösterdi. "Corpus Christi açıklarında bir petrol platformunda çalışıyor."

"Vardiyaları nasıl?" diye sordum. Sahile yakın bir yere taşındığımdan beri birkaç sondaj işçisiyle tanışmıştım ve duyduğum kadarıyla mesai saatleri acımasız olabiliyordu.

"Her seferinde iki haftalığına gidiyor," dedi. "Oradayken haftanın yedi günü, günde on iki saat çalışıyor. Ama sonra iki haftalığına eve geliyor ve o süre boyunca izinli oluyor, yani o kadar da kötü değil."

Amanda Emily'den bana baktı. "Seni kandırmasına izin verme. O yokken hep endişeleniyor."

Emily omuz silkti. "Herhangi bir hatanın büyük bir patlamaya ve korkunç bir petrol sızıntısına yol açabileceği gerçeğinin bununla bir ilgisi olabilir."

"Ayrılmayı düşündü mü?" Ben sordum.

Başını salladı. "Eve her gelişinde bu konuyu konuşuyoruz ama yakınlardaki başka hiç kimse onlar kadar maaş almıyor ya da onların sahip olduğu avantajlara sahip değil."

Amanda su bardağını ayaklarının dibine bıraktı. "Birkaç kasaba ötede bir araba fabrikası inşa ediyorlar. Bölgeye on bin civarında istihdam getirmesi bekleniyor."

Emily başını salladı. "Araştırdık. Bir makinist için giriş seviyesi maaşı şu anki maaşının sadece yarısı."

Arkama yaslandım. "Lanet olsun."

Karşımızda Daniel King öyle bir kahkaha attı ki Amanda'nın sonraki sözlerini bastırdı. Ona sinirli bir bakış fırlattı ve ben de onun bakışlarını takip ettim. Etrafında giderek daha fazla motorcu toplanmıştı.

Ben Amanda ve Emily ile konuşurken o da ateşin kendi oturuyordu. Jakob hâlâ onun yanındaki koltukta oturuyordu. Onun yine azarlanmasını bekliyordum ama onun yerine tam bir sosyopat gibi görünen Daniel, onlara her bakışında sırtıyordu.

Jakob şimdi Daniel'dan uzağa eğilmiş, diğer yanında oturan başka bir Kings infazcısıyla konuşuyordu. Ateş ışığı yüzünün sert oynaşıyor, yüz hatlarını keskinleştiriyordu. Arkasında içki âlemi devam ediyordu, Kulübün üyeleri, sanki çoktan ölmüş bir ahlaksızlık tanrısını diriltmeye çalışıyormuşçasına içiyor, yiyor, kavga ediyor ve .

Diğer infazcı Jakob'a bir şeyler söyledi ve Jakob cevap olarak başını sallayıp birasından bir yudum aldı. Burada otururken ben de iki bira içmiştim, ama alkol bir vızıltı hissetmek yerine yorgunluğumu daha da derinleştirmişti. Gitmek istiyordum. Altımdaki tahta bank acımasızdı ve bacağım zonklamaya başlamıştı.

Jakob sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi ateşin üzerinden bana baktı.

Oturduğumuzdan beri bunu çok yaptı, bazen uzun süre beni izledi.

Konuşurken bazen sanki hâlâ burada olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi gözlerini hızlıca kırptırıyordu.

Bakışlarımız kilitlendi.

"*Hazır* mısın?" diye

mırıldandı. Başımı

salladım.

Birasını yere bıraktı ve ayağa kalktı.

Yanımdaki kadınlara . "Biz çıkıyoruz."

Amanda Jakob'a baktı. "İki orgazmdan daha azıyla yetinme."

Sırıttım. "Yapmayacağım."

Konuşurken beni birkaç kez güldürmüştü. Kuru bir zekâsı ve sağlıklı bir şekilde kendini küçümsemesi vardı, bu da beni bir tartışmadan kaçındığımız için memnun etti.

Banktan kalktım ve bir an durakladım, acımla nefes aldım. *Kahretsin*, çok acıyordu.

Emily ayağa kalktı ve dirseğimi tutarak beni sabitledi. "İyi misin?" Başımı salladım. "Sadece bacağım sakat. Birazdan iyi olacağım."

Aslında öyle olup olmayacağımı da bilmiyordum. Kalçama derin, zonklayıcı bir ağrı yerleşmişti. Dizim de mutlu değildi. Asansördeki kavgam ve huzurevi koridorundaki koşuşturmam arasında bugün kendimi çok zorlamıştım. Taş gibi sert bir bankta oturmak daha da kötüleştirmişti.

Jakob yüzüme bir kez baktı ve yanıma geldi. "Onu yakaladım," dedi Emily'ye.

Başını salladı ve yerine oturdu.

Jakob yaklaştı, sanki beni kucaklamaya hazırlanıyormuş gibi bir kolunu sırtıma doladı.

Elimi göğsüne koyup onu durdurdum. Avucumun altındaki göğüs kası duvarı inatçı bir his veriyordu. "Beni hemen şimdi buradan çıkarırsan, bunu asla unutamam. Yürüyebilirim."

Yüz ifadesi . "Sen , onlar da bunu yaşamana asla izin vermezler."

"Sarhoş olduğumu söyleyeceğim."

Başını iki yana salladı. "Çok inatçısın." "Sen de çok patronluk taslıyorsun," diye tersledim.

Emily garip bir ses çıkardı. Sanki gülmekten boğuluyormuş gibiydi.

Jakob onu görmezden geldi, üzerime dikildi, ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Eğer düşmeye başlarsan, seni omzumun üzerinden atarım. Yaralanmaktansa senin sinirli olmanı tercih ederim."

"Çok centilmence," dedi Amanda hülyalı bir sesle.

Jakob ona alaycı bir bakış fırlattı.

Kıs kıs güldüm ve gerginliği azalttığı için memnun bir şekilde topallayarak uzaklaşmaya başladım. Kavgacı bir sarhoşla karşılaştığımda soğukkanlılığımı koruyabilmem komikti ama Jakob bana emir vermeye başladığı anda sinirlerimin frenleri bozuldu. Sonunda birbirimizi öldürebileceğimizi söylediğimde Büyükanne'ye yalan söylememiştim.

Amanda ben geçerken bana göz kırptı.

"Bir dahaki ilk tur benden," dedim iki kadına. Amanda, "Seni bu konuda tutacağız," dedi.

Acımdan mı yoksa partinin enerjisinin değişmesinden mi bilmiyorum ama ayrılırken artık sefahate katılma isteği duymuyordum. Sundurmanın gölgesinde yarı gizli bir şekilde duvara yaslanmış iki kişinin görüntüsü bile beni etmiyordu. Sadece Jakob'un ailesinin evine dönmek ve önümüzdeki on iki saat boyunca uyumak istiyordum. Tanrıya şükür yarın çalışmak zorunda değildim.

Geldiğimizden beri ev kirliden çöpe dönmüştü.

Kendime rağmen Daniel ve Eva için üzüldüm. Sabah bütün bu pisliği kim temizleyecekti? Daniel rütbesini geri çekip yeni

Bunu yapmak için acemiler mi? Eğer öyleyse, bu işi onlara hiç .

Önünden geçerken yemek odasına baktım ve anında pişman oldum. Birisi oraya kusmuş. Sanki, projektıl kusmuş gibi.

Exorcist. Duvarlardan birinin her yerindeydi ve sanki insanlar içine basmış gibi halının içine gömülmüştü. Ürperdim ve gözlerimi dik tuttum.

o noktadan sonra. Bacağım bana bağıırıyordu ve yavaş, duraklayan adımlarla yürüyordum. Sadece arabanın arka koltuğundaki çantamda sakladığım ağrı kesicilerin düşüncesi beni havlu atmaktan ve Jakob'un beni oradan çıkarmasına izin vermekten alıkoydu.

Koridorun köşesini dönüp ön kapı görüldüğünde rahat nefes aldım. Sağ tarafımdaki duvarda bir kolaj resim sıralanmıştı,

Eva ve Daniel King'in hayatları serildi. Eva'nın yere kadar uzanan muhteşem bir quinceañera elbisesi içinde, etrafını saran genç kızların fotoğrafları vardı.

Ailesi olmalı. Genç, güzel ve mutlu görünüyordu. Yakınlarda Daniel'la düğünlerinde çekilmiş bir fotoğraf vardı; ikisi yavaş bir dansı paylaşıırken kulaktan kulağa sırtıyorlardı.

Bakışlarım bir sonraki kareye kaydı ve sendeleyerek durdum.

Jakob arkamda durdu, eli belime dolandı ve beni destekledi. "İyi misin?"

İki motorcu ön kapının yanındaki duvara yaslanmıştı. Onu duyduklarında başlarını çevirdiler. Dikkatli olmam gerekiyordu. Onları tanımıyordum ve sadakatlerinin nerede yattığını bilmediğimden emindim.

Cevap olarak Jakob'un pençesinde döndüm ve sırtımı adamlara dayadım. Ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve onu öptüm. Hızlı olmasını istemiştim ama sonra dudakları altımda açıldı ve diliyle beynime kısa devre yaptıran bir şey yaptı.

Sonunda kendimi geri çektim.

Jakob'un kaşları birbirine yaklaşarak gözlerini gölgeledi. "Otoriter bir pislik olduğumu sanıyordum," dedi alçak sesle.

"Öylesin," dedim ona. Sevgimi herkesin önünde gösterecek biri ama şu anda bunu satmam gerekiyordu. Ellerim göğsünün üst kısmına geldi ve parmaklarımı deri ceketinin içine sokup onu aşağı çektim, boynuna doğru öpücükler kondurarak kulağına fısıldadım: "resme bak. Daniel ve Eva'nın düğün fotoğrafının solundaki."

Ellerini kıcımlı kavrayacak şekilde kaydırdı ve kulak memesini ısırma yetecek kadar başını hafifçe çevirdi. Kastettiğim resmi gördüğü anda anlamıştım. Sertleşti, gevşemeye zorlamadan önce parmaklarını içime soktu. Sonra bana döndü ve dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. İzleyen herkese öpüşüyormuşuz gibi görünmüş olmalıydık ama ağızlarımız birbirine değmiyordu bile.

"Buradan siktir olup gitmemiz gerek," diye fısıldadı.

Başımı salladım ve ön kapıdan çıkmadan önce resme son bir kez bakarak uzaklaştım. Daniel'in askerlik yaptığı dönemden bir fotoğraftı. Kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamış bir grup askerle birlikte duruyordu. Ordunun çöl üniformasının açık renkli kamuflajını giymişlerdi ve arkalarında kum tepeleri ufka doğru uzanıyordu. Kadrajı dolduran kadın ve erkekler bitkin ama mutlu görünüyorlardı, sanki zorlu bir savaşı yeni kazanmış gibiydiler. Daniel kolunu on sekiz yaşından bir gün bile büyük olmayan bebek yüzlü bir askere dolamıştı. Ona on yıl ekle, kırk yaşına gelsin. Kaslı vücuduna birkaç kilo kas ekleyip yüzünü de biraz doldurursa, karakolda gördüğüm Magnolia Hills müdürünün tıpatıp aynısı olurdu. Göğsündeki isim etiketinde Redding yazıyordu. Jakob, Daniel'in koridorundan geçerken bu resmi yüzlerce kez görmüş olmalıydı Bu yüzden adam tanıdık geliyordu.

Mustang'e doğru sessizlik içinde yürüdük. Gece sıcaktı ama içimi ürperten bir soğukluk omurgamdan aşağı süzülüyordu. Arabaya vardığımızda Jakob kilidi açtı, ben de içine tırmandım ve telefonumu torpido gözüne sakladığım yerden çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" Jakob sordu.

Parmağımı kaldırdım ve huzurevini aradım.

"Merhaba, Magnolia Hills'e ulaştınız," dedi gece resepsiyon görevlisi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bay Redding'e ulaşmaya çalışıyorum," dedim. "Yarın saat kaçta burada olacak?"

"Sekiz gibi burada olur."

"Çok teşekkür ederim," dedim ve telefonu kapattım.

Jakob'a döndüm. Yüzü dikkatle boştu.

"Her şey açıklığa kavuşsun diye söylüyorum" dedim. "Motosiklet kulübünüzün lideri, rakip bir çetenin uyuşturucu operasyonunu yöneten adamla aynı birimde görev yaptı. King bölgesine tecavüz eden, Kearny'deki hakimiyetinizi sarsan ve sizi birbirinizle açık bir çatışmaya sürükleme potansiyeli olan bir uyuşturucu operasyonu."

Jakob anahtarları kontağa soktu ve arabayı . Motor kükreyerek canlandı.

"Bunun hiçbir anlamı olmayabilir," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Buna gerçekten inanmıyorsun."

Bana baktı ve başını iki yana salladı. "Hayır. Bilmiyorum."

On Beşinci Bölüm

I parmakların tenimin üzerinde kaydığını hissederek uyandım. Boynuma baskı uygulandı, ardından yumuşak bir gıdıklanma ve sıcaklık hissi geldi. Sadece beni oradan öptü.

Mmm... bu güzel hissettiriyor.

Gözlerimi açtım, bir an için kafam karışmıştı. Burası benim dairem değildi. pencereleri geniş bir karartma perdesi kaplıyordu. Bulut gibi yumuşak bir şiltenin üzerinde yan yatmışım. Aşağıya baktım. Çarşaflar belimin etrafında toplanmıştı. Üzerimde büyük beyaz bir tişört vardı ve hissettiğim kadarıyla iç çamaşırım hâlâ üzerimdeydi.

Dün gece hızla geri geldi. Parti. Ayrılırken gördüğümüz resim. Hatırladığım son şey, Jakob'un Mustang'in içinde bana bakıp koltuğumu arkaya yaslamamı ve dinlenmemi söylediğiydi. O sürerken uyuyakalmış olmalıyım. Arabadan hatırlamadığıma göre beni arabaya taşımış ve yatağıma yatırmış olmalıydı.

Gömleğimin altından bir el kaydı. Jakob kolunu ortama doladı, beni çarşafların arasından geriye doğru çekerken pazularımı esnetti. Onun iri ve sıcak bedeninin kucağına yerleştim. Sırtımın alt kısmına bastırdığı ereksiyonu, içime bir farkındalık dalgası gönderdi.

" kaç?" diye sordum.

"Neredeyse öğlen," dedi.

Boynuma bir öpücük bıraktı. Ve bir tane daha. Dudakları tenimi kavurarak köprücük kemiğime doğru inerken takdirle mırıldandım. Bana giydirdiği gömlek yolumun üzerindeydi. Kolunu belimden kaldırdı ve eteğini yakaladı, ben de onu çekip çıkarmasına yetecek kadar doğruldum. Gömleği fırlattı.

Sonra omzumu kavradı ve beni ona doğru, sırt üstü döndürdü.

Karartma perdeleri ışığın çoğunu engelliyordu ama kenarlardan onu görebileceğim kadar aydınlık sızıyordu. Kana susamış bir İskandinav'a bakmak yerine, zar zor uyanan bir adamın yüzüne bakıyordum. Aslında sevimli görünüyordu. Saçları dağınıktı.

Uyku yüz hatlarındaki sert çizgileri yumuşatmıştı. Bana bakarken gözleri yarı kapalıydı. Olduğundan daha genç, savunmasız ve neredeyse çocuksu görünüyordu.

Bir elimi kaldırdım ve saçlarını alnından geriye doğru taradım. Kapadı. Gözlerini bana dikti ve dokunuşuma doğru eğildi. Kendime onun da

Ama sonra dönüp bir öpücük bıraktı.

Bileğimin iç tarafını okşuyordu ve bu çok fazlaydı, gerçek bir şefkate çok yakındı. Midemde istenmeyen küçük bir çarpıntı oldu. Bunu kırmak için bir şeyler yapmalıydım.

Bu büyü. Gözleri hâlâ kapalıydı, bu da ne kadar yorgun olduğunu gösteriyordu ve ben de buna takıldım.

"Şu anda uyuyakalırsan çok kırılırım," dedim ona.

Cevap olarak, yarı üstüme ve kulağımın horlamaya başladı.

Omzunu ittim. Tanrım, çok ağırdı. "Hiç komik değilsin," dedim.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "O zaman neden gülümsüyorsun?"

Kahretsin, , değil mi? "Kapa çeneni," dedim, ona doğru uzanarak. Kalçalarımın arasına kaydı. "Hayır, sen kapa çeneni."

Güldüm ve bacaklarımı ona onu kendime çekmeye çalıştım. Jakob'un bu eğlenceli yanını seviyordum.

Büyük eli ağzıma inerek bastırdı ve bakışları sağa, kapıya doğru kaydı. "Ciddiyim Krista," dedi alçak sesle.

O zaman yakaladım, bu yatak odasının dışındaki hayatın sesini. Alt kattan konuşmalar yükseliyordu. Yakınlarda bir yerde, bir çamaşır makinesi sıkma devrine geçti. Doğru ya. Burası onun dairesi değildi. Yalnız değildik.

Avucunu hafifçe ısırdım ve o da elini . "Sessiz olabilirim," dedim.

Cevap sırtışı karanlık bir şeydi. "Bunu göreceğiz."

Dirseklerini başımın iki yanına dayadı ve kalçalarını öne doğru kaydırarak aletin sert uzunluğunu seksimin üzerinde gezdirdi. Tehdit eden iniltiyi yuttum. Tanrım, bu iyi hissettirdi. Aramızda çok fazla katman olamayacak kadar iyi. Bakmak için başımı kaldırdım ve Jakob'un boxer giymediğinden emin oldum.

"Bacağın nasıl?" diye sordu, kalçalarını tekrar döndürerek.

Başımı tekrar yastığa koydum. İçimde dolaşan zevk, onun sözlerine odaklanmamı zorlaştırıyordu. "Sorun değil," dedim.

Ve . Arabada kas gevşetici almıştım.

On saat uyumuş , dün geceden kalan acı alıştığım sabah sertliğine dönüşmüştü. Jakob'un klitorisimin üzerinde kayan aletin sürtünmesi göbeğimin sıkışmasına neden oldu ve artan uyarılmam kalan tüm rahatsızlıkları arka plana itti. "Bunu tekrar yap," dedim ona.

Kalçalarını benimkilere doğru itti ve başını eğerek yanağımın üzerinde bir öpücük çizgisi izledi. Yüzümü çevirerek ona daha iyi bir erişim sağladım ve o da devam etti, kalçalarının baskısı, boynumdan aşağıya ve sonra köprücük kemiğim boyunca öpüşürken kayboldu. Başka biriyle bu pozisyonda olsaydım, yavaş, uykulu bir seks ve sonunda belki bir şekerleme daha isterdim. Ama bu Jakob'du. Onun öpücükleri Yumuşak. Uykulu ya da nazik değillerdi. Sessiz olmam gerekmesine rağmen, beni dişlerimi sıkmaya ve derin, sert bir nefes almaya zorlayacak şekilde tenimi dağladı.

burnumdan nefes alıyordum. Beş dakika önce ve şimdi o kadar tahrik olmuşum ki, uyarılmamın kayganlığının külotumu kapladığını hissedebiliyordum.

Karşımızdaki yatak odasının şık duvar klima ünitesi çalışmaya başladı ve serin hava üzerimden geçerken meme uçlarım büzüldü. Jakob başını eğdi ve bir meme ucunu ağzına götürüp dilini üzerinde gezdirdi. Çarşafı yumruklarımınla sıktım ve ona doğru eğildim. Meme uçlarım her zaman Hassas. Bana bu şekilde saldırmaya devam ederse, klitorisime gelecek bir sonraki nazik fırça beni tamamen çözebilirdi.

Bir göğsünden diğerine geçti, elleriyle göğsünü kavradı avuçlarının sıcaklığı klimanın soğuşunu uzaklaştırdı. Dili çalışırken Bir meme ucumu okşarken, boştaki elinin parmakları diğerinin üzerinde geziniyor, beni aşırı uyarıyordu. Kendimi daha dolgun, daha yumuşak hissediyordum, bedenim kendini ona hazırlıyordu. Isı çekirdeğimde toplandı. İç duvarlarım nabız gibi atıyordu. Kalp atışlarımla birlikte, hâlâ boş olduğumu hatırlatan bir acı. O beni doldurmadan kendimi neredeyse yoksun hissediyordum - işte beni bu kadar çaresiz kılıyordu.

Bu çaresizliğin bir kısmının dünden kaldığını biliyordum. Araba kullanırken beni boşalttı, ama bu ihtiyacım olan rahatlamayı sağlamak yerine beni daha da sıkmaya yaradı. İkimiz de tamamen giyiniktik. Günün geri kalanında birbirimize neredeyse hiç dokunmadık. Ceketinin örttüğü geniş omuzlarına, kot gizlediği sıkı kalçalarına saatlerce bakmak zorunda kaldım. Onu şimdi çırılçıplak, vücuduma taparken görmek beni kesinlikle mahvetti.

"Jakob," diye fısıldadım.

Sesimdeki ihtiyacı duymuş olmalı ki bir elini kalçama ve iç çamaşırımı çekiştirerek çıkarmaya başladı. Dudakları meme ucumdan kayboldu ve onları kaybedince neredeyse haykıracaktım. Daha aşağıya indi, burnundan bir nefes çekmek için karnımın üzerinde durakladı. Alçak bir onay sesi,

Bana bakarken göğsünden neredeyse gibi bir ses yükseldi. "Yapabilirim Beni ne kadar istediğini *kokla*."

Klima ünitesinden gelen esinti hâlâ üzerimizdeyken, uyarılmamın misk gibi kokusu inkâr edilemezdi. Derin bir nefes daha aldı, göğüs kafesi kalçalarımın arasında genişledi ve sonra daha da aşağı indi. Elleri dizlerime vurdu, onları iyice itti ve beni ona doğru açtı. Amcığıma bakarken yüzündeki açık sahiplenme ifadesi beni onun için kesinlikle çılgına çevirdi.

"Jakob," dedim, bu kez daha sert bir sesle.

Öne doğru eğilirken sırtıtışının karanlık kenarını yakaladım. Benimle alay etmedi. Acele etmedi. Onun yerine dilini doğrudan içime soktu. Nefes nefese kalarak yataktan kalktım. Adam açlıktan ölüyor olmalıydı, çünkü beni o kadar yoğun bir odaklanmayla yedi ki kısa süre sonra nefes nefese kaldım. Ama eğer küçük, sadist bir yanımla varsa, Jakob beni alt etmişti. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum serbest bırakmayı sağlamak yerine, klitorisimi titizlikle görmezden geldi ve beni daha yükseğe döndürerek amımı dillemeye devam etti.

Kalçalarımı oynatarak ona vücudumla ne istediğimi anlatmaya çalıştım. Islak etime karşı alçak bir hırıltı çıkardı ve bacaklarımı omuzlarına çekti. Sonra ağır kollarını kalçalarımın ve belime dolayarak beni olduğum yerde sabitledi. Mesaj açıktı: Ne istediğimi biliyordu ve hazır olduğunda bunu yapacaktı. O zamana kadar, beni yiyip bitirmek için acele etmemeyi planlıyordu.

Kalp krizi geçirmek üzere olduğum için bu kadar endişelenmeseydim sinirlenebilirdim. Serbest bırakılmadan bu kadar uzun süre bu kadar tahrik olmak uzun vadede sağlığım için iyi olamazdı. Nefeslerim sık soluklarla geliyordu. Nabzım kaçak bir tren gibi vücudumu dövüyordu. İçimde kaslarım tekrar tekrar kasılıyor, tutunacak bir şey için yalvarıyordu.

Ben onu tutmaya çalışırken o da dilini içime soktu. Topuklarımın sırtına battığı yerlerden çürükler oluşacaktı, bir çeşit satın alma , ama eğer bir şey varsa, çaresizliğim sadece onu cesaretlendirdi. Boğazının arkasından alçak bir gümbürtü geldi. Ağzı ateşli etimin üzerinde titredi ve bana güldüğünü fark ettim.

Şimdi ona hırlama sırası bendeydi. Eğer beni hemen çıkarmazsa adamı öldürecektim.

Aslında... itiraf etmek beni ne kadar öldürse de, damarıma basması hoşuma gidiyordu. Benimle sürekli alay etmesi hoşuma gidiyordu, şimdi bile,

ön sevişme sırasında. Eğer bu kadar dayanılmaz bir şekilde tahrik olmazdım. Aramızdaki her neyse, çarpık bir şeydi ve Tanrı yardımcım olsun, bundan hoşlanmıştım. Aklımın bir köşesinde, şimdiden ona bunun bedelini ödetmenin yollarını düşünüyordum.

Bu. İpek bağlar ve gecikmiş tatmin içeren yollar ve- *Aman Tanrım, az önce diliyle ne yaptı?*

Ağzının açısını değiştirdi, beni yine böyle dilledi, burnu kapalı göz kapaklarımın arkasında yıldızların patlamasına neden olacak şekilde klitorisime sürdü.

"Çok sabırsız," diye mırıldandı doğru.

"Sadist," diye tıslayarak fısıldadım.

Tekrar kıkırdadı ve anatomimin dokunmasını çok istediğim bir bölgesine bir öpücük kondurdu. Keskin bir nefes aldım, ince bir başladım. İşte bu kadar. Sonunda bana ihtiyacım olan şeyi verecekti.

Klitorisime bir öpücük daha kondurdu ve kirpiklerinin altından bana baktı ve bu sefer onun altında tamamen hareketsiz kaldım. Çünkü lanet olsun, çok güzeldi. Vahşi bir güzellikti, kafesinin parmaklıklarını aşan bir kaplana bakmak ve eğer dışarı çıkarsa tamamen boku yediğinizi bilmek gibi. Yine de gözlerinde başka bir şey vardı. Bana kendimi güvende ve takdir edilmiş hissettiren bir şey.

Gördüm.

Bunca zamandır benimle alay ediyordu ama bakışlarını ne kadar uzun süre tutarsam yüz ifadesinde gördüğüm alaycı ifade azaldıkça, derinlerde yatan bir arzu daha da baskın gelmeye başladı. Sonunda onu tekrar görmeme izin verdiğini hissediyordum.

Gözlerindeki son muziplik de kaybolmuş, yerini çiğ, doymak bilmez bir ihtiyaç almıştı. Ağzını tekrar ağrıyan tomurcuğuma indirdi, uzun, kalın bir parmağını amıma soktu ve klitorisimi emdi. Benim Orgazm o kadar sert ve hızlı vurdu ki tüm vücudum . Tanrı'ya şükür, yoksa çığlık atıyor olabilirdim. Son dalgalar üzerime yuvarlanana ve ben onun altında kemiksiz kalana kadar her zevk titremesini çekerek beni teşvik etti. Bana uzun bir öpücük daha verdi ve sonra ayağa kalkıp şifonyere doğru ilerlemeden önce yüzünü çarşafıya sildi.

Başımı onu izledim, kaslarının her hareketinde nasıl kıvrılıp büküldüğünü fark ettim. Romalıların kaslı erkek heykellerine takıntılı olmalarına şaşmamalı. Yıllarca sıkı çalışmayla bilenmiş bir bedenin özünde şehvani bir şeyler vardı.

"Her zaman çıplak olmalısın," dedim, seks sarhoşu hissederek. Bu sözlerden sonra pişman olabilirdim ama şu anda umursayacak durumda değildim. En azından sesimi alçaltacak kadar aklım kalmıştı.

Bir prezervatifi yırtarak açtı ve kolanının üzerinde yuvarladı, işi bittiğinde bana bir bakış attı. "Bir dahaki sefere seni kızdıracak bir şey söylediğimde bunu hatırla."

"Beni bile seni çıplak istiyorum," dedim ona. Çünkü bu doğruyd.

Bunun üzerine aleti gözle görülür bir şekilde sertleşti ve bana doğru geri çekildi. Yatağa sürünmesini bekliyordum ama yatağın ayak ucunda dizlerinin üzerine çöktü, kollarını kalçalarımın altından geçirdi ve beni dikkatlice yatağın yarısına kadar çekti. Kucağına düştüm ve o beni sabitlerken bile sikine uzanıyordum. Daha fazlasını istiyordum. Daha sert. Daha derine. Klitoral orgazmlar harikaydı, ama daha uzun süren ve vücudumdaki her sinirin aynı anda zevkle tutuşmasına neden olan servikal orgazmların yanında hiçbir şeydi.

Kalçalarımı kaldırdı, omuz kasları gerildi ve onu girişime doğru yönlendirdim. Yumuşak, dayanılmaz derecede lezzetli bir vuruşla, dibe vurana kadar uzunluğundan aşağı kaydım. Bu şekilde neredeyse göz göze gelmiştik ve dudaklarının küçük, zar zor duyulabilen bir iniltiyle ayrılışını izledim. Cevap niteliğinde bir sesi bastırmak için yanağımı ısırarak zorunda kaldım. Birlikte olduğum diğer tüm erkeklerden daha iriydi ve içimi doldurması, beni esnetmesi neredeyse çok fazlaydı.

Gözbebekleri şehvetle kocaman açılmış gözleri yüzümü taradı, kalçalarını geriye kaydırıp tekrar içime girerken kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. Göğüslerim hareketle birlikte zıpladı ve o da sanki büyülenmiş gibi bakışlarını göğüslerime dikip tekrar derinlere daldı. İçime şiddetli bir gurur dalgası yayıldı. Onun üzerinde böyle bir etkim olması hoşuma gidiyordu. Bir an önce kontrolün tamamen onda olduğunu düşünmüştüm ama şimdi, bu kadar yaklaşmışken, hızla çözülmekte olduğu gerçeğini saklayabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

yaslandım ve ağırlığımı taşıyabilecek kadar güçlü olduğuna güvenerek kendimi arkamdaki şilteye dayadım. Elleri kıcımlı kavradı ve beni sabitledi.

"Yine," dedim.

Öne, içime doğru eğilerek beni şaşırttı, açımızı değiştirdi, alt karnının derisi klitorisimin üzerinde kayarak eve çarptı. Sonra dudakları yine boynumda, kulağımın hemen altındaydı. Sabit bir ritme başladığında nefesinin sıcaklığı tenimi ısıttı. Vuruşları

derin ve eşit, hızı yumuşaktı. Tıpkı geçen seferki gibi, Jakob bunu bir sprint yerine bir maraton gibi görüyordu.

Biraz yükseldi ve ben de bacaklarımı beline doladım. Bu şekilde, klitorisimin üzerinde kayan teninin temasını korumak için sırtımı eğmek zorunda kaldım ve göğüslerimi sanki ona sunuyormuşum gibi yukarı bastırdı. Kısık bir ses çıkardı ve dudaklarını göğüs ucuma indirdi, ben de elimi kaldırıp diğer elimi avuçladım. İhtiyacım olan her yerde temas vardı. Vücudumun o kadar çok yerinde uyarılmışım ki, aldığım zevk kendimi ağırlıksız ve sersemlemiş hissetmeme neden olacak şekilde birbirine karışmaya başlamıştı.

"Jakob," dedim, boğazımın arkasında yükselen iniltiyi durdurmak için çaresizdim.

Ağzı benimkine çarptı, dilini içeri sokarken dudakları çalışıyordu. Omuzlarını kavradım ve içimde akan şehvete kendimi kaptırarak kalçalarımı onunkilerle birlikte kaydırdım. İçimde o kadar iyi hissettiren bir noktaya vurdu ki onun için çığlık atmak istedim ama yapamadım. Onun yerine, içimdeki sesler çıkardım ve yavaş ve istikrarlı bir şekilde içime girmeye devam etti. Başka bir orgazm oluşurken gözlerimi sıkıca kapattım. Eğer ilk orgazmım sert ve hızlı olduysa, bu seferki bir gelgit dalgasının yavaş ve yıkıcı gücüyle vücudumda yuvarlandı. Dakikalarca boşalmışım gibi hissettim, iç kaslarım o kadar sıkıydı ki Jakob zar zor hareket edebiliyordu.

Geçtiğinde çekildi ve beni yatağa bakacak şekilde çevirdi. Yatak, kalçalarımı bu şekilde büktüğümde öne doğru katlanıp terden sıırılsıklam olmuş üst bedenimi çarşafların üzerine koyabileceğim kadar alçak bir platformun üzerinde duruyordu. Jakob kalçalarımı kavrayıp tek bir yumuşak hamleyle arkamdan içime gömüldüğünde hâlâ orgazmımın artçı sarsıntılarıyla titriyordum. Artık ritmi artıracağını düşünmüştüm. Aleti içimde kocaman hissediyordum; yakın olmalıydı. Ama o aynı işkence temposunu sürdürdü ve bir eli parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirebilmek için etrafımda dolandığında, benimle işinin henüz bitmediğini anladım.

Çarşafları yumruklarımınla kavradım, bir yere tutunmak için çabaladım. "Yapamam," diye inledim. Eğer tekrar boşalırsam, anevrizma geçirecektim. Bunu biliyordum.

"Evet, yapabilirsin," dedi Jakob, sesi alçak ve talepkârdı. "Bana bir tane daha ver, Krista."

Parmakları klitorisimde hızlandı ve kısa süre sonra kalçalarımı onun itişlerini karşılamak için geri itiyordum, vücudum içgüdüsel bir seviyede hareket ediyordu ve ben başka bir zihin eritici serbest bırakma telaşının peşinden koşuyordum. *Oh hayır*, diye düşündüm, içimde derin, ağrıyan bir baskı oluşurken. Bir tanesine daha, değil mi? Ama

Sanki ikinci orgazmım hiç geçmemiş gibiydi ve kısa süre sonra çıkardığım tiz ihtiyaç seslerini bastırmak için yüzümü çarşaflara gömmek zorunda kaldım.

Bir saniye sonra kenardan yuvarlandım, omurgam eğildi, kalçalarım geriye doğru çarptı. Klima ünitesi ve yakındaki çamaşır makinesi için Tanrı'ya şükürler olsun,

Aksi takdirde tenlerimizin birbirine çarpma sesi odadan geçen biri tarafından duyulabilirdi.

Jakob'un parmakları klitorisimden ayrılıp sağlam kalçama indi. Diğer eliyle omzumu kavradı. Beni kendine doğru çekti ve sertçe itti, benim orgazmım onunkini tetiklerken aleti içeride sertleşti. Serviksimin derinliklerine doğru nabzının attığını hissetmek aldığım zevki uzattı ve orgazm hafiflediğinde bitkin bir halde yere yığıldım.

Jakob içimden çıktı ve beni yatağın üzerinden çekerek kendine doğru çekti. Tenimiz terden kayganlaşmıştı. Kalp atışlarının sırtıma çarptığını hissettim, bu onun da benim kadar sert boşaldığının kanıtıydı.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldım. Üç orgazm. Kalçalarım titriyordu. Jakob'un kolları belime dolanmasaydı, işe yaramaz bir et yığını halinde yere yığılacaktım.

Dudaklarını boynuma indirdi ve alçak sesle takdirkâr bir ses çıkardı. "İçinde bir tane daha olduğunu biliyordum."

"Bu kadar kendini beğenmiş olma. Beni neredeyse öldürüyordun." "Hayır," dedi. "Bu duyguya alışacaksın."

Arka arkaya üç orgazma alışkın mısın? "Bunun güvenli olduğuna emin misin?" Dedim, sesim bir ciyaklamadan biraz daha fazlasıydı.

Kıkırdadı, kahkahasının titreşimi içimde küçük bir artçı şok etkisi . Sanki içimde sismik bir şeyi harekete geçirmişti.

"," dedi. "Duş almamız gerek."

Ayağa kalkmama yardım etti ve kalçam tısladım. Lanet olsun, acıyordu. İki ve üç numaralı orgazmlar arasında bir sinirim gerilmişti. Bunun olduğunu hissettim, garip, küçük *bir* acı.

Deneyim daha sonra daha da kötüleşecekti ama o anın sıcaklığıyla fark etmemiştim bile.

Jakob yüzümü buruşturduğumu gördü ve ben itiraz edemedim beni kucaklayıp en-suite banyosuna götürdü. Devasa bir küvet, nehre bakan alçak pencerelerin altında duruyordu. Beni yere bıraktı ve musluğu açtı. Çift lavabolu makyaj masasına yaslandım.

büyük bir kaşık Epsom tuzunu banyoya attım. Bir dakika sonra okaliptüsün tanıdık, kasları rahatlatan kokusu burnuma çarptı.

Çalışırken kaşları çatılmış, çenesi delirmiş gibi sıkılmıştı. Sürekli kaşlarını çattığı için duygularını okumak zordu ama omuzlarının sert çizgisinden gerçekten kızgın olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Birkaç dakika sonra birlikte küvete girdik, o arkamdaydı ve beni destekliyordu. Eli kalçama düştü ve ağrıyan eklemime masaj yapmaya başladı.

"Neden sinirlisin?" diye sordum.

"Neden bir şey söylemedin?" diye karşı çıktı.

Başımı göğsüne yasladım ve parmakları ağrıyan kaslarım üzerinde çalışırken gözlerimi kapattım. "Bacağım hakkında mı?"

Yükselişini gürledi.

"Endorfin azalana kadar acımadı," dedim.

İnançsızlığa benzeyen alçak bir homurtu çıkardı ve şimdi sinirlenme sırası bendeydi.

"Ben narin, solgun bir çiçek değilim Jakob," dedim. "Benim bir sesim var. Eğer bir şey devam edemeyeceğimiz kadar acı veriyorsa, sana söylerim."

Parmakları tenimde hareketsiz kaldı ve derin bir nefes alırken göğsü kabardı. "Seni incitmek istemiyorum."

Biraz eridim. Sesi alçaktı, ısrarcıydı, tonu aklımı başımdan alan bir duyguyla doluydu. Kelimelerin daha derin bir anlamı varmış gibi geliyordu, sanki fiziksel ya da duygusal olarak *asla* incinmemi istemiyordu.

Daha fazla anlam çıkarmama izin vermeden başımı arkaya attım ve yüzünü aşağıya çektim. "O zaman yapma," dedim dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatarak.

On Altıncı Bölüm

GRan bugün pek iyi değildi. Tahmin ettiği gibi, yabancı bir yerde, yabancı insanlarla çevrili olarak uyanmak onu şaşırtmıştı. Jakob ve Küçük seks yuvamızdan çıktım, hep birlikte arka verandada brunch yaptık, Molly masanın altında bir kişiden diğerine geçiyor, geniş, duygulu gözlerle sofrartıklarıyla oynamamızı istiyordu. Meradan esen bir rüzgar, Teksas'ın bu bölgesine musallat olan Jurassic büyüklüğündeki sivrisinekleri uzaklaştırıyor ve sıcaklığın en kötüsünü uzak tutuyordu.

Yemek yerken Jakob ve ailesi büyükannemin kim olduklarına dair sorularını yanıtlarken, ben de onlarla burada ne yaptığımıza dair soruları yanıtladım. Larson'ların soğukkanlı tavırlarına bakılırsa Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ve bunu Jakob'un büyükannesiyile zaten yaşadıkları için garip bir minnettarlık ve üzüntü karışımı hissettim.

Yemekten sonra ortalığı toplarken Jennifer'a "Yemek için teşekkürler," dedim.

"ederim," dedi geçerken. "Onları ben alırım, tatlım."

Liam masadan kaldırdığı bir yığın tabağı ona uzattı ve daha fazlası için geri döndü.

Jakob lavabonun başında durmuş, bulaşıkları bulaşık makinesine koymadan önce duruluyordu. Motosiklet kulüpleri ve onlara katılan insanlar bazen şok edici derecede geri olabiliyordu ve kadınların hem Kings hem de Spectre'lerde yaygın olması, genellikle geleneksel cinsiyet rollerine itilmedikleri veya "daha az" üye olarak muamele görmedikleri anlamına gelmiyordu. Larson'ların evindeki dinamiğin nasıl olacağını bilmiyordum ve Liam ile Jakob'un yemek ve temizliğe yardım ettiğini görmek hoş bir sürpriz oldu. Belki de geceyi Jakob'un tertemiz dairesinde geçirdikten sonra böyle bir şey beklemeliydim.

"Ne ki?" Jennifer'ın elindeki tabaklara bakarak sordum.

Cam kapıdan dışarı, büyükannenin rahat şezlonglardan birinde oturduğu yere baktı. "Belki de gidip bir süre onunla oturmalıyım?"

Başımı salladım ve onları işleriyle baş başa bıraktım. O haklıydı. Büyükannemin muhtemelen tanıdık bir yüze, başka bir çift yardım elinden daha çok ihtiyacı vardı. Onunla yalnız kalmaktan kaçındığımdan değil; sadece kendimi o kadar suçlu hissediyordum ki şu anda ne diyeceğimi bilemiyordum. Onun burada olması benim hatamdı. Eğer kendimi tutup Kings'in işlerine karışmasaydım, o hâlâ tanıdık dairesinde güzel bir gün geçiriyor olabilirdi.

Derin bir nefes aldım ve orada güvende olmadığını kendime hatırlatarak onunla oturmak için dışarı çıktım. Gran'in yeni bir ortamda olduğu için kötü bir gün geçirmesi, ondan bir reçete çalmış olan ve bir başkasını çalmaya hazırlanan çete üyelerinin sızdığı bir yerde risk altında olmasından daha iyiydi. Ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına . Ve eminim ki bu, süregelen suçluluk duygumu yatıştırmak için pek bir işe yaramadı. Yıllar , başını sürekli belaya sokan boktan bir gençken bile bana çok iyi bakmıştı ve şimdi ona bakma sırası bende olduğu için başarısız oluyormuşum gibi hissediyordum.

"Merhaba," dedim ve yanındaki sandalyeye çöktüm.

Bana döndü, uzun saçları esintide hafifçe dalgalanıyordu. Geniş bir gülümsemesi vardı ve öğleden sonra güneşinin ışıltısı altında yaşından daha genç ve aldatıcı bir şekilde sağlıklı görünüyordu.

Lanet olası Alzheimer, diye düşündüm ona teşhis konulduğundan beri milyonuncu kez.

"Burası çok huzurlu," dedi.

Başımı salladım ve manzarayı seyretmek için döndüm. "Gerçekten de öyle." Esinti kesildi ve sanki nehir ilk düşündüğüm kadar yavaş ve uyuşuk değilmiş gibi, aşağıda kıyı boyunca akan suyun sesini duydum.

"Sevgilin çok yakışıklı," dedi büyükanne, ses tonundaki alaycı ton ona dönmemi sağladı.

"Kesinlikle öyle düşünüyorum," dedim. Kadınla tartışmanın bir anlamı yoktu. Yemeğe oturmadan önce onu Jakob'la yeniden tanıştırmıştım; Jakob'u bir gecede unutmuştu ve eğer onunla ilk tanışması bir gösterge ise, ona birlikte söylemeye çalışmak, ikinci kez savaşmak için aptalca kaybedilmiş savaş olurdu.

"Ailesi iyi birine benziyor," diye ekledi. "Özellikle de bu şartlar altında. Bir suç örgütünün dikkatini çekmiş iki kadını pek fazla insan kabul etmez."

Başımı salladım ama çenemi kapalı tuttum. Bazen büyükannem kötü günler geçirdiğinde kolayca sinirlenirdi ve ben de ona insanların Az önce aradığı kişiler de bir suç örgütünün üyeleri idi. "Sence burada ne kadar saklanmamız gerekecek?" diye sordu.

"Umarım uzun sürmez. Dün polisle konuştuğumda Magnolia'yı araştıracaklarını söylediler."

"Eve dönmek güvenli olduğunda daireni kurtarmaya çalışmayı planlıyor musun?" diye sordu.

Ona son birkaç günün kısa bir özetini verdim, hikayenin çoğuna dahil olmamasını sağladım ki kendini kötü hissetmesin ya da kayıp anıları yüzünden üzülsün.

Sorusunu düşünürken dudağımı ısırđım. Çöplüğe dönmüş dairemle ilgili düşünceleri özenle görmezden geliyordum. Buraya taşındığımdan beri o daire benim güvenli sığınağıım olmuştu. Sonunda *benimmiş* gibi hissettiğim bir yer özlemiyle epeyce yuva yapmıştım. Küçükken ne kadar çok taşındığımız ve ilk yıllarını kışlalarda ya da geçici askeri konutlarda için, ev benim için yabancı bir kavramdı ve dairemin o ev olmasını istemiştim. Şimdi oraya geri dönme düşüncesinden çekiniyordum.

Birisi çoktan ihlal etmişti ve bir daha asla özlediğim güvenli, davetkâr alan gibi hissettireceğini düşünmüyordum.

"Bunu kurtarabileceğimi sanmıyorum," dedim büyükanneme.

"Ah, tatlım," dedi elimi tutmak için uzanarak. "Çok özür dilerim."

Başımı salladım, gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyordum. "Üzgün olduğunu biliyorum. Ben de üzgünüm."

Yüz ifadesi sertleşti. "Üzgün olmanı bir şey yok.

Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Boğazımda oluşan yumruyu yuttum ve sözlerinin içime işlemesine izin vermeye çalıştım. Onlara inanmaya çalıştım.

Arkamızdan yumuşak bir *vınlama* sesi geldi ve Jakob'un sürgüyü iterek açtığını görmek için döndük.

"Aman Tanrım, çok çarpıcı biri," dedi büyükanne, Tanrı'ya şükür onun duymayacağı kadar alçak bir sesle. "Geleneksel olarak yakışıklı değil belki ama insan ona baktıkça bakmak istiyor, değil mi?"

Başımı salladım. Evet, evet. Evet, başımı .

Büyükanne yüzümü görünce güldü ve oturduğu yerden kalktı. "Sanırım gidip Jennifer'ın içeride yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım."

," dedim, Gran'i burada tutmak istiyordum. Birlikte ancak beş dakika geçirebilmiştik.

"Evet, şey," dedi büyükanne, Jakob'la benim aramda bir ileri bir geri bakarak, "sanırım ben yine de içeri gireceğim."

Birbirlerinin yanından geçerlerken Jakob'un kolunu okşadı ve küçük, eğlenceli bir gülümseme takındı. "Şimdi bebeğime iyi davran."

"Evet, hanımefendi," dedi.

Eğildi ve sahnede fısıldadı, "Bazen bir katır kadar inatçı olabiliyor. Ona karşı duracak senin gibi güçlü bir erkeğe ihtiyacı var."

Jakob'un sırtışı bana döndüğünde hınzırca şeydi ve birkaç gün önceki aynı konuşmaya geri döndüm.

Gözlerimi ona diktim. *Sakın buna cüret etme, Jakob.*

"Oh, onun ne kadar inatçı olabileceğini iyi bilirim," diye söylendi.

Onu öldürecektim. Bu konuşmayı iki kez duymak zorunda kalmam yeterince kötüydü. Gran'in en azından sözleri tekrarlamak için bir bahanesi vardı ama Jakob'un onları dinlerken bu kadar kendini beğenmiş görünmesine gerek yoktu.

Büyükanne güldü ve içeri girdi.

Jakob bana doğru gelirken başımı salladım ama kızgınlığımın altında bir yanımla Gran'in onunla bu şekilde tanıştığı ve Jakob'la ikimizin de birbirimize boktan davrandığımız daha önceki, daha çekişmeli tanışma anlarını hatırlamadığı için *neredeyse* -teşekkür etmek doğru kelime değildi- şükreliyordum.

Evet, şimdi şükretmek *kesinlikle* doğru kelime değildi çünkü o insanları benden çalan bir hastalık için nasıl şükredebilirdim ki? Ondaki kalan anılar mı? Belki de Alzheimer'ın iyi yanlarını aramakla o kadar uzun zaman geçirmiştik ki, onu nasıl etkilediğine dair tepkilerim de ahlaki pusulam kadar kötü bir şekilde çarpıtmaya başlamıştı.

Bu rahatsız edici düşüncüyü analiz edemedim Jakob önüme çıktı. Gözlerimi korumak için bir elimi kaldırdım ve ona baktım.

"Sinirlendiğinde çok tatlı oluyorsun," dedi.

"Bana yine patronluk tasla. Devam et," dedim ona, bakışlarımı beline indirerek. Kasıkları çok yakınımıdaydı ve gerçekten sikine vuramayabilirdim ama yumruk atmış gibi yaparsam ve o da irkilirse, sonsuza dek ona hükmedebilirdim.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi çömeldi. Gözlerime baktı ve yüzündeki eğlence kayboldu. "Haklıymışsın," dedi, sesi asıktı. "Dr. Perez bu işin içinde değil."

Günün sıcaklığına rağmen diken diken oldu. "Ne oldu?"

"Babam az önce bir arkadaşından telefon aldı. Mayville'deki polisler onu bu sabah bulmuşlar."

Mayville sonraki kasabaydı, Kearny'den biraz daha lüks bir yerdi, Dr. Perez'in gelirine sahip birinin yaşayabileceği bir yerdi.

Sandalyemin kollarını kavradım. "O...?" Tanrım, söyleyemedim. Jakob bana "O yaşıyor," dedi.

Derin bir nefes aldım ve koltuğumda öne doğru katlandım.

İri eli enseme indi ve sanki endişemi hafifletmek istercesine biraz masaj yaptı. "Şuradaki hastanede durumu kritik. Personelden bir bağlantımız var ve uyandığında arayacaklarını söylediler."

"Komada mı?" Botlarına bakarak sordum.

"Tıbbi olarak indüklenmiş. Biri onu çok kötü dövmüş ve beyinde şişlik oluşmuş."

İçimde kalan suçluluk duygusu yok oldu. Gran'i buraya getirmekle doğru şeyi yapmıştım. Harap olmuş dairem ve şimdi de Dr. Perez arasında, verdiğim hiçbir karardan pişmanlık duyamazdım. Büyükanнем Jakob'un ailesinin yanındaydı ve evet, kötü bir gün geçiriyordu ama güvendeydi, lanet olsun ve artık önemli olan tek şey buydu.

Jakob enseme son bir kez daha sıktıktan sonra elini çeneme götürdü ve bana bakabilmek için başımı yukarı kaldırdı. "Kearny'ye gitmem gerekiyor. Hâlâ bu işe dahil olmak istiyor musun?"

Cevap vermeden önce bir dakika boyunca ona baktım. Çömelmişken bile tehlikeli görünmeyi nasıl başarıyordu? Belki koyu renk giysileri tercih ya da kaslarının sanki harekete geçmeye kalp atışı kadar yakınmış gibi kasılmasıyla bir ilgisi vardı. Her neyse, yattığım adamın hem affetmez hem de vahşi olabileceğini hatırlattığı için minnettardım. Az önce bana söylediklerinin beni zerre kadar korkutmamış olması kendimi daha az berbat hissetmemi sağladı. Aslında, içimde gidip birilerini vurma isteği uyandırdı. Ya da daha çok birkaç kişiyi.

"Hâlâ bu işte yer almak istiyorum," dedim ona.

Gözleri onaylayarak parladı ve eğilip dudaklarıma hızlı, sert bir öpücük kondurdu. Aynı hızla geri çekildi ve daha fazla bir şey söylemek için ağzını açtı, ama bakışları yanımdan kaydı ve arkamızdan kapı açılırken bir hava çırpıntısı daha duydum. Liam avluya adımını attığında oturduğum yerde döndüm. Arkasında, büyükanne ve Jennifer mutfak adasında durmuş sohbet ediyorlardı. Liam onlara baktı ve sonra kapıyı kapattı, bize doğru gelirken yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Jakob yaklaşırken çömeldiği yerden kalktı ve iki adam üzerimde yükseldi.

Liam alçak sesle, "Sizinle birkaç Hayalet göndereyim," dedi. anda eyaletteki en tehlikeli adamlardan biri gibi görünmüyordu; çocukları başını belaya sokmak üzere olan endişeli bir baba gibi görünüyordu.

"Babam beni desteklemeden kendi savaşımı veremeyeceğimi söyleyen biri mi var? Pas," dedi Jakob. "Ayrıca bu Kings'in işi. Bırakın da

önce halledin."

Burada yine geçmiş askeri deneyimlerimizi hatırladık. Temel eğitimin ilk gününden itibaren bize tüm sorunlarımızı mümkün olan en alt düzeyde ele almamız öğretilmişti. Asker arkadaşlarınızdan biri size pislik mi yapıyordu? Onları durdurmanın bir yolunu bulun. Ancak bunu yapamazsanız, saçmalıklarınızla çavuşunuzu rahatsız edersiniz.

Liam başını salladı, hâlâ gergindi. "Yine de beni haberdar edecek misin?"

Jakob ona yandan bir bakış fırlattı. "Ben yardım isteyene kadar bu işe karışmayacağına söz verdiğin sürece."

Liam sırtınca gerginlik nihayet sona erdi. "Söz veriyorum."

Bir saat sonra Jakob ve ben, Larson'ların büyük garajında tozlanmakta olan sıradan bir minibüse bindik. Bir yere hızlıca gitmek istiyorsanız Mustang harikaydı ama bagaj alanı kısıtlıydı ve kliması yoktu ve bugün hava sıcaklığı yüz dereceye yakın olacaktı. Ben Gran ile daha fazla vakit geçirirken Jakob ve Liam minibüsü yüklediler. Daha sonra plakaları değiştirdiler ve mucizeler mucizesi, nedenini sormak yerine meraklı ağzımı kapalı tutmayı başardım.

Jakob bizi ailesinin uzun toprak garaj yolundan geçirirken emniyet kemerimi taktım ve minibüsün arkasına baktım. Arka koltuklar yere doğru katlanmıştı ve arkamızda Tanrı bilir nelerle dolu bir yığın büyük boy spor çantası duruyordu. Bakışlarımı yan panellere doğru kaldırdım. Birkaç dairesel metal

yamalar boyaya karşı göze çarpıyordu. Onlara ne kadar uzun süre bakarsam, kurşun deliklerini kapattıklarından o kadar şüphelenmeye başladım. Onların altında, arka taraftaki halıya beyaz bir leke bulaşmıştı. Sanki biri kan lekesinden kurtulmak için oraya bir galon çamaşır suyu dökmüş .

Lütfen kenara çekilmeyelim, diye dua ettim. Bu şeyi daha şüpheli gösterebilecek tek şey, yan tarafına bir Bedava Şeker tabelasıydı.

"Bu çantalar da neyin nesi?" diye sordum.

"Bir taşla iki kuş vuruyoruz," dedi Jakob. "Kearny'ye gidiyoruz. Babam için de bir şeyler bırakabiliriz."

Yani silah, uyuşturucu ya da başka bir yasadışı Specter/King işi. Arkamı döndüm ve pencerenin benim tarafımdan çimen tarlasını izledim. Bir yanımda spor çantalarının uyuşturucu dolu olmasından endişeleniyordu.

Bizim için silahlar. Jakob ve Liam bugün için bir oyun planı hazırlarken ben büyükannem ve Jennifer'la birlikteydim ve hala ne yapacağımızı bilmiyordum.

Kearny'de ne yapıyorsun? Magnolia Hills'i mi gözetliyorsun? Dr. Perez'i hastanelik eden pisliklerin izini mi sürüyorsun?

Jakob'un telefonu çaldı aramızdaki bardaklıktan alıp kulağına götürdü. "Nerede o?" diye sordu, selam verme zahmetine bile girmeden.

Bırakın kelimeleri anlamayı, boğuk cevabı bile zar zor duyabiliyordum. Jakob kaşlarını çatı. "Bir saat içinde Kearny'de olacağız. O saatten önce hareket ederse bana haber verin." Bununla birlikte telefonu kapattı.

"Dur tahmin edeyim. Magnolia'yı izleyen Kral bu muydu?" Ben sordum. Başını iki yana salladı. "Hayır. Redding'e verdiğim kişi. Şu anda Weyhome'da."

Kaşlarımı çatı, haberleri özömsüyordum. "Weyhome Jokerlerin geldiğı yer değıl mi?"

"Evet ve az önce kulüp binalarına girdi. Orospu çocuğı ihtiyatlı olmaya bile çalışmıyor."

"Onu takip ettirdiğiniz kişi orada güvende olacak mı?" "O eski bir HUMINT," dedi. "O iyi olacak."

HUMINT insan istihbaratının kısaltmasıydı, ordunun casus versiyonu, düşman bölgesine gidip yerel halkın arasına karışan ve böylece merkeze bilgi aktaran insanlar. Rakip bir motosiklet gözetlemek, bu tür bir geçmişe sahip bir kadın için çocuk oyuncağı olabilirdi ve yolda ilerlerken koltuğumda biraz rahatladım.

"Peki, ne yapacağız?" Ben sordum.

"Gidip bunları bırakacağız," dedi Jakob, arkadaki çantaları göstererek. "Sonra da Redding'in Weyhome'dan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini öğrenmek için bekleyeceğiz."

"Onun peşinden mi gidiyoruz?"

Ben sordum. Jakob başını salladı.

"Henüz değıl."

Pencereye doğru döndüm ve her şeyi düşünmeye başladım. Tüm bu durumla ilgili bir şeyler biraz... tuhaf geliyordu ve nedenini tam olarak kestiremiyordum. Aklım dönüp dolaşıp Daniel King'e geliyordu. Neden Jakob onun yerine Redding'e mi odaklanmıştı? Muammalardan nefret ederdim ve Daniel King deri giymiş dev bir muammaydı. Bir dakika önce Jakob'un dairesine girip şifreli yorumlar yapıyor, sonra da barda sırtını sıvazlıyordu. Sonra Jakobi telefonda azarlıyor ve sadece birkaç saat sonra bir partide kanka gibi davranıyor. Onun

Davranışlardaki ani değişimler tuhaftı. Rahatsız ediciydi. Jakob, adamın yaptığı hiçbir şeyin başkasına mantıklı gelmediğini söylemişti ve şimdi nedenini merak ediyordum. Daniel King sadece paranoyak mıydı? Bir deha mıydı? Yoksa lanet olası bir kaçık mı?

Aleyhindeki kanıtlar artarken bile Jakob dün gece adamı suçlamakta tereddüt etti ve ben Gran'le birlikteyken Liam'a ne söylediğini sadece Tanrı biliyordu. Jakob'un tepkilerini aklım almıyordu. Daniel King'in bu işin içinde olduğu bana çok açık görünüyordu. Adam Redding'le birlikte çalışmıştı ve şimdi Redding burada, Kearny'nin istikrarını bozmak için Jokerler için çalışıyordu.

Daniel King onunla çalışıyor olmalıydı. Belki de Liam'a borçlu olan Hayaletler'in bir alt bölümünü yönetmekten bıkmıştı. Belki de liderlik etmek istiyordu.

hiçbir gözetim olmadan çetesini yönetiyordu. Elbette Jakob'a neyin peşinde olduğunu söylemeyecekti; Liam onun babasıydı. Elbette Jakob'u bu işe karıştığı için azarlayacaktı; muhtemelen Liam'ın ihanetini öğrenmesinden . Peki Jakob neden ona şüpheyle yaklaşıyordu? Kendisine bok gibi davranan bir adama neden bu kadar sadıktı?

Ona dönüp cevaplar talep etmek istedim ama geçmişteki soruşturmalarımın bana öğrettiği bir şey varsa o da Jakob'un şeytani efendisinden her bahsettiğimde hemen susmasıydı.

Jakob'un telefonu aramızdan çaldı. Telefonu eline aldı ve ekrana baktı, daha iyi için minibüsü yavaşlattı. Çenesi sıkıştı ve telefonu geri fırlattı.

"*Lanet* ," diye bağırdı.

"Ne ?" Yüzündeki ifadeden hoşlanmadığım için sordum.

"Planlar değişti," dedi ana yola çıkarken. "Bu pisliği bıraktıktan sonra gidip biriyle konuşmamız ."

"Kim?" Ben sordum.

Cevap olarak sadece başını salladı.

Profiline baktım ve çığlık atma isteğime karşı koydum. "Eğer bana bir daha inatçı dersen, Tanrı yardımcım olsun, Jakob."

Uzanıp elimi tuttu ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurabilmek için kendine doğru çekti. Gözleri kısa bir süreliğine buluştu, hem bir söz hem de bir uyarı içeriyordu. Bana yakında cevap vereceğine dair bir söz mü? Soru sormayı bırakmam için bir uyarı mı?

Argh!

Neden bu adamla aramda neler olup bittiğini hiç bilmiyormuşum gibi hissediyordum? Neden kendimi sürekli dengesiz ve başımdan aşkın hissediyordum?

Elimi onunkinden çekmeye çalıştım, ama o sıkıca tuttu, başparmağı sürerken tenimi okşadı.

"Bırak beni," dedim, sesim olduğumdan daha kızgın çıkıyordu. Düşünmeye, neler olup bittiğine dair düşüncelerimi ve bu imkânsız adama karşı sürekli değişen, sürekli çelişen duygularımı gözden geçirmeye ihtiyacım vardı ve o bana dokunurken bunların hiçbirini yapamıyordum.

Tekrar baktı ve yüz ifademi gördü. Yüzünde bir çatıklık belirdi ve elimi bırakıp flaşörünü yakarak yolun kenarına çekti.

Etrafımıza baktım -solda mısır tarlaları, sağda mısır tarlaları. Jakob minibüsü park etti ve benim bulunduğum tarafa geldi. Ona ne halt soramadan kapımı kırarak açtı, emniyet kemerimi çözdü ve beni arabadan çıkardı.

"Jakob!" Mısır tarlasına doğru ilerlerken boynuna tutunarak bağırdım. Minibüs hala açıktı ve iki kapısı da ardına kadar açıktı, sanki kaçırılmışıktık. Biri yanımızdan geçse *Children of the Children*'ın

Ya defolup gidecekler ya da polis çağıracaklardı. "Bazen beni deli ediyorsun," diye hırladı.

"Aynen öyle dostum," dedim, vurgulamak için etli göğsünü dürterek. "Neden sana cevap vereceğime güvenemedin? yapabilir miydin?"

"Benden yapmamı istediğin şeyin bu olduğunu bilmiyordum!" Ben de karşılık verdim. "Neden bunu bana söylemedin?"

Sinirli bir ses çıkardı ve sonra ağzını benimkinin üzerine kapatabilmek için beni öne doğru çekti. Beni sert ve şiddetli bir şekilde öperken başım döndü ve tekrar nefes almayı unuttuğum o aptalca şeyi yaptım. Geri çekildiğinde başım dönüyordu ve beni tuttuğu için minnettardım.

"Daniel King'i görmeye gidiyoruz," dedi.

Bir anda baş dönmesi ortadan kayboldu. "Um, ne?"

"Ve minibüste hiçbir şey söylemedim çünkü babam dinliyor ."

"Um, ne?"

"Şimdi zaman kaybetmeyi bırakıp, o gelmeden yola koyulmalıyız. üzerindeki GPS takip cihazına bakıyor ve neden buraya park ettiğimizi merak ediyor." Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve mısır tarlasından dışarı çıktı.

Şaşkınlıkla ona sarıldım, son birkaç güne baktım ve ne olduğunu hiç bilmiyormuşum gibi hissetmemin nedeninin

Çünkü ben yapmadım.

On Yedinci Bölüm

T Kearny'ye giden yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Çünkü Liam'ın her kelimeyi duyabileceğini bile bile ne söyleyecektim ki? Bu arada, Liam *neden* her kelimeyi duymuş olabilirdi? Doğası gereği paranoyak mıydı? Jakob bunu nereden alıyordu? Kuşkusuz Liam'la yeni tanışmıştım. Jakob'un bana anlattıkları ve kendi gözlerimle gördüklerim dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Liam yeterince dengeli görünüyordu ama bildiğim tek şey, kendi kulağı dışında konuşulan her kelimeyi duymak istediği için tüm araçlarına dinleme cihazı yerleştiren bir kontrol manyağı olduğuydu.

Yüce Tanrım, bir kanepede. Jakob dün beni Mustang'e bindirdi.

Dehşet içinde ona doğru dönmeye başladım ama kendimi durdurdum. Bırakın karmaşık bir dinleme sistemini destekleyecek kadar devreyi, Mustang'in otomatik camları bile yoktu. Umarım. Babasının çıkardığımız her sesi duyacağını bilen Jakob beni parmaklar mıydı? Hiç sanmıyorum. Elbette, dün gece Kings'in garaj yolunda görülmek umurunda değildi ama renkli camlardan kısa bir süre görünmek ve uzun bir süre dinlenmek tamamen farklı şeylerdi.

Ayrıca arabada çok daha konuşkandı, bana karşı çok daha açıktı -yani en azından Jakob'a göre öyleydi- oysa minibüse bindiğimizden beri neredeyse iki kelime bile etmemişti.

Titrek bir nefes verdim ve çalıştım. Tamam, Liam muhtemelen oğlunun beni indirdiğini duymamıştı. Ama yine de bugün bizi dinleniyor olabilecek bir araçla gönderdi. Jakob'a yanına birkaç Specter almasını önerdikten sonra.

Verandadaki tartışmamızın gerginliğini, Liam'ın yüzündeki açık endişeyi, oğlunun tehlikeye doğru gittiğini bilmesini düşündüm. Liam sadece endişeli bir baba mıydı? Jakob onların tek çocuğuydu; aşırı korumacı olmasını anlayabilirdim. Yoksa başka bir şeyler mi oluyordu?

Mısır tarlasında Jakob, Jakob gibi davranmıyordu. Öpüşündeki neredeyse çaresizliği, sorularına cevap vermeden önce beni o kadar uzağa çekişini, babasının GPS takip cihazına bakıyor olabileceğinden bahsettikten sonra aceleyle minibüse geri dönüşünü düşündüm. Her şey sanki Jakob neredeyse... babasından korkuyordu ya da en azından ona karşı temkinliydi. Kimi ziyaret etmek üzere olduğumuzu bilmesini istemediğinden emindi.

Son birkaç güne dönüp bakmaya ve olan biten her şeyi nasıl algıladığımı sorgulamaya başladım. Daniel King ve gizemli arkadaşı Redding'e bu kadar odaklanmışken, bunun yerine Liam Larson'ı mı düşünmeliydim?

Kendimi durumdan uzaklaştırmaya ve olaya dışarıdan bir gözle bakmaya çalıştım. Daniel King'den hoşlanmamam beni iyi bir şey yapmadığını düşündüm. Sırf bir yerlere gelebilmek için büyükannem gibi masum insanları tehlikeye atacak türden bir adam olduğunu. Ve gerçekten, bunun için beni kim suçlayabilirdi ki? Sahte ilişkimizi öğrendikten bir gün sonra Jakob ve beni otobüsün altına atmıştı. Jakob'un dairesine girmiş ve ona köpek pisliği gibi davranmıştı.

Ama şimdi düşününce, *gerçekten* , kendi önyargımın son olaylara bakışımı ne kadar çarpıtmış olabileceğini fark ettim.

Ondan ne kadar hoşlanmasam da, ne kadar kızsam da, Daniel King'in bu kasaba için iyi olduğunu biliyordum. Bu kasabayı önemsiyordu. Oldukça sorunlu biri miydi? Evet, öyleydi. Asla ama yalnız kalmama izin vermeyeceğim dengesiz bir megaloman mıydı? O da evet. Ama yine de her şey siyah ve beyaz değildi. Tanıştığım çoğu insanın karakteri grinin tonlarıyla gölgelenmişti ve itiraf etmek bana ne kadar acı verse de Daniel King de buna dahildi.

Kearny'de onun zamanını ya da parasını bağışlayarak bir şekilde dahil olmadığı tek bir etkinlik bile olmadı. Her yıl düzenlenen 4-H fuarında jüri . Kings yerel gençlik spor takımlarından üçüne sponsor olmuştu. Kimsesiz çocuklar için bir yaz kampı bile kurmuşlardı, böylece tatilde gidecekleri bir yerleri oluyor ve ebeveynleri iki aylık çocuk bakımı için para ödemek zorunda kalmadan çalışmaya devam edebiliyorlardı. Daniel'in karısı Eva, kasaba kurullarının yarısında yer alıyordu ve Kearny'deki insanların çoğu Daniel'den sağlıklı bir korku duyarken, Eva'yı meşru bir toplum lideri olarak gördüler. Onun fikirlerine güvendiler. Rehberlik için ona baktılar.

Krallar'ın bu kasabayı korumak için bu kadar çok şey yapması hiç mantıklı değildi.

Daniel'in dönüp işin içine uyuşturucuyu sokması için güvenli ve geliştirmekte olan bir yerdi ve orijinal teorimi yeniden inceledikçe, ondaki daha fazla gördüm.

Çünkü gerçekten de Daniel King'in Kearny'nin istikrarını bozarak eline ne geçecekti? Haydutların bir alt bölümüyle sınır savaşı Liam Larson ve Hayaletler'in gözetiminden kurtulmasına nasıl yardımcı olacaktı?

Belki de yeterince sinsi değildim, belki de iyi düşünemiyordum. ama bu soruya nasıl yaklaşırsam yaklaşayım, yine de aynı yere varıyordum. Daniel savaş başlatmaya çalışsa bile Sanki Hayaletler kendi halkını koruyamıyormuş gibi, Kearny ve Daniel King yine de bu yüzden acı çekecekti. Ve böyle büyük ve çirkin bir kavga tüm ülkenin dikkatini çekerek ki bu da Krallar, Jokerler, Hayaletler ve Haydutlar ne pahasına olursa olsun kaçınmak isteyeceklerdir, çünkü ulusal ilgi federal odak noktası haline geldi ve kimse FBI'a işgal için bir neden vermek istemedi.

Bu sorunu on dakika boyunca kurcaladıktan sonra, bu tür bir taktiğin Daniel için işe yarayacağını ya da hatta ona faydalı olacağını düşünmedim. Ve Daniel King'in bir şekilde Daniel King'e fayda sağlamadığı sürece hiçbir şey yapmadığına dair iyi bir paraya bahse girerim.

Peki burada gerçekten ne haltlar dönüyordu? Kasaba üzerindeki hakimiyetini zayıflatmaktan en çok kim kazançlı çıkacaktı? Jokerler'in başı başlıca adaydı. Daniel'ın aradan çekilmesiyle Kearny'de bir güç boşluğu oluşacak ve onlar da bu boşluğu doldurmaya çalışacaklardı. Ama Kings'in geri kalanıyla büyük bir mücadele olmadan bunu asla başaramazlardı. Kulüpler birbirlerinden *nefret ediyordu*. Aralarındaki rekabet, Kralların Jokerlerin liderliğini kabul edemeyecekleri kadar eskiye dayanıyordu ve Tanrı biliyordu ki Spectre'lar da büyük bir mücadele olmadan buna asla izin vermezlerdi. Bu da beni kimsenin federallerin dikkatini üzerlerine çekmek istemediği konusuna geri getirdi.

Belki de amaç Kralların bölgesini ele geçirmek değildi. Belki de Jokerler sadece Kralların istikrarını bozmak istiyordu, böylece artık rakip olamayacaklardı.

Ya da belki başka bir şeydi.

Koltuğumda döndüm, Jakob'a bakıyordum ama babasını düşünüyordum. Liam Larson. Görünüşe göre oğlunu dünyadaki her şeyden daha çok seven bir adam. Onun için endişeleniyordu. Onunla gurur duyuyordu. Muhtemelen onun için en iyisini istiyordu. Liam'ın sahip olduğu nüfuz ve güce ulaştığını görmek istiyordu.

Bunu gerçekleştirmenin en hızlı yolu, oğlunun çıkan adamdan kurtulmaktı. Daniel King, Jakob için iyi biri değildi. Belki Liam bunu görmüştü ve hoşuna gitmemişti. Belki Liam, Daniel King'in Kearny ve Kings'in üzerindeki etkisi.

Liam oğlunun ve kulübün diğer üyelerinin Daniel'a ne kadar sadık olduğunu biliyor olmalıydı. Peki Krallar onun bu işe karıştığından şüphelenmeden Daniel'ı nasıl tahttan indirecekti?

Cevap çok açıktı: Ona komplo kurarak. Daniel'in geçmişinden bir adamı getirerek ve onu Kearny'nin kapısının önündeki rakip uyuşturucu operasyonunun başına geçirerek Daniel'in bundan haberi varmış gibi gösterecekti. Bu işin içinde *olmalıydı*.

Ve ben de buna kanca, çizgi ve platin için düşmüştüm.

Jakob bana baktı, bakışımı hissetti ve ben de ona yeni bir gözle bakmaya başladım. Onu güçlü, sessiz bir tip olarak düşünüyordum ama ya onun hakkında da babası hakkında yanıldığım gibi yanılıyorsam? MC dünyasında büyümüştü. Büyük kulüplerin siyasetine ilk adımını attığında ne kadar gençti? Liam hayatı boyunca onu sürekli paranoya ve baskı ile mi beslemişti? Oğluna başkalarıyla nasıl oynayacağını mı öğretmişti? Kuklalarının iplerini çeken bir kukla ustası gibi arka planda durup olayları nasıl manipüle edebilirim?

Jakob ne zamandır babasının bu işe karıştığından şüpheleniyordu? Çünkü son birkaç gündür olanlara bakılırsa, her şeyin arkasında Daniel'in olmadığını düşündüğü çok açıktı.

Bardaki o ilk geceden beri biliyor muydu? Bana yaklaşıp sohbet eden Jakob'du ve daha sonra kasabaya taşındığımda beni araştırdığını öğrenmiştim. Büyükanneimin Magnolia'da olduğunu zaten biliyor muydu? Onun güvenliğiyle ilgili o şifreli yorumu beni ikna etmek için mi yapmıştı?

Tanrım, beni kasıtlı olarak dairesine hapsedmiş ve Magnolia'ya girebilmek ve kendisi için neler olup bittiğine bakabilmek için beni baştan çıkarmış mıydı?

Midemin bulandığını hissederek ondan uzaklaştım. Çünkü bu... mümkün görünüyordu.

Kendini aşma, Krista.

Derin bir nefes aldım ve endişemi bastırmaya çalıştım. Daniel hakkında hemen bir sonuca varmıştım ve bakın bu beni nereye getirmişti. Son birkaç gündür Jakob'la yaşadığım onca şeyden sonra, en azından şüphe duymayı hak ediyordu.

Jakob'la ilgili tedirginliğimi bir dakikalığına bir kenara bırakarak kaşlarımı çatarak penceremden dışarı baktım. Hâlâ dairemle ilgili bir sorun vardı. Eğer her şeyin arkasında Liam varsa, birilerine dairemi çöpe mi emretmişti? Yoksa Redding ve adamları bunu kendi başlarına mı yapmışlardı?

Kendime daha önce sorduğum bir soruya geri döndüm: Bu durumdan en çok kim kazançlı çıkacaktı? Evimi darmadağın ederek, serseriler

güvende olmadığım ve burnumu ait olmadığı yerlere sokmayı bırakmam gerektiği mesajını verdi, ama Liam...

Eğer Liam düşündüğüm kadar manipülatif biriyse, Redding'in ona oğlunun huzurevine geldiğini ve oğlunun kiminle birlikte olduğunu anlatmış olması akla yatkındı. Liam'a Jakob'un erkek arkadaşım olduğunu söylediğimi de söylemiş miydi? Eğer öyleyse, oğlunu Magnolia ve Kearny'den uzak tutmak için sözde kız arkadaşının orada güvende olmadığına inandırmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Ne de olsa Jakob'un ilk tepkisi beni Kearny'den çıkarıp eve getirmek ve Liam'ın gözünün içine sokmak olmuştu. Harabeye dönmüş dairem onun orada kalmasını sağlayacaktı.

Başım dönmeye başladı. Eğer Jakob o zamana kadar Liam'ın bu işe karıştığından şüphelenmişse, evimin dağıtılmasının arkasında Liam'ın olabileceğini biliyor ve beni eve Liam'ın ekmeğine yağ sürmek için getirmiş olabilir. Bu, Jakob'un Liam'a göz kulak olabileceği ve aynı zamanda Liam'ı Jakob'un gerçekte neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığına inandırabileceği anlamına geliyordu. Çünkü Liam dairemi aratmaya ve hatta Dr. Perez'e saldırtacak kadar ileri gitmeye hazırsa, sırada ne vardı? Birine bana zarar vermesini mi emrediyorsun? Ya da büyükanneme?

Yüzümdeki kan çekildi. Tanrım, onu orada onunla bıraktım.

Jakob'u sorgulamaya başlamadan önce Kearny'ye varana kadar bekleyebilirdim ama Büyükanne'nin güvenliği sorusunun şimdi cevaplanması gerekiyordu.

Hill Country'den çıkıp medeniyete geri dönerken, çantamdan telefonumu çıkardım ve not uygulamama büyük harflerle bir şeyler yazdım, Jakob'un burnunun dibine sokmadan önce bir ışıktaki durana kadar bekledim.

Şöyle yazıyordu: TORUNUM AİLENİZİN YANINDA GERÇEKTEN GÜVENDE Mİ?

Jakob uzanıp omzumu kavradı ve gözlüklerini indirerek gözlerimin içine bakabildi. Tek söylediği "Evet" oldu ve bu tek kelimedeki inançtan, onun öyle olduğuna inandığı anlaşılıyordu.

Ama öyle miydim? Eğer Liam sırf elde etmek için dairemi yok etmek istiyorsa, gerçekten ne kadar ileri gidebilirdi? Başka kimleri incitebilirdi?

Ve bu konuda Jakob ne kadar ileri gidebilirdi?

Aramızdaki şey gerçek miydi?

Kesin olan bir şey vardı; Jakob ve benim bu minibüsten iner inmez uzun bir konuşma yapmamız gerekiyordu.

On Sekizinci Bölüm

Kearny, demiryolu raylarının ikiye böldüğü, biri iyi diğeri kötü iki tarafı olan eski tarz bir kasabaydı. Arka taraftaki çantalar rayların üzerinden geçip gelirlerin daha düşük, evlerin daha küçük olduğu ve Kralların haberi olmadan hiçbir şeyin gerçekleşmediği kötü tarafa doğru ilerlerken minibüs sarsıldı.

Jakob bizi kulüp bölgesinin derinliklerine götürürken zihnim aşırı hızda çalıştı. Daniel mi Liam mı? Liam mı Daniel mı? Yoksa tamamen başka biri mi? Liam hakkında bir kez yanılmıştım zaten. Ya yine yanılsaydım? İkisi hakkında da?

Tehdit eden baş ağrısını engellemeye çalışarak enseme ovuşturdum. Artık aşağıyı yukarıyı ayırt edemediğimi hissediyordum. Son birkaç gün içinde çok fazla şey olmuştu ve hepsini sindirmekte zorlanıyordum. Bunun, bir yapbozun yarısını bir araya getirmeye çalışmak gibi hissettirmesi de yardımcı olmadı.

eksik parçalar. Lanet olası Jakob ve onun bana gerçekte neler olduğunu söylemeyi reddetmesi. Sırf Magnolia'ya girebilmek için beni kasten baştan çıkarmamış olsa bile, ona kızmam gereken çok şey vardı. Benden çok şey sakladığı gerçeği gibi. Beni daha da tehlikeye atan şeyler.

İşte, Krista, gel benim dünyamda oyna. Oh, oyunun kurallarını bilmek ister misin? Çok kötü!

Jakob'un ondan şüphelendiğini bilseydim Liam'ın yanında asla bu kadar rahat olamazdım.

Oh, lanet olsun. Ya Jakob *tam da* bu yüzden beni karanlıkta bıraktıysa? Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyorduk. Şüpheleri konusunda çenemi kapalı tutacağıma nasıl güvenebilirdi? Ya da Liam'ı onun yanında rahat olduğuma kadar ikna edici olabileceğime?

Düşündükçe Jakob'un davranışını daha iyi anlıyordum. *İyi* bir adam, *düzgün* bir adam, bana her şeyi önceden anlatır ve ne kadar dahil olmak istediğime kendim karar vermeme izin verirdi. Jakob bunların hiçbirini olmadığını çoktan onaylamıştı. Ve eğer rollerimiz tersine dönseydi, yabancı bir adama tüm güvenir miydım? Bunu bir dakikadan kısa bir süre düşündüm ve cevabın yankılanan bir hayır olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Jakob'a hâlâ kızgın mıydım? Evet, kızgındım. Ama onun motivasyonlarını anladığımı sanıyordum, bu da her şeyi daha karmaşık hale getiriyordu.

Ugh.

Birkaç dakika sonra Jakob minibüsü kirli görünümlü bir dövme salonunun önünde durdurdu. Kaldırım kenarına birkaç motosiklet park edilmişti. Her bir benzin deposunun yan tarafında gururla damgalanmış Kings arması. Dükkânın camları toz içindeydi. Neon tabeladaki birkaç harf dışarıdaydı ve Brad'in Mürekkebi yerine Kötü yazıyor. Uygun. Burası Hepatit C kapmak için harika bir yere benziyordu.

Jakob'a yan gözle baktım. "Lütfen bana burada hiç dövme söyle."

Gözlüklerini çıkardı ve bana delici bir bakış fırlattı. "Burada kimse dövme yaptırmaz."

Kaşlarımı çattım ve yanımdaki bisiklet sırasına döndüm. Eğer sahipleri içeride dövme yaptırmıyorlarsa, burada ne işleri vardı? Jakob ukalalık mı ediyordu, yoksa ciddi miydi? Bu dükkân başka, daha alçakça Kings işleri için bir örtüden başka bir şey değil miydi?

Vitrinin kirli camlarına ve genel bakımsızlığına tekrar baktım. Burada dövme yaptırmak istemezdim ve belki de Krallar buna . Belki de kir ve çürüme ihmalden değil, kasıtlıydı.

Jakob'a bu konuda soru sormadan, benim yaşlarımda iri yarı Latin bir adam ön kapıdan çıkıp bize doğru yöneldi. Üzerinde dar siyah bir tişört ve kolsuz deri bir yelek vardı, yeleğin üzerinde Kings amblemi vardı. Jakob'un geçen gün giydiğine benzer bir sağ göğüs. Kafası tıraş edilmişti. Dövmeler kollarına kadar uzanıyordu. Koyu renk gözlerini gölgeleyen kaşları ağırdı ve dolgun dudaklarıyla biraz yumuşatılmış sert bir ifade veriyordu. Onu daha önce hiç görmemiştim.

Jakob minibüsten inerken, "Burada kal," dedi.

Bana uyar. Gerçekleşmek üzere olan takasın bir parçası olmak istemiyordum. Zaten Kings işine bulaşmış olmam yeterince kötüydü; suç listeme silah kaçakçılığına suç ortaklığı eklememe gerek yoktu.

Jakob diğer motorcuyla birkaç kelime konuştu ama neyse ki bunlar minibüsün motorunun alçak uğultusu arasında kayboldu. Latin adam Jakob'a başını sallayarak döndü ve dükkânın önünü işaret etti. Kapı açıldı ve üç adam daha dışarı döküldü. Kulübün derilerini giymiş olmalarına rağmen hiçbirini tanıımıyordum. Bu alışılmadık bir durum değildi. Charley's'e tüm Krallar uğramazdı ve kulübün son sayıma göre iki yüzden fazla üyesi vardı.

Hızlı bir etkinlikle çantaları minibüsün arkasından indirdiler. Gözlerimi öne diktim ve kendi işine bakan bir kadın gibi görünmek için elimden geleni yaptım. Daha sonra içeri döndüler, Latin adam cebini karıştırdı ve Jakob'a bir şey uzattı, sonra da ayrıldılar.

Jakob geri geldi ve sürücü tarafındaki kapıyı açtı. Motoru durdurdu ve inmemi işaret etti. İnip yanına gittim ve beni dükkânın arka tarafına doğru götürdü. O konuşmadan önce minibüsten birkaç yüz metre uzaklaşmıştık.

"Başka bir araba alıyoruz."

Sadece başımı salladım. Liam'ın dinleme sisteminin ne kadar hassas olduğunu bilmiyordum ve duyabileceği bir şey söylemek istemiyordum. Minibüs arkamızdayken, kürek kemiklerimin arasındaki nokta sanki Liam'ın emrindeki bilinçli bir yaratıkmış ve bu mesafeden bile bizi izliyormuş gibi kaşınıyordu.

Jakob motorcu arkadaşının verdiği anahtarlığın düğmesine bastı ve binanın gölgesine park etmiş gösterişli kırmızı BMW'den cıvı cıvı bir ses yükseldi. Silah kaçakçılığı iyi kazandırıyor olmalı.

Yolcu tarafına tırmandım ve kemerimi . "Burada konuşmak güvenli mi?" Jakob yanıma kayarken sordum.

"Evet," dedi. Gösterge panelindeki bir düğmeye bastı ve motor neredeyse Mustang kadar yüksek bir sesle kükredi.

"Sırf Magnolia'ya girebilmek için beni bilerek mi baştan çıkardın?" diye sordum. En zor soruyu aradan çıkarabilir ve gerçekten ne kadar kızmam gerektiğini bir kez ve herkes için öğrenebilirdim.

Arabayı vitese takıp park yerinden çıkmadan önce bana bir bakış attı. "Tam olarak değil."

Omurgam kaskatı kesildi. "Açıkla."

"Magnolia'ya girmek için en iyi şansım sen gibi görünüyordun," dedi. "Ve Charley'deki ilk vardiyandan beri seni becermek istiyordum. Bu yüzden evet, bir taşla iki kuş vurmayı umarak seni evime davet ettim ama ikisi bağlantılı değil. Beni geri çevirseydin, yine de beni oraya sokmak için yalan söylemeni ve erkek arkadaşın olduğumu söylemeni isterdim."

Tuttuğum nefes daha çok bir tıslama gibi çıkıyordu.

Otoparktan kükreyerek çıkarken bana baktı, vites değiştirdikçe ve araba hızlandıkça pazuları esniyordu. "Yine de büyükannenin güvende tutmak için bunu kabul edeceğini biliyorsun."

Evet, bunu kabul edebilirdim ama bu hoşuma gitmedi. Çok fazla manipülasyon gibi geldi ve bana hala yalan söyleyip söylemediğini merak etmeme neden oldu,

bazı önemli bilgileri saklamak.

Karakoldan çıktıktan sonra yüzündeki ifadeyi düşündüm. Magnolia'dan daha fazla. Çok ciddi görünüyordu. Sanki silahlı adam ve kadınlarla dolu bir binaya saldırmaya değermişim ve kanun onların tarafındaymış gibi.

Bana tekrar baktı, sadece gözlerini hızlıca kaydırđı. "Nedenini anlıyorum Kızgınsın," dedi. "Özür dilerim. Aramızdaki her şeyi sorgulamana neden olmadan bu konuyu nasıl açacağımı bilemedim."

"İyi bir iş için tebrikler," dedim. "Artık aramızdaki her şeyi sorguluyorum."

Frene bastığında boğuk bir nefes aldım. Yolun kenarında gıcırdayarak durduk. Arkamızdan bir araba korna çaldı ve sürücü yanımızdan geçerken "Pislik!" diye bağırdı. Emniyet kemerini göğsümden uzaklaştırdım ve göğüs kemiğimi ovuşturdum. Ahh.

Jakob koltuğunda bana döndü. "Aramızdaki her şey gerçek. Bana güvenmen için sana yalvarmayacağım ve burada oturup seninle bu konuda tartışmayacağım. Bana ya inanırsın ya da inanmazsın." Uzanıp kasıklarını tuttu ve taş gibi olduğunu görünce şok oldum. "Şu anda bile, bu saçmalıkla uğraşmaktansa bir yere kapanıp sana adımı haykırmayı tercih ederim ve sana söylediğim başka hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inan."

Kahretsin. Onunla boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım, çünkü kızgın olmama rağmen, pantolonundaki şişkinlik bende hemen üzerine tırmanma isteğı uyandırmıştı.

Burada, arabada. Belki de kızgın olmam da bunun bir parçasıydı. Belki de içten içe, birbirimize en yakın olduğumuz anın ikimiz de çıplak ve ter içindeyken olduğunu biliyordum.

Nefesimi uzun ve yavaş bir şekilde verdim, son birkaç gün içinde aramızda olan her şeyi hatırlayarak sözlerinin içime işlemesine izin verdim.

"Sana inanıyorum," dedim. Çünkü inanıyordum. Yaptığı diğer şeyler hakkında ne hissettiğimi bilmiyor olabilirdim ama beni istediğini biliyordum ve bu konuda bana yalan söylemeyecek kadar ona güveniyordum.

Jakob bir nefes verdi. Sanki içinde tutuyormuş, rahatlamış gibi sert bir nefes vermişti ve bu, her şeyden çok, aramızdaki bu şey yüzünden kafayı yiyen tek kişinin ben olmadığım gerçeğini ortaya çıkardı.

"Güzel," dedi.

Ve sonra elleri yanaklarımdaydı, saçlarıma doğru kayıyordu, beni ileriye doğru sürüklerken tutuşu sıkılaşıyordu. Emniyet kemerim kilitlendi ve daha ileri gidemedim. İşin geri kalanını o yaptı, aramızdaki mesafeyi beni soluksuz bir yoğunlukla öptü. Dudakları morartıcıydı, dili talepkârdı, beni onunla okşaya okşaya buluşmaya zorluyordu. Ona hâlâ kızgındım ama bu sadece ona olan ihtiyacımı daha da artırıyor, beni daha çok sarıyor, elbiselerini çıkarıp bana olan arzusundaki dürüst ve basit gerçeği görmek istememe neden oluyordu.

Çok erken ayrıldı, zor nefes alıyordu ve başparmağını dudaklarıma sürttü. "Daniel'a gitmemiz gerek."

Ona başımı salladım.

Aklı başından gitmiş bir adam gibi ağzıma bakmaya devam etti.

Kendime rağmen sııttım. "Bu da muhtemelen beni bırakman gerektiği anlamına geliyor."

Kaşları tekrar çatıldı. "Evet, öyle yapmalıyım."

Bunun yerine eğilip beni tekrar öptü ve bu sefer öpmeye devam etti, parmakları kafa derimi kazıyor, dişleri dudaklarımı ısırıyordu. Bu bana onun dairesinde birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlattı, mutfak adasının mermeri altımda soğuktu ve o bacaklarımın arasındaydı, ateş gibi yanıyordu, dokunuşuyla beni alev alev yakıyordu.

Bu kez öpüşmeyi kesen bendim çünkü böyle devam ederse Daniel'lara asla varamayacaktık ve birbirimizi bırakmadan önce tüm dünya etrafımızda patlayacaktı. Ben uzaklaşırken boynumdaki tutuşu gevşedi ve koltuğunda biraz geriye yaslandı, tekrar mantıklı düşünceler oluşturabileceğimi hissetmeme yetecek kadar. Aramızdaki hava hâlâ yüklü, ağır ve elektrikliydi, sanki her an yıldırım düşebilirmiş gibi. Bu havayı dağıtacak bir şeye ihtiyacımız vardı.

"Ne zamandır babandan şüpheleniyorsun?" Ben sordum.

Jakob beni bıraktı ve koltuğunda doğruldu. Yanaklarının kızardığını görünce içimde küçük bir haklı çıkma heyecanı uyandı. Kafasını temizlemeye çalışır gibi salladı, sonra öne doğru döndü ve arabayı birinci vitese taktı.

"On iki yaşından beri," dedi ve yola geri dönmeden önce aynalarını kontrol etti.

Kaşlarımı çattım. Belki de motor sesi yüzünden onu yanlış duymuştum.

"On iki yaşından beri mi?"

Başını salladı. "Bir infazcıyla yaptığı telefon görüşmesine kulak misafiri oldum ve ne kadar çıkarıcı bir piç olduğunu anladım. Ondan sonra ona bir daha asla tam olarak güvenmedim."

Tamam o zaman. "Demek istediğim, Magnolia Hills'te olup bitenlere ne zamandır şüpheleniyorsunuz?"

"Başından beri," dedi. "Kearny'de ne zaman bir şey olsa ondan şüpheleniyorum."

"Neden?"

"Çünkü Daniel'den nefret ediyor ve onun gitmesini istiyor," dedi Jakob. Sırıttım. Kendim için neler olup bittiğinin en azından bir kısmını çözmüştüm.

Yürü be!

"Babamdan şüphelenmeye ne zaman başladın?" Jakob sordu. "Sen bana minibüste dinleme cihazı olduğunu söyleyene kadar değil."

"Şimdi de her şeyin arkasında onun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. Bunu söyleme şekli *onun* ne düşündüğünü merak etmeme neden oldu. Tıpkı Daniel'den şüphelenmediği gibi, babasının yaptığına tamamen ikna olmuş görünmüyordu. Belki de Jakob sonuna kadar tüm yargılarını saklayan bir adamdı.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedim. "Bana karşı pek de açık sözlü değildin."

Başını salladı. ". O zaman bana teorilerini anlat."

Ona karşı süregelen arzum yeni bir hayal kırıklığı dalgasının altında boğuldu. "Ciddi misin? Hâlâ saklıyorsun ve benden tüm yarım yamalak tahminlerimi ortaya dökmemi mi bekliyorsun?"

"Seni etkilemek istemiyorum," dedi. "Şüphelerim hakkında sana bir şey söylemememin bir nedeni de bu." Tekrar hızlandığımızda bana baktı. "Senin ne düşündüğünü duymak istiyorum. Zekisin ve babam içgüdülerin konusunda haklıydı; çok iyiler. Benim kaçırdığım bir şeyi yakalamış olabilirsin."

Lanet olsun. Onunla tanışmadan önce sevgiye aç kalmış olmalıyım. Övgüsünün yanaklarımı ısıtmasının ve midemin aptalca bir takla atmasına neden olmasının nedeni bu olmalı.

"Önce sana birkaç sorum var," dedim, hâlâ tereddütlüydüm.

"Sor onlara."

"Bir kez olsun bana gerçekten cevap verecek misin?"

Küçük, şeytani bir sırıtış dudaklarının kenarını kaldırdı. "Belki."

"Bazen tam bir baş belası oluyorsun, bunu biliyor musun?"

"Sadece seni olanları sevdiğim için," dedi, sırıtışı genişleyerek tam bir gülümsemeye dönüştü.

öpsem mi yumruklasam mı bilemedim. İkisi de eşit derecede çekici görünüyordu. Bunun yerine, fırsatım varken sorularımı sormaya karar verdim.

"Sence baban evimi dağıttırarak ve birisine asansörde bana saldırmasını emredecek kadar ileri gider mi?"

Jakob cevap verirken bana bakmadı. Sanki biri bizi kovalıyormuş gibi Kralların kalesinden çıkarken tüm dikkati yoldaydı.

"Daire, evet. Seni eve getirerek, ilişkinin ciddi olduğunu ve evini mahvetmenin beni elinde tutmak için iyi bir yol olduğunu düşünecekti. beni istediği yerde."

"Tam başparmağının altında," dedim.

Başını salladı, vites küçülttü ve şehrin iyi tarafına geçen tren raylarına o kadar hızlı çarptı ki birkaç saniyeliğine havalanmış gibi hissettik. Diğer tarafa geçtiğimizde dişlerim kafatasımın içinde takırdadı ve çarpmanın etkisiyle kalçam zonkladı.

"Biraz yavaşlar mısınız?" Sustum.

Jakob baktı, yüzümdeki acı dolu ifadeyi gördü ve hemen arabayı hız sınırına kadar yavaşlattı.

"Özür dilerim," dedi.

Tanrı özür dilemekten korkmayan erkekleri korusun. Bu birkaç dakika içinde iki kez oldu ve her ikisinde de ciddiymiş gibi konuştu.

"değil," dedim. "Baban neden eve dönmeni bu kadar istedi? Seni Magnolia'dan uzak tutmak için mi?"

"Büyük ihtimalle."

"Ama bana ya da Dr. Perez'e saldırtacağını düşünmüyorsunuz ." Başını iki yana salladı.

"Peki ya Daniel? Sence o da bu içinde mi?"

"Hayır," dedi. "Eğer bu iş patlarsa Daniel ." "Nasıl yani?"

"Kulübün sadakatini kaybedecek. Jokerlerle çalışamazsın. Asla. Onlar düşmandır. Kings'teki başka biri ne yaptığımızı bilseydi, çoktan dışarıda olurdu."

Sözlerini birkaç dakika düşündüm ve Redding hakkında Liam'dan başka kimseyle konuşmadığını fark ettim. En azından benim yanımda.

"Babana Redding'den sadece tepkisini görmek için , değil mi?" diye sordum.

Jakob başını salladı.

"Bir şey ele verdi mi?"

"Hayır," dedi. "Ama genelde söylemez." "Peki başka kimseye söylemedin mi?"

Jakob başını salladı.

"Peki ya seninle Magnolia'ya gelen motorcular?" diye sordum. "Her şeyin arkasında Jokerlerin olduğunu düşünüyorlar."

"Peki ya Redding'i takip eden kadın?"

"Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok," dedi. "Sadece onun izlenmesini istediğimizi biliyor." "Redding'i bizden ve babandan başka kimse bilmiyor mu?" Sordum, sadece

Açıklığa kavuşturmak için.

"Ondan başka kimseye bahsetmedim."

Vitesleri değiştirmesini izledim, iri, kaslı üst bedeni tam teşhirdeydi, hareketleri hızlı ve emin, neredeyse zarıftı. Bu kelimeleri dikkatle seçmiş gibi görünüyordu. Jakob kimseye söylememiş olabilirdi ama belli ki başkalarının Redding'i bildiğini düşünüyordu.

Jakob'la ilk tanıştığımda, onun karşı konulmaz seksapeli olan iri yarı, vahşi bir adam olduğunu düşünmüştüm. Meğer tüm bunların altında bir beyin varmış. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden beri bundan şüphelenmiştim ama şimdi aklının ne kadar keskin olduğunu merak etmeye başlamıştım. Şüphelerimi öğrenmek, gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını anlamak istiyordu ama Jakob Larson'ın hiçbir şeyi gözden kaçırmayan bir adam olduğuna bahse girmeye hazırdım.

"Mike kim?" Taktik değiştirerek dürttüm. Bu ismi Jakob ve Daniel arasındaki ilk karşılaşmadan hatırlıyordum. Aklımın bir köşesinde durmuş, duyma sınırında gezinen bir sivrisinek gibi beni rahatsız ediyordu.

Bu sefer Jakob'un sırtışı bana baktığında sıcaktı, ifadesindeki onay ile yumuşamıştı. Telefonunu aldı, kilidini açtı ve bana uzattı. Ekranda Redding ve başka bir adamın, kumral saçlı ve Slav yüz hatlarına sahip iri beyaz bir adamın resmi vardı.

"Bu Mike," dedi Jakob.

"Baban için çalışıyor, değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı ve bana baktı. "Bunu sana söyleten ne?" Omuz silktim ve telefonu geri uzattım. "Sadece içimden bir his."

"İçgüdülerin iyi," dedi telefonu aramızdaki bardak tutucuya koyarken.

"Babam için çalışıyor. Kim olduğunu pek kimse bilmez. Babam bir şeyle ilgilenmesi gerektiğinde ve bunun kulüple istemediğinde onu gönderiyor."

"Daniel neden sana onunla olan ilişkinin yürümediğini söyledi?"
Bastırdım.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Jakob, ses tonuna hayal kırıklığı sinmişti.
"Dediğim gibi, Daniel King'in yaptığı hiçbir şey Daniel King dışında kimse için bir anlam ifade etmiyor."

"Ama bir tahmininiz var, değil mi?"

Başını salladı. "O geceye kadar Daniel'ın Mike'ın kim olduğunu bildiğini bilmiyordum. Şimdi düşünüyorum da Magnolia'yı benden daha uzun süredir biliyor olabilir ve başından beri bunu babamın üzerine yıkmaya çalışıyordu. Sanırım Mike'tan bahsetti çünkü tepkimi görmek istedi."

Kaşlarım alnımdan yukarı süzüldü. "Babanla bu işin içinde olduğunu mu düşündü?"

Jakob başını salladı.

"Hâlâ öyle mi?" diye sordum. "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"O ilk gece bizi kimin izlediğini sanıyordun?"

Güldü. "Hiç kimse. Sadece sana yakınlaşmak istedim ve bir bahaneye ihtiyacım vardı."

Ona ne kadar yakınlaşmak istediğimi hatırlayarak homurdandım. "Bir bahaneye ihtiyacın olmazdı."

Bana sinsî bir sırıtış fırlattı. "Evet, bunu çok çabuk anladım."

Birkaç dakika onu izledim, her şeyi düşündüm. Ona yaklaşık on milyon sorum daha vardı ama hepsi önemsizdi ve sadece yarısı neler olup bittiğini anlamaya çalışmakla ilgiliydi. Gerisinin bekleyebileceğine karar verdim.

"Bunlar benim en büyük sorularımdı," dedim. "Şimdi bana neler olduğunu düşündüğünüzü söyleyecek misiniz?"

"Sanırım babamın bu işle bir ilgisi var ama nasıl olduğundan emin değilim. çok," dedi. "Bu iş onun her şeyin arkasında olamayacağı kadar karışık. Çok büyük, çok değişken. Jokerler ve bizim aramızda bir şeyler patlak verirse, daha büyük kulüpler de işin içine girer ve aralarında bir savaş başlar. Babam bunu asla istemez."

Liam'ın yüzündeki endişeyi hatırlayarak, "Ve seni bilerek böyle bir tehlikeye atmaz," dedim.

"Hayır, yapmazdı," dedi Jakob.

"Peki ne oldu?"

"Sanırım babamdan bir şekilde kaçtı ve başka bir şey hakkında varsayımlarda bulunmaya başlamadan önce Redding'in gerçekte kim olduğunu bulmamız gerekiyor."

"İşte bu yüzden Daniel'la konuşmak istiyorsun."

Jakob başını salladı. "Bunu açığa çıkarmamız gerekiyor. Daniel ihtiyacımız olan eksik bilgiye sahip olabilir ve eğer bunu kısa sürede çözemezsek, o ve babam birbirlerinden kurtulmaya çalışabilirler."

"kurtulun," dedim, "şey gibi..."

Kırmızı ışıktaki durmak için yavaşladığımızda bana baktı. Daniel ve Eva'nın evinden sadece birkaç mil uzakta, şehrin daha güzel bir bölgesine geri dönmüştük. "Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun," dedi.

"Eyvah," sadece. Jakob'un bu kadar gergin olmasına şaşmamalı. Çete lideri ve babası bunca zamandır birbirlerini öldürmeye çalışmaktan bir kalp atışı kadar uzaktaydılar.

Uzandı ve çenemi yukarı kaldırarak beni karanlık düşüncelerimden çekip çıkardı. "Tüm bunlar bittiğinde bir yerlere gitmeliyiz."

"Ne?" diye sordum. Dokunuşuna doğru eğilme isteğimle savaşıyor sordum. "Uzun bir hafta sonu için şehir dışına çık. Rahatla."

Ona kaşlarını kaldırdım. "Yani kesintisiz üç gün boyunca birbirimizi becermek mi?"

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Evet, o."

Sırıttım ama bir kalp atışı sonra sırıtışım düştü. "Beni her şeyden habersiz bıraktığın için sana hâlâ kızgınım."

Başparmağını dudaklarımin üzerinde gezdirdi, bakışları aşağıya kayarak hareketi izledi. "Ne kadar kalacağını . Sadece tek gecelik bir ilişki isteyip Magnolia'ya girmeme yardım ettikten sonra çekip gideceksen sana bir şey söylemenin anlamı yoktu."

Tamam, bu şekilde ifade ettiğinde, ilk sessizliği ama devam eden kaçamakları değil.

"Peki ya sonra?" diye sordum. "Beni eve getirdiğinden beri ne zaman istersen."

"Bunun için iyi bir nedenim yok. En azından beni bir pislik gibi göstermeyecek bir sebep, bu yüzden özür dilerim."

Beş dakika içinde üç özür dilemiş oldu. Erkekler için yeni bir dünya rekoru kırmış olmalı.

"Bundan sonra bana karşı açık ol, ben de seni affetmeye çalışayım."

"Anlaştık," dedi.

Çevremdeki ışık yeşile dönmüştü ama gözlerimi ondan . Ağzıma bakışı, özür dileme kolaylığı, onunla geçirdiğim her an yeni bir yönünü görmem beni bir bağımlıya dönüştürüyordu. Ondan asla gözümü ayırmak istemiyordum. Çünkü bu, bana döndüğünde gözlerindeki buzun nasıl eridiğini göremeyebileceğim ya da geçen gün gördüğüm kara mizahın bir başka ipucunu ya da bu sabah üstüme çöküp horlamaya başladığındaki şapşallığı kaçırabileceğim anlamına geliyordu.

Arkamızdan biri korna çaldı.

Jakob yanağıma, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi yavaş ve uzun bir vuruş yaptı.

Korna sesi giderek daha ısrarlı hale

geldi. "Jakob," dedim ona bakarak.

Sonunda beni bıraktı.

Birkaç dakika sonra Daniel ve Eva King'in uzun araba yoluna girdik. Ev gün ışığında farklı görünüyordu, daha küçük, biraz daha köhne. Ön bahçedeki bira kutuları da yardımcı olmuyordu. Dışarıda küçük bir insan ordusu temizlik yapıyordu. Ön kapı açık duruyordu, Genç erkekler ve kadınlar, içleri tıka basa dolu çöp torbaları taşıyarak içeri girip çıkıyorlardı.

"Yeni askerler mi?" Ben sordum.

"Evet, zavallı piçler," dedi Jakob.

Kusmuk görevini üstlenen kişi için üzülerək ürperdim. O yemek odasıyla yüzleşmek için endüstriyel halı temizleyicisine ve benden daha güçlü bir mideye ihtiyaçları vardı.

Jakob arabayı garajın hemen dışına park etti ve sonra koltuğunda bana döndü. "Daniel babam gibi değil. Öfkesi onu daha iyi yapıyor bazen."

"Onu kışkırtmaya , değil mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama sırtı duvara dayalı. Zaten babamla bu işin içinde olduğumu düşünüyorsa, her şey onu kızdırabilir."

"Yaralı bir hayvana benziyor," dedim. "O

da öyle. Ben önden gideyim mi?"

Başımı salladım.

"Ve işler sararsa aramıza girmemeye çalış." "Aramıza

girmemeye çalışacağım," dedim.

Jakob kapısını iterek açtı. "Hadi şu bitirelim."

On Dokuzuncu Bölüm

DAniel King bok gibi görünüyordu. Ön salonda duruyorduk, açık ön kapıdan giren güneş ışığının içeri girmesine izin vermeyecek kadar derindeydik.

ona dokunmak. Gözleri kan çanağına dönmüştü, cildi kül rengiydi. Ne zaman biri çok hızlı hareket etse ya da çok yüksek sesle konuşsa, irkilirdi. Jakob'un söylediğine göre

dün geceki davranışlarının sonuçlarına katlanamazdı. Daniel için bunun akşamdan kalmalar için geçerli olmaması çok kötü.

"Günaydın!" Ona bağırdım, çünkü evet, onun irkildiğini görmek hoşuma gidecek kadar kindardım.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, sesi zımpara kağıdı gibi gıcırıltılıydı.

"Konuşmamız gerek," dedi Jakob. Tam o sırada Kings yeleği giymiş genç bir çocuk elinde bir kutu boş bira şişesiyle aceleyle yanlarından geçti. Jakob başka bir şey söylemeden önce onun gitmesini bekledi. "Sessiz bir yerde."

Daniel başını salladı, kalabalık salondan kurtulduğu için rahatlamış görünüyordu. Döndü ve bizi evin derinliklerine götürdü. Onun ve Redding'in resminin yanından geçerken Jakob uzandı ve duvardan kaptı, o kadar sessizdi ki tek duyduğum derinin yumuşak iç çekişiydi. Önce ceketinin içine soktu. Herkesin görebileceği şekilde kolunu yaklaştırarak orada tuttu.

Daniel ve Eva'nın evi yakıp yıkacaklarını ve dün geceki çöplükten sonra yeni bir yere başlayacaklarını düşünmüştüm, ama yeni Acemiler temizlik görevlerini ciddiye alırlardı. Hepsi ordudaydı ve eğer ordudaki ilk birkaç yılları benimki gibiyse, şunu biliyorlardı. Başlarını nasıl eğeceklerini ve zor bir işi en az şikayetle nasıl yapacaklarını.

Daniel koşuşturan insanların arasından sıyrıldı ve bize arka merdivenleri gösterdi. Bizi partinin en kötü sapkınlıklarından kaçmış gibi görünen üst kattaki bir koridora çıkardı.

"Burada," dedi Daniel, bir kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Koyu yeşile boyanmış büyük bir ev ofisiydi. Güney Teksas'taki bir çiftlik evinden çok bir İngiliz malikânesine benziyordu,

Ağır ahşap bir masa, kitap rafları ve üç deri sandalyeyle tamamlanmış. Bu Eva'nın olmalıydı. Daniel'a uymuyordu. Öncelikle, fazla güzeldi.

Duvarlarında ordu ve motorcu malzemeleri asılı olan pis bir kulüp binasında mahkemeye çıkmaya daha uygun görünüyordu.

Daniel eski bir içki arabasına doğru ilerledi ve kendine bardak viski doldurdu. Bize isteyip istemediğimizi sormadı. Başka biri olsaydı Kaba bir ev sahibi olmaya çalışmadıklarını ama kalma olduklarını varsayalım. Daniel söz konusu olduğunda, bunun ince bir güç gösterisi olduğunu biliyordum.

Pislik.

Jakob davet beklemeden oturdu, ben de onun yanındaki sandalyeye oturdum. Daniel karşımızdaki sandalyeye çöktü, viskisi dizinin üzerinde dengede duruyordu. Bir elini yüzünde gezdirdi ve ifadesindeki sisin bir kısmı dağıldı.

"Bu neyle ilgili?" diye sordu.

"Redding de kim lan?" Jakob talep etti.

Sandalyemin kollarını kavradım, kaslarım gerildi, gerekirse serbest kalmaya . Tanrım, Jakob. Bu işi kolaylaştırmak için çok fazla.

Daniel'in yanıt olarak gözünü bile kırpmaması sinirlerinin ne kadar gergin olduğunu bir göstergesiydi. "Hiçbir fikrim yok."

Jakob ceketinin içinden bir resim çıkardı ve Daniel'a doğru itti.

Adam iyi bir oyuncuydu. Alırken kaşlarını çattı ve yüzünde tanıma ışığı belirmeden önce birkaç saniye boyunca inceledi. "Oh, Bu çocuk." Resmi bir kenara koydu. "Eskiden birlikte çalıştığım bir adam."

Bardağını kaldırdı ve sanki hiçbir sorun yokmuş, bu sıradan bir sohbetmiş gibi viskisinden yavaşça bir yudum daha aldı. Bu bana Jakob'un dairesindeki o ilk gece. Ama boştaki eli sandalyesinin kenarından aşağı kaydı ve gözleri onu ele verdi. Koltuğun altına bir silah bağlamış olmalıydı.

Jakob konuştuğunda tam bir uyarıda bulunacaktım.

"Bana silah çekmeyi aklından bile geçirme," dedi. "Babamla hiçbir şeyin değilim."

Daniel'in eli durdu. Yakışıklı yüzüne karanlık bir gülümseme yayıldı. "Sana inanmıyorum."

Jakob sert bir nefes verdi. "Kulübe liderlik etmek istemiyorum. Olduğum yerde mutluyum. Bunu sana bir daha söylemeyeceğim."

Daniel koltuğunda o kadar hızlı öne eğildi ki viski bardağının kenarından . "Peki neden Liam'la kalıyorsun?" diye sordu. "Onu sahte kız arkadaşınla mı tanıştırıyorsun?"

Şaşıracak sandalyemde geriye yaslandım. Kahretsin, çok iyiydi. Sadece bizim oyunumuza kanmış gibi davranmış, onunla birlikte hareket etmiş, bunu kasabada yaymak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ve başından beri yalan söylediğimizi biliyordu. Jakob onunla oynamaya çalışmış, o da bizimle oynamıştı. Onu bir daha hafife almazdım.

"Onunla kalıyorum çünkü zorladı," dedi Jakob. "Ve Krista ile aramızda sahte bir şey yok."

Neredeyse boğuluyordum.

Daniel'in bakışları bana döndü, gözleri vahşiydi, Jakob'un beni uyarmış olduğu yaralı hayvan bir kalp atışı kadar uzaktaydı. "Sen de mi bu işin içindesin?"

Arkamızdaki kapı bir tıkırtıyla açıldı. Yumuşak, kadınsı bir ses "Yeter," dedi.

Döndüğümde Eva King'in odaya girdiğini gördüm. Koyu renk saçlarını tepeden düğümlemiş, çarpıcı yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı. Onu görmeye alışık olduğum iş kıyafetleri yerine, bir çift hımbıl eşofman ve formu saran bir tişört . Kocasınınkinden biraz daha az kan çanağı olan kedi gözleri üçümüzü bir bakışta yakaladı.

Kapıyı arkasından kapattı ve Daniel'in yanına geldi. "Paranoyak bir piç olmayı bırak. Jakob bu işin içinde olsaydı, burada sorular soruyor olmazdı. Anlat onlara."

Daniel yüzünde alaycı bir ifadeyle ona baktı.

Eva gözlerini kıstı ve adamın omzunu dürttü. "Söyle onlara, yoksa ben söylerim."

Daniel iç geçirdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Redding bir Yaklaşık on yıl önce benim birliğimde olan sosyopat küçük bir pislik. Görev sırasında yerel bir Afgan kıza saldırmıştı ve ben de onu askeri mahkemeye çıkarmaya çalışmıştım. Amcası senatör ya da eyalet temsilcisi gibi bir ve bazı torpiller yaparak onu onurlu bir şekilde terhis ettirdi. O zamandan beri onu görmedim ama yıllar önce benden intikam alacağına dair bir veda yorumu yapmıştı ve işte buradayız."

"Magnolia'da ne işi var?" Jakob sordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" Daniel, Jakob'a aptalmış gibi bakarak, "Ne düşünüyorsun?" dedi. "Baban onu buldu ve beni sikmek için buraya getirdi."

üzerine Eva, Daniel'sandalyesinin koluna uzandı ve sırtını ovmaya başladı. "Liam'ın bunu yapmayı bırakması gerekiyor," dedi Jakob'a.

Jakob onunla Daniel'in arasına baktı. "Babamın arkasında olduğundan emin misin?"

Bu mu?"

Daniel başıyla onayladı. "Mike."

Jakob cebinden cep telefonunu çıkardı ve Daniel'a uzattı. Ekrana bir göz attım. Üzerinde Redding ve Mike'ın resmi vardı.

Daniel , kendi telefonunu çıkardı ve Jakob'a uzattı. Eğildim ve Jakob'un Redding ve Mike'ın birkaç hafta boyunca çekilmiş gibi görünen bir avuç fotoğrafını karıştırmasını izledim. Jakob haklıydı; Daniel ondan daha uzun süredir biliyordu.

Jakob, "Bunun babam için hâlâ çok dağınık olduğunu düşünüyorum," dedi ve geri verdi. "Doktor seni uyardı mı?" Eva sordu.

Kaşlarını çattım. "Dr. Perez'i mi kastediyorsunuz?"

Başını salladı. "Masum bir kadına suikast düzenlemek Liam'ın tarzı değil." Daniel, "Bence Redding ondan uzaklaştı," dedi. "O hak sahibi bir Bana karşı kan davası güden küçük bir hıyar ve hiç disiplini yok. Babanın onu uzun süre hizada tutmasına imkân yok."

Bir an için gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Ne karmaşa ama.

Jakob, "Gidip babamla konuşmam gerek," dedi.

Eva kollarını kavuşturdu. "Ona bu işe karışmamasını söylemelisin. Bu kulüp için iyi değil, Kearny için iyi değil ve ailem için de gerçekten iyi değil."

Jakob başını salladı. "Karışmaktan asla vazgeçmeyecek. Babam böyle yapar.

Kafasında benim bir kulübe liderlik etmem gerektiği düşüncesi var ve bunu gerçekleştirmek için uğraşmaya devam edecek." Daniel'a baktı. "Senin bir pislik olman ve onun senden hoşlanmaması da yardımcı oluyor."

İncelik, senin adın Jakob.

Daniel'ın tepkisine karşı gerildim ama o sadece sırıttı. Hoş bir bakış değildi.

"Onu rahat ikna et," dedi Eva.

Jakob ona, "Kimse o adamı istemediği bir şeyi ikna edemez," dedi.

Öne doğru eğildim. "Bundan sonra bile mi? sarpa sardıktan ve yardım etmeye çalıştığı kişiyi tehlikeye attıktan sonra bile mi?"

Daniel kısık bir kahkaha attı. "O zaman bile değil."

Eva ona baktı. "Ya Jakob kasabadan ayrılırsa? Hill Country'ye gidip Specter'ların yanına geçerse?"

Daniel başını salladı. "Liam inadına beni görevden almaya çalışabilir."

Vay canına, Liam Daniel'dan *gerçekten* hoşlanmamış. Bu beni ne kadar geriye götürdü merak ediyorum.

Aralarındaki kinin ne kadar büyük olduğunu ve Liam'ın Jakob'dan bu kadar nefret etmesi için Jakob'a ne kadar boktan şeyler .

Eva ayağa kalktı. "O zaman işim bitti." Daniel gözlerini dikip ona baktı. "Ne?"

"Benden bu kadar," dedi. "Unuttuysan söyleyeyim, bizim üç kızımız var. Evimizi her dağıtmak istediğinde onları göndermekten bıktım. Liam'ın çapraz ateşine ne zaman yakalanacakları konusunda endişelenmekten yoruldum." Döndü ve kapıya doğru yöneldi. "Bana ihtiyacın olursa onlarla birlikte ailemde olacağım."

"Ne kadar süre için?" diye sordu.

Döndü, eli kapının kolundaydı, gözlerinde ateş vardı. "Bu boku düzeltmen ne kadar sürerse o kadar." Ve bununla birlikte, gitmişti.

Daniel bize döndü, cani gibi görünüyordu. Koltuğunda öne doğru oturdu ve işaret parmağıyla Jakob'la aralarındaki havayı bıçakladı. "Bunu düzeltmeniz gerekiyor," dedi. "Baban bu kasabanın istikrarını bozuyor ve Kearny'ye uyuşturucu soktu. Hepsi de şımarık oğlu yüzünden." Jakob, "Ben hallederim," dedi.

"Nasıl?" Daniel talep etti.

Jakob ona baktı. "Bundan hoşlanmayacaksın."

"Son zamanlarda seninle ilgili hiçbir şeyden hoşlanmıyorum, o yüzden çıkar ağzındaki baklayı."

Jakob, "Specter' Georgia'da bir kulübü gözlerine kestirmişler, oraya bağlanmak istiyorlar," dedi. "Babamla konuşursam, onları Kings'in bir alt bölümü olarak eklemenize izin vermesi için onu ikna edebilirim."

Daniel kaşlarını çattı, kara gözlerinde spekülâtif bir bakış vardı. "İlk alt bölümüm mü?"

"Evet," dedi Jakob.

Bir saatten kısa bir süre içinde ikinci kez aklını takdir ederek ona baktım. Bu iyi bir oyundu. Daniel açgözlü ve güce aç biriydi ve ancak böyle bir hamle onu baştan çıkarabilirdi.

Daniel, "Yani bir süreliğine Georgia'ya gideceğim," dedi.

Jakob başıyla onayladı. "Eva'yı ve kızları alıp şehir dışına çıkabilirsin, ben onu kalıcı olarak geri çekmenin bir yolunu bulurken babamın etkisinden uzaklaşabilirsin."

Daniel'in bakışları keskinleşti. "Liam'la aramızda yazılı bir ateşkes istiyorum, onun imzası ve tanıklarla, böylece Kearny'den ayrılır ayrılmaz dönüp beni sırtımdan bıçaklayamaz."

"Ben hallederim," dedi Jakob.

"Geriye Redding kalıyor."

"Redding'i bana bırakın," dedi Jakob. "Bu babamın . O ve ben bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağız."

Daniel ona öylece baktı. "Bunun için tek bir şansın var. Eğer başaramazsan, oyun dışı kalırsın." Koltuğunda arkasına yaslandı, koyu renk gözleri parlıyordu. "Kim olduğun umurumda değil. Üyeliğiniz sorun olmaya başladı. Bu kulübü inşa ettim. Bu insanlar bana babandan daha sadık. Savaşmadan gitmesine izin vermeyeceğim. Liam geri çekilmezse Aksi takdirde tam anlamıyla bir isyanla karşı karşıya kalacak ve biliyorum ki onun mikro yönetiminden ve güç oyunlarından bıkan tek kulüp biz değiliz."

Arabaya döndüğümüzde, "O pisliğe neden katlandığını bana ayrıntılı olarak açıklamayı istiyorum," dedim.

Yanıt yok.

Kemerimi bağlamayı bitirdim ve Jakob'a doğru döndüm. Elleri direksiyonun üzerindeydi, parmak eklemleri bembeyazdı, deri tutuşunun altında gıcırđıyordu.

Kollarındaki kaslar patladı. Gözleri kapalıydı, burnundan nefes alırken çenesi sıkılmıştı. Cinayet işlemenin eşiğinde bir adam gibi görünüyordu ve onu benimle birlikte arabada tutan tek şey direksiyonu ölümüne kavramış olmasıydı.

Uh-oh.

Uzandım ve omzunu tuttum. Avucumun altında demir gibi hissediyordum. "İyisin," dedim, onu uçurumun kenarından döndürmenin bir yolunu bulmaya çalışarak. "Orada çok iyi iş çıkardın. Pislik gibi davrandığında bile sakın ve mantıklı kaldın. Georgia'daki alt bölümle ilgili iyi düşünmüşsün. Bence Eva'nın da hoşuna gidecek ve Daniel'i bunun iyi bir hamle olduğuna ikna etmesine yardımcı olacak, özellikle de babanla işler yoluna girene kadar kızlarının orada daha güvende olacağını düşünürsek."

Başını bana bakacak kadar çevirdi ve ben yerimde kıpırdamadan oturdum. Her nasılsa son birkaç gündür bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu unutmuştum. Beni nefes nefese öpmeye devam ederken şiddet konusundaki çirkin şöhretine odaklanmak zordu. Gözlerindeki bakış, yere kendimi olabildiğince küçük bir hedef haline getirmeye çalışmama neden oldu. Öfkesinin odağı. Jakob'u fazla zorlarsa Tanrı Daniel'in yardımcısı olsun.

çekilmek yerine öne doğru eğildim ve alnımı onunkine bastırdım. "Hey," dedim. "Başardın. Redding'in kim olduğunu öğrendin ve Daniel ile babanın birbirleriyle savaşmalarını engelleyecek bir yol buldun. Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve avucumun altındaki gerginliğin bir kısmı hafiflemeye başladı.

"Ciddiyim Jakob," diye devam ettim. "Bunu nasıl başardın bilmiyorum. Orada olduğumuz ilk dakika içinde Daniel'a saldırırdım. Kızmakta sonuna kadar haklısın. Seninle konuşma şeklinden nefret ediyorum."

Jakob gözlerini tekrar araladı. Gözlerindeki buz o kadar erimişti ki beni oturduğum yerde donduracakmış gibi hissetmedim.

"Oraya geri dönüp onurumu korumak ister misin?" dedi.

Gözlerimi devirdim. "Har har."

Dudakları seğirdi. "Belki de bana kötü davrandığı için ona isyan yasasını okumalıyım?"

"Dur," dedim ama şaka yaptığı için rahatlamıştım.

Gözlerinin kenarları kırıışmıştı. "Gidip onu dövmek emin misin? Oldukça akşamdan kalma. Pes etmesi için ona tekrar merhaba diye bağırman gerekebilir."

Sırıttım. "O küçüklüğü yakaladın, ha?"

Başını salladı. "Seni daha önce hiç bu kadar canlı görmemiştim." Bir eliyle direksiyonu bıraktı ve direksiyonun üzerinde mükemmel bir şekilde korunmuş bir dizi çentik bıraktı.

Vay be.

O ölümcül parmaklar saçlarımin arasına girdi, ensemin etrafında kıvrılırken şaşırtıcı derecede naziktiler. Bakışları ağzıma düştü. "Sende bir sadist bir tarafın var mı?"

Onun dikkatini dağıtmak için dokunuşuna eğildim, şehvetin ruh halini değiştirmenin kolay bir yolu olmasından mutluydum. "Öyle olmalı çünkü seni bağlamakla ilgili bir fantezi kurup duruyorum."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda ısındı. "Bunu düzelttikten sonra benimle gel ve beni istediğin her şeye bağlamana izin vereyim."

Bir anda endişelerim yok oldu. Arzu bedenimden akıp geçti. Tanrım, *seçenekler*. Bir sandalye. Yatağa. Belki de eski bir yer kiralayabilirdik ve orada onu bağlayabileceğim açıkta kirşler olurdu, kollarım başımın üzerinde gerilirdi, yere düşerken itmekten başka bir şey yapamazdım. önünde diz çöktü ve-

Jakob, "Gözlerinde seni herkesin içinde becermek istememe neden olan o bakış var," dedi.

"Seni bağlayabileceğim her şeyi hayal ediyorum," dedim ona.

Yanıt olarak yüzüne yayılan hınzır sırıtış bana bir *şeyler yaptı*. "Yani benimle gelecek misin?"

Başımı salladım. Tüm bu stresten sonra ikimizin de bir molaya ihtiyacı vardı ve Tanrı yardımcım olsun, bir hafta sonu çılgınca seks yapmaktan daha fazlası için kaçmak istiyordum. Bu adamla zaman geçirmek, onu kulüpten uzakta tanımak, Jakob'un *gerçekte* kim olduğunu öğrenmek istiyordum.

Öne doğru eğildi ve ayak parmaklarını kıvıran bir öpücükle ağzını benimkine bastırdı. "O zaman şu işi bitirelim de buradan gidelim," dedi çekildiğinde.

Motor gırtlaktan gelen bir hırıltıyla çalıştı ve Jakob gaza basarak Kings'in garaj yolundan hızla çıktı. Ana yola döndüğümüzde rahat bir nefes aldım, hepimiz bir kurşundan kurtulmuş gibi hissediyordum. Belki de tam anlamıyla.

"Haksız değil," dedi Jakob.

"Kim, Daniel mı?" Ben sordum.

Hızlandıkça vites değiştirerek başını salladı. "Babam aşırıya kaçıyor. Redding üzerinden çalışmak Kearny'nin dengesini bozdu. Bizim zor kural uyuşturucu kullanmamaktır ve o sırf Daniel'ı zayıf göstermek için bu kuralı çiğnedi. Onun yerinde olsaydım ben de çok sinirlenirdim."

"Evet, ama Daniel bu konuda bu kadar büyük bir pislik olmak zorunda mı?" El çantamı gereğinden fazla bir güçle arka koltuğa fırlatarak sordum.

Jakob kıkırdadı ve bana bir bakış attı. "Bu arabayı geri döndürmemi istemediğine emin misin?"

"Hayır," dedim, gözlerimin önünde Jakob'un Daniel'ı yumruklarıyla dövdüğü bir görüntü belirdi. "Çok fazla tanık var."

"İyi bir nokta."

"Babanla yapacağın konuşma ne kadar kötü ?" Ona sordum.

Omuz silkti. "Kötüden ne bağlı." "Endişelenmeli miyim?"

Başını salladı. "Babam söz konusu olduğunda her zaman endişelenmelisin." *Harika.*

Koltuğuma geri yerleştirdim ve parmaklarımı kalçamda gezdirdim. Sağlıklı bir korku dozuyla karışık bir endişe zihnimi sardı. Liam'la yaptığımız konuşma Daniel'la yaptığımızdan daha iyi geçse ve Jakob'un Daniel'la ateşkes şartlarını kabul etse bile, Redding ve Jokerler'le uğraşmak zorunda kalacaktım. Kralların nasıl intikam aldığına tanık olacak kadar uzun süredir Kearny'deydim.

Zayıflık, motosiklet kulüplerinin nefret ettiği bir şeydi. Jokerler Kearny'yi zayıf göstermişlerdi. Bunun bedeli ağır olur. Jokerler'in Magnolia Hills'te, Kearny'ye çok yakın bir yerde bulunmalarından endişeliydim. Şiddet kasabamıza sıçrayacaktı.

Erkekler güç gösterisi yapmak isteyecektir. Hakimiyetlerini ilan etmek isteyeceklerdir. Belki de göğüslerini döverek ve düşmanlarının cesetleri üzerinde kükreyerek. Ama ya başka bir yol varsa? Şiddet içermeyen bir yol. Redding dışında kimsenin zarar görmediği bir yol.

Aklımın bir köşesinde bir plan şekilleniyordu ama bunu gerçekleştirirsem Jakob'u ona gerçekten sahip olamadan kaybedebilirdim.

Yirminci Bölüm

Larson'ların evine döndükten sonra planımı düşünmek için bolca zamanım oldu. Jakob ailesiyle birlikte konuşmak istiyordu.

Liam'ın aklını başına getirebileceğini düşündüğü için babasının neyin peşinde olduğunu sordu. Bu, aileye ayrılması gereken bir tartışma gibi görünüyordu. Onların dramına isteksiz bir röntgenci gibi davranmama ihtiyaçları yoktu ve bu sabah öğrendiğim her şey ve Daniel'la hesaplaşmam arasında sinirlerim cehenneme dönmüştü. Bir molaya ihtiyacım vardı.

Büyükannem ve ben oturma odasında birlikte oturmuş, en sevdiği filmlerden biri olan *Çelik Manolyalar*'ı izliyorduk. Molly önümüzde yere yayılmıştı, yarısı da büyükannemin ayaklarının üzerindeydi. Jakob, Liam ve Jennifer evin öbür ucunda, Liam'ın ofisinde bir araya gelmişlerdi.

Jennifer'in "Ne yaptın?" diye bağırıldığını duyduğumda işlerin kötü gittiğini anladım.

Büyükannemden uzaktan kumandayı kaptım ve sesi birkaç tık açtım.

Sanırım Jennifer Liam'ın planlarına dahil olmamıştı. Dönüş yolunda, Liam'ın neyin peşinde olduğunu bilip bilmediğini merak ettim ama düşüncelerimi kendime sakladım. Jakob'un annesini sorgulamadan da başa çıkması gereken bir sürü sorun vardı ve Jennifer'ı bu varsayımı dile getirecek kadar iyi tanı mıyordum. Oraya gitmemin tek nedeni, bu sabahtan sonra Gran hariç etrafımdaki herkes.

Kim doğruyu söylüyordu? Kim yalan söylüyordu? Kim hala oyun oynamaya çalışıyordu?

Biz mi?

Daniel'in evinde ne olduğunu bile sorguladım. Acaba o Redding'in ona karşı bir kan davası güttüğü konusunda ciddi miydi? Yoksa Jakob'un dikkatini dağıtmak ve Redding'i ondan uzaklaştırmak için daha fazla yalan mı söylemişti?

Her şey için Liam'ı mı suçluyorsun?

Kapıdan içeri girdiğimizde bu sorular çözüldü ve Jakob babasına, "Redding'in gerçekten neden burada olduğunu konuşmamız gerekiyor" dedi.

Liam'omuzları sertleşmiş, pişmanlık ve kararlılık yüz ifadesinde belirginleşmişti. Eğer bu bir suçluluk ifadesi değilse, ayakkabımı yerdim.

"Krista," dedi büyükannem.

Ona döndüm. "Hmm?"

"Bu senin en sevdiğin cümleydi ve sen gülmedin bile. Neler oluyor?" diye sordu.

İçimi çektim. "Sadece yorgunum. Uzun bir gün oldu."

Bana kaşlarını çattı. "Tatlım, akşam yemeği vakti bile gelmedi."

"Biliyorum ama yine de uzun bir gün oldu."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Koridorun aşağısından sesler yükseliyordu ve ben başımı salladım. Filmi durdurursak Larson'ların söylediği her şeyi duyabilirdi ve bu boktan gösteriye tekrar sürüklenmesine gerek yoktu.

"Emin misin?" diye sordu. "İçini dökmek isteyen bir kadına benziyorsun."

"Eminim. Sadece yorgunum. Söz veriyorum." Bu yalan içimi burktu ve yüzümdeki bir şey gerçek hislerime ihanet etmiş olmalıydı çünkü büyükannemin yüzündeki endişe Kaş.

koltuk minderini okşadı. "Neden eskiden yaptığın gibi yanıma uzanmıyorsun?" dedi, "Ben de saçlarını okşayayım."

Kendimi ne kadar kötü hissediyorsam o kadar kötü görünüyor olmalıydım. Ben küçükken, büyükannem her gece yatmadan önce bana kitap okur, parmaklarını saçlarımda gezdirir ya da ben uyuyana kadar sırtımı hafifçe kaşırdı. Bu, hayatımda çok fazla istikrarsızlığın olduğu bir zamanda beni her zaman güvende ve sevilmiş hissettiren bir gece ritüeliydi. Ortaokula gittiğimde bunu bıraktı ve bana bir bebek gibi kitap okunamayacak kadar büyüdüğümü ilan etti. Artık sadece çok zorlandığım zamanlarda saçımı okşamayı teklif ediyordu; başımı beladan kurtulmam için yapabileceği başka bir şey olmadığında beni rahatlatmak için kullandığı bir yöntemdi bu. En son teklif ettiğinde ameliyattan uyanıyordum. Eğer onu şimdi kabul edersem, işlerin gerçekten kötü gittiğini anlayacaktı ama son birkaç günden sonra, tanıdık bir şeye, birkaç dakikalığına da olsa güvende hissetmeye ve seilmeye ihtiyacım vardı.

Başımı salladım ve uzandım, başımı onun kalçasının yanındaki yastığa yasladım. Parmakları saçlarımin arasına girip uzun telleri taradı ve ben de gözlerimi kapatıp zihnimin daha basit zamanlara gitmesine izin verdim. ya da TV alımımı sınırladım. Çizgi filmler ve beynin çürümesi ile ilgili harika bir lafı vardı, eskiden gözlerimi devirirdim ama kendi çocuğum olursa kesinlikle onu çalacaktım.

Uykuya olmalıyım, son birkaç gecenin uykusuzluğu sonunda beni yakaladı, çünkü bir dahaki sefere gözlerimi açtım, Karanlık çökmüştü. Büyükannem gitmişti. Şingirdayan tabakların sesi

Mutfaktan mermer ve cızırdayan et kokusu geliyordu. Yakınlarda bir yerde Molly kısık bir *havlama* sesi çıkardı.

Jakob adım adım yaklaştı ve önümde çömeldi. Büyükannem uyumama izin vermek istediği için olsa gerek, oturma odasının ışıkları hâlâ kapalıydı ve Jakob'un vücudunu aydınlatan küçük ışık mutfaktan geliyor, onu yarı aydınlık, yarı karanlıkta yıkıyordu. Yakıştı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda cıva gibi parlıyordu ve bir elini kaldırıp saçlarımı yüzümden geriye doğru itti, parmakları kulağımın arkasında gezinip uzaklaştı.

"Nasıl gitti?" Fısıldadım.

Cevap olarak kaşlarını çattı ve başını salladı. Bağırışlarından iyi başlamadığını biliyordum ama ben işlerin düzeleceğini ummuştum. Sanırım düzelmemiş.

"Özür dilerim," dedim

ona. "Ben de," dedi.

İkimizin de sözleri anlam yüklüydü. Jakob'unkilere neyin ağırlık verdiğini bilmiyordum ama benimkiler yaklaşmakta olan şey tarafından aşağı çekilmişti. Benimle bir daha asla konuşmayacağı anlamına gelse bile yapmak zorunda olduğumu hissettiğim şey yüzünden.

Akşam yemeğinden sonra Liam ve Jakob Liam'ın ofisinde kayboldular, Jennifer temkinli gözlerle onların gidişini izledi. Büyükannem çoktan ve artık mutfakta sadece ikimiz vardık.

"Nereye ?" Ben sordum.

"Kendilerini en iyi nasıl öldürteceklerini planlamaya gitmişlerdir, şüphesiz," diye cevap verdi Jennifer, sesi sertti.

Koridora ve sonra pencerelerin ötesindeki karanlığa baktım. "Seninle dışarıda bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordum. Liam'ın ne kadar paranoyak olduğunu, kendi evini dinleyip dinlemediğini bilmiyordum ve Jennifer'a o duymadan birkaç şey söylemem gerekiyordu.

Cevap vermeden önce bir süre beni izledi, gözleri bir şey arar gibi yüzümden geziniyordu. Liam'a baktığınızda Jakob'un onun oğlu olduğunu hemen anlardınız. Gözlerinin rengi, uzun boyları, dolgun ağızları herkesin görebileceği şekilde oradaydı. Jennifer ile benzerlik daha incelikliydi. Bir bakışta tüm odayı içine çekmesi, etrafındakileri sessizce gözlemlemesi ve az konuşması, sadece gerçekten söylenmesi gereken bir şey olduğunda bir şeyler söylemeyi seçmesiydi.

Küçük bir sonsuzluktan sonra başını salladı.

Az önce bir tür sınavdan geçmiş gibi nefes verdim ve buzdolabından bize birkaç bira almaya gittim. Yapacağımız konuşmanın bir içki gerektireceğini hissediyordum.

Onları taşıyarak sürgülü duvardan geçtim ve gece havasına çıktım. Saat dokuzdu ama hava hala en az seksen derece olmalıydı ve ben Akşam yemeğinden önce bir çift şort ve bol bir atlet giydiğim için şükrediyordum.

"Al," dedim ve Jennifer'a birasını uzattım.

Şişesini benimkiyle tokuşturdu. "Teşekkürler. Şeref."

Ben de şeref dedim ve bu konuyu nasıl açacağımı düşünerek içkimden bir yudum aldım. "Jakob iyi gitmediğini mi söyledi?" Lafi dolandırdım.

Sürgüye doğru bir bakış fırlattı ve dirseğimi yakaladı. "Burada olmaz," dedi ve beni verandanın karşısındaki paravana doğru sürükledi. tam uçurumun kenarında duran yazlık ev.

Lanet olsun, evleri gerçekten dinleniyor muydu?

Kayrak taşlardan tuğla kaplı bir patikaya adım attık ve Evin ışıkları arkamızda kaldı, gece gökyüzü tepemizde açıldı. Burada arazi o kadar düzdü ki, yıldızlar sanki ulaşamayacak kadar uzakta dans ediyorlardı, neredeyse dokunulacak kadar yakındılar, o kadar parlaktılar ki siyah kadife bir yatakta elmas gibi parlıyorlardı. Cırcır böcekleri çimenlerden sesleniyordu. Ateşböcekleri çimenlerin üzerinde peri ışıklarından oluşan canlı bir halı gibi dans ediyordu. Yakındaki tarlada bir inek alçaldı. Huzurluydu, pastoralı, içimdeki stres ve endişeye tamamen zıttı.

Yazlık eve güvenli bir şekilde yerleşene kadar çenemi kapalı tuttum. Karanlıkta Jennifer'ı zar zor ama en azından sivrisinekler bize ulaşamıyordu.

"Bir saniye" dedi, ahşap kirişlerden birinin yanında el yordamıyla bir şeyler ararken. Bir saniye sonra, tepemizde bir dizi ışık yandı, antika tarzı ampuller bizi kehribar renginde yıkadı.

Jennifer derin bir nefes verdi ve şezlonglardan birine çöktü.

Karşısına oturdum ve biramdan bir yudum daha alarak konuşmasını bekledim.

"İyi gitmedi," dedi. Gözleri kısılmıştı, dudakları sert bir çizgi halindeydi. "Kocam, Tanrı onu korusun, etrafındaki herkesten daha zeki olduğunu düşünüyor ve hata yaptığında bunu kabullenemiyor."

Titrek bir nefes aldım. Yani kesinlikle Liam'dı. Ama ne kadarı oydu?

"Evimi darmadağın ettirdi" dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Bunun için üzgünüm. Her şeyi yenilemek için ödeme yapacağız."

"Bu benim eşyalarım ile ilgili değil," dedim, ses tonum amaçladığımdan daha sertti.

Bana sert bir bakış gönderdi. "Biliyorum. Belki de düşündüğünden daha iyi. Ama kızmanız gereken ben değilim."

"Özür dilerim," dedim bir elimi yüzüme sürerek. "Öyle görünmek istememiştim Sadece genel olarak tüm bu duruma kızgıyım."

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "O zaman iyi bir arkadaşsınız."

"Peki ya asansördeki adam?" diye sordum.

"Liam değil," dedi. "o küçük pislik." "Peki ya Dr. Perez?"

"O da Redding'di."

İçimi bir rahatlama kapladı. Liam'a kızgın mıydım? Evet, ama içten bir özür ve onu affetmem için zaman verilirse -belki birkaç yıl gibi- üstesinden gelebileceğim türden bir kızgınlıktı bu. Saldırıya uğramak ya da masum bir kadını hastanelik etmek asla affetmeyeceğim iki suçtu.

"Redding'i nereden bulmuş ki?" diye sordum.

"Bir arkadaşımın arkadaşı aracılığıyla," dedi.

"Ve tahmin edeyim, onunla kişisel olarak pek etkileşime girmedi mi?"

Kadın başını salladı. "İddia ettiğine göre, hiç de değil."

"Gözden kaçmış gibi görünüyor," dedim. "Biriyle tanışmadan onu doğru bir şekilde ölçmenin bir yolu yok."

Yeşil gözleri yumuşak ışıpta parlıyordu. ". Mesela birinin tehlikeli bir sosyopat olup olmadığını anlamanın bir yolu yok, tek bir dönüş tüm treni raydan çıkarmaya yeter."

"Yani Redding haydutluk yaptı ve Liam o zamandan beri onu yakalamaya mı çalışıyor?"

Birasını bana doğrulttu. "Bingo." İçkisinden bir yudum aldı ve sonra başını salladı, parlak kırmızı bukleleri omuzlarına dökülüyordu. "Güçle ilgili sorun, ona alışmış olmanızdır.

İnsanlar size tepki veriyor. MC dünyasında, Liam bilinen bir maldır. Günlük olarak etkileşimde bulunduğu erkekler ve kadınlar onu tanıyor, itibarını biliyor, otoritesine saygı duyuyor ve çoğunlukla onun dediklerini yapıyorlar. O buna alışkın, bu yüzden bizim dünyamızın dışındaki insanlarla ilgilenirken biraz... *kibirli* doğru kelime değil."

Neredeyse homurdanacaktım. Bana yeterince iyi bir kelime gibi gelmişti.

"Kör daha doğru olur," diye düzeltti. "Beklentileri deneyimleriyle çarpıtılmış. Onlardan emirlere uymalarını, istediğini yapmalarını bekliyor. Beklenmedik durumlarla başa çıkmak için yeterli donanıma sahip değil. Redding'in taşkınlık yapacağını ya da rütbesini kıracağını öngörmemişti ve şimdi bile ona asi bir motorcuya davrandığı gibi davranıyor, bağları koparmak ya da bizi içine sürüklediği bu pisliği düzeltmek yerine Mike'ı gönderiyor." Aksanı konuştuğu daha da kalınlaştı, kelimelerine öfke sızdı ve *lanet* daha çok *lanet* gibi geldi.

Liam'ın bu olay yüzünden pek çok kişiye özür borcu vardı. Umarım bu özürler ona da oğluna olduğu kadar kolay gelir.

Jennifer'dan uzaklaşıp gecenin ötesine baktım, zihnimdeki çarklar dönüyordu. "Ve artık Redding'i hepimiz bildiğimize göre, Liam'ın bu işi sessizce halletmesi için zaman tükendi."

"Evet," diye yanıtladı Jennifer. "En azından Daniel bu pisliği kendine saklayacak kadar sağduyulu. Onun sessizliği bana bu durumun düzeltilebileceğine dair umut veren tek şey."

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Nasıl yani?"

"Liam'ın yaptıklarını kulübe anlatsaydı, kocama düşman olurlardı. Daniel bunun ne kadar çirkin olacağını biliyor, bu yüzden Liam'a tam ölçekli bir ayaklanma başlatmadan önce durumu düzeltmesi için son bir şans veriyor."

"Kulübün kendisine Liam'dan sadık olduğuna dair bir yorum yaptı," dedim.

Başını salladı. "Kendi kulübünüzü kurduğunuzda böyle olur. Liam her berbat etti. King üyeleri aptal değil. Liderlerine karşı yaptığı mikro saldırıları görüyorlar ve bundan hoşlanmıyorlar. Daniel onlara emir verirse, onun için savaşa giderler."

"Liam geri çekilmeyi kabul etti mi? Daniel'ın Georgia'daki o kulüpte yama yapmasına izin verdi mi?" "Evet," dedi. "Ama sadece onu boşanmakla tehdit ettiğim için yapmadım."

"Onunla Daniel arasındaki ateşkes ne olacak?"

Yüz ifadesi düzleşti. "Evli kalmak istiyorsa imzalayacaktır."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim, tırnaklarımı geçirdim, öfkem daha da arttı. "Ne lanet bir karmaşa."

"Gerçekten de ne lanet bir karmaşa. "Annemin istediği gibi İrlandalı iyi bir çocukla evlenebilirdim," diye düşündü. Ama hayır, sadece uzun boylu olmak *zorundaydım*, yakışıklı Amerikalı."

Bu beni çok güldürdü.

Gözlerinin kenarları kırışarak eğlendiğini belli etti. "Senin için çok geç değil, biliyorsun."

Sırıttım. "Bunu biliyorum."

"Ve yine de burada kalmak istiyorsun?" Gülümsemem düştü ve başımı salladım.

"O zaman dünyamıza hoş geldiniz," dedi. "Bununla başa çıkabileceğinden emin misin?" "Üstesinden gelebilirim," dedim. Ama Jakob yaptığım şeyden sonra beni hâlâ orada ister miydi? ne yapmak üzereydi? Eve doğru baktım ve biramla evi işaret . "Sence bu ikisi ne planlıyor?"

El hareketini takip ederek evlerine doğru baktı, yüzünü endişe kaplamıştı. "Şiddet içeren bir şey. Bir mesaj göndermeyi amaçlayan bir şey. Redding'in rütbe kırması Liam'ı zayıf gösterir ve Liam onu ibret olsun isteyecektir."

"Kime?" Ben sordum. "Bunu bilen tek kişiler biz, Mike, Daniel ve Daniel'in söylediği kişiler."

Cevap gülümsemesi hüzünlüydü. "Bu kadar insan yeter de artar bile."

Başımı salladım. "Ya işleri düzeltmenin başka bir yolu olsaydı?"

Gözleri keskinleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Ya Redding ve Jokerler'in canına okumanın bir yolu olsaydı da geri kalanımızı bu işe bulaştırmasaydık?"

"Nasıl?" diye sordu.

"Size söyleyemem. Bu konuda makul bir inkâra ihtiyacınız var. Hepinizin ihtiyacı var." Kaşları daha da çatıldı. "Liam misilleme yapma şansını elde edemeyecek mi?"

Başımı salladım. "Kimse onun bu işin bir parçası olduğunu düşünemez. Ya da Jakob'un.

Ya da her iki kulüpten herhangi biri."

"İntikamını ondan çaldığın için sana teşekkür etmeyecek," dedi. "En azından bana kızmak için hayatta olacak."

Bir an beni inceledi, daha önce yaptığı gibi beni okudu. Sonunda başını salladı. "Benden ne istiyorsun?"

"Planlarını olabildiğince geciktirmeni ve zamanı geldiğinde buradan çıkmama yardım etmeni istiyorum," dedim ona.

Başını salladı. "Bunu yapabilirim. Başka ne yapabilirsin?"

"Burada telefon görüşmesi yaparsam beni duyan olur mu?" diye sordum. Başını salladı.

"O zaman içeri dönüp beni birkaç dakika yalnız bırakabilir misin?"

Cevap olarak, gitmek için yerinden kalktı. Bana ulaştığında durakladı ve elini omzuma koydu. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

"İstiyorum ama bilmelisin ki Jakob bundan sonra benimle hiçbir şey yapmak istemeyecek."

Sırıtarak beni şaşırttı. Ona kaşlarımı çattım.

"Bu kadar ileri gittiğine göre ondan gerçekten hoşlanıyor olmalısın." Omzumu sıktı ve gitti.

Telefonumu elime alıp Suriye'de birlikte uçtuğum Vietnamlı bir Amerikan Hava Kuvvetleri istihbarat birliği olan Nicholas Nguyen-Forrester adına gelene kadar kişi listemde gezinmeden önce onun içeride kaybolmasını bekledim. Kaynak sıkıntısı çektiğimiz için rolümüz bir anda saldırı uçağından keşif uçağına dönüşebiliyordu ve o ve birkaç istihbarat ajanı daha bizimle birkaç uçuşa katılmış, teçhizatımıza bir anten dizisi bağlayarak Rus karasından iletişim verileri toplayabilmişlerdi. bölgedeki araçlar.

Geniş omuzları, inanılmaz bir gülümsemesi ve vazgeçmeyen bir vücudu olan, 1.80 boyunda bir hayalperestti. Birbirimizi gördüğümüz anda flörtümüz başlamıştı, aramızdaki kimya görmezden gelinemeyecek bir şekilde kıvılcımlanıyordu. Yere geri döndüğümüzde birlikte uykusuz birkaç gece geçirdik ve seks umduğum kadar iyiydi. Ancak hepsi bu kadardı ve o ve ekibi başka bir uçağına geçtikten sonra bağlantıyı kaybettik.

Birkaç yıl önce Facebook'ta arkadaş olmuştuk ve şimdi evliydi, bir kızı hala bebek bezindeydi ve bir bebeğı daha olacaktı. Birbirimizi sıradan tanıdıkların yaptığı şekilde takip ediyorduk; birbirimizin gönderilerini kırk yılda bir beğeniyor ya da birimiz son derece komik bir meme paylaştığında LOL yazıyorduk. Kearny'ye taşındığımda durumumu beğenmiş ve Messenger üzerinden ulaşarak beni şaşırtmıştı. Jakob'un ondan haberdar olmaması, aslında beni takip etmediğı anlamına geliyordu. Çünkü Nick'ten haberi olsaydı Charley's'e girmeme asla izin verilmezdi.

Nick ikinci çalışta cevap verdi, sesi uykulu ve bulanıktı. "Krista?" dedi. "Her şey yolunda mı?"

Telefonu kulağımdan çektim ve saate baktım. Saat neredeyse 10'du. "Geç için özür dilerim," dedim. "Ama ya sana bir yolum olduğunu söyleseydim

Bir motosiklet kulübünü mahvetmen için tek yapman gereken benimle kahve içmeye gelmek mi?"

"Bana yeri ve zamanı verin, orada olacağım" dedi.

Bölüm Yirmi Bir

I Ertesi sabah Jakob'dan önce uyandım. Yumuşak, altın rengi ışık perdelerin arasından içeri süzülüyordu ve erken olduğunu biliyordum.

Klima

hafifçe vınlayarak odadaki havayı karıştırdı. Soğukluğu bana ulaşmadı. Her yerim sıcaktı çünkü Jakob uykusunda yine yatağın benim tarafıma geçmiş, başını yastığıma koymuş, ağır kollarından birini belime dolamıştı. Yumuşak nefes verişleri boynumun yan tarafını ısıtıyordu.

Dün gece geç saatlerde odaya girdi, gece yarısını çoktan geçmişti, babasıyla birlikte uyanık kalıp dünya hakimiyetini planlıyordu. Hareketleri dikkatliydi, , sanki beni uyandırmak istemiyordu, ama uyumakta güçlük çekiyordum ve çoktan uyanmıştım. Yorganın altına girdiğinde ona doğru döndüm, ellerim kollarında ve sonra geniş göğsünde dolaştı. Mümkün olduğunca çok yerine dokunmak istiyordum. O da bana doğru yuvarlandı ve bana dokunmaya başladı. Ellerimiz birbirine değdi ve birbirimizi okşadık, yoğurduk ve tamamladık.

Çarşafın altında sadece kollarımızı birbirine bastırarak çıplak bir şekilde uykuya dalmıştık. Sanki bilinçdışı zihni aramızdaki mesafeyi kapatmak istiyormuş gibi bana bu şekilde sokulmaya devam etmesi biraz sevimliydi.

İçimi çektim. Bugün her şey planlandığı gibi giderse, bilinçli zihni aramıza mümkün olduğunca çok mesafe koymak isteyecekti.

Evin daha içlerinden hayat sesleri geliyordu. Liam ve Jennifer erken kalkmışlardı, bu iyiydi çünkü büyükannem de öyleydi. Daha fazla uyumaktan vazgeçtim ve kendimi Jakob'dan dikkatlice ayırdım. Sırt üstü yuvarlandı ama uyanmadı. Bir süre yatağın yanında , onu izliyordum, çelişkili hissediyordum. Elbette bu biraz ürkütücüydü ama onu tamamen rahat, saçları dağınık, yüz hatları uykuyla yumuşamış halde görmek için son şansım olabilirdi. Dövmelerinin güzelliğini, üst üste binen desenlerinin karmaşıklığını içime çektim, bakışlarım göğsündeki ağır kaslara kaydı Daha aşağıya inmeden önce. Çarşaf kalçalarına kadar inmiş, yontulmuş karnının tüm genişliğini ortaya çıkarmıştı. Bakışlarımı tekrar yüzüne kaldırdım ve dudaklarını, hafifçe çarpık burnunu, çenesinin sert çizgisini ve keskin elmacık kemiklerini ezberleyerek yüz hatlarını inceledim.

Yapmak üzere olduğum şey için lütfen beni affet, diye dua ettim. Çünkü bunun son olmasını istemiyordum. Jennifer haklıydı; bu kadar ileri gittim çünkü onu önemsiyordum. Onun incinmesini istemedim. Hayatını riske atmasını istemedim.

Babasının aptal egosunu yatıştırmak ya da en başta yapılmaması gereken bir pisliği temizlemesine yardım etmek için.

Sadece birkaç gün olmuştu ama birkaç gün, bu adamla birkaç gün, birkaç hafta, hatta birkaç ay daha geçirmek istediğimi açıkça ortaya koymaya yetmişti. Değişkendi, temkinliydi ve evet, hatta biraz karamsardı. Öfkesi bazen onu alt ediyordu. En iyisini bildiğini düşündüğünde, saldırgan bir piç olabiliyordu.

Ama nasıl özür dileyceğini de biliyordu. Güvenirdi Tehlikeli durumlarda bile liderliği ben alırdım. Ve kendini bıraktığında komikti, o kuru, hafif, hatta bazen aptalca mizah anlayışı sadece ikimiz olduğumuzda ortaya çıkıyordu. Onun bu yönünü ortaya çıkarmak için zaman istedim. Bunun gibi sonsuz sabahlar istiyordum.

Keşif ve zevk geceleri.

Uykusunda tekrar kıpırdandı, başı bana doğru döndü ve gözlerini açıp kemik iliğinin tadını merak eden biri gibi karanlıkta ona doğru yaklaştığını görmeden önce uzaklaştım.

Çabucak giyindim ve kapıdan çıktım. Büyükanmem, Jennifer ve Liam mutfakta, adanın etrafında durmuş kahve içiyorlardı. Bakışlarım büyükanmeme gitti ve Jennifer'ın dün gece beni okuduğu gibi ben de onu okumaya çalışarak yüz hatlarını inceledim. Bugün iyi bir gün müydü? Kafası karışık, yalnız ve korkmuş bir şekilde mi uyanmıştı? Jennifer onu kendi odalarının hemen yanındaki bir odaya yerleştirecek kadar akıllıydı. Uykusunun hafif olduğunu ve Büyükanne seslenirse onu duyacağını ve yardım etmek için yakında olacağını söylemişti.

Büyükanmemin duruşu rahattı. Liam'ın söylediği bir şeye iyi huylu bir şekilde gülümsedi ve sonra koridorun ağzında duran beni görünce Jennifer'a döndü. "Erken kalkmışsın," dedi. "Kahve var."

Omuzlarımdaki gerginlik azaldı. İyi görünüyordu. Lucid. Sanki bu insanların kim olduğunu ve belki de neden burada olduğumuzu hatırladı. Tanrı'ya şükür. Dünkü kafa karışıklığı beni bıçak gibi kesmişti ve onu buraya getirerek doğru şeyi yaptığımı bilsem de suçluluk duygusu hâlâ içimi kemiriyordu.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve kendi kendime, evet, bu yüzden Jakob'u kaybedebilirim ama yaptıklarım aynı büyükanmemin güvenliğini sağlayabilir ve onun huzurevine bir an önce dönmesini sağlayabilir dedim.

"Günaydın," dedim, ona hızlıca sarılmak ve yanağına bir öpücük kondurmak için durakladım.

Liam buzdolabına doğru ilerledi. "Nasıl buldun?" diye sordu.

Oğlunun bana aynı soruyu sorduğunu ve neredeyse ağzımdan kaçırduğım tamamen uygunsuz yorumu hatırlayarak neredeyse gülmekten çatlayacaktım.

"Sadece krema," diyebildim. "Teşekkürler."

"yerinde," dedi büyükannem, bir anlık espri patlamamı fark ederek.

"Çok güzel bir gün," dedim ona.

Bana sinsi bir sırıtış fırlattı. "Evet, eminim öyledir. Eminim içtiğin uzun su ile bir ilgisi yoktur- *Oof!*"

Ona dirsek atmıştım.

Liam kahvemi doldururken kıkırdadı. Jennifer daha iyi bir iş çıkardı ve büyükannem sırıtışını görmeden önce arkasını döndü.

"Siz ikiniz onu sadece cesaretlendiriyorsunuz," dedim.

Liam bana kahvemi uzatırken, "Çocukları taciz ebeveyn olmanın yarısıdır," dedi.

Bu yorum bende onu yumruklama isteği uyandırdı. Ses tonu gayri ciddi ve rahattı, yüzü de aynı şekilde rahattı, sanki benimki de dahil olmak üzere entrikalarına kapılan herkesin hayatını tamamen mahvetmemiş gibiydi.

Başımı salladım, sırıtışım zoraki bir hal aldı ve ağzım daha fazla bozulmadan kahvemi aldım. Büyükannemin varlığı olmasaydı, bu tamamen farklı bir tartışma olurdu ve Liam'ın gözlerini gördüğümde Arkasını dönmeden önce, bunu bildiğini düşündüm.

"Gel benimle dışarıda otur," dedi büyükanne, kolunu koluma dolayarak. "Mesa'nın üzerinde güneşin doğuşunu izlemelisin. O kadar güzel ki."

Beni sürgünün dışına çıkarmasına

izin verdim. "Size katılmamın

sakıncası var mı?" Jennifer sordu.

"Ne kadar çok, o kadar iyi," dedi

büyükannem.

Göz ucuyla Liam'ın da gelmek öne doğru bir adım attığını gördüm ama Jennifer ona doğru dönerek uyarır gibi baktı.

yüz ifadesi açıkça düşmancaydı ve konuda daha iyi düşündü. Belli ki o da henüz kendisini affetmeye hazır değildi.

Ne ekersen onu biçersen, göt herif.

Eğer bir mucize olur da Jakob beni affetmeyi başarırsa, yine de babasıyla ilgili sorun devam edecekti. Ailem bana erken bazı zor dersler vermişti ve "Kan sudan daha kalındır" sözünün tamamen saçmalık olduğunu düşünüyordum. Ne zaman birinin bunu söylediğini duysam, bir şeyleri ateşe vermek isterdim. İnsanları, olmasa çok daha iyi olacakları zehirli aile üyelerine bağlı tutuyordu. Liam'ın davranışları oğluna duyduğu sevgiden kaynaklanıyor olabilir, ancak o kadar çarpıktı ki, sonunda onu affetmenin bir yolunu bulsam bile ona bir daha asla güvenmeyeceğimi biliyordum.

Onun etrafında olmak, kendimi onun yoluna koymak istemiyordum ama o Jakob'un babasıydı, hayatının büyük bir parçasıydı, bu da muhtemelen onunla başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyordu. Bu bir mücadele olacaktı. Onlarsız daha iyi olacağımı bildiğim için ailemle bağlarımı koparmakta bir sorun görmüyordum ve Jakob gibi güçlü iradeli bir adamın Liam'ın manipölasyonlarına maruz kalmasını aklım almıyordu. Ama bu onun hatası değildi. Onun yükü değildi; benim yükümdü. Daha empatik, daha anlayışlı olmam gerekiyordu. Sorun şu ki, bir mil genişliğinde aşırı korumacı bir çizgim vardı. Bana ne istersen söyle ama değer verdiğim birini incitirsen seni yörünge.

Liam'ın Büyükanne ve Jakob'a yaşattıklarından sonra, hak ettiği bomba için çok fazla plütonyuma ihtiyacım vardı.

Büyükanne otururken, "İyi ruh halin buraya kadarmış," dedi.

Gözlerimi kırıpıştırdım, kendime geldim. Yüzüm cinayet düşüncelerimi ele vermiş olmalıydı. Yüzüme bir sırtıma yerleştirdim ve onun yanındaki sandalyeye oturdum. "Güneş gözlerimdeydi."

Kadın homurdandı. "Elbette öyleydi."

Karanlık düşüncelerimi zihnimin derinliklerine ittim ve dikkatimi manzaraya verdim. Güneşin ufuk çizgisini zar zor yeterince erken bir saatti. Dün gece geç saatlerde bir fırtına geçmişti ve kalan bulutlar canlı pembeler, turuncular ve morlarla yıkanan ışınları tarafından ateşe verildi. Ayaklarımızın altındaki kayrak taşları hala ıslaktı, su damlacıkları altın ışıktaki sanki üzerlerine binlerce cam boncuk dökülmüş gibi parlıyordu.

Burası gerçekten çok güzeldi.

hafif bir *vınlama* sesi geldi: sürgü açılıyordu. Jennifer yüzünde sert bir ifadeyle koltuğunda döndü ama ifadesi hemen yumuşadı. Omzumun üzerinden baktım ve Jakob'un bize doğru geldiğini gördüm. Üzerinde bir çift eşofman ve bol bir tişört vardı. Saçları hâlâ dağınıktı ve uzun Parmakları bir kupanın etrafına sarılmıştı. buhar yükseldi. Adımlarını yavaşlattı ve bardağı dudaklarına götürdü, dikkatli bir yudum almadan önce üzerine üfledi. Bu manzaranın basit evcimenliğiyle ilgili bir şey midemi titretti.

Gözleri bardağın kenarında benimkilerle buluştu ve karardı ve aklım dün geceye geri döndü, parmakları içime girdi, elim onun kalın sikini pompaladı, ikimiz de ihtiyaçtan nefes nefese kaldık. Görmüş olmalıydı Yüz hatlarımda düşünceler uçuşuyordu çünkü bardağı ağzından çekti ve Tanrım, dudaklarını kıvıran sırtış halkın tüketimine uygun değildi. Ona bakan herkes gülümsemesindeki seksi görebilirdi.

Büyükanne ve Jennifer'a doğru baktım ama onlar çoktan dönmüşlerdi. Bakışlarımı ona çevirdiğimde Jakob kıkırdıyordu.

Bana ulaştığında eğildi ve fısıldayarak, "Yüzün seni her zaman ele veriyor" dedi. Ses tonuna bakılırsa bu hoşuna gitmişti.

Midem bulandı ve duygularımı belli etmemek için yüz ifademi çelikleştirdim. Riske attığım şey buydu. Bir bakışıyla nabzımı nasıl da hızlandırmıştı. Nasıl tepki verdiğimi beğendiği için beni kızdırması. Bir şekilde hem onu istememi hem de onu boğazlamak istememi sağlamıştı.

"Günaydın," dedi Jennifer.

"Günaydın," diye cevap verdi Jakob, koltuğa çökerek. Kahvesinden dikkatli bir yudum daha aldı.

"Bu kadar erken kalkmana şaşırdım," dedi Jennifer. "Sen ve baban gece geç yattınız."

Jakob omuz silkti. "Uyandım ve Krista gitmişti."

Kirpiklerimin arasından merakla ona baktım. Ben gitmiştim ve o ne için kalkmıştı? İyi olduğumdan emin olmak için mi? Hâlâ burada olup olmadığını kontrol etmek için mi? Yoksa sadece beni görmek istediği için mi?

Jennifer gülümsedi, benimle oğlunun arasına , yüz ifadesi dün gece Jakob'u gerçekten önemseydiğimi söylediğinde yüzünü aydınlatan onayın tıpkısının aynısıydı. Anlaşılan onun da beni gerçekten önemseydiğini düşünüyordu.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi ondan uzaklaştım. Onu, ben harekete geçtikten sonra Jakob'un benimle hiçbir şey yapmak istemeyebileceği konusunda uyarmıştım ama gerçek şu ki, o da istemeyecekti. Bu düşünce canımı yaktı çünkü Jennifer'dan hoşlanıyordum. Belki de bana oğlunu hatırlattığı içindi. Belki de Gran'e ne kadar iyi baktığı içindi. Ve evet, belki biraz da Liam'ın yaptıklarından dolayı ona ne kadar kızgın olduğu için.

Elimdeki telefonum çaldı ve Nick'ten gelen mesajı görmek için aşağıya baktım.

Şimdi uçağa biniyoruz. Öğlene kadar hazır oluruz.

Anlaşıldı, geri mesaj attım ve kendimi yakalayamadan askeri konuşmaya başladım.

Anlaşıldı, anlaşıldı, Nick cevap verdi. Ukala.

Ekranımı kilitlemeden önce saate baktım. Saat sabahın . Bu da Jakob olmadan buradan çıkmak için sadece birkaç saatim olduğu anlamına geliyordu. Nick ve ekibi öğlene kadar buluşmaya hazır olmayabilirdi ama yapılacak işler vardı

uçakları inmeden önce. Magnolia Hills'i aramam gerekiyordu. Joker ve King bölgeleri arasındaki Hermannsburg'da bir kahve dükkânı bulmam gerekiyordu ve sonra oraya ulaşmak için en az bir saat araba kullanmam gerekecekti.

Nick ve ben dün gece uzun uzun konuştuk, her şeyi gözden geçirdik. Plan yeterince basitti ama işler ters gittiğinde devreye girecek birkaç acil durum planı yapmıştık. Askeriyenin bize öğrettiği bir şey varsa o da hep ters gitti.

"En yakın kasaba neresi?" diye sordum. "Peterborough," diye cevapladı Jennifer. "Orada bir eczane var mı?" "Var," dedi.

"Bu sabah bir ara oraya gitmem gerekecek." "Ben sürerim," dedi Jakob.

Lanet olsun.

Ona kaşlarını çatıttım. "Mağazaya güvenli bir şekilde gidip gelemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Bakışlarıyla yüz yüze geldi. "Senin sicilinle olmaz."

"Son yirmi altı yıldır kendi başıma gayet iyi idare ," dedim.

Büyükanne homurdandı. "Kendine bunu söylemeye devam et, ufaklık."

Ona bakmak için öne doğru eğildim. "Sen de başlama."

Büyükannem pişmanlık duymadan sırtıttı.

"Bırakın kadın kendi başına gitsin," dedi Jennifer beni kurtarmaya gelirken. "Günlerdir kendine bir dakikası bile olmadı. Muhtemelen bir molaya ihtiyacı var."

Jakob soru sorar gibi bana baktı.

"Biraz yalnız kalmak iyi olurdu," dedim. "Kafamı biraz toparlamam için bana bir şans verir."

Bana baktı. "Bir şey olursa arayacak mısınız?"

Kızmış gibi yaptım. "Ne ki? Jokerlerin beni beklediğinden şüpheliyim."

"Asla bilemezsin," dedi, ifadesi inatçı bir hal almıştı. "Peki. Bir şey olursa ararım," dedim.

BEŞ SAAT SONRA, Hermannsburg'da küçük bir kafede oturuyordum. Duvardaki delik gibi bir yerdi, oturmaktan çok paket servise yönelikti.

Pencereye en yakın masayı kaptım ve üç kıza masadan kalkıp arka taraftaki masaya geçmeleri için para verdim. Şimdi orada oturmuş, birlikte fısıldaşıyor ve bana şaşkın bakışlar fırlatıyorlardı.

Gözlerimi dışarıdaki sokağa dikerek onları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Hermannsburg küçük şirin bir kasabaydı. İlk yerleşimciler Alman'dı ve Cermenlerin kurduğu bazı büyük Teksas kasabaları gibi Mimari, günümüz Amerika'sından çok eski dünya Avrupa'sına benziyordu. Dükkânların dışında asılı özenle hazırlanmış tabelalar atmosfere katkıda bulunuyordu. Hans'ın Kaffee'sine oturdum. Yolun karşısında Der Platz adında bir bar vardı. Google bana bunun The Place anlamına geldiğini söyledi.

Hayatım normale döndüğünde geri gelip ziyaret etmek istediğim havalı, eklektik küçük bir kasabaydı.

Eğer hayatım normale dönerse, diye düşündüm. Küçük planımızın yüzümüze patlaması için iyi bir şans vardı. Daniel King, Redding'in serseri olduğunu söylemişti. Ona sosyopat diyecek kadar ileri gitmişti. Redding'in karakolda bana attığı bakışı düşündüm - o soğuk ifade, duygudan yoksun o düz gözler. Afganistan'da bir kıza saldırmış ve burada masum bir kadına suikast emri vermişti. Daniel'in ona sosyopat demekle haksız olduğunu düşünmüyordum.

Tüm bunları dün gece Nick'e aktardım ve acil durum planlarımızın çoğu Redding'in raydan çıkması halinde nasıl tepki vereceğimiz üzerine kuruluydu. Onun gibi birinin davranışlarını tahmin etmek neredeyse imkansızdı ve bu beni endişelendiriyordu, özellikle de yarım saatten kısa bir süre içinde bu kafenin kapısından içeri gireceği için.

Şimdi içeriye başka bir adam girdi. Modern kesimli, mükemmel bir şekilde dikilmiş koyu mavi bir takım elbise giymişti. Siyah saçları ustaca toplanmıştı. Gözlükleri koyu renk gözlerini gizliyordu. Başını bana doğru çevirdi ve gülümsedi, bronz teninde dişleri göz kamaştıracak kadar beyazdı. Salondan bir iç çekiş korusu yankılandı.

arkadaki masada. Liseli kızlar onu görmüş olmalı.

Neredeyse onlara dönüp "Hepsi ve bir beyin." diyecektim. Nick tanıdığım en zeki insanlardan biriydi. Benden birkaç yıl önce ordudan ayrılmış ve iş teklifleri arasından seçim yapmıştı. CIA, NSA, Washington'da rahat bir masa başı işi... İsteddiği her şeyi yapabiliirdi. Sonunda FBI'a katılmıştı.

Nick'in film yıldızı yakışıklılığı vardı ve yeterince zaman verilirse herkesi etkileyebilirdi, bu yüzden Büro'da sadece birkaç yıl geçirdikten sonra bölüm şefi onu kameraların önüne çıkarmaya başlamıştı. O değildi

hiçbir şekilde ünlü değil. Henüz değil. Şimdiye kadar yerel düzeyde görünürlüğü düşük olan davalar için televizyona sadece birkaç kez çıkmıştı. Patronu onu ulusal sahneye itmeden önce ayaklarının yere basmasını, gazetecilere hitap ederken ve kameraya konuşurken rahat olmasını istiyordu. Liam muhtemelen onun kim olduğunu bile bilmiyordu ve Redding'in de onu tanımayacağına bahse girmiŐtik.

Nick, Organize Suçlar'da çalışıyordu. Mafya ve kanun dışı motosiklet kulüpleri gibi Şiddet yanlıŐı gruplarla ilgilenen Araştırma Bölümü. Kearny'ye taşındığımda benimle bu yüzden temasa geçti. FBI yıllardır bölgeye birini sokmaya çalışıyordu ama sınırlı bir başarı elde etmişti. Bana teklif ettiği anlaşma oldukça : Charley's gibi yerel bir yerde çalışacak ve olaylara göz kulak olacaktım. Her hafta komuta subayına duyduklarım ve gördüklerim hakkında rapor verecektim. Bu kadar. Ben yapmadım ellerimi kirletmek zorunda kalmadım. Etrafta sinsice dolaŐmam ya da kendimi tehlikeye atmam gerekmiyordu ve tüm bunlar iyi bir maaş ve saygın bir yan haklar paketi karşılığında yapılıyordu.

Yine de onu . Devlet iÇinden ayrılmamın bir nedeni vardı ve o noktada Kings'in birkaç üyesiyle tanışmıştım ve sırf gazi arkadaşlarımı kazıklamak için kendimi riske atmak istemedim. Nick fikrimi deęiŐtirirsem ya da kendimi tehlikeye atarsam bana ulaŐmamı istedi ve işte buradaydık.

İŞin bu noktaya gelmesi hoşuma gitti mi? Hayır. Ama Nick'e güveniyordum. Dün gece avın heyecanını özlediğini söylediğinde ona inandım. Resmi olarak burada bile değildi. Onunla birlikte gelmesi için seçtiği k  k k ekip bunun kutsal olmayan bir operasyon olduğunu biliyordu ve bunu sorun etmediler.

Suçlamaların motosiklet kulüplerine bağlı kalmasını sağlamak zordu. Kulüp  yeler birbirlerini ispiyonlamazdı, kanıtlar genellikle azdı ve kulüpler Katherine Jenkins gibi avukatları soruŐurmaları tıkmak, yasal masraflara boğmak ve sonra da mahkemede parçalamak için maaŐlı olarak tutarlardı.

Bu durum ajanları kızdırıyor, sisteme olan inançlarını kaybetmelerine neden oluyordu, bu yüzden Nick ve ekibi Redding ve Jokerler'i alt etmek için benim gibi bir sivile yardım etmek üzere buraya gelmekte sakınca görmediler. Bir uyuşturucu operasyonunu durdurmalarının ve bu süreçte MC'ler arasında bir savaşı engellemelerinin yardımcı olacağından emindim. Eğer Hayaletler ve Haydutlar birbirine girse, pek çok masum insan çapraz ateşte kalacaktı ve federaller bana yardım etme kararlarında bunu da hesaba katmıŐ olmalılar.

Jennifer'a planladığım şeyi söyleyemememin nedeni Nick'in FBI'dan olmasıydı. O bilemezdi. Hiçbiri bilemezdi. , beni durdururlardı. Çünkü federallerle çalışmazdın. Eğer hayatınıza değer veriyorsanız. FBI ajanlarıyla anlaşma yapan kulüp üyelerinin yaşam süreleri sınırlıydı. Biri ne yaptığınızı öğrendiği anda öldürdünüz ve yeni bir acemi olmanız ya da her şeye sahip bir adam olmanız fark etmezdi.

Liam Larson'ın etkisi ve gücü.

Jakob'a ne yaptığımı söylediğimde işleri bitirmesinin nedeni buydu. Nick'i bölgeye getirmek onun güvenine büyük bir ihanetti ve eğer babasının pisliğini düzeltmek için federalleri aradığım ortaya çıkarsa, Kearny'den *sıçan* demenizden daha hızlı bir şekilde atıldım. Bunun yerine öldürülmememin tek nedeni kulübün bir parçası olmamamdı.

Bunların hiçbirinin gerçekleşmeyeceğini umuyordum. Nick bana bu işe karışmamı gizli tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemişti ve ben de bunu bir şekilde başaracağına güveniyordum.

Kafenin kapısını arkasından kapattı ve masama doğru yürüdü. "Selam yabancı."

"Merhaba," dedim oturduğum yerden kalkarak. "Seni görmek güzel."

Koyu renk, badem biçimli gözlerindeki perdeyi çekti ve beni kucakladı. "Sana da. İyi görünüyorsun *Skywalker*."

Skywalker. Lakabını unutmuştum. Birlikte uyuduğumuz zamanlarda, mürettebat arkadaşlarımdan benim bir kıza vurduğuma dair bir hikaye duymuştu.

İmkansız hedef "bir sıçandan daha büyük değil" ve *Star Wars* serisine tam olarak uyacağımı

Birbirimizden uzaklaştık ve ben ona gülümsedim. "Sen de iyi görünüyorsun. Elena nasıl?"

"O harika, teşekkürler," dedi ve benim yanımdaki koltuğa oturdu. Ben de onun yanına oturdum. "Ne zaman doğacak?"

"İki ay," dedi, gözlerinin kenarları kırışacak kadar geniş sırtarak. "Peki ya sen? Bacağın nasıl?"

"Bugün beni rahatsız ediyor. Tüm bu saçmalıklar yüzünden son PT randevumu kaçırdım."

"Özür dilerim."

"yok," dedim. "Herkes yerinde mi?"

Başıyla onayladı. "Sokağın karşısındaki binada üç kişi var. Her an bir minibüs kaldırırma yanaşabilir."

Tam bu sırada, sıradan beyaz bir minibüs bize dik olarak park etti.

"Yüzümün hiçbir fotoğrafta yer almasını istemiyorum" dedim.

Sandalyeyi diğer tarafına çekti. Sırtım pencereye olacaktı. "Şuraya geç," dedi.

Koltukları değiştirdim. "Redding hakkında başka bir şey öğrendin mi?"

"Evet," dedi Nick. "Adam tam bir baş belası. Askeri mahkeme girişimini örtbas etmekte iyi iş çıkardılar ama amcası diğer bazı suçlarını örtbas etmekte o kadar başarılı olamadı."

Meğer amcası eyalet temsilcisiymiş. Kaşlarımı kaldırıp sordum. "Diğer suçları?"

"Diyelim ki kimse bu piçi özlemeyecek." "Amca bile mi?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Bu noktada, Redding'den kurtulduğuna sevineceğini düşünüyorum. Valiliğe adaylığını koymaya hazırlanıyor ve tecavüzcü yeğeninin suçlarını halının altına süpürdüğü ortaya çıkarsa valilik hayalleri suya düşer."

Ellerim masanın altında yumruk şeklinde kıvrıldı. Jokerler Redding'den kurtulamazsa, Jakob'un yardımı olsa da olmasa da ben kurtulacaktım.

Kaldırımında bir adam yanımdan geçti. Kot pantolon ve tişört giymişti ve bir sıralamada seçilmesi zor olan o unutulabilir yüzlerden birine sahipti. Nick onu yakından izledi, öyle ki bir kez daha bakmak için başımı çevirdim. Gözden kaybolmadan önce yaptığı ince el hareketini yakaladım. Kaşlarımı çatarak Nick'e döndüm.

"Hazırlan," dedi. "Redding gelmek üzere."

Yirmi İkinci Bölüm

Tkafenin kapısının üzerindeki zil çaldı ve Spencer Redding sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Nick gibi o da takım elbise giymişti, sadece ceketi

düğmeleri açıktı ve kravat takmamıştı. Gömleğinin üst iki düğmesi açıktı ve gergin, güneşten bronzlaşmış teni ile boynundaki zarif kasları ortaya çıkarıyordu. Gümüş kaşıklardan ve eski dünya parasından bahseden türden bir yakışıklılığı vardı.

Arkadaki kızlar yine iç çektiler ve bu sefer onlara doğru dönüp "Kaçın!" diye bağırarak istedim. Redding'in gelişine hazırlanmak için daha fazla zamanımız olsaydı, onlara gitmeleri için para verirdim ama tabii ki bu toplantıya iğrenç bir şekilde erken gelecekti. Belki o da bizim gibi önce mekânı incelemek istemiştir. Bu kadar erken gelmek için gizli bir nedeni olmalı çünkü onu yendiğimizi görünce sinirlenmiş görünüyordu.

Ya da belki de sadece yüzüydü.

Arkasında gümüş rengi saçları ve geniş omuzlarıyla uzun boylu beyaz bir adam vardı.

Redding'i buraya, avukatlarımızla tarafsız bir yerde bu suçlamaları bir mahkeme dışında almak istediğimi söyleyerek getirdim.

başka bir anlaşılmaya varıp varamayacağımızı görmek için. Nick benimmiş gibi . Yaşlı beyefendi Redding'in adamı olmalıydı. Nick ve ben yerlerimizden kalktığımızda iyi huylu bir şekilde gülümsedi.

"Nasılsınız?" dedi, bize doğru gelerek. Tiz bir sesle konuştu Bariton bir sesi vardı ve diğer erkeklere ortak dediğini düşünmeme neden olan bir tür "aman be" bakışı vardı.

Bana ulaştığında elini uzattı. "Winston Beaufort, tanıştığımıza memnun oldum."

Elini sıktım. "Krista Evans."

Birbirimizi bıraktık ve Nick kendini hem Winston'a hem de Redding'e tanıttı. Adamların dikkati dağılmışken elimi çantama attım ve telefonumu yeniden açtım. Birkaç saattir kapalıydı.

, *Jakob. Beni hayal kırıklığına uğratma.*

"Size bir şey getireyim mi? Kahve? Simit?" Nick megawatt gücündeki gülümsemesini adamlara çevirerek sordu.

"Hayır," dedi Redding ve oturdu.

Winston Redding'e yan yan baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı, sanki Redding'in kabalığı karşısında kafası karışmıştı. Sanırım müvekkilini o kadar iyi tanımıyordu.

İyi. Acaba Redding için değil de Magnolia Hills için mi çalışıyordu diye düşündüm.

Avukatın şaşkınlığı sadece bir saniye sürdü, Nick'e döndüğünde yüz ifadesi yeniden aydınlandı. "Bir kahve alayım, lütfen. Kremalı, iki şekerler."

Nick başıyla onayladı ve tezgâha doğru yürüdü. Sırtımı pencereye vermemeye dikkat yerime oturdum. Winston karşıma oturdu ve takım elbise ceketinin önündeki yırtmaçtan cep mendilini çıkarıp alnını silmek için kullandı. Yanında oturan Redding, sanki etraftaki tek kişi benmişim gibi bana bakıyordu. Derimden sürünerek çıkmak istedim. Nick az önce tecavüzcü olduğunu doğrulamıştı ve şimdi burada, uzanıp bana dokunabilecek kadar yakınımda oturuyordu. Bakışlarını tenimde sümüksü bir okşayış gibi *hissedebileceğim* kadar yakındı. Neredeyse öğürecektim.

"Bu sığağa inanabiliyor musunuz?" diye sordu avukatı. "Böyle devam edersek kavurucu bir yaz olacak."

Dikkatimi dağıtacak bir şey buldum. "Yarın daha da sıcak olacaktı."

Winston öyle bir yüz ifadesi takındı ki, Redding'in göz ucuyla beni izlediğini hâlâ görebiliyor olmasaydım sırtıtabilirdim. I
Tam Winston'a birkaç gün içinde sıcaklığın geçeceğini söylemek ki çantamdaki telefonum çaldı.

Utanmış gibi davrandım. "Çok özür dilerim. Her kimse beni aramasını söyleyeceğim ve sonra da susturacağım."

Winston başını salladı, yüz hatlarında anlayış okunuyordu. Redding ifadesiz ama tamamen sabitlenmiş bir şekilde bana bakmaya devam etti ve tedirginliğim tam anlamıyla korkuya dönüştü.

Bakışlarını kırdım ve telefonumun ekranına baktım. Arayan Jakob'du. Tanrı'ya şükür. Cevaplamak için sağa kaydırdım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?"

"NEREDESİN SEN?" diye kükredi, tüm kafenin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Kulak zarımı patlatmadan önce telefonu çektim. Karşımda, Winston'ın kaşları şok içinde alnına doğru tırmanıyordu.

"Şey... bana bir saniye izin verir misiniz?" Oturduğum yerden kalkarak adamlara sordum.

Telefonu dışarı çıkardım, yüz hatlarımı gizlemek için yüzümü aşağı çevirdim.

ve avukatı Redding'i bırakarak kafeden uzaklaştı,

ve bir FBI ajanı birlikte içerideydi. Sokağın karşısındaki kameraların şakırtılarını *duyabiliyordum*.

"Jakob?" Dedim.

"Hangi cehennemdesin ve telefonun neden üç saattir kapalı?" diye bağırdı.

"Bir arkadaşım la kahve içiyorum," dedim. Teknik olarak yalan değildi.

"Ben dışarıdayken karşılaştık. Eczanenin içinde telefonumu kapatmışım ve tekrar açmayı unutmuş olmalıyım. Özür dilerim." İşte bu düpedüz saçmalıktı.

"Az önce arkadaşına rastladın, ha?" Jakob'un sesi Sahra kuruydu. "Ta Hermannsburg'da mı?"

Olduğum durdum. Nerede olduğumu nereden biliyordu? "Hermannsburg?" Paniği sesimden uzak tutmaya çalışarak sordum.

"Arabanızdaki GPS takip cihazına göre." Oh kahretsin.

"Arabama GPS takip cihazı mı taktın?" Dedim, hızımı tekrar artırarak. Federallerin kafeye yerleştirilmiş mikrofonları olmalı ve bu konuşmayı zaten duyduklarından daha fazla duymalarına ihtiyacım yoktu. "Bu hiç iyi *değil* Jakob."

"Onu oraya ben koymadım. Babam koydu."

Siktiğimin Liam'ı. "Ama yine de beni takip etmek için kullandın."

"Evet, iki saat boyunca sana ulaşmaya çalıştıktan ve babam sonunda bana ne yaptığını anlattıktan sonra, seni takip etmek için kullandım. Seni Jokerler ya da Redding yakaladı sandım. Neden bana mesaj atıp Tamam mı?"

Çünkü bunu planlamıştım. Liam'dan daha iyi değildim, oğlunu manipüle ediyordum, kasıtlı olarak onu korkutuyordum, beni tekrar tekrar aramasına güveniyordum, böylece sonunda kafenin içinde telefonumu açtığımda, onun araması bana oradan ayrılmak için bir bahane verecekti.

Suçluluk duygusu beni sarstı. Sadece onun güvenine ihanet ettiğim için değil, aynı zamanda

-

Bekle. Babası ona bu olaydan bahsetmeden önce iki saat boyunca çıldırmıştı.

GPS mi? Ama üç saattir kapalı olduğunu bildiğini söyledi. Beni takip ettiği bir saat içinde ne yapıyordu?

Midem bulandı. *Yüce İsa, hayır*.

"Neredesin Jakob?" diye sordum.

"Otoyoldan Hermannsburg çıkışını kullanıyorum."

Hay sikeyim! Nick bile işlerin *bu kadar* ters gideceğini tahmin edemezdi. "Arkanı dön," dedim Jakob'a.

"Bana orada gerçekten ne yaptığını söyle," diye karşı çıktı.

"Bu bir pazarlık değil. Buraya gelemezsiniz."

Nick'e olan güvenim bir yere kadar. Onunla bir geçmişimiz vardı. Bir keresinde uçakta onu kızartacak bir şeye dokunmaya çalıştığında neredeyse hayatını kurtarmıştım. Adam bana borçluydu ve bana kazık inanıyordum. Ama Jakob? Onu Nick'le konuşmamın dışında bırakmamın bir nedeni vardı. Kings'in infazcısı ve Specters'ın kurucu üyelerinden birinin oğlu Nick'in karşı koyamayacağı kadar cazip bir solucan olabilirdi. Eğer Jakob şimdi ortaya çıkarsa, Nick'in onu bu işe bulaştırmak için bir yol bulabileceğinden, fotoğraflarını çekebileceğinden ve federallerle işbirliği yapması için şantaj yapabileceğinden endişeleniyordum.

", " dedi Jakob. "Annem kaçamak davranmaya başladığı anda aptalca bir şey yaptığını anladım."

"Aptalca bir şey yapmıyorum. Mantıklı ve hesaplı bir şey yapıyorum ve sen burada olamazsın. Arkanı dön."

"Hayır."

Onu öldürecektim.

Telefonu kulağımdan çektim ve birkaç derin nefes aldım. Şu anda geri çekilmesini nasıl sağlayabilirdim? Ya kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu ya da her ne yapıyorsam içinde olması gerektiğini kafasına koyduğu açığı ve sesinde fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söyleyen o inatçı ses vardı.

Ama belki de beni kurtarmaya bir daha asla gelmek istememesine neden olacak tek bir şey vardı: gerçek.

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Eski bir arkadaşım ile buluşacağım," dedim, yoldan geçenler duymasın diye alçaltarak. "Bu konuda yalan söylemiyordum. Adı Nick ve FBI için çalışıyor."

Hattın diğer ucundan ölüm sessizliği geldi.

"Redding'i buraya mahkemeye gitmemek ve bunun yerine avukatlarımızın çözmesine izin vermek gibi bir saçmalıkla çektim," dedim. "Ve evet, muhtemelen benimle buluşmayı kabul etmesinin gerçek nedeninin bu olmadığını biliyorum ve muhtemelen yüz yüze görüşmek istemesinin gizli bir nedeni var, ama bu almak zorunda olduğum bir riskti. Nick Büro'da bilinen bir kişi. Ben konuşurken, federal ajanlar onun ve Redding'in bir kafede fotoğraflarını çekiyorlar. Fotoğrafları Jokerlere göndereceğiz ve Redding'in

ve federallerin Magnolia'daki küçük operasyonları hakkında her şeyi bildiklerini söyledi."

Daha fazla sessizlik.

Derin bir nefes aldım. "Bu akıllıca bir plan Jakob. Jokerler ve Magnolia'dan çekilecekler. Şansımız varsa Redding'i indirirler. kendileri."

Yine sessizlik. "Jakob, bir şey söyle."

"Bunca zamandır federaller için köstebeklik mi yapıyordun?" sordu, sesi aldatıcı bir şekilde nötrdü.

"Hayır. Nick buraya taşındığımda onun için çalışmamı istedi, ben de reddettim. Sana söylediğim başka hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inan. Dün arabada sana güvendiğim gibi güven bana."

"Eğer bana yalan söylüyorsan, Krista..." Bu adamın yüzüzlüğü.

O zaman üzerime sükûnet çöktü. Bu bir savaş sakinliğiydi. Sadece biri beni kızgınlığın sınırından itip gerçek öfkeye düşürdüğünde elde ettiğim türden bir sakinlik.

"Senin yüzünden bu durumdayım," dedim. "Barıma geldin ve beni de kendi pisliliğine sürükledin ve şimdi hem Gran hem de ben tehlikedeyiz. Bunca zamandır yalan söyleyen sendin. Tek yapmaya çalıştığım şey seni, aileni ve herkesi korumakken şu anda bana nasıl suçlamalar yöneltmeye cüret edersin? Bu kasaya sürüklediğin başka biri var

mı?" "Babam-"

"Baban seni iyi eğitmiş," diye tersledim. "Ondan şikayet etmek istiyorsun, ama çirkin gerçek şu ki, başından beri bana onun gibi davranıyorsun. sana davranır."

"Bu hiç adil değil," diye bağırdı.

"Öyle değil mi? O ilk gece duygularımı manipüle etmedin ve büyükannem için duyduğum korkuyu kullanmadın mı? gelen en kolay yoldan istediğini elde etmek için beni baştan çıkarmadın mı? Beni korumak ya da bir daha çıkamayacağım kadar derine inmemi engellemek için yalan söylemedin mi? Tüm bunları yaparken kendine yaptığın şeyin uzun vadede benim yararına olduğunu söylemedin mi?

Koşmak mı?"

Yine sessizlik. Sinirime dokunmuştu.

"Yine de, tüm bunlardan sonra, seni affetmeyi seçtim, Jakob. Baban gibi davranmak istemediğine inanmayı seçtim. Baban gibi davranmak istemediğine.

Çünkü beni kaybetmeden her şeyi nasıl anlatacağını bulamadın. Çekip gideceğimi bildiğin için bana bir daha böyle davranmayacağını. Çünkü beni gerçekten önemsiyorsun."

"Biliyorum," dedi.

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Ben de seni önemsiyorum," dedim. "Telefonumu kapattığım ve sizi korkuttuğum için özür dilerim. Federalleri buraya getirdiğim için üzgünüm, ama bunu yapmayacağım.

Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptığım için özür dilerim. Bu kâbusa daha fazla masum insanın yakalanmasına yol açmayacak aklıma gelen tek şeyi yaptığım için."

"Haklısın," dedi Jakob. "Sana güvenmediğim için özür dilerim."

Tekrar durdum ve bir çikolata dükkanının kenarına yaslandım. Aynen böyle pes etti ve hatalı olduğunu kabul etti. Kendinin bu kadar farkında olduğunda, bu kadar kolay özür dilediğinde ve işleri düzeltmeyi gerçekten istiyor gibi görüldüğünde ona kızgın kalmak zordu.

"Şimdi kenara çekiyorum," diye ekledi.

"Kenara çekmene gerek yok. Arkanı dönmelisin." "Hayır."

Onunla için ağzımı açtım, ama şimdi beni kesme sırası ondaydı.

Kapalı.

"Hermannsburg şehir merkezine federallerin görebileceği kadar yakın değilim.

Ben. Kimse burada olduğumu bilmeyecek. Bunu yaptığın için sana kızgın olabilirim ama bu işi halledeceğin konusunda sana güveniyorum. Federallere asla , Reddinge de güvenmediğimden eminim. Eğer çizgiyi aşarsa, sen onu öldürmeden önce en azından bir vuruş yapabilecek kadar yakın olmak istiyorum."

Neredeyse gülüyordum. Tanrım, kopmaya yakın olmalıyım.

"İşin bitince beni ara," dedi. "Seni çiftliğe kadar takip edeceğim ve diğer her şeyi orada çözebiliriz."

Lanet olsun, bana bir şans vermeye istekli gibi görünüyordu.

"Çözülmesi gereken başka ne var?" diye sordum.

"Yeni başlayanlar için, aşağıdaki durumlarda ne yapacağımıza dair bir plan oluşturmamız gerekiyor

Jokerler Redding'i öldürmeden önce onunla konuşurlar ve onu FBI ile görüşmeye ikna edenin kız arkadaşım olduğunu öğrenirler."

Bana kız arkadaşım dediği gerçeğini atladım ve doğrudan "*Siktir*" dedim. Tüm planlarımızda, bir şekilde bu olasılığı gözden kaçırmıştım. Jokerlerin resimlere karşı ani bir tepki vereceklerine dair bahse girmiştım. Duygularıyla hareket edecekler ve aşırı şiddet uygulayacaklardı.

Çünkü kulüplerden beklediğim buydu. Sırf onlardan hoşlanmadığım için onlara bir grup aptal suçludan başka bir şey değilmiş gibi davranıyordum. Daniel bana insanları hafife almamayı öğretmemiş miydi? Yine de neredeyse ölümcül bir hata daha yapıyordum. Eğer onlar

Redding ile konuştun mu? Ve aslında resimler üzerinde ona inandı?

"Bunu düşünmemiştim," dedim kısık bir sesle. Mantıklı olmakla, her şeyi enine boyuna düşünmekle ve planlara farklı açılardan bakmakla övünürdüm. Bu, beni öldürtebilecek ve korumaya çalıştığım insanlar için işleri daha da kötüleştirebilecek muazzam bir dikkatsizlikti.

Jakob, "Bunu düşünmedin çünkü bu işe aceleyle girdin ve bizim dünyamıza değilsin," dedi. "Ama Krista?"

"Öyle mi?" Ses tonu beni tedirgin ettiği için sordum.

"Nick böyle şeyleri düşünmek için eğitilmiştir. Bu ihtimali göz ardı ettiğini hiç sanmıyorum. Belki de eski seks arkadaşına körü körüne güvenmeye devam etmeden önce bu konuyu neden sana açmadığını kendine sormalısın."

"Onun eski bir seks olduğunu nereden biliyorsun?" "Şehre geldiğinde seni araştırdığımı söylemişim."

Bu veda cümlesiyle telefonu kapattı.

Nabzım hızla atarken telefonu kulağımdan çektim. Tanrı aşkına, Jakob Nick'i başından beri biliyordu.

Görünüşe göre insanları küçümsemeyi hâlâ bırakmamıştım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

T Beyaz minibüs gitmişti.

Kafenin kapısından elli adım ötede durmuş, olduğum yere bakıyordum.

oturduğu yerde. Kaldırımdaki trafik akışı eğiliyor, insanlar yanımdan geçerken bana kızgın ya da şaşkın bakışlar fırlatıyordu. Yeterince adil; ben kaldırımın ortasında gıcırdayarak durdu ve şimdi burada durmuş hayal kuruyormuşum gibi görünüyor olmalı.

FBI minibüsü hangi cehennemdeydi?

Gözlerimi birkaç kez kırptırdım ve sonra sokağın aşağısına ve yukarısına baktım, federallerin bir sebepten dolayı arabayı çekip çekmediklerini merak ediyordum. Belki de yasadışı park etmişlerdi ve sinir bozucu bir kasaba görevlisi onları ceza kesmekle tehdit etmişti.

Alnımda boncuk boncuk ter vardı. Güneş vuruyor, kaldırımı kavuruyordu. Sıcaklık dalgaları öyle bir şekilde yükseliyordu ki, sonunda kafayı mı yedim yoksa halüsinasyon mu görüyorum diye düşündüm. Sokağı tekrar kontrol ettim. Hayır. Değildim. Minibüs gitmişti.

Kaşlarımı çattım ve kendimi kafeye doğru yürümeye zorladım. Jakob Nick'i biliyordu. Nasıl? *Nasıl?* Ve neden daha önce bir şey söylememişti? Bir FBI ajanıyla yattığımı bile bile neden beni Kearny'ye, Charley's'e almıştı? Belki Jakob'un da hâlâ devlette çalışan arkadaşları vardı, NSA'da çalışan ve Messenger hesabımı yasadışı yollardan hacklemeyi kabul eden bir arkadaşı vardı ve bu yüzden Jakob Nick'i reddettiğimi biliyordu. Ya da belki Daniel'a oluşturduğum riskten bahsetmişti ve onlar da FBI'a bir ders verebilmek için beni içeri almayı kabul etmişlerdi. Benim vahşi cinayetimle. Yaşadığım onca şeyden sonra bu çok komik olmaz mıydı?

Bir kahkaha attım. Sesim hissettiğim kadar histerikti. Kaldırımda yanımdan geçen hoş, yaşlı, beyaz kadın bana bir bakış attı ve sonra deli kadından uzaklaşmak için hızını artırdı. Ondan özür dilemek istedim. İyiydi ama ben iyi olup olmadığımı bilmiyordum. Jakob haklıydı; onun dünyasına alışık değildim. İki savaştan ve bir uçak kazasından kurtulduktan sonra ne kadar çarpık olduğumu düşünsem de, hâlâ ahlaki değerlerim vardı. Zihnimin bazı karanlık köşeleri olabilirdi ama orada da ışık vardı. İnsanların içindeki iyiliği arardım. Jakob bunun kanıtıydı. İlk içgüdüm birileriyle arkadaş olmaktı.

onları manipüle etmek.

Tüm bu sinsî orospu çocuklarıyla boyumu aşan bir işe kalkışmıştım.

Zihnimde çınlayan bu düşünceyle kafenin kapısını açtım ve beş dakikadan kısa bir süre içinde üçüncü kez olduğum yerde durdum. İçerisi mezar kadar sessizdi. Tepeden süzülen hafif müzik sesi kesilmişti. Kulaklarıma sessiz bir konuşma gelmedi. Hiçbir çınlama seramik kupalar, makine vızıltıları, yer karoları üzerinde sandalye ayaklarının sürtünmesi yok. Hiçbir şey yok.

Kapı dükkânın ortasına doğru açıldı. Tam karşıda servis tezgahı. Daha önce içeri üç kişi çalışıyordu. Sivilceli bir genç kasada çalışıyordu. Arkasında iki barista köpürtüyor, çırpıyor ve kahve döküyordu. Tezgâh şimdi boştu ve bu beni korkutuyordu. Bakışlarımı kaçırdım ve mekânın geri kalanını inceledim.

Kahrolası kafenin tamamı boştu. Ne haltlar dönüyordu?

Bir hareket gözüme çarptı. Nick'in arkadan çıktığını görmek için döndüm.

"Herkes nerede?" Ben sordum.

Sanki her şey gibi bana o megawatt gülümsemesiyle gülümsedi. Bu sefer ona kanmadım.

"Gel benimle otur," dedi ve daha önce paylaştığımız masada bir tabure çekti.

Kapının yanındaki yerimde sabit durdum. "Soruma cevap ver, Nick."

"Vereceğim," dedi, hâlâ gülümseyerek. "Sadece gel otur."

İtaat etmemin tek nedeni bacaklarımdan kopacakmış gibi hissetmemdi. Son birkaç *saat* içinde -hatta son birkaç gün içinde- çok fazla şey olmuştu ve zihnim çözülmeye başlamıştı. Sakin, mantıklı Krista Evans, eğer kendine karşı dürüstse, ortalama bir ayıdan daha zeki olduğunu düşünüyordu, her şeyi tekrar tekrar yanlış anlamıştı ve şimdi boş bir kafenin ortasında, tam anlamıyla varoluşsal bir kriz geçiren bir FBI ajanıyla .

Belki gökyüzü mavi değildi. Belki de mordu. Ve gerçekten, hayat *nedir*?

Teklif edilen sandalyeye sertçe çöktüm. "Herkes hangi cehennemde?"

Nick sakin bir şekilde oturdu, soğukkanlı görünüyordu. "Arka taraftalar, on beş dakikalık molalarını birlikte veriyorlar."

Ona baktım. "Hepsini öldürtmedin mi?"

Güldü, tüm yüzü eğlenceyle aydınlandı. "Hayır. Onlar iyi."

"Redding ve avukatı nerede? Planımıza ne oldu?"

Ayıldı. "Redding senin hakkında hoşuma gitmeyen bir şey söyledi, ben de onu tutukladım."

Ne oluyor lan?

Ona baktım. Benim için hala bir meşale tutuyormuş gibi görünmüyordu. Her şeyden

İnternette ve şahsen, karısını gerçekten seviyor gibi görünüyordu. Redding'i tutuklamasının kıskançlık ya da aşırı korumacılıktan kaynaklandığını düşünmüyordum, peki bu neyle ilgiliydi?

"Yetki alanınız var mı?" Ben sordum. "Onu tutmak için bir neden?"

Cevap olarak takım elbisesinin iç cebinden cep telefonunu çıkardı. "Dün gece telefonu kapattıktan sonra onu biraz daha araştırdım."

"Evet, demiştin."

Telefonunun ekranına dokundu ve sonra bana doğru kaydırды. "Şunlara bir bak."

Elime aldım. Bir kadın bana bakıyordu. Nick'e kaşlarımı çattım. "Nedir bu?"

"Devam et," dedi.

Bakışlarımı telefonuna indirdim ve parmağımı sola sürükleyerek bir sonraki resme geçtim. Ve sonra bir sonraki. Bir model ortaya çıkmaya başladı

fotoğrafları karıştırırken. Hepsi kadındı. Uzun siyah saçlı, bronz tenli, dolgun dudaklı ve kahverengi gözlü kadınlar. Bana çok benzeyen kadınlar.

Nick takım elbise ceketinin manşetlerini düzeltti. "Fotoğraflardan anlayamazsınız ama hepsinin boyu beş sekizden uzun."

"Bunlar... bunlar Redding'in kurbanları mı?"

Nick'in gözleri benimkilere dikildi. "Evet. Hepsini kanıtlayamayız. Ordudan ayrıldığından beri yaptığı işte çok daha iyi oldu. Ama onun profiline uyan kadınların faili meçhul şiddet içeren tecavüz olaylarına karşı bilinen yerlerini kontrol ettim ve her birine araba mesafesindeydi."

Sanki yer altımdan kayıp gitmiş gibi hissettim. Redding'in Magnolia Hills'te bana ilk kez baktığı anı düşündüm ve sanki benim özelliklerimi içsel bir veri tabanında kontrol ediyormuş gibi göründüğünü düşündüm. Kontrol ediyordu. Redding'in gizli amacı buydu. Benimle buluşmayı kabul etmişti çünkü bir sonraki tecavüzünü planlamak istiyordu. Sadece onun profiline uymuyordum, aynı zamanda Daniel King'e yakın bir adamla çıkıyordum. Daniel'le alay etmenin, ona kendini avlanmış hissettirmenin, insanların Daniel ve Kralların koruması altında olduğunu düşündüğü bir kadına tecavüz etmekten daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Redding'in karakolda bana nasıl baktığını hatırlayınca içimi bir bulantı dalgası kapladı. O hastalıklı gülümseme. Ve burada, kafede, bakışlarının yakıcı yoğunluğu.

Nick'e telefonunu verirken parmaklarım titriyordu. "İşte bu yüzden Jokerler Redding'i öldürmek yerine onunla konuşurlarsa ne olacağı hakkında hiçbir şey söylemedin."

Nick başını salladı ve telefonunu cebine soktu. "Buna asla fırsat biliyordum. Senin onun profiline uyduğunu fark ettiğimde, ellerinden kaçıp senin peşine düşmesi riskini almak istemedim."

"tutmaya yetecek kadar var mı, yoksa *elinizden* kayıp gitmesi konusunda endişelenmem mi gerekiyor?"

"Onu uzun, çok uzun bir süre tutmaya yetecek kadar var," dedi. "Dr. Perez bir saat önce uyandı."

Sonunda iyi bir haber. "Tanrıya şükür."

"Onu döven Redding'miş."

Öfke rahatlamamı bastırdı. "Lanet olası pislik. Lütfen bana onun yapmadığını söyle..." Geçen gece bardaki Beth gibi, bunu söylemeye cesaret edemedim.

"Ona cinsel saldırıda bulunmadı."

Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı hafifledi. Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun. "Tüm bunların yanına kâr kalacağını nasıl düşündü?"

Nick başını salladı. "Doktorun hayatta kalmasını beklediğini sanmıyorum. Çok fazla hasar almış. gelince..." Omuz silktili. "Sosyopatlar aktif oldukları süre uzadıkça dikkatsizleşmeye meyillidirler. Kendi egolarını şişirirler.

Yaptıkları yanlarına kâr kaldıkça, kendilerine asla yakalanamayacaklarını söylüyorlar. Biz aptal kolluk kuvvetleri için fazla . Güç sahibi aile üyelerinin ona yardım etmesi işine yarıyor. Onu tutukladığımda, suçlamaların asla tutmayacağına dair bir şeyler söyledi."

"Eyalet temsilcisi amcası sayesinde."

"Bir diğeri de federal yargıç," dedi Nick. Ona bakakaldım. "Ciddi misin?"

Yüzünü buruşturan Nick başını salladı. Redding ilk düşündüğümünden daha da elitist bir .

"Lütfen bana onu koruduklarına dair kanıtınız olduğunu söyleyin," dedim. "Henüz değil. Ama Redding yaptığı şey için mahkemeye çıktığında

Dr. Perez'e."

Sesi o kadar kendinden emindi ki neredeyse ona inanacaktım.

"Şimdi ne olacak?" Ben sordum.

Cebinden başka bir şey çıkardı ve bana doğru uzattı. Bu bir USB bellekti. "İhtiyacınız olan tüm fotoğraflar orada. Bu fotoğraflara ulaşamayabilirsin. ama Jokerler onu benimle gördüklerinde Magnolia'dan çekileceklerdir."

"Teşekkür ederim," dedim. "Bunu onlara ulaştırmanın bir yolunu bulacağım." Sırıttı. "Eminim erkek arkadaşının babası nasıl yapılacağını biliyordur."

Lanet olsun. Ben hariç herkes her şeyi biliyordu. Neden bu işe bulaşmışım ki?

Nick'in gülümsemesi kayboldu. Aptal, etkileyici yüzüm beni ele vermiş olmalıydı.

"Bunu kişisel algılama Skywalker. Hepimiz yıllardır birbirimizi izliyoruz. Diğer oyuncunun yaptığı her hareketi bilmek bizim işimiz." Devam etmeden önce bir süre bana baktı. "Her şey sakinleştiğinde, bir adım geri çekilip kendine biraz zaman tanımak isteyebilirsin. Bu dünyaya gerçekten dahil olmak isteyip istemediğinizi düşünmek için bir alan. Çıkamayacağınız kadar derinde değilsiniz."

Bu cümlelerin sonundaki *henüz* ağır bir şekilde ima edildi. Ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar suç ortağı olacaktım, o kadar çok pislik görecektim ve kurtulmam o kadar zor olacaktı. Nick iyi bir noktaya değindi.

Bu hafta her şey çok hızlı gelişti. *Speed* filmindeki gibiydi, Jakob ve ben de Keanu ve Sandra gibiydik. Baskı altında bir araya gelmiştik. Tehlikeli koşullar bizi hızlı bir bağ kurmaya, ortak bir hedefe doğru çalışmaya zorlamıştı, felaket adımlarımızı takip ediyordu. Orduda geçirdiğim zamanlardan bu tür durumların insanları ne kadar güçlü bir şekilde birbirine bağlayabileceğini biliyordum.

Aramızdaki kimyayı da ekleyince, ona halde aşık olmuştum. Yakın yıkım tehdidi geçtikten sonra geriye ne kalmıştı? Ve bir şey olup olmadığını öğrenmek için burada kalmak istiyor muydum?

Nick gitmek için yerinden kalkarken, "Bunu bir düşün," dedi.

Başımı salladım, pencereden dışarı baktım ve son birkaç günün çılgınlığına geri . Tüm bunların stresi vücudumu harap etmişti.

Sadece bacağım değil, her yerim ağrıyordu. Beynim bulanıklaşmıştı. Artık aşağı ile yukarıyı ayırt edemiyordum ve garip bir kopukluk ruhuma yerleşiyordu. Aklımın bir köşesinde beklenti dolu bir korku vardı. Bundan sonra ne olacaktı? Başka kimleri hafife almıştım? Bu kafeden Jakob'un başından beri babasıyla birlikte çalıştığını öğrenmek için mi ayrılacaktım? Ya da Daniel'in Gürcistan'a gitmeyip Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmak için burada kaldığını? Eğer

Tüm dahil olduğumdan beri öğrendiğim bir şey varsa, o da yoldaki bir sonraki sapmayı tahmin etme konusunda berbat olduğumdu.

Nick durdu, elini omzuma koydu. "İyi misin?" Başımı salladım. "Hayır, ama beni tanırsın. İyi olacağım."

Beni bir kez sıktı ve bıraktı. Sonra da gitti.

Ben de gitmeliydim. Kafe çalışanları Nick'in gitmelerini emretmesinden sonra neler olduğunu merak ederek tekrar içeri girdiklerinde burada olmak istemiyordum. O kadar kendimde değildim ki gerçeği ağzımdan kaçırabilirdim.

Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. Dışarı çıktığımda sıcak yüzüme tokat gibi çarptı ve tüm vücudum anında ter içinde kaldı. Jakob'u aramam gerekiyordu.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Ne oldu? İyi misin?"

Soruyor olması bile beni hâlâ en azından biraz önemseddiği anlamına geliyordu. Her şeyi bu kadar berbat etmemiş olsaydım bu bana umut verebilirdi. Umudun olmasını istiyor muydum? Yoksa gitsem daha mı iyi olurdu? Tanrım, çekip gitmek istemiyordum ama kafamı toparlamak için en azından bir süreliğine buna ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

"Ben iyiyim," dedim.

Sert nefes verişti telefondan duyulabiliyordu. Evet, önemsiyordu. Belki de olması gerekenden daha fazla.

"Nick'in benden bir şeyler sakladığı konusunda haklıydın," dedim ona. "Geri döndüğümde kafe bomboştu. Redding'i tutukladı."

"Ne?" Jakob ısırdı.

Arabama doğru yürürken Dr. Perez'in bilincinin açık olmasıyla başlayıp geriye doğru ilerleyerek onu bilgilendirdim. Nick'in bana Redding'in kurbanlarını gösterdiği kısma geldiğimde telefonu kulağımdan çekmek zorunda kaldım.

"ONUN PROFİLİNE UYUYORUM DA NE DEMEK?"

"Bağırma keser misin? Kulağımı ." Sesini alçalttı. "Onu nerede tutuyorlar?"

Sıcağa rağmen titredim. Belki de bağırması, içine düştüğü korkunç sükûnetten daha iyiydi. Sanki bana ulaşmak için bir devlet tesisine saldırmaktan bahsettiği polis karakoluna geri dönmüştük. Redding'in nerede olduğunu öğrenemezdi. Kendini öldürtebilirdi.

"Onu nerede tuttuklarını bilmiyorum ve bilseydim bile size söylemezdim."

"Nick'i ara. Öğren."

"Hayır, psikopat. İntihar girişiminde sana yardım etmeyeceğim."
Sesi alçak, eğlenceli bir gümbürtüye dönüştü. "Yapabileceklerimi
küçümsemeyi bırakmalısın."

Neredeyse alnıma bir tokat atacaktım. Tanrım, ben *de az önce* aynı şeyi
kendime söylememiş miydim?

"Haklısın," dedim ona. "Bunu yapmayı bırakmalıyım. Yeri , Nick'i nereden
biliyorsun?"

"Facebook arkadaşlarınıza baktım ve daha önce askerlik ya da kolluk
kuvvetleri deneyimi olanları biraz araştırdım."

"Evet, ama onunla yattığımı nereden biliyorsun?"

"Küçük bir dünyada yaşıyoruz. Hala hizmette olan arkadaşlarım var ve
doğru insanlara doğru soruları sordum."

"Ama benden kendisi için çalışmamı istediğini
bilmiyordun?" Jakob içini çekti. "Hayır. Ama tahmin
etmiştim."

"Ama yine de Charley'e girmeme izin verdin. Neden? Beni ibret olsun
diye mi?"

Gülüşü mizahtan yoksundu. "O kadar da berbat değilim. Charley's'e
girmene izin verdim çünkü kulüp üyeleriyle nasıl iletişim kurduğunu gördüm.
Bizi ispiyonlayacak birine benzemiyordun, ben de içgüdülerime göre hareket
ettim."

"İçgüdülerin iyi," dedim, babasının geçen geceki sözlerini
tekrarlayarak. "Bana çok fazla kredi verme. Sana izin vermemin
yarısı
çünkü senden hoşlanıyordum."

"mi?" diye sordum. "Çünkü seninle yatmak istedim" diyebilirdi ama .
Seçtiği kelimeler, benim ona karşı bir şey hissetmemden çok önce onun bana
karşı bir şey hissettiğini, en başından beri onun için seksten daha fazlası
olduğunu gösteriyordu.

"Evet, senin içine," diye ısırıldı, sanki bu yapmak istemediği bir itirafmış
gibi.

O dağınık yanımin ortaya hissederek neredeyse sırtıyacaktım. "Ah, bana
aşkıttın ve bana çıkma teklif edecek cesareti toplamam üç ay sürdü."

"Kes şunu."

"Bu çok sevimli, Jakob. İçten içe yumuşak biri olduğunu biliyordum."

"Geri döndüğümüzde sana derinlere ineceğime söz verirsem, çeneni
kapatır mısın?"

"Hayır. Bunu asla ," dedim. "Hazır başlamışken itiraf etmek istediğin
başka bir şey var mı?"

"Ailen yaklaşık bir ay önce şehre geldi."

Bunu duymaya hazır değildim ve kendi ayaklarıma takılıp neredeyse yüz üstü kaldırıma düşüyordum. "Ne?"

"Senin ya da büyükannenin hayatını bir daha mahvedemeden onları uzaklaştırdım."

Yüce . "Tamam, bu kadar yeter. Bu kadar yeter. Daha ne kadar olay örgüsüne dayanabilirim bilmiyorum."

Güldü. Gerçekten güldü.

"Hayatımızı mahvedeceklerini nereden biliyordun?" diye sordum. Kendime engel olamadım.

"Tutuklanma geçmişlerini gördüm. Çocuk hizmetleri şikayetlerini gördüm."

"Ah," dedim, sesim yumuşaktı, dört yaşındaki bana annemin beni nerede yumrukladığını soran o nazik CS kadınına düşündüm.

"Oldukça iyi gidiyor gibi görünüyordun ve ebeveynlerin hayatını nasıl mahvedebileceğini ilk elden biliyorum." Belli ki Liam'dan bahsediyordu.

"Neden ona katlanıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü ona yakın olmak daha iyi, böylece neyin olduğunu bilebilirim. Eğer bağları koparırsam, kendini kaybedebilir. Bir sonraki manipülasyonu göremeyebilirim. geliyor."

O zaman bu her şeyi açıklıyor. Onu babasının kurbanı olarak gördüğüm için kendimi aptal hissediyordum.

"Ve annem yüzünden," diye ekledi daha yumuşak bir tonda.

"Anlıyorum," dedim. Jennifer benim annem olsaydı ben de yanında olmak isterdim.

Yolun geri kalanında arabama doğru yürürken sessizleştik. Ona söylemek, sormak istediğim çok şey vardı ama kelimeleri bulamıyordum. Nick'le bir adım geri çekilmem gerektiği konusunda hemfikir olmak bir şeydi, Jakob'la konuşurken buna bağlı kalmak başka bir şeydi. İrademin kaydığını hissedebiliyordum. Sesinin alçak gürültüsü çok fazla anıyı geri getirdi: Birlikte geçirdiğimiz ilk gece kulağıma lezzetli cinsel tehditler fısıldaması; Magnolia'nın dışında birbirimizi terslememiz; dengesiz psikozunun beni edip etmediğini sorduğunda gülümsedim. Tüm bunlar, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için biraz daha etrafta dolaşmak istememe neden oldu.

Bu ve bana karşı hissettiği fiziksel çekim. Tüm korku, öfke ve kaygılarımı boşaltacak bir çıkış noktası olmadığı için yeniden heyecanlanmışım ve hayattan bir darbe daha almaya ihtiyacım vardı. Redding'in bana ulaşamamış olmasının keyfini çıkarmam gerekiyordu.

Ben. Jakob'u çırılçıplak soymak ve dilimle tüm görkemli kaslarının izini sürmek bunu başarmak için harika bir yol gibi görünüyordu.

Ama bu sağlıklı mıydı? Ordudayken birkaç psikolojik operasyon dersi almıştım. Bilinmeyeni arzuladığımızı anlayacak kadar insan psikolojisini biliyordum. Bu yüzden bu kadar çok insan sosyal medya hesaplarına yapışmıştı. Bu bir popülerlik yarışmasından çok beyin korsanlığıydı. yaptığımızda ne görecektik? On beğeni mi? Yirmi mi? Yoksa hiç mi? Bilinmeyen korkusu daha fazlası için geri gelmemizi sağladı ve endorfin Bundan aldığımız haz hepimizi hızla birer bağımlıya dönüştürüyordu. Bazı kadınların dengesiz pisliklere ilgi duymasının nedeni de buydu; kendilerine bok gibi davranılmasından hoşlandıkları için değil, bilinmeyen çekiciliğine karşı koyamadıkları için.

Jakob'la şey bu muydu? Bana bok gibi davranmıyordu, ama kesinlikle öngörülemezdi.

Arabama ulaştım ve durdum, derin nefes alarak irademi sağlamlaştırdım. Geri adım atmam gerekiyordu. En azından, bu delilikten kurtulmak ve tüm duygularımı açığa çıkarmak için birkaç stressiz güne ihtiyacım vardı. Jakob hakkında ne hissettiğimi ancak kafam berrak olduğunda anlayabilirdim ve şu anda kafam berrak çok uzaktı.

"Arabamdayım," dedim ona. "Sanırım beni ailenin evine kadar takip edebilmen için seninle buluşmamı ?"

"Evet, ama önce park ettiğim yerden geçmeni istiyorum, böylece federallerin seni takip etmediğinden emin ."

"İyi düşünmüşsün," dedim. Bugün olanlardan sonra bir daha kimseye güvenilebileceğimi sanmıyordum ve onun benden üç adım önde olmasına bir kez olsun sevinmişim.

Arabama bindim ve Jakob'un tariflerini takip ettim. Hâlâ beni GPS ile takip ediyordu.

"Solundaki bir sonraki yoldan git," dedi.

Dönüşü yaptım.

"Sağındaki otoparktayım. Düz gitmeye devam et. Sokağın sonuna geldiğinizde sola dönün ve geri dönün."

Elimi kaldırdım ve yanından geçerken ona el salladım. "Merhaba," dedi. "İyi olmana sevindim."

Gözlerim yaşlarla doldu. "de iyi olduğuma sevindim," dedim, ona neden yalan söylediğimi merak ederek.

İyi değildim. Hiç iyi değildim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

W Kimsenin beni takip etmediği belli olunca telefonu kapattım. Jakob dinlenen minibüsü kullanıyordu, şüphesiz babası ikimizi de izleyebilsin diye ve Liam'ı bir telefon ekranına eğilmiş, küçük GPS noktalarımızın Hermannsburg'da eski usul bir atari oyunu gibi zıplamasını izlerken hayal edip duruyordum.

Jakob izin verdiğinde, otobana atladım. Birleşir birleşmez arkama düştü ve o noktadan bana yapıştı. Yapıştırıcı gibi egzoz borusu. Ne yapacağımı sanıyordu ki? Boktan arabamı iyi bir günde saatte yaklaşık yetmiş mil olan sınıra kadar zorlayıp onu kaybetmeye mi çalışacaktım? Mümkün değil. Ayrıca ailesi hâlâ büyükannemle birlikteydi.

Arada bir dikiz aynasından baktığımda Jakob'un sert ifadesiyle karşılaşıyordum. Kaba ve asabi biriydi.

Telefonu kapatmadan önce ve şimdi *siktiğimin* suratı tüm gücüyle geri döndüğünde, son birkaç gündür onu ne kadar görmediğimi fark ettim.

Belki de bir molaya ihtiyacı olan tek kişi ben değildim. Jakob daha önce bana bir şans vermeye istekli görünmüş olabilirdi ama o da bunu gerçekten düşünmek için biraz zaman ayırmalıydı. İhanetim muazzamdı. Birçok insan için affedilemez. Federalleri buraya getirmenin ne kadar yanlış olduğunu biliyordum ama yine de yaptım. Elbette, herkesi güvende tutmak istediğim için bu çağırımı yapmıştım ama benim niyetimin bir önemi yoktu. Liam'ın niyeti de iyiydi ve bakın bu herkesi nereye getirdi.

Arabayı sürerken dudağımı sıkıyor, yaptığım şeyin sonunun ne olacağını merak ediyordum. Nick kiminle yattığını biliyordu ve içimde eski dostumu son kez görmediğime dair bir his vardı. Kulübün işletmelerinden birinde çalıştığımı bilmek bir şeydi, Kings işinde gerçekten ne kadar derin olduğumu öğrenmesi tamamen başka bir şeydi.

Tekrar dikiz aynasından baktım. Jakob telefonunu kulağına dayamıştı, umarım babasına bilgi verirdi de benim anlatmama gerek kalmazdı. Bugün yeterince heyecan yaşamıştım ve herkesi nasıl hafife aldığımı ve her durumu nasıl yanlış değerlendirdiğimi açıklarken her bir aşağılayıcı anı yeniden yaşamaya hiç niyetim yoktu.

Jakob'u telefonda görmek bana kendim de birkaç arama yapmam gerektiğini hatırlattı. İlki Charley'nin karısı Lisa'ya. Lisa evdeydi. Barda vardiya planlamasından sorumluydu ve bu gece izin istemem gerekiyordu. Sinir bozucu bir konuşma için kendimi hazırladım. Genelde, o da benim kadar

Kocası kadar sertti ama telefonu açtığında sesi yumuşaktı.

"Hey, tatlım," dedi. "?" "İyiyim, teşekkürler. Ya sen?"

"Şikayet edemem. Büyükanne nasıl?"

Önümdeki yola kaşlarımı çatarak baktım ve ona Büyükanne'den kimin bahsettiğini merak ettim, sonra da Kralların ne kadar kötü dedikodu yaptığını hatırladım. Geçen gün huzurevinde birkaç tanesi bizimle birlikteydi. Bu noktada, olanlarla ilgili söylentiler tüm kulübe yayılmış ve her anlatımda biraz daha şişirilerek Jakob'un bir beyaz şövalye gibi beni kurtarmaya geldiği ve benim de onun zor durumdaki genç kızı olduğum söylenmiş olmalı. Duyduğu hikayeye göre Jakob muhtemelen tek başına Jokerleri bir çatışma fırtınasında yenmiş ve sonra da beni aşağı atmıştı. omzuna atladı ve herkesin düşündüğü fetihçi kahraman gibi gün batımına doğru yol aldı.

"Büyükanne iyi. Sorduğunuz için teşekkürler," dedim. "Dinle, arıyorum Çünkü bu gece izin almam gerekiyor. Son dakika olduğunu biliyorum ve üzgünüm-" "Çoktan hallettim," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Oh, tamam."

"Jakob bu sabah aradı ve birkaç güne ihtiyacın olabileceğini söyledi. Seni cumaya kadar programdan çıkardım. Bu işe yarar mı, yoksa daha fazlasına mı ihtiyacın var? zaman?"

Vay canına, bu konuda gerçekten iyi davranıyordu. Jakob ona ne söylemişti? Yoksa soran Jakob olduğu için mi bu kadar hoşgörülü davranıyordu? Her iki durumda da, hediye atın ağzına bakacak değildim.

"Bu işe yarar," dedim. "Teşekkür ederim Lisa. Bunun için minnettarım." "Sorun değil, tatlım."

Vedalaştık ve telefonu kapattık. Cuma gününe kadar izinli olmak iyiydi. Bu bana dairemden ne kurtarabileceğime bakmak, kalacak yeni bir yer bulmak ve Gran'ı Magnolia'ya geri yerleştirmek için zaman kazandıracaktı. Bu arada onu kuzeye, kız kardeşi Iliza'nın Austin dışındaki küçük çiftliğine götürebilirdim. Bir süredir ziyaret etmemişlerdi ve Iliza'yla son konuştuğumda her zaman kalabileceğimizi söylemişti.

Onu aradım ve bizi kabul ettiği için çok heyecanlıydı.

Telefonu kapattıktan sonra omuzlarımdaki gerginlik azaldı. Iliza ve kocası Fred'in çiftliği Teksas kırsalında küçük bir cennet parçasıydı ve geri çekilip rahatlayabileceğim, kafamı daha iyi bir yer düşünemiyordum. Larson'larla bir gece daha kalamazdım. Her şeyden önce

Jakob'la tekrar yatmaya karar verdim ve düşüncelerim seks sarhoşu hormonlar olmadan da yeterince . İkincisi, Liam muhtemelen beni yine de kovacaktı. Yaptığım şey için olmasa bile, onunla yapmayı planladığım konuşma için kesinlikle.

Yolculuğun geri kalanını ne söyleyeceğimi çalışarak geçirdim. Konuşma rayından çıkmadan olabildiğince büyük bir etki yaratmak istiyordum. Liam'ın boğazına makasla tekme atmamla sonuçlanan hayali bir çılgılık kavgasına girmek ne kadar cazip gelse de, bunun ne kadar yararsız olduğunu biliyordum. Ne kadar sağlıksız olduğunu. Ayrıca oğlu kadar uzundu ve boynuna vuracak kadar yükseğe zıplayabileceğimden şüpheliydim. En azından koşarak başlamadan olmazdı ve o da bunu bir mil öteden görürdü.

Katherine Jenkins bu konuda bana ilham kaynağı oldu. Karakoldaki görüşmem sırasında gösterdiği sarsılmaz sükûnet örnek almam gereken bir şeydi. Eğer soğukkanlılığımı koruyabilir ve Liam'ın duyması gereken her şeyi söyleyebilirim, bir iç savaşı durdurabilir ve bir ilişkinin patlamasını engelleyebilirdim. Ailem ve benim için çok geçti ama Liam'ın Jakob'u kadar sevdiğini ilk elden gördüm ve aralarını düzeltmek için hâlâ zamanı olabileceğini düşündüm.

Larson'ların garaj yoluna park ettiğimde, kendimi sakın değil ama merkezlenmiş, yapmam gereken şeye odaklanmış hissediyordum. Jakob yanıma yanaştı ve ben daha emniyet kemerimi açmadan minibüsten indi. Arabama doğru ilerleyişinden hâlâ kızgın olduğunu anladım. İnmek yerine onun sert bakışlarına karşılık verdim ve yavaşça koltuğuma yaslanarak gözden kayboldum.

Gidecek başka bir yerim olmadığı için koltuğa yığılmadan önce yüz hatlarına yayılan bıkkınlığı fark ettim.

"Arabadan in Krista," dedi, sesi pencerenin diğer tarafından boğuk geliyordu.

"Hayır. Korkunç suratını ," diye bağırdım ona.

Alnını cama dayadı ve bana baktı. "Bu benim korkunç yüzüm değil. Bu benim endişeli yüzüm."

"Beni vahşice öldürmeyeceğine söz veriyor musun?" diye sordum.

Bana baştan çıktığını belli eden bir bakış attı. "Hayır. Şimdi çocuk gibi davranmayı bırak ve arabadan in."

Dilimi ona doğru uzattım.

Gözlerini kapattı ve sabır için dua ediyormuş gibi görünüyordu.

Çocukça davrandığımın farkındaydım ama aramızdaki gerilimi azaltmak için aklıma gelen tek yol buydu. Sonunda bizi çıplak bırakmayacak tek yol.

En azından.

"Krista," dedi Jakob, nefesi camımı buğulandırarak.

Cesaretimi topladım ve kilit açma düğmesine bastım. Jakob klik sesini duyar duymaz kapımı çekip açtı ve ben de arabadan çıkıp Jakob beni kapının iterken arka yolcu kapısının metali sırtımı ısıtıyordu. Ona bir saniye beklemesini söylemek için ağzımı açtım ama beynimi eriten bir öpücükle beni susturdu. Parmakları kafa derime saplandı, büyük elleri beni yerimde tutuyordu. Sağlam ayağıma attığı bir tekmeyle bacaklarımı tuttu. Aramızdaki mesafeyi kapatarak kendini boşluğa itebileceği kadar yayıldı. Burada tutku vardı elbette, ama aynı zamanda başka bir şey daha hissettim. onun kucaklaması. Sanki hâlâ burada olduğuma dair kendini rahatlatmak için benim alanımda olmak zorundaydı. Güvende olduğumu.

Dili benimkine sürtündü ve ben dakikalarca kendimi kaybederek ona doğru inledim. Dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırmadan önce ağzımın kenarını ısırarak kadar geri çekildi. Sonra tekrar içeri daldı, dili benimkini okşuyor, daha iyi bir aç yakalamak için başımı arkaya yatırırken parmaklarıyla bastırıyordu.

Bekle, ne yapıyordum? Boşluğa ihtiyacım vardı. *Boşluk, Krista! Hatırladın mı?* Ama lanet olası ellerimin kendi aklı vardı ve onu itmek yerine, tişörtünü elime alıp onu kendime doğru çektim.

"Bunu bana bir daha sakın yapma," dedi dudaklarıma karşı.

"Yapmayacağım," dedim.

". Eğer bu iş , benim sana karşı olmamı istediğin sen de bana karşı açık olmalısın."

Tereddüt ettim.

Bana bakabilecek kadar geri çekildi. "Şimdi yüzün korkutucu oldu."

"Öyle mi?" Ben sordum. Ona suratımı asıyormuşum *gibi* hissetmiyordum. Ağlamak üzereymişim gibi hissettim.

Başını salladı. "Söyle."

"Neyi söyleyeyim?"

"Bana çekip gidecekmişsin gibi hissettiren şey her neyse."

Çekip gideceğimi düşündü ve bu yüzden yüzüm onu korkuttu. *Oh, Jakob.* Tam da ikimiz için de en iyi olanı yapacak cesareti topladığım anda, gidip yine tatlı olmak zorunda kaldı.

"Yürüyüp gideceğim," dedim ona.

Gözleri sertleşti, o inatçı bakış yüz hatlarına yayıldı.

O bir şey söyleyemedi ben devam ettim. "En azından birkaç günlüğüne. Bir molaya, düşünmek için bir şansa ihtiyacım var ve senin yanındayken bunu yapamıyorum."

"Bu sana bilmen gereken her şeyi anlatmıyor mu?" diye sordu. "İçgüdülerin iyi. İçgüdülerin gitmek istemiyor. Ona güven."

Gülüşüm acıydı. "Şu anda kendime güvenemiyorum. Son birkaç gündür her konuda yanıldım, belli ki içgüdülerim senin söylediğin iyi değil."

"Öyle ama. Sadece sınırlı bilgiyle hareket ediyorsunuz ve size verdiğimiz boktan istihbarata dayanarak kararlar alıyorsunuz. Zamanın yarısında yanlış yapmak senin suçun değil."

Başımı salladım. "Sadece o değil. Sadece biz de değiliz. Bunca zamandır sürekli aşırı farkındalık halindeydim, kendimi tehlikeden bir kalp atışı uzaktaymışım gibi hissediyordum ve vücudumun stresten uzaklaşmasına ihtiyacım vardı."

Biraz daha geri çekildi ve bana sırtıttı. "Sen seviyor musun?"

"Ne? Evet, tabii ki istiyorum."

Sırtışı keskinleşti. "Bütün bunlar boyunca seni izliyordum. Kendine ne istersen söyle, ama bu işe girmek isteyen sendin. Jokerlerden intikam almanın bir parçası olmak için yardım isteyen sendin." Tekrar eğildi, dudakları kulağıma değdi, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. "Ve sen bunun her saniyesini sevdin. Uçmayı bıraktığından beri kendini en canlı hissettiğin an bu değilmiş gibi davranma."

Altında hareketsiz kaldım. *Lanet* olsun. İşte bu duymak istemediğim acı bir gerçektir. Ne kadar stresli olsam da, ne kadar korksam da, büyükannem, kendim ve tüm Kearny kasabası için ne kadar endişelensem de, kendimi... eski halim gibi hissediyordum. Yerden bin fit yükseklikte, açık bir bölme kapısından yarı dışarı sarkan Krista gibi, uçarken hızla esen rüzgara gülüyordum savaş alanının üstünde.

Ama ben onun gibi olmak istiyor muydum? Tutunduğum küçük ışıktan vazgeçmeye razı olacak kadar bıkkın mıydım? Jakob'la birlikte karanlığa gömülmek ve toplumun kirli çamaşırlarıyla eğlenmek mi? Bilmiyordum. O çok yakındı. Ona, her şeye çok yakındım ve bu vahiy sadece geri çekilmem gerektiği gerçeğini pekiştirdi.

"Eğer ikiniz garaj yolumda zina yapmayı bitirdiyseniz, kışınızı içeri sokun!" Liam arkamızdan seslendi.

Jakob'un ön kapının yanında durduğunu görmek için etrafına bakındım, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yüzü fırtına bulutu gibi.

Başımı kaldırıp oğluna baktım. "Lütfen buraya gelirken onu bilgilendirdiğini söyle."

Jakob başını salladı ve bir adım geri çekildi, yaklaşan babasını görmezden gelerek gözlerini bana kilitledi. "Aramızdaki şey daha bitmedi."

"Bitti demiyorum. Birkaç güne ihtiyacım olduğunu söylüyorum."

Çenesi büküldü. Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve içeri girdi.

Eşyalarımı arabadan çıkardım ve birkaç dakika sonra onu takip ettim. Liam kapıyı kapattı. Jakob ortalıkta görünmüyordu. "Nereye gitti?" diye sordum.

Liam gözlerime oğluyla aynı soğukkanlılıkla baktı. "Muhtemelen bodrumda bir kum torbasını tekmeliyordur."

"Güzel. Seninle konuşmamız gerek."

Elini uzattı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, benim ona kızdığım o da bana kızmıştı. "Önce bana USB belleği ver."

El çantamdan çıkardım ve uzattım.

Eve döndü ve arka ofisine doğru yöneldi. Onu takip ettim, oturma odasında kâğıt oynayan büyükanne ve Jennifer'ı kontrol etmek için durakladım.

"Nasıl gidiyor?" Ben sordum.

Jennifer . "Kıçımı tekmeliyor."

Büyükanne'nin başının üzerinden bakan gözleriyle karşılaştım ve sııttım. "Sana onun bir köpekbalığı olduğunu söylemişim."

Büyükanne de gülümsedi. "Bize katılmak ister misin?"

Başımı salladım. "Iliza bizi birkaç günlüğüne Fred'le birlikte kalmamız için davet etti."

Büyükanne'nin yüz ifadesi . "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Eşyalarını toplamak ister misin? Akşam yemeğine yetişebilmek için hemen yola istiyorum."

"Bu eli bitirir bitirmez," dedi Gran.

Jennifer acı dolu bir inilti çıkardı ve bir sonraki kartını açtı. Gran'in gözlerindeki aç parıltıya bakılırsa, onun işini bitirmek üzereydi.

Ofisine girdiğimde Liam masasının başındaydı. Burnunda bir gözlükle bilgisayar ekranının arkasında oturuyordu. Bu manzara bana onun da bir insan olduğunu, yaşlandığını ve yanılabilir olduğunu hatırlatma hilesi

geri kalanımız. Büyükanne ve Jennifer diğer odadaydı, Jakob Alt kat sadece bir bağırış uzakta. Liam'dan korkacak hiçbir şeyim yoktu. Beni incitebilmesinin tek yolu kelimelerdi ve deneyimlerimden biliyordum ki insanlar sadece izin verirsiniz sizi incitir. İşin iyi tarafı, onun benim hakkımda ne düşündüğü beni rahatsız edecek kadar umurumda değildi ve bu düşünceye odaklandığımda kendimi onunla savaşılmaya hazırladım.

"İşte," dedi ve dizüstü bilgisayarını kapattı. Gözlüklerini bir kenara bıraktı ve bana döndü. "Fotoğrafları Mike'a gönderdim. Onları Jokerler'e ulaştıracak. Birkaç saat içinde Magnolia'dan çıkmış olurlar."

"Güzel. Teşekkür ederim," dedim. Kibar olmaktan zarar gelmezdi. "Ne yaptın?" diye başladı Liam.

Sözünü kestim. "Hayır."

Kaşlarını çatı. "Affedersiniz?"

"Hayır," diye tekrarladım. "Orada oturup yaptığım şey için beni yargılayamazsın. Bana, Jakob'a, büyükanne, karına ve Tanrı bilir daha kaç kişiye yaşattığın onca şeyden sonra olmaz."

"Şimdi beni dinle," dedi kaşları öfkeyle çatılırken.

"Hayır," dedim ona, sesim düzgün ama . Sonra da aynı sakinlikle "Oğlunu kaybedeceksin" dedim.

Gözlerini kırıştırdı. Onu hazırlıksız yakalamıştım. Güzel.

"Ailemle konuşmuyorum," dedim. "Onlar korkunç insanlar ve hayatımda onlar olmadan çok daha iyiyim. Jakob'un da senin için aynı şeyleri hissetmesine ramak kaldı. Bunu bilmem gerekir. Uyarı işaretlerini tanıyorum."

Liam, "Oğlumla olan ilişkim seni ilgilendirmez," diye çıkıştı.

Omuz silktim, artık umursamıyordum. Öfkeli ses tonu bile beni . Çok fazla şey yaşamıştım ve söylemem gerekeni söyleyip buradan defolup gidecektim.

"Bu beni olabilir, ama ben bunu kendi işim haline getiriyorum çünkü bunu size başka kimse söylemeyecek ve bunu duymaya ihtiyacınız var. Senin Oğlunuzla olan ilişkiniz elli tonu. Jakob beni buraya aileyle tanışmam için getirmedir. Kız arkadaşına hava atmak ve babasının onaylayıp onaylamadığını görmek istemedi çünkü senin onaylayıp onun bile değil. Beni buraya getirdi çünkü seni manipüle ettiğini biliyordu.

ve o da sizin elinize oynayarak sizi manipüle etmek istedi. Buraya seninle vakit geçirmeye gelmedi, seni gözetlemeye geldi.

Bunu kafana . Ve bunu yaparken, bana seninle herhangi bir şey yapmasının tek sebebinin bir sonraki manipölasyonun geldiğini görmek istemesi olduğunu söylediğini bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Liam ayağa kalktı ve parmaklarını masaya dayadı. "Ne cüretle sanki onun hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi bana kendi oğlum hakkında bir şeyler anlatmaya çalışırsın? Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye sordu, sesi hırıltıdan başka bir şey değildi. Gözleri beni taradı. "Onunla daha yeni tanıştın. Gelecek ay bu zamanlar başka biriyle sikişiyor olacak."

Kendimi sakın kalmaya zorlayarak dilime gelen sert tepkiyi geri çektim. "Belki," dedim. "Ama Jakob'un her iki yönünü de görecektir kadar yakınında bulundum. Kamuoyu önünde takındığı yüzü görüyorum ama aynı zamanda güvendiği insanların yanında rahatladığını da gördüm. Gülüyor. Şakalar yapıyor. Bazen kaşlarını çatmayı bile bırakıyor." Parmak eklemlerimi Liam'ın masasının diğer tarafına dayadım ve korkutulmayı reddederek ona doğru eğildim. "Söyle bana, oğlun sana en son ne zaman gülümsedi Liam?"

Ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı. Yakın zamanda ailesinden başka kimsenin onunla böyle şüpheliydim ve o da bunu bilmiyordu. nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Jennifer haklıydı; güç onun aklını başından almıştı. İnsanlar sorgusuz sualsiz onun dediklerini yapıyordu ve biri sola dönmelerini söylediğinde sağa döndüğünde, yumruğu yiyip uyum sağlayamıyordu. İçimdeki sadist taraf, vuruşlarımın işe yaradığını görünce sevinçle inledi. Ona ulaşıyordum. Ama bundan da öte, onun beni incittiği gibi benim de onu incittiğimi görmek beni mutlu ediyordu.

"Henüz çok geç değil," dedim. "Ama yakında olacak. Daniel'la olan bu şeyin peşini bırakmalısın."

Daniel'ın adını duyunca Liam'ın ifadesi çirkinleşti.

"Güven bana, anlıyorum," dedim ona. Tanrım, gerçekten de anladım. "Daniel'la beş kereden az konuştum ve her birinde ağzının deliğine yumruk atma isteği uyandıran bir şey söyledi ya da bir şey yaptı. Oğlunuza nasıl davrandığını gördüm ve bundan hoşlanmadım. Sanırım o yalaka piçten nefret etmek için yeterince şey görmüşsünüzdür. Ama o senin sorunun değil; oğlunun ve Kings'in sorunu. Bırak onlar halletsin. Karıştığın için kimse sana teşekkür etmeyecek, özellikle de Jakob. Bu işe her karıştığında onu zayıf gösterdiğini hiç düşündün mü?"

Liam gözlerini kırptırdı.

Devam ettim. "Sanki sorunlarıyla babasının yardımını olmadan başa çıkamazmış gibi."

"Yaptığım şey bu değil," dedi Liam ama ses tonundan artık kendi saçmalıklarına inanmadığını anlayabiliyordum.

"Yaptığın tam olarak bu," diye karşı çıktım. "Ve eğer bu yolda ilerlemeye devam edersen, Jakob'u istemediği bir role itmeye devam edersen, onu kaybedeceksin."

Liam gözleriyle beni yakmaya çalışıyormuş gibi bana baktı. "Başka bir şey var mı?" diye hırladı.

Söylemem gereken her şeyi söylemişim, ama şimdi her şeyi kırılmadan atlatmayı başardığıma göre, söylemek istediğim tek bir şey kalmıştı.

"Evet, adamlarına dairemi dağıtmalarını emrettiğin için siktir git."

Sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi.

Devam ettim. "Büyükannem gibi masum insanları tehlikeye attığın için siktir git. Ve bunların hiçbirisi için özür dileme nezaketini bile göstermediğin için de siktir git."

Etkileyici boyuna doğru doğruldu, elleri yumruk olmak istercesine iki yanında büküldü. "Defol git evimden."

"Zaten senden üç adım öndeyim, pislik herif," dedim topuğumun üzerinde dönerek.

Kapının yanında durakladım. "Gitmeden önce bana on bin dolarlık bir çek yazmanı istiyorum."

İnanamayarak bir adım geri çekildi. "Sen *ne*?"

"Birine daireme girmesini, sahip olduğum her şeyi kırıp dökmesini, ödümü koparmasını ve oraya geri döndüğümde kendimi güvende hissetmememi emrettin. Şimdi bir sonraki evimin ilk, son ve güvenlik masraflarını ödeyecek, kırıdığın her şeyi değiştirecek ve bana yaşattığın duygusal travmanın bir kısmına yardımcı olmak için biraz daha fazla ödeme yapacaksın."

Homurdandı. "Duygusal travma mı?"

"Evet. Duygusal travma," dedim sert bakışlarına karşılık vererek. "Ben çıkana kadar çeki hazırla."

Kendimi çukurda on raunt atlatmış gladyatör gibi hissederek, zafer kazanmış küçük topuklarımın üzerinde döndüm ve oradan çıktım.

Doğruca Jennifer'a.

Kapının hemen dışında duruyordu ve yüzündeki ifadeye bakılırsa kocasına söylediğim her boktan şeyi duymuştu. Neredeyse siniyordum. Az önce öfkeli bir Viking deviyle gözümü kırpmadan yüzleşmişim ama onun onaylamayacağı düşüncesi cesaretimi kırdı. Çünkü Liam'ın aksine, onun ne düşündüğünü önemsiyordum. Benden hoşlanmasını istiyordum ama şimdi muhtemelen yaptığım şey yüzünden benden nefret ediyordu.

az önce yaptı. Liam'a kızgındı ama adam hâlâ onun kocasıydı. Jakob'a kötü davrandığı için Daniel'ı yumruklamak istedim. Sevdiği adama yaşattıklarım yüzünden muhtemelen beni canlı canlı yüzmek üzereydi.

Sessizliği işaret eden bir parmağını dudaklarına götürdü ve başını sola doğru sallayarak koridorda onu takip etmemi emretti. Kendimi idam sehpasına doğru yürüyen bir kadın gibi hissederek ayaklarımı peşinden sürükledim.

Mutfağa vardığımızda durdu. Tokat atmasını beklerken yüzüm buruştu. Tanrı biliyordu ki bir tokadı hak etmiştim. Onun yerine beni kucakladı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Teşekkürler mi?

Geç olsa ona sarıldım. "Rica ederim?"

Beni bıraktı ve geri çekildi. "Bunu duymaya ihtiyacı vardı. Bence seni dinlemiş bile olabilir."

"Her şeyi daha da kötüleştirmedime emin misin?"

Başını iki yana salladı. "Sadece Jakob'u kaybetme korkusu onu bu durumdan ve sanırım Jakob'un onun yanında asla gülümsemediğine dair yorumunuz da bu noktaya parmak bastı."

"Bana kızgın değil misin?"

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Onunla konuşma şeklinden hoşlanmıyorum ama acı gerçek şu ki birinin bunu söylemesi gerekiyordu."

Başımı salladım, sanki ucuz atlatmışım gibi. "Büyükannem nerede?" "Toplanıyor. Kız kardeşinde iyi olacak mı?"

"Evet. Muhtemelen orada daha iyi olacaktır. Alınmayın."

"Alınmadım," dedi Jennifer. "Eminim kız kardeşi ve eniştesiyle ilgili tüm anıları ona yardımcı olacaktır. Annem için de aynısı geçerliydi. Memleketten ailemiz geldiğinde hep daha iyi olurdu."

"Son birkaç gündür Gran'le ilgilendiğiniz için çok teşekkür ederim," dedim. "Çok endişeliydim ama onun burada seninle olduğunu bilmek bana anlatamayacağım kadar yardımcı oldu."

Jennifer sırtıttı. "Bu sert kabuğun altında tatlı bir kızsın. Tıpkı benim Jakob'um gibi. Ayrılmadan önce ona veda etmeyi unutma."

"Yapacağım."

"Ve ona bir şans ver, olur mu?"

Ben de ona gülümsedim. "Bunu düşüneceğim."

Jennifer güldü. "Devam et ve ihtiyan olduğunu düşündüğün kadar zaman ayır." Söyleyiş tarzından, hiç zaman ayırmadığım için aptal olduğumu düşündüğü anlaşılıyordu. Koridorda yanımından geçip Liam'ın ofisine doğru ilerledi. Durakladı ve omzunun üzerinden, "Merak etme. Sen gitmeden önce Liam'ın çekini imzalamasını sağlayacağım."

"Bunu duydum!" diye bağırdı.

Jennifer döndüğünde yüzü sertleşti. "ok daha kötüsünü duymak üzeresin!"

Yükselen seslerinden kaçarak bodruma indim.

Merdivenler beni geniş ve açık bir alanın ortasına bıraktı. Bir tarafta büyük, rahat koltuklar, büyük bir düz ekran televizyon, bilardo masası, langırt ve hatta köşede küçük bir bar bulunan bir oturma odası vardı. Diğer tarafta ise ev tipi bir spor salonu vardı.

Jakob şort giymişti. Vücudunun st kısmını kaplayan dövmeler terden sırlıslıklam ve bir kum torbasının canına okurken tepedeki ışıkta parlıyordu. Henüz beni fark etmemişti, ben de birkaç dakika durup onu izledim. Kollarındaki kaslar ve

Bir yumruk, bir aparkat ve ardından bir çapraz indirirken sırtı esnedi. Geri adım atarak hayali rakibiyle arasında boşluk açtı, sonra dikilmiş ayağının üzerinde döndü ve kum torbasına birinin kafasını koparacak kadar sert bir tekme attı.

Tanrım.

Bir şehvet dalgasını geri yuttum. Birbirimize yaklaşıyor olmalıydık. Çünkü burada durup onu izlemek ondan korkmama neden olmadı. Bu kadar eğitim ve gücün başka bir insana ne kadar zarar verebileceğini görmek için can atmama neden oldu.

Tabii o sırada beni görüp arkasını döndü ve ben de sert bir nefes alışından anladım ki yüzümde herkesin içinde siktiğim suratım vardı.

Başımı salladım ve düşüncelerimi temizlemeye çalıştım. Neden tekrar buraya ? Doğru ya. "Büyükannem ve ben kalkmak üzereyiz."

Jakob olduğu yerde kaldı, gğş kabarıyor, koca vücudundan terler akıyordu. Tanrı'ya şükür. Daha fazla yaklaşırsa kendime gvenemezdim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Austin yakınlarındaki büyük teyzem ve amcamın evine."

"Adresi bana mesaj atar mısınız?"

"Arabamdaki GPS takip cihazını takip edemez misiniz?"

Bakışlarıma karşılık verdi. "Başka bir acil durum olmadıkça olmaz. Bana bilgiyi kendi başına vermeni tercih ederim."

İçimi çektim. Bu kadar nazik davranarak bu işi hiç kolaylaştırmamıştı. "Sana mesaj atarım."

Başını salladı. "Bir şey hissedersen ya da başın derde girerse arayacak mısın?"

"Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, şirin bir kasabada yaşıyorlar. Sorun çıkacağını sanmıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Senin sicilinle her şey mümkün." Başımı salladım. "Bana yardım edemiyorsun ama damarıma basıyorsun."

Başını eğdi ve kirpiklerinin altından bana baktı, gözlerinde sıcaklık parlıyordu. "Düğmelerine basmayı seviyorum, hatırladın mı?"

Oh, hatırladım. Verdiğim tepki hoşuna gitmişti. Eğer burada daha fazla kalırsam, benden istediği tepkiyi bile alabilirdi. Gözlerimi onunkilerden ayırmamak ve beni dönüştürdüğü azgın genç gibi onu süzmemek kendimi zor tutuyordum.

"İki haftan var," dedi.

Kafa karışıklığım düşüncelerimdeki sisin bir kısmının dağılmasına yardımcı oldu. "İki hafta mı?"

Cevap olarak başını salladı ve sonra kum torbasını dövmeye geri döndü. Ona kaşlarımı çattım. Sanırım konuşması bitmişti. Neye kadar iki haftam vardı? Söyleyiş tarzı beni tehdit ediyormuş gibi geldi.

Muhtemelen korkmalıyım. Ama korkmadım.

Tanrı yardımcım olsun, iki haftam dolduğunda ne yapacağını öğrenmek için heyecanlıyım.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Hastanelerden nefret ediyorum," dedi büyükannem yanımda.
"Ne zamandan beri?" diye sordum. Bildiğim kadarıyla hiç hastaneye yatmamıştı. İki çocuğu da evdeydi ve dedesi uykusunda ölmüştü. Onun bir hastaneye yattığını hatırladığım tek zaman benim- *Oh*.

"Senden beri," dedi kaburgalarımın dirsek atarak.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve onu geçerek konuşmaya çalıştım.
"Benimle gelmek isteyen sendin."

"Yaptığımı biliyorum." Durakladı ve etrafına bakındı. Hemşire istasyonu arkamızdaydı. Doktorlar ve hasta bakıcılar koridorda bir aşağı bir yukarı hızlı adımlarla ilerliyordu. Önlüklü bir adam serum standına tutunarak bize doğru ilerliyordu. Büyükanne eğildi ve sesini alçalttı. "Bu çünkü ne kadar hastanelik olacağını fark etmemiştim."

Kelimeleri uydurduğuna göre gerçekten rahatsız olmalı.

Kolumu onunkinin içinden geçirdim ve çekiştirdim. "O zaman burada oyalanmayı bırakıp doktoru görmeye gidelim."

Birlikte koridorun ortasındaki artık tanıdık gelen kapıya doğru ilerledik. Büyükannem yanımdan ayrılmıyordu, biraz midesi bulanmış gibi görünüyordu. Dr. Perez uyandıktan birkaç gün sonra yoğun bakımdan çıkarılmıştı ve doktoru ziyaret hakkı verir vermez onu görmeye gelmeye başlamıştım.

Bugün bekçi üniforması giymiş uzun boylu, iri yapılı Latin bir adam odasının önünde duruyordu ve bu manzara kaşlarımı çatmama neden oldu.

Yaklaştığımızda bizi durdurmak için elini uzattı. "İsimleriniz?"

"Krista ve Izzy Evans," dedim ona.

Büyükanne kolumu çekti. "Korunduğunu söylememiştin." "Çünkü korunmuyordu," dedim.

Bu yeni gelişme beni endişelendirdi. Bir şey mi olmuştu?

Gardiyan omzuna asılı telsizle konuştu.

Birisi telsizle içeri girebileceğimizi söyledi, o da başıyla onayladı ve kapıyı açtı.

Büyükanne ve ben koro halinde "Teşekkür ederim," dedik.

İçeri girdik ve Dr. Perez'i yatakta otururken bulduk. Yanımda, büyükanne keskin bir nefes çekti. Onu neye konusunda uyarmıştım ama bu benim dördüncü ziyaretimdi ve gözlerim Dr. Perez'e takıldığında ben bile irkildim.

Doktor. Sol çene çizgisinden kafa derisine kadar yüzünün derisinde koyu mor, yeşil ve sarı lekeler vardı. Redding'in onu boğmaya çalıştığı yerden boynuna doğru bir sıra çürük uzanıyordu. Şişmiş burnuna tıbbi bant gerilmişti ve çok kötü kırıldığı için iki siyah gözü vardı. Kafasının yarısı, kafa derisini bir arada tutan zımbaları örtmek için bir mumya gibi sarılmıştı. Sağ bacağı kırılmıştı, sol kolu da öyle. Kaburgalarından birkaçı kırıldığı için sert bir şekilde oturuyordu.

"Ah, Maria," dedi büyükanne, öne doğru bir adım atarak.

Dr. Perez adının duyulmasıyla başını kaldırdı. Kitap okuyordu, kitabı kırılmamış eliyle havada tutuyordu. Kapağına şöyle bir göz attım. Genellikle bağımlılık yaptığı kadar sorunlu da olan o eski usul korse yırtma kitaplarından biriydi. Kitabı çabucak kenara koydu.

Kapağı aşağı bakacak şekilde yerleştirdiğini fark ettim ve sııttım. "Ne okuyorsun, Doktor?"

Yüzündeki mahcup ifadeden yakalandığını anladı. "Oh, hemşirelerden birinin bana ödünç verdiği bir şey." Kelimeler biraz bulanık çıkmıştı. Ona verdikleri ilaçlar ve çenesindeki ağrı yüzünden hâlâ konuşmakta zorlanıyordu. Henüz gülümseyemiyordu ama dikkatini Gran'e verdiğiinde gözleri parladı. "Izzy, seni görmek çok güzel."

Büyükanne yanına gitti ve ona en nazik şekilde sarıldı. "bakalım?"

"Daha iyi oldum," dedi Dr. Perez.

Yatağın yanında Gran'e önce kapının arkamdan kapandığından emin oldum. "Gardiyanın nesi var?"

Dr. Perez'in gözleri karardı. "Redding kefaletle serbest bırakıldı."

Öfkenin puslu kırmızı perdesi görüşümün kenarlarını renklendirdi. Kefalet yarım milyon dolar olarak belirlenmişti. Bu, Nick'in onun için Redding'e tutunabildi. Sanırım değil. "Ne zaman?" Isırarak söyledim.

"Birkaç saat önce," dedi. "Polis buradaki yöneticiye söyledi ve onlar da yirmi dört saat gözetim altında tutulmamı gerektirecek kadar tehlike arz ettiğimi düşündüler. koruma."

Birkaç saniyeliğine gözlerime baktı ve aramızda söylenmemiş bir dünya kelime aktı. Ziyaretlerim sırasında çok konuşmuştuk, en azından ben konuşmuştum. Redding'in ona yaptıklarına sadece kısaca değinmiştik. Duygusal travmasını atlatmak için günde bir kez hastanede iyi bir terapistle gidiyordu ve benim söyleyebileceğim hiçbir şey ona yardımcı olamayacaktı. Onun hakkındaki tüm sözlerim

Onu ölü görme arzumla. Benim tavsiyem, "Eminim onu öldürürsen daha iyi hissedersin" olurdu. Bunun yerine, ona elimden geldiğince yardım ediyor, zamanımızın çoğunu uçak kazasından sonra kendi iyileşme sürecime, benim için neyin işe yaradığına, neyin yaramadığına ve onun için de neyin işe yarayabileceğine ayırıyordum.

"Sen iyi misin?" Ona sordum. "Bu gece seninle burada izin verip vermeyeceklerine bakmamı ister misin?"

Bunu daha önce de yapmıştım. Onu ziyaret ettiğim ilk gün zor geçmişti ve yalnız kalmak istememişti, bu yüzden hemşireler istemeyerek de olsa kalmama izin verdiler. Bu gece çalışmam gerekiyordu ama eğer isterse hiç düşünmeden hasta olduğumu söyleyebilirdim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür . Dışarıda silahlı muhafızlar olduğunu bildiğim için rahatım."

"beni arayacak mısın?"

"Arayacağım," dedi.

Ellerim yumruk haline gelme arzusuyla kaşınıyordu. "Bana bir saniye izin verir misiniz?"

Büyükannem "Tabii evlat," diyerek beni başından savdı ama Dr. Perez başını sallamadan önce uzun bir süre bana baktı. İnsanları iyi tanırdı -başını en başta belaya sokan da buydu- ve yüz ifademde onu endişelendiren bir şey görmüş olmalıydı.

Bakışlarını kırdım ve başka bir şey belli etmeden kapıya doğru yöneldim.

Odadan tekrar çıktığımda gardiyan bana sorgulayan bir bakış attı. "Biraz uzaklaşıp bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedim ona. "Hemen geliyorum.

Hemen döneceğim."

Başını salladı. "Dışarı çıkman gerekecek. Burada cep telefonu kullanımı konusunda oldukça katılar."

"Tamam, teşekkürler," dedim ve asansörlere doğru yöneldim.

İstasyondaki hemşirelerden biri, son birkaç gündür Dr. Perez'e yardım eden tombul, orta yaşlı, siyah bir kadın beni tanıdı ve gülümsedi. "Hey, Krista."

Ona gülümsemek için kendimi zorladım. "Merhaba, Michelle." "Doktoru görmeye mi geldin?"

"Evet. Sadece hızlı bir arama yapmam gerekiyor." Normal davranmak için kendime koçluk yaparak sınıtışımı biraz genişlettim. "Korse yırtıcıyı ona ödünç mü verdin?"

Michelle bir kakhaha attı ve kısa saç örgülerini geriye doğru itti. "Ödünç vermek mi? Tatlım, gezici kütüphanemizi ona götürdüm ve kendisi seçti."

"Biliyordum."

"Onu fazla kızdırma," dedi Michelle. Ona bir selam verdim. "Emredersiniz, hanımefendi."

Michelle'in kahkahası ben asansöre adım attığımda söndü. Benimle birlikte başka kimse yoktu ve kapılar kapanır kapanmaz maskemi çıkardım ve düşük seviyeli bir hırıltıya kapıldım. Tehditkâr bir çığlık atarsam birilerinin bunu duyup koşarak geleceğinden emindim. Lanet olası Redding. O lanet olası pislik Nick'in parmaklarının arasından kayıp gitmişti ve eğer Redding, Daniel'ın ona haksızlık etmesinden *on yıl* sonra Daniel'ın peşine düşecek kadar kinciye, burada başladığı işi bitirmek için Kearny'ye geri döneceğinden hiç şüphem yoktu.

Bunun olmasına asla izin vermem.

Zemin kat düğmesine bastım ve beklemek için geri çekildim. Etrafımdaki duvarlar çelikti, o kadar parlaktı ki yansımamı görebiliyordum. Korkunç görünüyordum. Gözlerim vahşiydi. Dudaklarımın sol tarafı hırıltı şeklinde kıvrılmaya çalışıyordu. Hastane sadece altı katlıydı ve Dr. Perez'in odası en üstte. Bu altı hikâyenin hepsini Redding'i çıplak ellerimle parça parça etmek gibi kısa ama canlı bir hayal kurarak geçirdim. Belki onu Kings'in unutulmuş depolarından birinde saklayabilirdim. Eğer acele etmezsem, bunu *aylarca* sürdürebilirdim.

En alt kata ulaştığımda bir zil sesi duydum ve lobiden geçmeden önce yüz hatlarımı düzeltmek için elimden geleni yaptım. Dışarı adımımı attığım anda telefonum kulağımdaydı.

"Aç. Aç şunu," dedim.

Larson'ların evinden hışımla çıkmamın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Bu süre içinde büyükannem ve ben Iliza'nın çiftliğinde biraz dinlendik.

Gran'i artık Joker'den arınmış Magnolia'ya yerleştirdim ve Charley's'deki işime geri . Jakob ve ben tüm bu süre boyunca hiç konuşmadık -bana istediğim boşluğu veriyordu- ama çalıştığım her gece, hiç aksatmadan bara geliyordu. İçkilerini sipariş etmesi için bir uşağını gönderir, arka taraftaki bir kabinde otururdu. Gözleri beni hiç bırakmadı. Her vardiyanın her dakikasında onların yoğunluğunu hissedebiliyordum.

Diğer insanlar da fark etmeye başlamıştı. Aramızda bir şeyler olduğunu biliyorlardı ama ne Jakob ne de ben onlara ne olduğunu söylemediğimiz için kendi yapmak zorunda kalıyorlardı. Görünüşe göre varsayım, Viking'i kızdıracak bir şey yaptığımdı ve şimdi insanlar benden kaçınıyordu vebadan kaçır gibi, ki eğer bu gerçek olmasaydı bunu memnuniyetle karşılardım.

Bu da neredeyse hiç kimsenin benden içki sipariş etmediği anlamına geliyordu, bu yüzden bahşişlerim düştü. Neyse ki Liam'ın çekinden arta kalan birkaç bin dolarım vardı. İnsanlar akıllarını başlarına toplayıp Jakob'un onları sadece benimle konuştukları için öldürmeyeceğini anlayana kadar bununla yaşayabilirdim.

Jakob telefonu kadar telefon birkaç kez çaldı. "İki haftan henüz dolmadı," dedi. "Havluyu erken mi atıyorsun Evans?"

Onun kışkırtmalarına aldırmadım ve doğrudan konuya girdim. "Redding kefaletle serbest bırakıldı." Keskin bir nefes aldı. Ve sonra güldü. "Hallelujah."

Hat kesildi.

Telefonumu çektim ve ekrana baktım. Dört çubuk vardı, bu yüzden aramayı bırakmadım. Jakob yüzüme kapatmış olmalı.

Onu geri aradım. Açmadı. Mesaj atmayı denedim.

Ne ? Girmek istiyorum!

Bana geri mesaj atmadı. Lanet olsun. Ona tekrar mesaj attım.

Dikkatli ol. Nick onu izliyor olmalı.

Hala cevap yok.

Dişlerimi sıktım ve topuklarımın üzerinde dönerek içeri girdim. "Her şey yolunda mı?" Dr. Perez'in odasına girdiğimde büyükannem sordu. "Evet, iyiyim," dedim kulaktan kulağa sırtarak.

Bana kaşlarını çatı. Dengesiz görünüyor olmalıyım. Kendimi biraz dengesiz hissettim.

Jakob benim hakkımda haklıydı. Redding'in kefaletle serbest kaldığını duydum ve tepkim onu bulup öldürmek için bir plan yapmak oldu. Bu işi kanuna bırakmamak, Dr. Perez'i koruması için polise güvenmemek, Redding'in gerçekten hak ettiğini düşündüğüm cezayı aldığını görmektir. Ve planım varsayımsal bir intikam fantezisi değildi. Onu öldürmek istediğim konusunda son derece ciddiydim. Hapis yeterli değildi. Adamın Dr. Perez'e yaptıkları için ölmesi gerekiyordu. Diğer tüm kadınlara yaptıkları için. Bana yapmak istedikleri için. Jakob belli ki yapmak üzere olduğu şeye beni de dahil ederse, sevinçle katılır ve sonrasında bir dakika bile uyumazdım.

Jakob'un haklı olduğu gerçeği yeni keşfedilmiş bir şey değildi. Ondan uzaklaştıktan birkaç saat sonra farkına varmıştım. Iliza ve Fred büyükannemle beni kollarını açarak karşıladılar. Geçmiş ziyaretlerimizi ve birbirimizi görmenin ne kadar güzel olduğunu anımsayarak harika bir akşam yemeği yedik.

Daha sonra dışarı çıktım ve çiftlik evlerinin ön verandasında oturup

birkaç bira içip gevşerdim. Iliza'nın verandasının tavanına o şirin kafe ışıkları asılmıştı. Evleri yoldan o kadar gerideydi ki tek bir makine sesi bile duymadım. Cırcır böcekleri bana eşlik ediyordu.

Arada sırada bir koyun anırtıyor ya da yakındaki ahırlardan bir at kişniyordu.

Huzurluydu, hatta Larson'ların nehir kenarındaki verandasından bile daha sakindi. Yarım saat kadar keyif aldım. Sonra sıkıldım. Sonra Jakob'un ne yaptığını merak etmeye başladım. Beni mi düşünüyordu? Ailesinin evinden ayrılıp küçük ve düzenli dairesine mi dönmüştü? Jennifer ona babasına ne söylediğimi anlattı mı? Liam'a karşı çıktığım için gurur mu duyacaktı yoksa kızacak mıydı? Jakob'un çatık kaşlı, onaylamayan yüzünü hayal ettim ve sırttım.

Birkaç dakika sonra, onunla geçirdiğim son birkaç günün yıllardır hissettiğim en canlı günler olduğunu fark ettiğimde gülümsemem kayboldu ve bunun yaşanan çılgınca olaylar kadar birlikte geçirdiğim adamla da ilgisi vardı. Tüm bunlardan sonra nasıl oldu da iyi bir sivil gibi başımı eğip bar işletmeye, büyükannemi ziyaret etmeye ve eve, boş daireme tek başıma dönmeye devam ettim?

Cevabım yapamayacağım oldu.

Ama yine de acele etmedim. Yine de Jakob'dan uzak durdum ve ayrı kaldığımız süre boyunca durmadan bunu düşündüm. Ne kadar istesem de hiçbir şey değişmedi. Birdenbire iyi bir insan olmadım. Eğer bir şey varsa, o da

Büyük teyzem ve amcamla çiftliklerinde geçirdiğim günler, iyi bir insan olmak *istemediğimi* daha da pekiştirdi. Mutlu, istikrarlı bir hayat yaşamak istemiyordum. Şiddet, tutku, kargaşa, her gün yeni bir sürpriz istiyordum. Kısacası, Jakob'la ve hatta belki de Krallarla birlikte olmak istiyordum ki bu da bana ailemden düşündüğümünden daha fazla şey taşıyıp taşımadığımı merak ettiriyordu.

Birkaç gün sonra çiftlikten ayrılıp Kearny'ye geri döndük. Gran'ı huzurevine yerleştirdim ve eski dairemin karşısında, bar ve kulüp bölgesine daha yakın yeni daire için kira kontratı imzalamaya gittim. İlk gün Daha sonra yaptığım şey bir mobilya mağazasına gidip bir California king seçmek oldu. Küçük yatak odamın çoğunu kaplayacaktı. Sadece kendim için o kadar büyük bir şeye ihtiyacım yoktu ama Jakob'un devasa vücudunu hayal ettim ve daha küçük hiçbir şeyin onu rahatça taşıyamayacağını biliyordum. Yatak başlığını çekiştirmeye başladığımda mağazadaki tezgâhtar bana tuhaf tuhaf baktı, ne kadar darbe alabileceğini merak ediyordu ama onu görmezden geldim ve stres testime devam ettim. Kimsenin hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi.

O gece, bara geri döndüğümde ilk vardiyam vardı. Gece boyunca nefesimi tuttum.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak, gizlice kalabalığa bakarak onu arıyordum. Ve işte oradaydı, sanki onu ben çağırmışım gibi, aramıza yayılmış motorcu denizinin içinden bana bakıyordu. Bakışlarıyla karşılaştığımda ürperdim, farkındalık ve beklenti derimin hemen altında akıyordu, yüzeyi kırmak ve bu adamı ne kadar umutsuzca istediğimi izleyen herkese açık hale getirmekle tehdit ediyordu.

Neredeyse ona gidecektim ama kendimi durdurdum. Ya pes etmeseydim? Ya ona cevap vermeden önce iki hafta boyunca bekleseydim? Zaten kopacak kadar gergindim, ama Tanrım, bana bakış şekli. Bana öyle bakmaya *devam etmesini*, sanki çölden yeni çıkmış ve günlerdir gördüğü ilk su damlası benmişim gibi. İki haftam dolduğunda nasıl tepki verecekti? O zamana kadar aramızda ne kadar gerilim yaratabilirdim?

Öğrenmek istiyordum ve bunu uzatma isteğim, o küçük -tamam, muhtemelen henüz kabul etmek istediğimden daha büyük- sadist yanımdan çok daha fazlası tarafından yönlendiriliyordu.

Vardiyalarım sırasında sırf onu için rastgele erkeklere gülümsemeye başlamıştım, ama o sadece orada öylece oturuyor, aynı ifadeyi takınıyor ama gözlerinde onu kışkırtmaya çalışmamı sevimli buluyormuş gibi bir kıvılcım vardı. Birkaç gece önce, güzel bir kızıl saçlı onun standına oturdu, kalçasını tam onunkine bastırdı ve *o da izin verdi*. Neredeyse bardan ama sonra dudaklarının seğirdiğini gördüm. Başka kimse fark etmezdi ama ben onun ifadelerinin uzmanı olmuştum, ruh halini nadir bulunan bir şarap şarapçısı gibi kokluyordum ve yüzümdeki sahipleniciliği gördüğünü ve bundan hoşlandığını biliyordum. İntikam olarak, vardiyamın geri kalanında ona bir kez bile bakmadım. Nina gittiğinde birini öldürmek istiyormuş gibi görüldüğünü söyledi ve ben de bunun geceyi kazandığım anlamına geldiğine karar verdim.

Bu şekilde devam ettik, küçük rüşvet oyunumuz giderek daha fazla dikkat çekiyordu. Dün gece Nina bana doğru eğildi ve bir kavgaya başlamadan önce bunu kesmemiz gerektiğini söyledi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne?"

"İkiniz arasındaki gerilim diğer herkese bulaşıyor," dedi.

Kalabalığa yeni bir bakış açısıyla baktım, sıkışmış ifadeleri ve kambur omuzları fark ettim, sanki herkes benimle birlikte nefesini tutmuş, Jakob'la aramızda her ne oluyorsa taşmasını bekliyordu.

Büyükannem ve Dr. Perez ile sohbet ederken, iki hafta boyunca kötü bir fikir olup olmadığını düşünmeye başladım. Çok iyi bir olmayabilirdim ama burada, hastane yatağında doktorla otururken, Jakob ve ben birbirimize işkence ederek eğleniyoruz diye bir başkasının canının yanmasına izin vermeyeceğimi açıkça belirtmiştim.

Ziyaretin geri kalanını, diğer insanları güvende tutmak için boyun eğmenin, büyük insan olmanın sorun olmadığına kendimi ikna ederek geçirdim. Akşam yemeğinden hemen önce Dr. Perez'e veda ettik. Gran'i bıraktım, eve gittim, üzerimi değiştirdim ve Jakob'la aramızdaki her şey yolundaymış gibi davranmaya hazır bir şekilde vardiyama gittim. Bu gece onunla konuşmam gerekiyordu. Hâlâ ne aramış ne de mesaj atmıştı ve Redding konusunda ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyordu. Ödeşmeye katılabileceğime söz vermişti ve sözünü hafife almayan birine benziyordu.

Ama o gece bara gelmedi. Ertesi gece de yoktu. Ondan sonraki gece de.

Onu yarım düzine kez daha aradım ve mesaj attım ama cevap alamadım ve Cuma günü geldiğinde gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Ya Redding'in peşinden gittiyse ve Redding beklediğinden daha fazla mücadele ettiyse? Redding de Jakob gibi eski ordu mensubuydu. Ne tür bir eğitim aldığını kim bilebilirdi? Jakob'un başı dertte olabilirdi. O sosyopatın merhametine kalmış bir yerde yaralanmış olabilirdi.

Sonunda pes ettim ve Cuma sabahı Jennifer'ı aradım.

"Merhaba, Krista," dedi.

"Merhaba,
Jennifer."

"N'aber?"

Derin bir nefes aldım. "Şu anda muhtemelen en sevdiğin kişi olmadığımı biliyorum ama Jakob'a ulaşmakta zorlanıyorum. Ondan haber aldın mı?"

", " dedi. "Ne
zaman?"

"Dün gece."

"O iyi mi?" Ben
sordum. "O iyi."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi, ses tonuna endişe karışmıştı. "Endişelenmeli miyim?"

"Sanmıyorum," dedim ona.

"Bu değişirse bana haber verir misin?"

"Haber veririm. Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim."

Kıkırdadı. "Rahatla, Krista. Seninle aramızda bir sorun yok." Kahkahası sesinde kayboldu. "Ama oğlumun kalbini kırarsan, senin için gelirim."

Ah... yikes. Sesi ölümcül derecede ciddiye. Jakob'un korkutucu tarafı buradan geliyor olmalıydı.

"Yapmamaya çalışacağım," dedim ona.

Vedalaşıp telefonu kapattık ve sonra *sinirlenmeme* izin verdim. Oğlunun kalbini kırmak istemeyebilirdim ama şu anda birkaç kemiğini kırmaya razıyım. Barda rastgele bir kızıl saçlıyla benimle dalga geçmesi bir şeydi, ama bu onun oyunlarından bir başkasıysa, bu çok fazlaydı. Onun için gerçekten endişelenmiştim. Midem bulanıyordu. O kadar endişeliydim ki Jennifer ondan haber almasaydı, Larson'ların evine gider ve Düşman'la, yani Liam'la birlikte çalışarak Jakob'u GPS, casus uydu ya da Liam'ın elinin altında ne varsa onunla bulmaya çalışırdım. Ama annesi iyi olduğunu doğruladı, o zaman ne halt ediyordu ve neden bana cevap vermiyordu?

Telefonumu mutfak adasının üzerine koydum ve arkamı döndüm. Yeni dairemdeki ana yaşam alanı açık konseptti, mutfak yemek ve oturma odasına yayılıyordu. Uzak duvarda, eski evimdekinden çok daha güzel bir havuza bakan küçük bir balkonlu olan bir sürgü vardı. Her şeyi düşünürken volta atmaya başladım. Tüm bu zaman boyunca kendi pisliğime, olan biten her şeye ve bunlar hakkında hissettiklerime odaklanmıştım. Jakob'un barda bana sataşmasını şaka olarak yorumlamıştım. O da benim gibi bu küçük ayrılıktan garip bir şekilde keyif alıyordu. Beni kızdırmaktan hoşlandığını söyledi; bu adil bir varsayımdı. Ama ya durumu yanlış yorumladıysam?

Diğer her şeyi yanlış yorumladığım gibi mi? Ya beni için benimle dalga geçmek yerine kötü davranıyorsa? Onu affetmiştim, onu istiyordum. Ama beni affetmiş miydi? Beni hâlâ istiyor muydu?

Volta atmaya devam ettim. Bacağım neredeyse hiç itiraz etmiyordu. Birkaç gün önce fizik tedavi görmüştüm ve terapistimin önerdiği yeni egzersizler oldukça işe yarıyordu. Artı, daha kolay alıyordum. Bütün bu Geçen haftaki ifşaatlardan sonra kendime yalan söylemeye devam edemezdim. Yüzde yüz değildim ve muhtemelen bir daha asla da olamayacaktım. Kendimi çok zorlamak hiçbir şeyi kanıtlamadı ve sonunda sadece bana zarar verdi. Kronik ağrım yokmuş gibi davranmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Bardaki müşterilerin arasında yastıklı bir taburede oturmaya başladım ve mucizevi bir şekilde kimse bana bunun için bok atmadı. Her gece yatmadan önce uzun bir dizi esneme hareketleri yapıyor, ardından eklem ve kaslarımdaki sertliği gidermek için masaj yapıyordum. Bu rutini her sabah tekrarlıyor, şişmeyi önlemek için dizimi daha fazla buzluyor ve biraz daha yardıma ihtiyacım olduğunu hissettiğimde hemen bir aspirin alıyordum. Neredeyse bir hafta geçmişti ama şimdiden bir fark olduğunu fark etmiştim ve bacağım konusunda bu kadar uzun süre aptalca davrandığım için kendimi tekmelemek istiyordum.

Kapım çalındı.

Beynim sesi tam olarak algılayamadan ayaklarım o yöne doğru hareket etmeye başlamıştı bile. Jakob muydu? Adımlarımın ortasında durdum. Yoksa Redding mi? Son birkaç günü aşırı derecede paranoyak bir şekilde geçirmiştim, kendimi açıkta hissettiğim her an omzumun üzerinden kontrol ediyordum, bir iş arkadaşım her gece beni eve kadar takip ediyor ve ben dairemde zorla girme ya da davetsiz misafir belirtileri ararken 911'e basmaya hazır bir şekilde kapımda bekliyordu.

Dairenin her tarafına silah saklamıştım ve Redding'i düşünerek kapıya doğru ilerlemeden önce dönüp mutfaktan bir silah aldım. Gözetleme deliğinden baktım ve Jakob'un diğer tarafta durduğunu görünce bir nefes verdim. Tanrım, çok iyi görünüyordu, gecenin küçük bir dilimi gibi aydınlık merdivenlerde belirliyordu.

Kapımı açtım ve bana sormadan içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattı, döndü ve sessizce birbirimize baktık. Gözleri üzerimde geziniyor, her küçük ayrıntıyı yakalıyordu. Odak noktam yüzünde sabit kaldı, nasıl olduğuna ve benim hakkımda ne hissettiğine dair herhangi bir ipucu aradım. Elime doğru bir kaşını kaldırdı. Hoppala. Hâlâ silahımı tutuyordum. Mutfak tezgahının üzerine bıraktım ve ona döndüm.

"Nerelerdeydin?" diye sordum.

"Uzun hafta sonumuz için her şeyi hazırlıyoruz" dedi.

Sesini tekrar duymak güzeldi. Onun sözleriyle içimde bir rahatlama hissi uyandı ama bunun dağıtmasına izin veremezdim. "Bu yüzden mi telefonu kapattın ve son birkaç gündür bir mesaj bile göndermeye tenezzül etmedin? Çıldırmak üzereydin Jakob."

Gülümsemesi keskindi. "Nasıl hissediyorsun?"

Bir nefes çektim. Kahretsin. Nick'le buluşmaya gittiğimde telefonumu kapatmamın intikamı bu muydu? Belki de beni affetmemiştir.

Yüzümü görünce . "Seni korkuttuysam özür dilerim."

"Gerçekten ne yapıyordun?" Ben sordum.

Yüz ifadesi sertleşti ve bu kez gözlerindeki uyarı dolu bakışı fark ettim.
"Yolculuğumuzu ayarlıyoruz," diye yavaşça tekrarladı.

Hah. Nedense şu anda bana karşı dürüst olamayacağını düşündü. Neden? Birinin beni izlediğini mi düşünüyordu? Liam ya Daniel, hatta belki de... Nick. Eğer Liam ya da Daniel olsaydı, Jakob bu konuda endişelenmezdi.

"Gerçekte yaptığım şey sosyopat bir pislği vahşice öldürmekti" derse nasıl tepki vereceklerini düşünmüş olmalı ki Nick'in izliyor olabileceğini düşündü.

Yüce İsa.

Tam sonunda rahatlayacağımı düşünürken, işler yine tersine döndü. Redding bir tuzak mıydı? Nick benim ne yapacağımı görmek için mi Redding'in gitmesine *izin vermişti*? Jakob'un ne yapacağını görmek için mi? Eğer onu öldürürsek ve Nick bunu öğrenirse, ya bizi hapse atacak ya da daha olası bir seçenek olarak, Kralları veya Hayaletleri alaşağı etmek için kendisi için çalışmamız için bize şantaj yapacaktı.

İstedğin buydu, diye kendime hatırlattım.

Derin bir nefes aldım. Evet, . Ve şimdi bunun beni ne kadar berbat bir hale getirdiğini fark ettim, ama boş ver. Varım diye karar vermişim, öyleyse varım. Yapabileceğini hissettiğinde bana gerçeği söyleyeceği konusunda Jakob'a güvenmek zorundaydım.

"Tamam," dedim.

Bana sert bir bakış attı. "Tamam mı?"

Başımı salladım.

İlk kez yanımdan geçip daireme baktı. "Yeni evini beğendim."

Bakışlarını takip ederek omzumun üzerinden baktım. Hala biraz seyrekli; oturma odasındaki tek mobilya parçası bir kanepeydi. Televizyonumu henüz değiştirmemişim ve küçük yan sehpa ya da alan yoktu.

Mekânı henüz güvenli ve rahat hissettirecek kilimler ya da battaniyeler ama olacaktı. Bu kez kendim için gerçek bir ev yapmaya kararlıydım.

"Teşekkürler," dedim ve ona döndüm.

Başını salladı. "Babamın çeki her şeyi karşılamaya yetti mi?"

"Hem de ," dedim. "Peki, yolculuğumuza ne zaman çıkıyoruz?"

"Hemen şimdi."

Kaşlarımı çattım. "Gelemem. Tüm hafta sonu çalışmak zorundayım."

Başını iki yana salladı. "Lisa'ya vardiyalarınızı

değiştirttim." Pekala, bu işi çözdü.

Heyecan göğsümde kabardı ve benden uzaklaşmadan önce bastırmaya çalıştım ve sonunda kıkırdamak gibi aptalca bir şey yaptım. "Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

Bir adım öne çıkarak nihayet aramızdaki mesafeyi kapattı. Bana bakarken gözleri sabit bir şekilde benimkilerin üzerindeydi. "Yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yaptın. Bundan hoşlanmayabilirim, buna katılmayabilirim ama işe yaradı. Sorunlarımızın çoğunu çözdü. Babam bile daha az berbat davranmaya başladı."

Lanet olsun, belki de gerçekten Liam'a ulaşmıştım.

"Ayrıca," dedi, elini yanağıma götürerek, "o noktaya gelene kadar sana onca şeyden sonra, seni affetmemek ikiyüzlülük olurdu."

Dokunuşuna doğru eğildim. "Evet, yapardın."

"Babama dönüşmek istemiyorum," dedi.

Bileğini kavradım ve ona baktım. "Yapmayacaksın."

Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. Kaşlarını çatmanın eşiğindeydi. "Ben mükemmel değilim. İyi bir insan bile değilim ama sana bir daha böyle davranmamaya çalışacağım."

Yüzümü yukarı kaldırdım ve bakışlarımı onun ağzına diktim. "Artık saçmalık yok." "Artık saçmalık yok," diye kabul etti ve dudaklarını dudaklarımın üzerine mühürledi.

Ona doğru sallandım. Hâlâ yanağımı kavriyor, dili ağzımın içine girerken başımı daha da geriye eğmek için kullanıyordu. Diğer eli sırtımda dolanıyor, beni kendine doğru çekerken pazuları yan tarafıma doğru esniyordu.

O anda doğru kararı verdiğimi anladım. Başka hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Beni *hem* en kötü hem de en iyi şekilde çıldırtıyordu ve şimdi kendimi daha azına razı olarak hayal edemiyordum.

Beni son bir kez daha okşadı ve sonra konuşabilecek kadar uzaklaştı. "Var mısın, Evans?"

"Ben varım," dedim ona.

Geri adım atarken kolu belimden düştü. "O zaman bir çanta hazırla ve buradan siktir olup gidelim."

İstiyordum, Tanrım istiyordum ama Redding'in Dr. Perez'e ya da Gran'e ulaşma riski olup olmadığını bilmeden kasabadan ayrılamazdım. Ona açıkça soramazdım, Nick bir şekilde kulak misafiri olabilirdi - eğer bu daireyi dinlemişse, Tanrı yardımcım olsun, onu buna pişman etmenin bir yolunu bulurdum - bu yüzden Liam'ın minibüsü dinlediğini öğrendikten sonra yaptığım gibi Jakob'la konuştum.

"Şu anda şehri terk etmemin bir sakıncası var mı?"

Jakob başını salladı ve bakışlarını bana çevirdi.

"Evet." Ses tonundaki inançtan ona inandığımı

anladım. "Tamam, eşyalarımı toplayacağım,"

dedim. "Nereye gidiyoruz?"

Sırıttı. "Önümüzdeki üç gün boyunca çılgınlıklarını kimsenin duymayacağı bir yerde."

Gözlerimi kırptım. "Bunun seksi mi yoksa

korkutucu mu olması gerekiyor?" Sırıttı

dengelesizleşti. "Evet."

Güldüm. İsteddiği tepki bu olmalıydı çünkü gülümsemesi normale döndü.

Aslında normalden de iyiydi. Bana daha önce hiç olmadığı kadar geniş gülümsedi. O kadar genişti ki dudaklarının her iki yanında iki küçük gamze belirdi.

Ondan uzaklaştım ve toparlanmaya başladım. Ya bu olacaktı ya da onu yakalayacaktım ve eğer onu şimdi yakalarsam, bütün hafta sonunu boş dairemde birbirimizi becererek geçirecektik. Bu işe yaramayacaktı. Onu bağlamama izin vereceğine dair verdiği sözü unutmamıştım ve onu burada tutacak kadar güçlü bir şey yoktu.

Eşyalarımı toplarken büyükannemi aradım ve birkaç günlüğüne gideceğimi söyledim. "Jakob'la mı?" diye sordu ve gülümsediğini *duyabiliyordum*.

"Evet," dedim, kıyafetlerimi spor çantama tıktırırken.

"Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma," dedi şarkı söyler gibi bir sesle.

. "Bana o kadar çok travmatik hikâye anlattın ki yapmayacağın şeyin ne kadar az olduğunu çok iyi biliyorum."

Büyükanne kıkırdadı. "O zaman iyi eğlenceler."

"Arayacağım. Oraya vardığımızda seni

ararım." "Tamam. Seni seviyorum,

ufaklık."

"Ben de seni seviyorum," dedim.

Telefonu kapattık ve yarın sabahki planlarımızı iptal etmek için Nina'yı aradım. Gelip benimle birlikte havuzu test edecekti. İlk başta sesi üzgün geliyordu, ama ona neden vazgeçmem gerektiğini söylediğim anda sesi değişti.

"Geri döndüğünde bana her kirli ayrıntıyı anlatsan iyi edersin," dedi.

"Anlaştık."

"Dikkatli sürün o

zaman."

"Kullanacağız."

Telefonu kapattıktan sonra kaşlarımı çattım ve hızla toplanmayı bitirdim.

"Hey," dedim yatak odamdan yeniden çıktığımda. "Benim arabamı mı alıyoruz?"

Senin bisikletinin arkasında uzun bir yolculuğu kaldıramam." Başını iki yana salladı.

"Kamyonetimi alıyoruz."

Bir kamyonu olduğunu bile bilmiyordum. Bu bana onun hayatı hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimi hatırlattı. *Onu* tanıdığımı, onu neyin harekete geçirdiğini, zihninin nasıl çalıştığını bildiğimi hissediyordum ama günlük ayrıntılar bambaşkaydı. Önümüzdeki günlerde, haftalarda ve umarım aylarda öğrenmeyi dört gözle beklediğim bir şey.

Ben daireyi kilitlerken aramızdaki mesafeyi koruduk. Şu anda ona dokunamazdım ve bana bakıp durmasına bakılırsa, o da bana dokunamazdı, kendimizi yerde çırılçıplak bulmadan olmazdı.

Merdivenlerden inerken çantamı benden aldı ve omzuna attı. "Çok hafif," dedi.

"Çünkü iç çamaşırı ve topuklu ayakkabıdan başka bir şey yok."

Motosiklet botunun burnu bir sonraki basamağa takıldı ve neredeyse tökezliyordu. Benim için bir puan.

"," diye mırıldandı, kelimeler neredeyse bir inilti gibiydi.

Kahkahalarım merdiven boşluğunda yankılandı.

Kamyoneti benim arabamın yanındaki boşluğa park etmişti. Eski model bir Ford pikaptı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde siyahtı. Aracına pazar sonrası bir yükseltme kiti eklemişti ve gideceğimiz yere giderken trafik konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak kadar yüksekti çünkü herkesin üzerinden geçebiliyordu.

Benim için kapıyı açtı ve çantamı arkaya attı. "Aldın mı?" diye sordu.

Başımı kaldırıp koltuğa baktım. "Bana yardım edersen iyi olurum."

Elini uzattı, ben de bir elimle onu kavradım, diğer elimle de kapının kolunu . Kollarımla kendimi yukarı çektim, sağlam ayağımı tırabzana dayadım.

"Çocuk oyuncağı," dedim ve yerime yerleştim.

Açık kapımda oyalandı. "Son zamanlarda barda daha ağırdan alıyorsun. Bacağın mı ağrıyor?"

Başımı salladım. "Hayır. Her zaman canımı acıtmıyormuş gibi davranmaktan bıktım."

"Güzel," dedi.

Kapımı kapattı ve bir dakika sonra yanıma tırmandı.

"Sanırım burada konuşmak sorun olmaz?" Park yerinden çıkarken .

"Evet ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, Redding'i ben öldürmedim. Sana intikam söylemiştim ve sana verdiğim sözü bir kez daha tutmayacağım."

"Ama gitmemin sorun olmayacağından emin misin? Hastane, Doktor'a bir koruma gönderdi. Perez'in kapısı."

"Gitmekte sorun yok," dedi. "Gözüm Redding'in üzerinde. Şu anda Kearny'nin yakınında değil, ama bu değişirse ilk öğrenen sen olacaksın."

"Ya yine çatlaklardan kayarsa? Ya peşine taktığınız kişiyi atlatmayı başarırsa?"

Arabayı sürerken bana bir bakış attı. "Gerçekten gözden kaçtığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim. "Onun yaptığını düşünmek istiyorum. Nick'in sırf ikimizi de tuzağa düşürmek için bir tecavüzcüyü serbest bırakmayacağına inanmak istiyorum."

Jakob bir çıkardı. "Eski dostunu hafife alma. Bir zamanlar bir şeyler paylaşmış olabilirsiniz ama onun sadakati artık Büro'ya."

"Sence evimde dinleme cihazı var mıdır?" diye sordum.

Omuz silkti. "Birkaç gündür uzaktaydım. Ben yokken ne olduğunu bilemem. Daireniz dinleniyor olabilir ya da arabanızda ikinci bir GPS takip cihazı olabilir."

"Harika," dedim ön camdan dışarı bakarak. Bütün hafta boyunca kafamın içinde sıkışıp kalmadan bu hafta sonunun tadını nasıl ?

"Hey," dedi Jakob, parmaklarını benimkilerin arasından geçirmek için uzanarak. "Bırak gitsin. Bırak gitsin. Sana yemin ederim ki Redding biz yokken kimseye zarar vermeyecek ve tüm bu diğer şeyler patlamadan birkaç gün dayanabilir. Döndüğümüzde bununla uğraşmak için bolca vaktimiz olacak. Bana bir hafta sonu sözü vermiştin ve ben senin sözünden dönecek türden bir kadın olduğunu düşünmemiştim."

"Değilim," dedim iç çekerek. "Ve bunun bırakmaya çalışacağım." Başını salladı. "Şimdilik yeterince iyi."

"Peki, nereye gidiyoruz?"

"Lost Maples," dedi. "Babamın bir arkadaşının ormanın ortasında kulübesi var."

Arabayı sürerken profilini izledim. "Doğru. Kimsenin çılgınlıklarını duymayacağı bir yere."

Bana doğru baktı ve için için yanan bir bakış gönderdi. "da inle, nefes al ya da yalvar."

Ona meydan okurcasına kaşlarını kaldırdım. "Yalvaran tek kişi sen olacaksın. Bana ne söz verdiğini unutma."

Başını kamyon kasasına doğru iki yana salladı. "Hatırlıyorum."

Koltuğumda döndüm ve donakaldım. Kamyonun arkasında uzun, kirli beyaz bir ip vardı.

"Ketenden yapılmış," dedi Jakob. "Seks dükkanındaki kadın bunun diğerleri kadar yıpratıcı olmayacağını söyledi."

Seks dükkanındaki kadın mı? Aman Tanrım, kendi ipini görüntüsü, ipin çekme gücünü test ederken zavallı, masum bir kadın ona bakıyordu.

Oturduğum yerde iki büklüm oldum, gülüyordum. Belki de bu hafta sonu rahatlamak düşündüğümden daha kolay olacaktı.

Sonsöz

JAKOB

KRista Evans benim ölümüm olacaktı. O topukların içinde, karanlığa bürünmüş bir metrelik bir günahıtı. Giydiği ipek bornoz kalçalarının üstünü örtüyordu. Belinin etrafından sıkıca bağlamıştı, Kasabaya geldiği günden beri beni çılgına çeviren kıvrımları bir şekilde hem vurguluyor hem de gizliyordu. Onu ne kadar uzun zamandır, ne kadar çok istediğimi bilseydi, bunu yaşamama asla izin vermezdi.

Güneş ufka doğru kayıyordu ve içinde kaldığımız küçük kulübe gölgelerle yıkanıyordu. Kalçaları sallanarak gölgelerin arasından bana doğru yürüdü ve bakışlarımı tepeden tırnağa onun üzerinde gezdirdim. Koyu renk saçları dalga dalga beline kadar iniyordu. Genelde makyaj yapmazdı ama şimdi biraz . Bunu söyleyebilirdim çünkü gözlerinin kenarları siyahtı ve ağzı zamankinden daha dolgun görünüyordu, dudakları sanki az önce bana sakso çekmiş gibi parlıyordu. Henüz yapmamıştı ve bunun yüzündeki şeytani sırıtışla bir ilgisi olduğuna emindim.

Neredeyse hırlayacaktım. Henüz çantalarımızı yatak odasına atmaktan başka bir şey yapmamıştık ve eğer yakında ellerini üzerime koymazsa, bu kısıtlamaları test etmeye başlayacaktım.

İpi aldıktan sonra bile beni bağlamasına izin verme konusunda yarı şaka yapıyordum. Bunun oyunlarımızdan biri olabileceğini düşünmüştüm, ama çantalarımızı bıraktıktan sonra sesini boğuk bir mırıltıya dönüştürdü, bana kibarca sordu ve şimdi buradaydım, oturma odasının ortasında çırılçıplaktım, kollarım başımın üzerinde geriliyordu. Beni lanet olası bir kirişe bağlamıştı. Ve sonunda ona yardım ettim çünkü kendi başına yapacak kadar uzun değildi.

Yani evet, bu kadın için gitmiştim. Ve değilmişim gibi davranmayı bırakmalıydım. Son iki haftayı ona istediği boşluğu vermeye çalışarak ve bunu başaramayarak geçirdim. Yeni evini aramaktan ya da oraya gitmekten kaçınmayı başardım ama yine de her gece kendimi barda buluyordum. Ona sürekli

Durmam, geri çekilmem gerekiyordu ama sonra kalabalığın arasından bana nasıl baktığını gördüm ve belki de, sadece belki de, yeterince çarpık olduğunu düşündüm.

O da küçük oyunlarımızdan keyif aldı.

"Bir şey yapacak mısın?" Ona sordum. "Yoksa kollarım uyuşana kadar beni burada mı bırakacaksın?"

Birkaç adım ötede durdu, bana bakarken başını yana eğdi. "Sen huysuzlanmadan bir dakikalığına seni görmenin tadını çıkaramaz mıyım?"

Bir nefes çektim. "Ben değilim. Sabırsızım. Muhtemelen o bornozun altında çıplaksın ve sana dokunamıyorum. Küçük fantezini ne kadar çabuk gerçekleştirirsek, seni ikimizin de istediği şekilde o kadar çabuk becerebilirim."

İstediğim cevabı aldım. Dolgun dudakları aralandı ve gözbebekleri büyürken siyah, kahverengiye bastırdı. Kahretsin, muhteşemdi. Charley's'de çalışmaya başladığında Kings'in erkek üyeleri ve hatta birkaç kadın da çılgına dönmüştü. Hepsini teker teker vurmuştu. Ama beni vurmamıştı ve bu da kendimi olması gerekenden çok daha iyi hissetmemi sağladı. Ona karşı sağlıklı olandan çok daha fazla sahiplenici hissetmeme neden oldu. Başka biri ona her gülümsediğinde kendimi mağara adamı gibi hissediyordum.

Güçlü. Güzel bebekler yap. BENİM. Ona gülümsersem kulüp alırım.

Belki de bu yüzden ilk sevişmemizde onu saçlarından tutup gezdirmekten çok hoşlanmıştım.

Bana sırtıttı. "Bir tıkaç getirmeyi düşünmeliydim. Sen de en az benim kadar gevezesin."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Etrafta tıkaçlar mı var? Bu esaret saçmalığını gerçekten seviyor musun?" Değildim, ama eğer öyleyse, işe yaramasını sağlayabilirdim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, pek sayılmaz. Sadece sen bana el kaldırmadan seninle dalga geçme fikri hoşuma gidiyor."

Sesimi alçalttım. "Seni ellememden hoşlanıyorsun."

Kadın titredi. "Evet, hoşlanıyorum. Ama seni delirtmek de en az onun kadar hoşuma gidiyor." Elleri cübbenin kuşağına gitti. Parmaklarının bir hareketiyle serbest kaldı.

Omuz silkti ve siyah ipek omuzlarından düşerek arkasında yerde birikti.

Göğsümü sarsan bir nefes çektim. Altında çıplaktı. Orada utanmadan, görkemli bir şekilde çıplak dururken gözleri benimkilerle buluştu. Güneş ışığı pencerelerden keskin bir açıyla süzülüyor, onu yarı gölge yarı ışıkla yıkıyordu. Nereye bakacağımı bilemedim.

Her yeri zayıf ve gergindi. Kadının spor yaptığı belliydi ama yine de ölümcül kıvrımları vardı. Dolgun göğüsleri ve geniş kalçaları beni bir siren şarkısı gibi çağırıyordu.

Bir adım öne çıktı ve neden topuklu ayakkabı giydiğini anladım. Artık neredeyse aynı boydaydık. Ona ulaşmak için tek yapmam gereken başımı aşağı eğmekti.

Dudaklarını. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve ağzımı onunkinin üzerine kapattım. Bana doğru sallandı, yumuşak göğüsleri göğsüme bastırdı, parmakları karnıma dayandı. Öpüşmemiz iffetli ve dudak dudağaydı, derinleştirmeye çalıştığımda geri çekildi. Boğazımdan kopan hırıltı hayvani bir şeydi. Geri çekildi ve güldü. Bu raundu ona karşı kaybediyordum ama lanet olsun, iki haftadır ona dokunamamıştım ve bu beni neredeyse çıldırtıyordu. Şimdi ona bu kadar yakın olmak ama istediğimi yapamamak... Bundan zevk aldığına göre düşündüğümünden daha sadist olmalı. Muhtemelen bundan bu kadar tahrik olmamalıydım, ama aletim sanki kendi aklı varmış gibi aramızda gerildi.

Benden uzaklaştı ve ben inledim. O kış. Lanet olsun.

O yüksek topukların üzerinde, adımlarında neredeyse hiç hıçkırık olmadan kanepeye doğru yürümesini izledim. Kendine daha iyi davranması, vücuduna karşı daha nazık olması iyi bir şeydi. Onun için iyi, ama aynı zamanda bencilce benim için de iyi. Bu muhtemelen daha fazla sevişebileceğimiz anlamına geliyordu. Haftalardır bastırdığım gerginliği boşaltacaktım. Hafta sonunun yarısında bacağı onu rahatsız etmeye başlasa da fark etmezdi. Onu evin içinde taşımanın bir yolunu bulurdum, böylece enerjisinden tasarruf edebilirdi. Buradaki tüm yastıkları toplar ve onlardan onun için küçük bir taht yapardım. Hareket etmesine bile gerek kalmadan onu boşaltmanın yollarını bulurdum. Onun çıkardığı sesler için açgözlüydüm. Kendini kaybetti, boşalırken dudaklarında adımları duymak için yanıp tutuşuyordu.

Kanepeden bir yastık alıp geldi ve ayaklarımın dibine fırlattı.

"Buraya gel," dedim başımı öne eğerek.

Onu öpmek istedim. Dilimle onu kızdırmak, beni sürüklediği aynı çılgınlığa onu da sürüklemek istedim ama o sadece hınzırca sırttı ve başını salladı.

Akıcı bir hareketle ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çöktü. Neredeyse ona bu şekilde iyi olup olmadığını soracaktım ama kendimi durdurdum. O kendi fiziksel sınırlarını bilen yetişkin bir kadındı. Kötü dizinin üzerinde bir süre daha iyi olacağını düşünüyorsa, ben de iyi olacağına güvenmeliydim.

Tırnakları hafifçe kazıdı. Aletim tekrar sertleşti, ucunda bir damla ön sperm parlıyordu. Bunu görmezden geldi, başını çevirip iç uyluğumu öptü, çok yakındı ama çok uzaktaydı.

Bacağıma bu kez biraz daha yukarıdan bir öpücük daha kondurdu ve içime doğru mırıldandı: "O sabah söylediklerimde ciddiye aldım."

"Ne sabahı?" diye bağırdım. Kadın bu gidişle bana kalp krizi geçirtcekti.

Kirpiklerinin altından bana baktı ve neredeyse patlayacaktım. *Çok güzeldi.* Kollarımı esneterek bağları test ettim. Burası eskiydi ve nadiren kullanılıyordu. Beni bağladığı kiriş inledi ve durdum. Termitler ona ulaşmış olabilirdi ve kurtulmaya çalışırken çatıyı başımıza yıkarsam ona dokunamazdım.

"Ailenin evinde," dedi ve tüm dikkatimi tekrar ona . "Sana her zaman çıplak olman gerektiğini söylediğimde. Ciddiydim."

"Ne zaman beni soyabilirsin. Sadece söylemen yeterli."

Sırıttı ve bana eziyet etmeye devam etti. Dudakları biraz daha sert bastırıyor, tırnakları biraz daha derine batıyordu. O güzel göğüsleri dolgun ve ağırdı, meme uçları arzuyla gerilmişti. Onları ağzıma almak ve o haykırana kadar yalayıp yutmak istiyordum. Parmakları nihayet kalktı ve şaftımı okşadı. Taşaklarım sıkılaştı ve omurgamda basınç oluştu. Lanet bir genç kız gibi onun eline boşalmama ramak kalmıştı.

Başparmağını aletimin başına sürttü, aşağı doğru okşarken yolunu kolaylaştırmak için ön spermimi kullandı. Parmakları aletimin etrafında sıkılaştı.

ve ben inlerken çenem göğsüme çarptı. Sonunda öne doğru eğildi ve beni ağzına aldı. Ona baktım, aletimin kayışını izledim.

O dolgun dudakları, dilinin sıcak tenimin üzerinde kaydığını hissediyordum. Göz kapakları titreyerek kapandı ve boğazının arkasından boğuk bir inlemeye benzeyen bir çıkardı.

Tanrı vermekten zevk alan kadınları korusun.

Aletimin ucu dirence çarptı ve boğazının kasıldığını hissettim. Bu kasılma bir öğürmeye dönüşmeden önce ağzını uzunluğuma geri kaydırды. Yani, derin boğazlama gerçekleşmeyecekti. Bu iyiydi. Bunu beklemeyecek kadar büyüktüm, ancak önümüzdeki günlerde, haftalarda ve umarım aylarda istekli olursa, ona her şeyimi nasıl alacağını öğretmek için aşağı inerdim. Şimdilik alabildiği kadarını aldı, bir eliyle de geri kalanını. Diğer taşaklarımı avuçladı, ağırlıklarını okşadı, çenemi sıkacak şekilde nazıkçe çekti.

Hiç düşünmeden kollarımı tekrar gerdim, ip bileklerimin derisini yakıyordu. Bu lanet olası bağlardan kurtulmak istiyordum. Ona dokunmak, parmaklarımı saçlarının arasına sokmak ve onu yönlendirmek istiyordum. Tepemdeki kırıştan rahatsız edici bir ses daha geldi. Derin bir nefes aldım ve kendimi rahatlamaya zorladım.

Beni tekrar içine çekerken yanakları çukurlaştı. Bu şekilde bağılyken tek yapabildiğim itmektir. Kalçalarımı dikkatlice ileri attım. onu boğmak. Dikkatli olmak zorunda olmak sadece hayal kırıklığını artırdı. Beni deli ediyordu. Şu anda boşalabilirdim ama bunu o istemişti ve ben de onun için buna değmesini istiyordum. Eğer hemen boşalırsam, bana yeterince işkence etme şansı bulamadığını düşünebilirdi ve o zaman muhtemelen onun ilgisini çeken bir sonraki cansız nesneye bağlanmış olurum.

Dilini aletimin başının etrafında döndürdü ve neredeyse boğuluyordum.

Beyzbol. Beyzbolu düşün, seni aptal pislik.

O çalışmaya devam ederken ben de kafamı Amerika'nın en büyük eğlencesine dair düşüncelerle doldurdum. Kaç dakika geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama sonra diliyle beni nefes nefese gerçekliğe geri getiren bir şey yaptı.

Ya da kroket. Evet, ön bahçelerinde çemberlerin içinden toplara vuran bir grup havasız İngiliz puştı düşünün. Bunda cinsel bir şey yok.

Ağzını ve ellerini daha hızlı çalıştırmaya başladı ve sonunda kontrolüm kırıldı. Daha büyük bir güçle ağzına sokuldum. Açgözlü bir ses çıkardı ve beni daha sert okşadı.

"Krista, böyle devam edersen ağzına boşalacağım," diye hırladım. Bu benim onu uyarma, geri çekilip başka bir yere, mesela o güzel göğüslerine boşalmama izin verme seçeneğiydi.

Cevap olarak beni daha derine çekti, boğazı biraz gevşemişti. Bu çok fazlaydı. Başım geriye düştü ve kendimi kaybettim. Kendimi eşikten geri döndürmeye çalışmayı bıraktım. Beni bu şekilde içine çekerken boşunaydı. Bunun yerine, her şeyi hissetmeme izin verdim, ağzının ıslak, dişlerinin nazik, zar zor sıyrılmasını, dilini, okşamasını, okşamasını ve elini, tabanımı pompalamasını.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Basınç oluştu içimde. Ağzını ve elini daha da hızlı çalıştırmaya başladı ve sikim dudaklarının arasında sertleşti. Karnımın alt kısmında inkar edilemez bir nabız vardı ve sonra görüşümde yıldızlar patladı. Sertçe boşaldım, içine girerken ritmimi kaybettim. Zevk hızla içeri girdiği gibi geçti ve bacaklarım beni ayakta tutmaktan bıktıklarına karar verdi. Birden tüm ağırlığım bağılı bileklerime bindi. Evet, hayır, bu kesinlikle bana göre değildi. Yani, benimle dalga geçiyordu ama şimdi bileklerim acıyordu ve bundan hiç zevk almıyordum, sadece sıkıntı duyuyordum.

"Beni serbest bırak," dedim.

Bana karşı koymadı. Başparmağını parlayan dudaklarında gezdirerek dizlerinin üzerinden kalktı ve mutfaktan bir makas aldı. İpe ulaşmak için bir sandalyeye ihtiyaç duydu ve yanımda sandalyenin üzerinde durarak burnumu göbeğinin hizasına getirdi. Ayak parmaklarımın üzerine çıktım ama göğüsleri ulaşamayacağım kadar yüksekti. Tamam, uyum sağlayabilirdim. Onun yerine eğildim ama amına da ulaşamadım.

"Daha hızlı, Krista," diye , sikim çoktan canlanmıştı.

"Deniyorum," dedi, sesi taciz edilmiş gibi çıkıyordu. "Ne tür bir ip aldın sen? Makas onu kesmekte zorlanıyor."

"Bilmiyorum. Seksçi kadının bana söylediği."

Üstümde, boğuldu. "Seks kadını," dedi ve kıkırdamaya başladı.

Ona kaşlarını çatmak için başımı yukarı çevirdim ve söylemek üzere olduğum şeyi unuttum. Şimdi göğüs altlarına takıntılı olan tüm o insanları anlıyordum.

"Seni bir seks dükkanında, o zavallı tezgâhtardan ip isterken hayal ediyorum," dedi bana bakarak. "Seni bir hediye gibi bağladığını düşününce bayılıp ölme tehlikesi geçirmiş olmalı."

"Kesinlikle onun işinde olan birinin yapacağını düşündüğümünden daha fazla kızardı."

Krista kendini başka bir kıkırdama nöbetine kaptırdı, makası unuttu.

"ederim," dedim. "Eğer acele etmezsen baş aşağı döneceğim ve bu ipi lanet olası dişlerimle keseceğim."

Bana küçük bir selam verdi.

"Emredersiniz, efendim!" Siktiğimin ukalası.

Küfür dolu birkaç dakika sonra, ip nihayet koptu. Kollarım bir top gibi yere düştü; tüm hislerim yok olmuştu. Kan, acılı bir dalga halinde ölü uzuvlarıma geri aktı. Dişlerimi ve sıktım, sonra ellerimin kontrolünü tekrar ele geçirdiğim anda bağlardan kurtuldum.

Ve sonra onun üzerindeydim. Buraya gelirken yolda harika bir konuşma yapmıştık. Doğum kontrol hapı kullanıyordu ve ikimiz de yakın zamanda test yaptırmıştık ve temiz çıkmıştık, bu yüzden prezervatif kullanmama konusunda anlaşmıştık. İçine girmek istiyordum. Hem de hemen. hiçbir şey yokken sikimi onun sıcak, ıslak amına sokma düşüncesi bana onun yapabileceğinden daha fazla işkence ediyordu.

Az önce beni o kadar sert boşaltmıştı ki neredeyse bayılacaktım, ikinci raunda fazlasıyla hazırdım. Yatak odası kilometrelerce uzaktaydı ama kanepede tam buradaydı, ben de kanepeye attım. Bir çılgılık attı.

Düştü, ama yumuşak minderlere sırt üstü düştüğünde kahkahaya dönüştü, zaten bana uzanıyordu. Ağırlığımın altında ezilmemesine dikkat ederek vücudunu kendi vücudumla kapladım. Dudaklarımız hızlı, yakıcı bir öpücük için buluştu ve sonra daha aşağıya indim, tenini ısırđım ve yaladım. Ona o kadar açtım ki, onu bütünyle yutabilecekmişim gibi hissediyordum.

Meme ucunu ağzıma aldığımda nefesi kesildi. "Jakob."

Diğer meme ucuna geçtim ve altımda kıvranmaya başlayana kadar onu dilledim.

"Sana ihtiyacım var," dedi.

Bu gece için alabileceğim kadar gecikmeli tatmin olmuşum, bu yüzden onun üzerinde yükseldim ve sert, acımasız bir hamleyle içine girdim.

Tırnaklarını omuzlarıma geçirerek haykırdı. "Tekrar."

çektim ve sonra tekrar içeri girdim, dibe vurdum. Bu sefer ikimiz de inledik. Tanrım, hayal edebileceğimden bile daha iyiydi. O kadar sıcak ve ıslaktı ki, daracık amcığı sanki vücudu beni daha derine çekmeye çalışıyormuş gibi sıkıyordu.

Onun içinde olmak eve dönmek gibiydi.

Omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştı. "Buraya gel," diye nefes nefese kaldı.

Eğildim, dirseklerimi başının iki yanına dayadım. Kalçalarını kaldırdı ve açđ değışti. Bir dahaki sefere ileri atıldığımda, alt karnım klitorisinin üzerinde kayıyordu. Nefes alışına bakılırsa, tam da ihtiyacı olan şey buydu. Ellerimi saçlarına doladım ve onu gerçekten sikmeye başladım, onu uçurumun kenarına yuvarlayacak sabit, acımasız ritmi hatırlıyordum.

Bana baktı, o koyu kahverengi gözleri odağını kaybetmeye başlasa bile delip geçiyordu. Kaşları kırışmış, küçük bir çizgi oluşmuştu. Ona vurdum ve çözölmeye başlamasını birkaç santim öteden izledim. Alnında boncuk boncuk ter vardı. Elleri kıcıma düştü, parmakları kavradı ve beni teşvik etti.

Yastık gibi dudakları bir iniltiyle aralandı. "Jakob, *oh Tanrım*."

Gözlerini sıkarak kapattı ve derinlerde bir yerde iç kasları da sıkıştı. Çıkardığı sesler gırtlaktan, çaresiz ve gelişmemişti ve ben daha fazla dayanamadım. O boşalırken yerimi değıştirdim ve daha derine indim. Sırtımı vahşđ bir kedi gibi tırmalıyor, haykırıyordu. Bir elimle sağlam kalçasını kavradım ve son kez içine girerek kendimi onun içine boşalttım.

"Siktir," diye . Dudaklarımdan başka kelimeler de döküldü ama ne dediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neredeyse sayıklıyordum. Onun içine girmek Tanrı'yı görmek gibiydi.

Yanağımı göğüslerinin arasına yerleştirerek neredeyse üzerine düşecektim. Göğsü altımda kabarıyordu. Kalp atışlarının gürültüsü kulağımda yankılanıyordu.

Titredi ve kıkırdadığını fark ettim. "Tanrı'yı görmek gibi, ha?" diye sordu.

Kahretsin, yüksek sesle söyledim.

Yanıt olarak başımı salladım. Ağzımı tekrar açarsam daha fazlasını ele vermeyeceğim konusunda kendime güvenmiyordum. Yepyeni dairesinden kurtulup yanıma taşınmasını istemeyeceğim konusunda kendime güvenmiyordum, böylece yemek yemeyi hatırlayamayacak kadar sevişmekle meşgul olduğumuz için ikimiz de açlıktan ölene kadar yirmi dört saat Tanrı'yı görmemi sağlayabilirdi.

Başımın üstünü öptü, kolları etrafımda kayarak beni yakın tuttu. Temizlenmemiz gerekiyordu. Muhtemelen kanepenin minderlerini mahvetmiştik. Ama vücudu kadar sıcaktı ve ben aniden o kadar yorulmuştum ki gözlerimi kapatıp onun üzerinde kestirmek harika bir fikir gibi göründü. Onu böyle kapana kısıtırsam bir daha benden kaçamazdı.

Belki de onu bağlamak benim de yapabileceğim bir şeydi.

"Uh... Jakob?" dedi. "Sarılmak istemediğimden değil, ama mesanemi eziyor gibisin."

İçimi çektim ve onu ittim. "Duş mu?"

Başını salladı, elini bana doğru kaldırdı. Görmezden geldim ve onu doğruca kanepeden kaldırdım. Kaşlarını çattı ve ağzını açtı, muhtemelen Onu bacaklarının çalışmasını durduracak kadar sert sıkmediğime dair ukalaca bir yorum yaptı, ama o bunu söyleyemeden dudaklarımı onunkilerin üzerine mühürledim.

Duştan sonra eşyalarımızı yerleştirdik ve giyindik. Bu rustik kulübenin yedek bir cazibesi vardı, ancak buradayken yemek yemek istiyorsak, en yakın kasabaya gitmemiz ve biraz yiyecek almamız gerekiyordu.

Bir çift taytı çekiştirirken Krista'nın yüzündeki seks sonrası mutluluk kayboldu. Göz ucuyla onu izledim. Onu her zaman izlerim. Dekolteli atletini giyerken dikkati dağılmış görünüyordu. Bir çift spor ayakkabısını giymek için oturduğunda canını sıkan bir şey olduğunu biliyordum çünkü kaşlarını çatmıştı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Doğruldu ve bana baktı. "Onun dışarıda olduğunu bilerek rahatlayabilir miyim bilmiyorum."

İçimi çektim. Kahretsin, bunu şimdi yapmak zorundaydık. Yüzündeki ifadeden vermeyeceğini biliyordum; kafasına koyduğunda benden bile daha inatçı olabiliyordu. En azından hafta sonunu atlatmak, her şey boka sarmadan önce son bir kez beyinsizce eğlenmek istiyordum.

ama bunun açığı. "Dışarıda değil," dedim ona.

Kaşları kalktı. "Ne? Jakob! Onu öldürmediğine dair bana söz vermiştin!"

Sesi ve huysuz geliyordu.

Redding'i ama onun bunun bir parçası olmasına izin vermedim.

Lütfen Tanrım, bunun bir parçası olmak istesin, diye düşündüm. Eğer durumu yanlış değerlendirsem, eğer onu yanlış değerlendirsem, yapmak üzere olduğum şey onu çığlık çığlığa benden sonsuza dek uzaklaştıracaktı.

"," dedim. "Sana bir şey getirdim." Kaşlarını çattı. "Ne?"

Elimi uzattım. "Sadece bana güven, tamam mı?"

Dikkatli bir ifadeyle elini benimkine koydu ve onu yukarı çekmeme izin verdi.

Onu evin içinden çekiştirdim ve arka kapıdan çıkardım. Bu kulübe fazla bir şey değildi ama tenhaydı ve bu da onu şu anda paha biçilmez kılıyordu. Ona burada çığlıklarını kimsenin duymayacağını söylediğimde yalan söylememiştim. Etrafımızdaki arazi bir koruma alanının parçasıydı ve her yönde yüz dönüm boyunca başka bir insan yoktu. Burası Mike'ın yazlığıydı. Evet, o Mike. Babamın Mike'ı. Ve babamın izinin sürülmesini istemediği her şey genelde burada biterdi. Boktan kastım cesetlerdi.

Arkadaki ağaçların arasında dar bir patika vardı. Krista'nın elini bıraktım ve ona yolu gösterdim. Güneş ufku altında kayboluyor, patikaya uzun gölgeler düşürüyordu ve Krista'nın ayağı takılmasın diye bir köke ya da kayaya bastığımda seslendiğimden emin oldum. Ormanın birkaç yüz metre küçük, alçak bir kulübe göründü. Kâğıt inceliğindeki duvarları, üzeri pasla kaplanmış metal bir çatıyı tutan bir kulübeden biraz daha fazlasıydı.

Krista arkamda durdu. Döndüm ve onu etrafa bakarken gördüm, temkinlilik korkunun önüne geçti. "Bana , değil mi?" Ona kaşlarımı çattım.

"Seni pataklamak mı? Kim böyle konuşur ki?"

Utangaç bir şekilde sırtıttı.

"Hayır," dedim. "Sana vurmayacağım. misin? Bu işi bitirmek istiyorum, böylece eğlenmeye devam edebiliriz."

Nefes nefese kaldı ve tekrar yürümeye başladı.

Onu kapının hemen dışında durdurdum ve ellerimi omuzlarına koydum. "Gözlerini kapat, yoksa sürprizi mahvedeceksin."

Bir bana baktı, bakışları yüzümü taradı ama sonunda gözleri kapandı.

Kapıyı iterek açtım ve onu kulübeye yönlendirdim. "Tamam. Sen açabilirsin."

Dediğimi yaptı ve boğuk bir nefes verdi.

Orada, uzak köşede bağlı duran Spencer Redding'di. Toprak zemine oturmuş, kollarını arkasında kavuşturmuş, başını yana eğmişti. O geçirmiş gibi görünüyordu

Son birkaç gündür canına okunuyordu. Çünkü vardı.

Kendimi savunmam gerekirse, bunu hak etmişti. Benim kızın peşinden gitmek istiyordu. Sayısız başka kadının peşinden başarıyla gitmişti. Onu parçalara ayırmamamın tek nedeni Krista için kendimi toparlamaya çalışmamdı.

Yakalanmadan onu yakalamak için cehenneme gidip gelmişim. Nick onu izliyordu ve Kings'teki en yakın dostlarım da benimle gelip araya girmiş, ben onu yakalarken federallerin dikkatini dağıtmışlardı. *Ocean's Eleven* gibi bir şeydi. Krista muhtemelen buna bayılırdı ama Nick'in onu ne kadar yakından izlediğini bilmiyordum ve o noktada onu dahil etme riskini alamazdım.

Buraya gelirken kafası çok karıştıktı. Biz değiştirdik Kamyonetimi bir minivanla, bir SUV'la ve nihayet orta boy bir sedanla değiştirerek birkaç kez araç değiştirdim. Nick'in peşine taktığı kuyruktan kurtulmaya çalıştığımızı söylediğimde sustu. Araç değiştirirken bile birkaç kez geri döndüm, arkadaşlarım ve babamın dalkavukları bize daha fazla engel oldular ve arkamızda trafik sıkışıklığı yarattılar. Ancak federallerden kurtulduğumuza ikna olduğumda yolculuğu bitirdik.

"Ah," dedim. "Neredeyse unutuyordum."

Cebimden buruşuk bir yay çıkardım, etiket desteğini çıkardım ve Redding'in kafasına indirdim. Gözleri açıldı ve bana nefretle baktı. Tek yapabildiği buydu. Yeni kırılmış bir çene ve birkaç eksik dişle konuşmak çok zordu.

"Sürpriz," dedim.

Krista cevap vermedi. Sadece orada durup Redding'e bakmaya devam etti.

Ellerimi kaldırdım. "Kızmadan önce, teknik olarak sana yalan söylemediğimi belirtmek isterim. Sana onun Kearny'de kimse için bir tehdit olmadığını söyledim ve açıkça görülüyor ki," diye ekledim, ona doğru işaret ederek, "öyle değildi."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Kahretsin. Şoka girmek üzereymiş gibi görünüyordu. Onu yanlış tanımışım.

Siktir et, diye düşündüm. Bir peni için, bir pound için.

Niyetimin ne olduğu çok açık değilse diye, silahı pantolonumun arkasından çıkardım ve ona uzattım.

Bana döndüğünde nefesimi tuttum. İşte o an gelmişti. Gerçekte ne kadar lanet bir psikopat olduğumu anladığı ve korunmak için Nick'e koştığı an.

Gözlerini benimkilere kaldırdı. Korku dolu değillerdi; sıcaklık doluydular. Yüzünü ısıltılı bir gülümseme kapladı ve parmak uçlarında durarak yanağıma nazık bir öpücük kondurdu. "Oh, Jakob," dedi silahı alarak. "Bu

birinin bana verdiği en güzel hediye."

Topuklarının üzerine düştü ve Redding'le yüzleşti, sırtışı kesecek kadar keskin bir şeye .

"Merhaba Spencer," dedi. "Seni tekrar görmek çok güzel."

SON

Teşekkür

T Bu kitap çok farklı bir şekilde ortaya çıktı. 2014 yılında, sadece kötü *Sons of Anarchy* olarak tanımlanabilecek birkaç bölüm yazdım. hayran kurgusu ve web siteme koydum. Sonunda Goodreads'teki yazar sayfamda yer aldı ve oradaki yöneticiler onu kaldırmayı reddetti. Onlara bunun asla tamamlanmayacak ya da hiçbir yerde yayınlanmayacak terk edilmiş bir proje olduğunu söyledikten sonra bile. Benden çok daha büyük takipçi kitlesine sahip, geleneksel olarak yayınlanmış yazarların benzer çalışmalarını kaldırdıklarını belirtmemi rağmen.

Tamamen küçüklükten (Krista'nın benim üzerimde hiçbir etkisi yok), TKoK'u müstehcen bir kısa öyküye dönüştürmeye karar verdim. Ama üç bölüm on bölüme dönüştü ve Yazmaya başladıktan birkaç ay sonra aşık oldum. Krista'ya, Jakob'a, Kearny'ye ve hatta Krallara. Sanırım bu şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim şey olabilir.

Küçüklük için yaşasın, sanırım?

Bu kitabı yazmak çok kolaydı, çünkü ben de Krista gibi ABD Hava Kuvvetleri'nde görev yaptım, ancak Nick'daha çok benzeyen bir rolüm vardı. Ücretsiz eğitim almak ve dünyayı görmek için katıldım ama askerliğimin tamamını Teksas'ın güneyinde, Kearny'ye çok benzeyen kasabalarda geçirdim.

Bu, birlikte görev yaptığım tüm kadın ve erkekler için.

Ve Angela ve Sarah için, benim ölümcül beta okuyucularım ve en iyi arkadaşlarım. Okuyucularıma ve web sitesi abonelerime özel olarak teşekkür etmeliyim.

TKoK'u yazdığım seri formatında, özellikle Mónica ve Pernille'e erken dönemdeki mükemmel geri bildirimleri için teşekkür .

Son olarak, okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bir bibliyofil olarak, dışarıda ne kadar çok kitap olduğunu biliyorum ve yine de zamanınızı ve paranızı benimkine harcamayı seçtiniz. Bu benim için dünyalara bedel. Benim gibi bağımsız yazarlar sizin gibi okurlara güveniyor. TKoK'u sevdiyseniz ve yayılmasına yardımcı olmak istiyorsanız, lütfen Goodreads veya Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün.

Son projelerimi takip etmek ve sonraki kitabımın ilk bölümlerini okumak isterseniz, web sitemi ziyaret [edin-https://navessaallen.com](https://navessaallen.com)

Yazar Hakkında

NAVESSA ALLEN, Kuzey New England'ın tepelerinde iki yüz yıllık bir çiftlikte kocası, kedileri ve çeşitli çiftlik hayvanlarıyla birlikte yaşıyor. Kitaplarını seri formatında Patreon aracılığıyla web sitesinde yayınlıyor. Devam eden son çalışmalarını takip etmek, özel hikayeleri ve bonus NSFW sahneleri okumak için lütfen ziyaret edin:

<https://www.patreon.com/navessaallen>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.